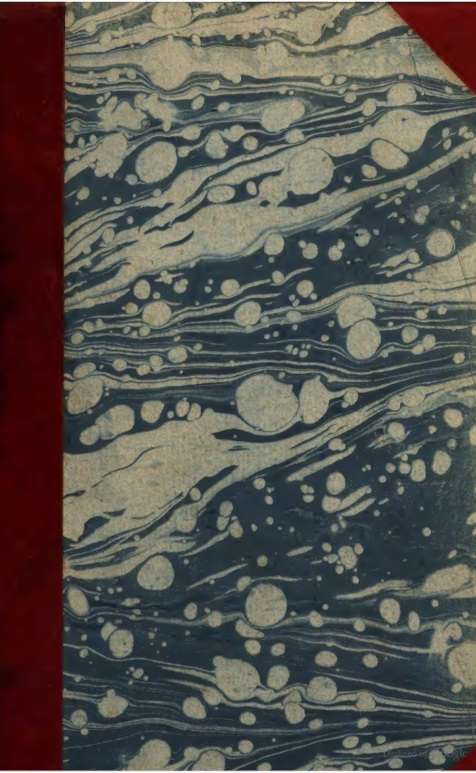

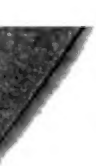
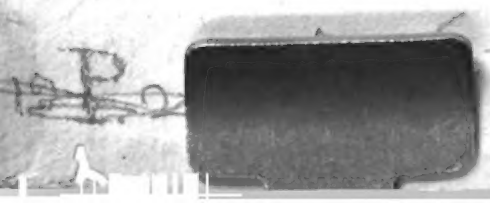
Digitized by Google

VII.

Sophoclis

T. I.

B

Digitized by Google

Sm 5.6.617

5.6.617

Digitized by Google

C I

SOPHOCLIS

TRAGŒDIÆ SEPTEM

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM FIDEM

EMENDATÆ

CUM

VERSIONE ET NOTIS

EX EDITIONE

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

TOMUS I.

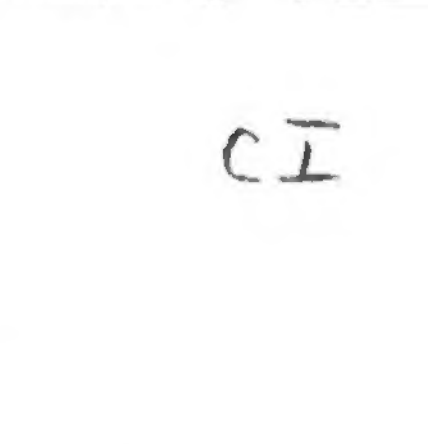

ARGENTORATI

Sumptibus JOANNIS GEORGII TREUTTEL

MDCCLXXXVI.

Typis *Jo. Henr. Heitz*, Academiæ Typographi.

Digitized by Google

Digitized by Google

II

LECTORI

S. D.

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK

REGIÆ INSCRIPTIONUM
ET HUMANIORUM LITERARUM ACADEMIÆ
SOCIUS.

Sæpenumero miratus ſum, in tanta quanta verſamur literarum luce, quum excolerentur in dies optimi ſcriptores antiqui, & obducto ſitu purgarentur, neglectum jacere Sophoclem, Poëtarum poſt Homerum præſtantiſſimum, Tragicorum quotquot fuerunt perfectiſſimum. Nam quod compluries hoc ſæculo, maxime vero in Britannia, ſuperſtites ſeptem Tragœdiæ præla exercuerint, ſtudium quidem illæ repetitæ editiones teſtantur legendi Sophoclem, ſed nihil prorſus effecerunt, quo purus & integer legeretur. Scatent omnes fœdiſſimis mendis, quarum permultæ ne ipſis quidem editoribus ſuboluerunt, quibuſque eluendis pares non erant quicumque interpolatæ recenſionis exempla propagarunt. Unus ætate noſtra Sophocli operam ſuam dicaverat, qui eum, proinde ut dignus eſt, exornare & illuſtrare poterat, vir doctrinæ & ingenii laude excellens LUD. CASP. VALCKENARIUS, qui ante hos paucos menſes exſtinctus Muſarum alumnis triſtiſſimum reliquit deſiderium. Is neſcio quo modo a Sophocle ſevoca-

Digitized by Google

tus olim, operam ſuam aliorſum contulit. Dereliƈtam a ſummo viro provinciam animoſe ſuſcepi, non quo exiſtimarem, ea me præſtiturum, quæ ab eo exſpeƈtare par erat: verum de literis meriturum me optime opinatus ſum, ſi ad Sophoclis intelleƈtum longe plura, quam antea comparata fuerant, ſubſidia miniſtrarem, cultuque nitidiore magis allicerem ad illius leƈtionem doƈtrinæ ſtudioſos; quo facilius futurum ſpero, ut quiſpiam alius me peritior excitetur, qui labore meo adjutus, Tragicum ita expoliat & conſtituat tandem, ut longa barbarie concreti ſqualoris nulla relinquatur macula. Interea nova hæc editio ita concinnata eſt, ut haud multa eſſe credam, quæ judices æqui in ea deſiderаturi ſint. Quantum a ceteris differat declaraturus, haud longis ambagibus leƈtorem morabor.

Sophoclem poſt renatas literas primus edidit Aldus Manutius Romanus anno MDII. ex antiquis & probæ notæ codicibus. Præſtantiſſima omnium hæc editio eſt, quæ majorem quam ceteræ omnes auƈtoritatem habet, &plus quam quævis alia fide digna eſt. Ex ea fere expreſſæ ſunt quæcumque dimidii ſæculi intervallo diverſis in locis prodierunt, inter quas eminent duæ Florentinæ in officina Juntina excuſæ, prior anno MDXXII. altera an. MDXLVII. Poſtea Adrianus Turnebus codicem Sophoclis naƈtus a Demetrio Triclinio recenſitum, ex eo ſeptem Tragœdias edidit Pariſiis anno MDLII. cui editioni tantum favorem conciliavit doƈtiſſimi viri exiſtimatio, ut ab ea diſcedere nefas duxerint Henr. Stephanus, & Gul. Canterus, qui demum Sophocleorum dramatum formam ita conſtituit,

Digitized by Google

ut eam exhibent vulgares editiones omnes, magiſtrorum, tironum, literatorum manibus verſari ſolitæ. Verumtamen Triclinii illa interpolatio neutiquam digna erat, quæ ſincero textui ab Aldo edito præferretur: pravas lectiones paſſim intruſit: maxime vero in canticis impudentiſſima audacia graſſatus eſt, inſulſiſſima quæque inferciens, ut carminum formas, quas animo præceperat, effingeret. Falluntur egregie, qui ad illam Triclinii recenſionem factis editionibus utentes, genuinum Sophoclem legere ſe opinantur. Puritatem lectionis ex Aldina petendam eſſe ſemper faſſi ſunt viri doctiores. Sed in hoc genere pauci ſciunt, quid diſtent æra lupinis.

Quapropter huic editioni Aldinam tamquam fundamentum ſubſtruxi; ad eam unice reſpexi, de reliquis nihil vel parum ſolicitus. Ubicumque ab ea diſceſſi, mutationis rationem in notis expoſui. Codicum fidem plerumque ſecutus ſum: at mendas codicibus qui nunc exſtant antiquiores, eruditorum virorum conjecturis, aut meis ſuſtuli. Codicum autem quibus uſus ſum, ſyllabus hic eſt:

A. Membranæ vetuſtiſſimæ Bibliothecæ Regiæ, quo ex Memmiana illatæ fuerunt. Iis continentur Sophoclis Tragœdiæ VII. eodem ordine quo in Aldi editione ſe ſubſequuntur: Euripidis Hecuba, Oreſtes, Phœniſſæ, Andromacha, Medea, & Hippolytus, quas omnes edidimus: Ariſtophanis Fabulæ VII. a nobis etiam editæ; ita ut varietas lectionis præſtantiſſimi illius codicis jam omnis opera noſtra innotuerit. In catalogo Mſſ. codd. Græcorum Bibliothecæ Regiæ eſt 2712.

B. Codex Regius chartaceus, catalogi 2787. quo præ-

Digitized by Google

ter alia continentur Oedipus prior. Trachiniæ. Philoctetes. & Oedipus in Colono.

C. Codex Regius bombycinus. catalogi 2794. continens Ajacem. Electram & Oedipum priorem.

D. Codex Regius chartaceus. catalogi 2820. præter alia continens Ajacem. Electram & Oedipum priorem.

E. Codex Regius bombycinus. catalogi 2884. præter alia continens Ajacem. Electram. Oedipum priorem & Antigonam.

AUGUSTANUS. e bibliotheca Senatus liberæ civitatis Auguſtæ Vindelicorum. chartaceus. præter alia continens Ajacem. Antigonam. Oedipum priorem & Electram. Codicem hunc. ut & Regium E. diligentiſſime contulit ad Johnſoni editionem Joannes Schweighæuſer Græcæ linguæ in hujus civitatis Academia publicus doctor. cujus multiplicem eruditionem nobilitavit Appiani Alexandrini quæ nuper prodiit editio elaboratiſſima. quod ad exemplum alios Romanæ hiſtoriæ græcos ſcriptores ejuſdem viri ſolertia in integrum reſtitutum iri & optamus & ominamur.

MEUS. bombycinus. bonæ notæ. continens præter alia Ajacem & Electram.

T. Codex Regius chartaceus. catalogi 2711. nitidiſſime ſcriptus. quo continentur ſeptem tragœdiæ juxta Demetrii Triclinii recenſionem. cum ejuſdem ſcholiis metricis in omnes. exegeticis vero partim Triclinii. partim veterum enarratorum in Antigonam. Oedipos duos. Trachinias & Philoctetam. Longe melior & emendatior

Digitized by Google

eſt is codex eo quo Turnebus uſus eſt, aliquotque lectiones exhibet e vetuſtiſſimis exemplaribus ductas, quæ nuspiam alibi reperiuntur.

Quam multas horum librorum ope mendas eluerim, legenti cuivis apparebit. At plurimæ antiquitus inoleverant, quæ in hos codices traductæ, meam quoque editionem infeciſſent, niſi excellentium quorumdam ingeniorum acumen caliginem diſcuſſiſſet, qua lectionis veritas tegebatur. Nemo ſplendidius lumen prætulit, quam eruditus Britannus THOMAS TYRWHITT, quem primariis Criticis accenſendum eſſe demonſtrant Emendationes in Euripidem, quibus editionem ſuam ornavit *Musgravius*. Præſtantiſſimi hujus viri, cujus conveniendi felicitas mihi numquam obtigit, benevolentiam mihi conciliavit communis Muſarum amor, opinioque quam ipſe ante annos circiter duodecim de me concepit, futurum ut bonis literis haud ſpernendam aliquam operam navarem. Poſtquam Tragicum hunc edere mecum decrevi, conjectorem omnium quos noſſem feliciſſimum per epiſtolam rogavi, ut, ſi quid in Sophocle, ut in Euripide, periclitatus fuiſſet, emendationes ſuas mecum benigne communicaret. Quod cupiebam ab humaniſſimo viro facile impetravi: menſe Aprili anni MDCCLXXX. avulſas ex adverſariis ſuis ſchedas aliquot mihi miſit, quæ in Sophoclem olim commentus fuerat continentes, arbitrioque meo permiſit, ut ex iis quæcumque mihi uſui futura eſſent expromerem. Sequenti anno optimus *Valckenarius* ultro mihi miſit conjecturas aliquot in Sophoclem, ſibi oblatas a diſciplinæ ſuæ alumno, feliciſſimi ingenii viro, *Erico*

Huberto van Eldik, e quibus quædam delibavi. quorum laudem ad auctorem ſuum retuli.

Si quæ in Græcis & in verſione parum meditate curata fuiſſe animadverti. ut ea emendari velim. in notis monui: quin graviora quædam peccata e lectorum conſpectu penitus amovi. denuo excuſis plagulis. quas bibliopegi in priorum locum ſubſtituant: quæ diligentiam meam fugerunt. ea boni conſulat æquus lector. Latinam verſionem ita concinnavi. ut. ſi græca legentibus uſus veniat eam conſulere. Tragici ſenſum fideliter & dilucide quantum poteſt expreſſum reperiant: Græcarum vero literarum rudes Sophoclem ſi noſcere velint. ut eum latine ſincerum legere poſſint. abſque metricarum verſionum fuco. earumque odio. quæ Græcis e regione apponi ſolent.

Minorem hanc editionem tractatu facilem. nec magno parabilem. excudi feci. ut eorum inſervirem commodis. qui critico apparatu quo major editio. propediem publici juris futura. augetur. carere volent; maxime vero tironum in gratiam. qui publicorum doctorum auditoria frequentant.

Vale. dulciſſime lector. & hac noſtra opera lubens gratuſque fruere. Dabam Argentorati d. Decembris X. anni MDCCLXXXV.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΒΙΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ τὸ μὲν γένος ἦν Αθηναῖος, υἱὸς δὲ Σοφίλου, ὃς οὔτε, ὡς Αριστόξενός φησι, τέκτων ἢ χαλκεὺς ἦν· οὔτε, ὡς Ἴστρος, μαχαιροποιὸς τὴν ἐργασίαν· τυχὸν δὲ ἐκέκτητο δούλους χαλκεῖς καὶ τέκτονας. οὐ γὰρ εἰκὸς τὸν ἔκ του τοιούτου γενόμενον στρατηγίας ἀξιωθῆναι σὺν Περικλεῖ καὶ Θουκυδίδῃ, τοῖς πρώτοις τῆς πόλεως. ἀλλ' οὐδ' ἂν ὑπὸ τῶν κωμῳδῶν ἄδηκτος ἀφείθη, τῶν οὐδὲ Θεμιστοκλέους ἀπεσχομένων. ἀπιστητέον δὲ καὶ τῷ Ἴστρῳ, φάσκοντι αὐτὸν οὐκ Αθηναῖον, ἀλλὰ Φλιάσιον εἶναι. εἰ δὲ καὶ τὸ ἀνέκαθεν Φλιάσιος ἦν, ἀλλὰ πλὴν Ἴστρου, παρ' οὐδενὶ ἑτέρῳ τοῦτό ἐστιν εὑρεῖν. ἐγένετο οὖν Σοφοκλῆς τὸ γένος Αθηναῖος, δήμου Κολωνῆθεν, καὶ τῷ βίῳ καὶ τῇ ποιήσει περιφανής. καλῶς τε ἐπαιδεύθη καὶ ἐτράφη ἐν εὐπορίᾳ, καὶ ἐν πολιτείᾳ καὶ ἐν πρεσβείαις ἐξετάζετο. γεννηθῆναι δὲ αὐτὸν φασιν ἑβδομηκοστῇ πρώτῃ Ολυμπιάδι κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ἐπὶ ἄρχοντος Αθήνησι Φιλίππου. ἦν δὲ Αἰσχύλου νεώτερος ἔτη δέκα ἐπτά· Εὐριπίδου δὲ παλαιότερος εἴκοσι τέσσαρα. διετρονήθη δὲ ἐν παισὶ καὶ περὶ παλαίστραν καὶ μουσικήν, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων ἐπιφανώθη, ὡς φησιν Ἴστρος. ἐδιδάχθη δὲ τὴν μουσικὴν παρὰ Λάμπρῳ· καὶ μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν Αθηναίων περὶ τρόπαιον ἔνων, μετὰ λύρας γυμνὸς ἀληλιμμένος τοῖς παιανίζουσι τῶν ἐπινικίων ἐξῆρχε. παρ' Αἰσχύλῳ δὲ τὴν τραγῳδίαν ἔμαθε, καὶ πολλὰ ἐκαινούργησεν ἐν τοῖς ἀγῶσι· πρῶτον μὲν καταλύσας τὴν ὑπόκρισιν τοῦ ποιητοῦ,

διὰ τὴν ἰδίαν ἰσχνοφωνίαν· πάλαι γὰρ καὶ ὁ ποιητὴς ὑπεκρίνετο· αὐτὸς δὲ καὶ τοὺς χορευτὰς ποιήσας ἀντὶ δώδεκα πεντεκαίδεκα, καὶ τὸν τρίτον ὑποκριτὴν ἐξεῦρε. Φασὶ δὲ ὅτι καὶ κιθάραν ἀναλαβὼν ἐν μόνῳ τῷ ΘΑΜΥΡΙΔΙ ποτὲ ἐκιθάρισεν· ὅθεν καὶ ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ μετὰ κιθάρας αὐτὸν γεγράφθαι. Σάτυρος δέ φησιν ὅτι καὶ τὴν καμπύλην βακτηρίαν αὐτὸς ἐπενόησε. φησὶ δὲ καὶ Ἴστρος τὰς λευκὰς κρηπῖδας αὐτὸν ἐξευρηκέναι, ἃς ὑποδοῦνται οἵ τε ὑποκριταὶ, καὶ οἱ χορευταί· καὶ πρὸς τὰς φύσεις αὐτῶν γράψαι τὰ δράματα· ταῖς δὲ Μούσαις θίασον ἐκ τῶν πεπαιδευμένων συναγαγεῖν. καὶ ἁπλῶς ὡς ἐστὶν εἰπεῖν, τοῦ ἤθους τοσαύτη γέγονε χάρις, ὥστε πάντη καὶ πρὸς ἁπάντων αὐτὸν στέργεσθαι. νίκας δὲ ἔλαβεν εἴκοσιν, ὡς φησι Καρύστιος· πολλάκις δὲ καὶ δευτερεῖα ἔλαβε, τρίτα δ' οὐδεπώποτε. καὶ Ἀθηναῖοι δὲ αὐτὸν πεντήκοντα ἐπὶ ἐτῶν ὅπλα στρατηγὸν εἵλοντο, πρὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ἔτεσιν ἐπτὰ, ἐν τῷ πρὸς Ἀναίαν πολέμῳ. οὕτω δὲ φιλαθηναιότατος ἦν, ὥστε πολλῶν βασιλέων μεταπεμπομένων αὐτὸν, οὐκ ἠθέλησε τὴν πατρίδα καταλιπεῖν· ἔσχε δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἀλωνος ἱερωσύνην, ὃς ἥρως ἦν μετὰ Ἀσκληπιοῦ παρὰ Χείρωνι· ἱδρύθη δὲ ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱοῦ μετὰ τὴν τελευτήν. γέγονε δὲ καὶ θεοφιλὴς ὁ Σοφοκλῆς, ὡς οὐκ ἄλλος, καθά φησιν Ἱερώνυμος περὶ τῆς χρυσῆς στεφάνης. ταύτης γὰρ ἐξ ἀκροπόλεως κλαπείσης, κατ' ὄναρ Ἡρακλῆς ἐδήλωσε Σοφοκλεῖ λέγων, τὴν οὖσαν οἰκίαν ἐν δεξιᾷ εἰσιόντι ἐρευνῆσαι, ἔνθα ἐκρύπτετο. ἐμήνυσε δ' αὐτὴν τῷ δήμῳ, καὶ τάλαντον ἐδέξατο· τοῦτο γὰρ ἦν προκηρυχθέν. λαβὼν οὖν τὸ τάλαντον, ἱερὸν ἱδρύσατο Μηνυτοῦ Ἡρακλέους. Φαίνεται δὲ καὶ παρὰ πολλοῖς ἡ πρὸς τὸν υἱὸν Ἰοφῶντα γενομένη αὐτῷ δίκη ποτέ. ἔχων γὰρ ἐκ μὲν Νικο-

στράτης Ιοφῶντα, ἐκ δὲ Θεωρίδος Σικυωνίας Αρίστωνα, τὸν ἐκ τούτου γενόμενον παῖδα, Σοφοκλέα τοῦνομα, πλέον ἔστεργε, καί ποτε ἐν δράματι εἰσήγαγε τὸν Ιοφῶντα αὐτῷ φθονοῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ, ὡς ὑπὸ γήρως παραφρονοῦντι· οἱ δὲ τῷ Ιοφῶντι ἐψετίμησαν. Σάτυρος δέ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν· Εἰ μὲν εἰμὶ Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ· εἰ δὲ παραφρονῶ, οὐκ εἰμὶ Σόφοκλῆς· καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραναγνῶναι. τελευτῆσαι δὲ αὐτὸν Ισθμος καὶ Νεάνθης φασὶ τοῦτον τὸν τρόπον· Καλλιστρατίδην ὑποκριτὴν ἀπὸ ἐργασίας ἐξ Ορχομενοῦ ἥκοντα παρὰ τοὺς Χίους, πέμψαι αὐτῷ σταφυλήν· τὸν δὲ Σοφοκλέα λαβόντα, καὶ βαλόντα εἰς τὸ στόμα ῥᾶγα ἔτι ὀμφακίζουσαν., ὑπὸ τοῦ ἄγαν γήρως ἀποπνιγέντα τελευτῆσαι. Σάτυρος δέ φησι τὴν Αντιγόνην ἀναγιγνώσκοντα, καὶ ἐμπεσόντα περὶ τὰ τέλη νοήματι μακρῷ, καὶ μέσην, ἢ ὑποστιγμὴν πρὸς ἀνάπαυσιν μὴ ἔχοντι, ἄγαν ἀποτείναντα τὴν φωνὴν, σὺν τῇ φωνῇ καὶ τὴν ψυχὴν ἀφεῖναι. οἱ δὲ, ὅτι μετὰ τὴν τοῦ δράματος ἀνάγνωσιν ὅτε νικῶν ἐκηρύχθη, χαρᾷ νικηθεὶς ἐξέλιπε. τῶν δὲ πατρῴων αὐτοῦ τάφων ἐπὶ Δεκέλειαν κειμένων πρὸ σταδίων τοῦ τείχους ἑνδεκα, καὶ τοῦτον τὸν τόπον ἐπιτειχιζόντων Λακεδαιμονίων κατὰ τῶν Αθηναίων, ἐπείπερ οὐκ οἷόν τε ἦν αὐτὸν ἐκεῖ θάπτειν, Διόνυσος κατ' ὄναρ ἐπιστὰς Λυσάνδρῳ ἐκέλευσεν ἐπιτρέψαι τεθῆναι τὸν ἄνδρα εἰς τὸν τάφον· ὡς δὲ ὠλιγώρησεν ὁ Λύσανδρος, δεύτερον αὐτῷ ἐπέστη ὁ Διόνυσος τὸ αὐτὸ κελεύων. ὁ δὲ Λύσανδρος πυνθανόμενος παρὰ τῶν Φυγάδων τίς εἴη ὁ τελευτήσας, καὶ μαθὼν ὅτι Σοφοκλῆς, κήρυκα πέμψας, ἐδίδου θάπτειν τὸν ἄνδρα. Φασὶ δὲ καὶ ὅτι τῷ μνήματι αὐτοῦ σειρῆνα ἐπέστησαν· οἱ δὲ, χελιδόνα χαλκῆν· ἐπιγεγράφθαι δὲ τῷ τάφῳ αὐτοῦ τάδε·

Κρύπτω τῷδε τάφῳ Σοφοκλῆν πρωτεῖα λαβόντα
τῇ τραγικῇ τέχνῃ, σχῆμα τὸ σεμνότατον.

Ἱστορεῖ δέ φησιν, Ἀθηναίους διὰ τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀρετὴν καὶ ψήφισμα πεποιηκέναι, κατ' ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύειν· ἔγραψε δὲ, ὡς φησιν Ἀριστοφάνης, δράματα ἑκατὸν τριάκοντα· τούτων δὲ νοθεύεται δέκα ἑπτά. συνηγωνίζετο δὲ Αἰσχύλῳ καὶ Εὐριπίδῃ, καὶ Χοιρίλῳ, καὶ Ἀριστίᾳ, καὶ ἄλλοις, καὶ Ἰοφῶντι τῷ υἱῷ. τὸ πᾶν μὲν οὖν Ὁμηρικῶς ὠνόμαζε, τούς τε μύθους φέρει κατ' ἴχνος τοῦ ποιητοῦ· καὶ τὴν Ὀδύσσειαν δὲ ἐν πολλοῖς δράμασιν ἀπογράφεται. παρετυμολογεῖ δὲ καθ' Ὅμηρον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀδυσσέως·

Ὀρθῶς δ' Ὀδυσσεὺς εἶμ' ἐπώνυμος κακοῖς.
πολλοὶ γὰρ ὠδύσαντο δυσσεβεῖς ἐμοί.

ἠθοποιεῖ δὲ καὶ ποικίλλει, καὶ τοῖς ἐπινοήμασι τεχνικῶς χρῆται, Ὁμηρικὴν ἐκματτόμενος χάριν· ὅθεν εἰπεῖν φασὶν Ἰωνικόν τινα, μόνον Σοφοκλέα τυγχάνειν Ὁμήρου μαθητήν. καὶ ἄλλοι μὲν γὰρ πολλοὶ μεμίμηνται τινας τῶν πρὸ αὐτῶν, ἢ τῶν καθ' αὑτούς· μόνος δὲ Σοφοκλῆς ἀφ' ἑκάστου τὸ λαμπρὸν ἀπανθίζει· καθὸ καὶ μέλιττα ἐλέγετο. ἤνεγκε δὲ τὰ μικτά· εὐκαιρίαν, γλυκύτητα, τόλμαν, ποικιλίαν. οἶδε δὲ καιρὸν συμμεληῆσαι καὶ πράγματα, ὥστ' ἐκ μικροῦ ἡμιστιχίου, ἢ λέξεως μιᾶς, ὅλον ἠθοποιεῖν πρόσωπον. ἔστι δὲ τοῦτο μέγιστον ἐν τῇ ποιητικῇ, δηλοῦν ἦθος ἢ πάθος. φησὶν οὖν Ἀριστοφάνης, ὅτι κηρὸς ἐπεκαθέζετο τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ· ἄλλοι δὲ, Σοφοκλέους, τοῦ μέλιτι τὸ στόμα κεχρισμένου. φησὶ δὲ Ἀριστόξενος, ὡς πρῶτος τῶν Ἀθήνηθεν ποιητῶν τὴν Φρυγίαν μελοποιΐαν εἰς τὰ ἴδια ἁρμάτα παρέλαβε, καὶ τῷ διθυραμβικῷ τρόπῳ καθέμιξεν.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΙΣ ΣΟΦΟΚΛΗΝ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Εσβέσθης, γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος ἀοιδῶν,
οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Ηρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα χισσὲ
ἑρπύζοις, χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους·
καὶ πεταλὸν πάντῃ θάλλοι ῥόδον, ἥ τε Φιλοῤῥὼξ
ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
εἵνεκεν εὐεπίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

[α] Τύμβος ὅδ' ἐστ', ὦ ξεῖνε, Σοφοκλέος, ὃν παρὰ Μουσῶν
ἱρὴν παρθεσίην, ἱερὸς ὢν, ἔλαχον·
ὅς με τὸν ἐκ Φλιοῦντος, ἔτι τρίβολον πατέοντα,
πρίνινον, ἐς χρύσεον σχῆμα μεθηρμόσατο,
καὶ λεπτὴν ἐνέδυσεν ἀλουργίδα· τοῦ δὲ θανόντος
εὔθετον ὀρχηστὴν τῆσδ' ἀνέπαυσα πόδα.

[β] Ὀλβιος, ὡς ἀγαθὴν ἔλαχες σάσιν· ἢ σὺ γ' ἐνὶ χερσὶ
κούριμος, ἐκ ποίης ἥδε διδασκαλίης;

[α] Εἴτε σοι Ἀντιγόνην εἰπεῖν φίλον, οὐκ ἂν ἁμάρτοις,
εἴτε καὶ Ἠλέκτραν. ἀμφότεραι γὰρ ἄκρον.

ΕΡΥΚΙΟΥ.

Αἰεί τοι λιτάρῳ ἐπὶ σήματι, δῖε Σοφόκλεις
σκηνίτης μαλακοὺς χισσὸς ἄλοιτο πόδας·
αἰεί τοι βούταισι περισπάζοιτο μελίσσαις
τύμβος, Ὑμηττείῳ λειβόμενος μέλιτι,
ὡς ἄν τοι ῥείῃ μὲν ἀένναος Ἀτθίδι δέλτῳ
κηρὸς, ὑπὸ στεφάνοις δ' αἰὲν ἔχῃς πλοκάμους.

IN VITAM SOPHOCLIS NOTÆ.

P. IX. l. 19. *παρὰ Λάμπρῳ.* Veteribus Lyricis adnumeratur Lamprus, qui magna fuit in muſicis gloria, teſte Cornelio Nepote in Epaminondæ vita cap. 2. Socratis etiam fuit magiſter. Perperam in T. ſcriptum *παρὰ Λαμπίου*, ut Turnebus edidit. In membr. proxime ad verum *παρὰ Λάμπῳ*. In meo *παρὰ Λαμπίῳ*. In Triclinii recenſione lemmati additum: *διωρθώθη δὲ παρὰ τοῦ σοφωτάτου Μαγίστρου.* Thomas is eſt. Verum plurimis in locis ejus correctionibus membranarum ſcripturam prætulimus.

P. X. l. 14. *πεντήκοντα ἑπτὰ ἐτῶν ὄντα.* Sic ſcribere debuit auctor hujus vitæ, ſi modo ſibi conſtare voluit. Nam quum in lucem editus fuiſſet Sophocles an. 2. Ol. LXI. ſeptimo ante Peloponneſiaci belli exortum anno non plus vel minus quam quinquaginta ſeptem annos natus erat. Enimvero Prætor lectus fuit cum Pericle in bello contra Samios an. 4. Ol. LXXXIV. Nihil magis obnoxium fuit librariorum negligentiæ aut fraudi, quam numerales notæ: in membr. hæ ſunt ξθ. id eſt 69. In T. ξε. id eſt 65. qui numerus in meo plene ſcriptus eſt. *ἐν τῷ πρὸς Ἀναίαν πολέμῳ.* Sic bene edidit Turnebus. In veteribus libris ſcriptum *πρὸς Ἀναίους*, in T. *πρὸς Ἀναίαν.* Anæa urbs eſt Cariæ e regione Sami, cujus frequens mentio in bellorum hiſtoria, quæ geſſerunt Samii.

P. X. l. 26. *Μητροῦ Ἡρακλείους.* Vide Meurſii Athenas Atticas L. II. cap. 10. Pro *τὴν οὖσαν οἰκίαν*, in membr. ſcriptum *τὴν μὴ εἰκοῦσαν οἰκίαν.*

P. XII. l. 12. Senarios hos ex Tragici noſtri dramate ſumtos opinamur, cui titulum fecit *Νίπτρα*, vel *Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ.*

P. XII. l. 21. *ἐκ μικροῦ ἡμιστιχίου, ἢ λέξεως μιᾶς.* Sic depravatum locum bene reſtituiſſe mihi videor. Veterum librorum ſcriptura eſt, *ἐκ μικροῦ ἡμιστιχίου ἤλεγξεν ὡς μιᾶς ὅλον ἠθοποιῶν πρόσωπον.* Inde vulgatam lectionem temeraria correctione extudit Thomas: *ὥστε ἐκ βραχέος κώλου ἤρεσεν ὅλον ἠθοποιῆσαι τὸ πρόσωπον.*

IN DIOSCORIDIS EPIGRAMMA.

E Cl. Salmaſii notis in Hiſtoriam Auguſtam p. 499.

Tumulo Sophoclis impoſita erat Bacchi ſtatua, quæ manu perſonam, ſive larvam κουρίμου παρθένου ſuſtinebat. Bacchus igitur in hoc epigrammate viatorem alloquitur & dicit: *Tumulus hic Sophoclis eſt, ô homo, quem Muſæ mihi ſacræ virgines ſacro ipſi ac divo, cuſtodiendum mandarunt. Ille me Phliunte profectum, adhuc ſentes & rubos inambulantem, & ex acerno ſtipite properanti falce dedolatum, in aureum habitum reformavit, & delicata purpurea veſte induit. Sed poſtquam morti datus eſt, ſaltationum oblitus, agilem & ſalium pedem quieti dedi, & hic ſuper ejus ſepulcro repoſui.* Reſpondet viator: *O felicem te, qui talem ſtationem ſorſortitus ſis! ſed unde hæc κούριμος, quam manibus retines, aut ex quo dramate ſumta eſt?* Ad hæc Bacchus viatori: *Sive tibi Antigonen eam accipere placeat, ſive Electram, non erraveris: utraque enim ſummam inter ejus tragœdias obtinet.* ἡ κούριμος, eſt ἡ κούριμος παρθένος, & erat perſona tragica, quam ita Pollux deſcribit: ἡ κούριμος παρθένος ἀντὶ ὄψεως, ἔχει τριχῶν κατεψηφισμένων διάκρισιν, καὶ βραχέα ἐν κύκλῳ περικέκαρται. ὑπωχρως δὲ τὴν χρόαν. ἡ δὲ ἑτέρα κούριμος παρθένος, τὰ ἄλλα ὁμοίως πλὴν τῆς διακρίσεως, καὶ τῶν κύκλῳ βοστρύχων, ὡς ἐκ πολλοῦ δυστυχοῦσα. **Tales Antigone & Electra virgines in tragœdiis cognominibus.**

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

XVII

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

Digitized by Google

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΟΙΔΙΠΟΥΝ.

Λιπὼν Κόρινθον Οἰδίπους, πατρὸς νόθος
πρὸς τῶν ἀπάντων λοιδορούμενος ξένος,
ἦλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων,
ζητῶν ἑαυτὸν, καὶ γένους φυτοσπόρον.
εὑρὼν δὲ τλήμων ἐν σταναῖς ἁμαξιτοῖς,
ἄκων ἔπεφνε Λάϊον γεννήτορα.
Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάσιμον λύσας μέλος,
ἤσχυνε μητρὸς ἀγνοουμένης λέχος.
λοιμὸς δὲ Θήβας εἷλε, καὶ νόσος μακρά.
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἑστίαν,
ὅπως πύθοιτο τοῦ κακοῦ παυστήριον,
ἤκουσε φωνῆς μαντικῆς θεοῦ πάρα,
τὸν Λαΐειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οἰδίπους τάλας
πόρπαισι δισσὰς ἐξανάλωσεν κόρας,
αὐτὴ δὲ μήτηρ ἀγχόναις διώλετο.

ΔΙΑ ΤΙ ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΕΠΙΓΕΓΡΑΠΤΑΙ.

Ο ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ἐπὶ διακρίσει θατέρου ἐπιγέγραπται. χαριέντως δὲ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ἅπαντες αὐτὸν ἐπέγραφον, ὡς ἐξέχοντα πάσης τῆς Σοφοκλέους ποιήσεως, καίπερ ἠτιμωθέντα ὑπὸ Φιλοκλέους, ὥς φησι Δικαίαρχος. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ ΠΡΟΤΕΡΟΝ αὐτὸν, οὐ ΤΥΡΑΝΝΟΝ, ἐπιγράφοντες, διὰ τοὺς χρόνους τῶν διδασκαλιῶν, καὶ διὰ τὰ πράγματα· ἀλήτην γὰρ καὶ πηρὸν Οἰδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῷ εἰς τὰς Αθήνας ἀφικνεῖσθαι. ἴδιον δέ τι πεπόνθασιν οἱ μετ' Ομηρον ποιηταὶ, τοὺς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν βασιλεῖς ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ προσαγορεύοντες, ὀψέ ποτε τοῦδε τοῦ ὀνόματος εἰς τοὺς Ελληνας διαδοθέντος, κατὰ τοὺς Αρχιλόχου χρόνους, καθάπερ Ιππίας ὁ σοφιστής φησιν. Ομηρος γοῦν τὸν πάντων παρανομώτατον Εχετον, βασιλέα φησὶ, καὶ οὐ τύραννον·
(Οδυσσ. σ'. 84.)

Εἰς Εχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα —

προσαγορευθῆναι δέ φασι τὸν τύραννον ἀπὸ τῶν Τυρρηνῶν· χαλεπωτοὺς γάρ τινας περὶ λῃστείαν τούτους γενέσθαι. ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τοῦ τυράννου ὄνομα, δῆλον. οὔτε γὰρ Ομηρος, οὔτε Ησίοδος, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν παλαιῶν, τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει. ὁ δὲ Αριστοτέλης ἐν Κυμαίων πολιτείᾳ, τοὺς τυράννους φησὶ τὸ πρότερον ΑΙΣΥΜΝΗΤΑΣ προσαγορεύεσθαι. εὐφημότερόν γ' ἐκεῖνο τοὔνομα.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩι.

Λάϊε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς.
δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀταὰρ πεπρωμένον ἐστὶ
παιδὸς ἑοῦ χείρεσσι λιπεῖν φάος. ὣς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος σὺν γεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
οὗ φίλον ἤρπασας υἱόν· ὁ δ' πύξατό σοι τάδε πάντα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

Ἐστι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τέτραπον, οὗ μία φωνή,
καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
ἕρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
ἀλλ' ὁπόταν πλείστοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνῃ,
ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτοῦ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Κλῦθι, καὶ οὐκ ἐθέλουσα, κακόπλερε Μοῦσα θανόντων,
Φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπλακίης.
ἄνθρωπον κατέλεξας, ὃς, ἡνίκα γαῖαν ἐφέρπει,
πρῶτον ἔφυ τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων·
γηραλέος δὲ πέλων, τρίταλον πόδα, βάκτρον ἐρείδει,
αὐχένα φορτίζων, γήραϊ καμπτόμενος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΙΕΡΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ἐκ γερόντων Θηβαίων.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ Λαΐου.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

XX

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ὦ τέκνα, Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφὴ,
τίνας ποθ' ἕδρας τάσδ' ἐμοὶ θοάζετε,
ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεσταλμένοι;
πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων·
ἃ 'γὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα,
ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
ἀλλ', ὦ γεραιὲ, φράζ', ἐπεὶ πρέπων ἔφυς
πρὸ τῶνδε φωνεῖν, τίνι τρόπῳ καθέστατε;
δείσαντες, ἢ στέρξαντες; ὡς θέλοντός μ' ἂν
ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν. δυσάλγητος γὰρ ἂν
εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ', ὦ κρατύνων, Οἰδίπους, χώρας ἐμῆς,
ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα
βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν
πτέσθαι σθένοντες· οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς
ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός· οἱ δέ τ' ἠθέων
λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεσταλμένον
ἀγοραῖσι θημεῖ, πρός τε Παλλάδος διπλοῖς
ναοῖς, ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ.
πόλις γὰρ, ὥσπερ καὶ τὸς εἰσορᾷς, ἄγαν

ἤδη σαλεύει, κἀνακουφίσαι κάρα
βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίου σάλου,
φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς,
φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις, τόκοισί τε
ἀγόνοις γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,
ὑφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμεῖον· μέλας δ'
Ἅιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.
θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἐγὼ,
οὐδ' οἵδε παῖδες, ἑζόμεσθ' ἐφέστιοι,
ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίου
κρίνοντες, ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς·
ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμεῖον μολὼν,
σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν, ὃν παρείχομεν,
καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον,
οὐδ' ἐκδιδαχθείς· ἀλλὰ προσθήκῃ θεοῦ
λέγῃ νομίζῃ θ' ἡμὶν ὀρθῶσαι βίον.
νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα,
ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι,
ἀλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμὶν εἴτε του θεῶν
φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἶσθά που·
ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς
ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.
ἴθ', ὦ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν,
ἴθ', εὐλαβήθηθ'· ὡς σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ
σωτῆρα κλῄζει τῆς πάρος προθυμίας·
ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα,
στάντες τ' ἐς ὀρθὸν, καὶ πεσόντες ὕστερον·

ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.
ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην
παρέσχες ἡμῖν, καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ.
ὡς, εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν.
ὡς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος, οὔτε ναῦς,
ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ παῖδες οἰκτροὶ, γνωτὰ, κοὐκ ἄγνωτά μοι
προσήλθεθ' ἱμείροντες. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν' ἔρχεται
μόνον καθ' αὑτὸν, κοὐδέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ
ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει.
ὥστ' οὐχ ὑπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε,
ἀλλ' ἴστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δὴ,
πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.
ἣν δ' εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἴασιν μόνην,
ταύτην ἔπραξα. παῖδα γὰρ Μενοικέως
Κρέοντ', ἐμαυτοῦ γαμβρὸν, ἐς τὰ Πυθικὰ
ἔπεμψα Φοίβου δώμαθ', ὡς πύθοιθ' ὅ τι
δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.
καί μ' ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ
λυπεῖ, τί πράσσει. τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα,
ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου.
ὅταν δ' ἵκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας· οἶδε γ' ἀρτίως
Κρέοντα προσπίπτοντα σημαίνουσί μοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ ἄναξ Ἀπολλον, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γε τὼς
σωτῆρι βαίη, λαμπρὸς ὥστερ ὄμματι.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς. οὐ γὰρ ἂν κάρα
πολυσπερὴς ὧδ' εἶρπε, κἀκάρπου δάφνης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως,
τίν' ἡμὶν ἧκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων;

ΚΡΕΩΝ.

ἐσθλήν. λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔστιν δὲ ποῖον τοὖπος; οὔτε γὰρ θρασὺς,
οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.

ΚΡΕΩΝ.

εἰ τῶνδε χρήζεις πλησιαζόντων κλύειν,
ἕτοιμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ σπείχειν ἔσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐς πάντας αὔδα. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.

ΚΡΕΩΝ.

λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα.
ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ

μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
ἐν τῇδ', ἐλαύνειν, μήδ' ἀνήκεστον τρέφειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίῳ καθαρμῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;

ΚΡΕΩΝ.

ἀνδρηλατοῦντας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν
λύοντας, ὡς τήνδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;

ΚΡΕΩΝ.

ἦν ἡμὶν, ὦ ἄναξ, Λάϊός ποθ' ἡγεμὼν
γῆς τῆσδε, πρίν σε τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔξοιδ' ἀκούων· οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω.

ΚΡΕΩΝ.

τούτου θανόντος, νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἰδ' εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται
ἴχνος παλαιᾶς δυσλέκμαρτον αἰτίας;

ΚΡΕΩΝ.

ἐν τῇδ' ἔφασκε γῇ. τὸ δὲ ζητούμενον
ἁλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πότερα δ' ἐν οἴκοις, ἢ 'ν ἀγροῖς ὁ Λάϊος,
ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης τῷδε συμπίπτει φόνῳ;

ΚΡΕΩΝ.

θεωρὸς, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν, πάλιν

πρὸς οἶκον οὐκ ἔθ' ἵκεθ', ὡς ἀπωσθήλη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπράκλωρ ὁδοῦ
κατεῖδ', ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;

ΚΡΕΩΝ.

θνήσκουσι γάρ, πλὴν εἴς τις, ἐς φόβῳ φυγών,
ὧν εἶδε, πλὴν ἓν, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸ ποῖον; ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν,
ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.

ΚΡΕΩΝ.

λῃσταὶ ἔφασκε συνδυχόνδας, οὐ μιᾷ
ῥώμῃ κλανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς οὖν ὁ λῃστὴς, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
ἐπράσσετ' ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη;

ΚΡΕΩΝ.

δοκοῦνθα ταῦτ' ἦν· Λαΐου δ' ὀλωλότος
οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν, τυραννίδος
οὕτω πεσούσης, εἶργε τοῦτ' ἐξιδέναι;

ΚΡΕΩΝ.

ἡ ποικιλῳδὸς Σφὶγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν,
μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ, προσήγετο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὖτ' ἐγὼ φανῶ.
ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ,

πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν·
ὥστ' ἐνδίκως ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον,
γῇ τῇδε τιμωροῦντα, τῷ θεῷ θ' ἅμα.
ὑστὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ, τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κλανὼν, τάχ' ἂν
κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.
κείνῳ προσαρκῶν οὖν, ἐμαυτὸν ὠφελῶ.
ἀλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων
ἵστασθε, τούσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους·
ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ' ἀθροιζέτω,
ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς
ξὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἢ πεσόντες.

ΙΕΡΕΥΣ.

ὦ παῖδες, ἱστώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν
καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται.
Φοῖβος δ', ὁ πέμψας τάσδε μαντείας, ἅμα
σωτήρ θ' ἵκοιτο, καὶ νόσου παυστήριος.

ΧΟΡΟΣ.

Ω Διὸς ἀδυεπὴς φάτι, τίς ποτε τᾶς πολυχρύσου στρ. φ'.
Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας
Θήβας; ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, δείματι πάλλων,
(Ἰήϊε, Δάλιε, Παιάν.)
ἀμφὶ σοὶ ἀζόμενος, τί μοι ἢ νέον,
ἢ περιτελλομέναις ὥραις πάλιν,
ἐξανύσεις χρέος.
εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάμα.
πρώτᾳ σε κεκλομένᾳ, θύγατερ Διὸς, ἄμβροτ' Ἀθάνα, ἀντισ.

γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν
Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει,
καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον, ἰὼ
τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,
εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ
ὀρνυμένας πόλει,
ἠνύσατ' ἐκπρεπίαν φλόγα πήματος, ἔλθετε καὶ νῦν.
ὦ πόποι, ἀνάριθμα γὰρ
φέρω πήματα·
νοσεῖ δ' ἐμοὶ πρόπας στόλος,
οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος,
ᾧ τις ἀλέξεται. οὔτε γὰρ
ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς
αὔξεται, οὔτε τόκοισιν
ἰηΐων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες·
ἄλλον δ' ἂν ἄλλῳ προσίδοις,
ὥστερ εὔπτερον ὄρνιν,
κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὁρμενον ἀκτὰν
πρὸς ἑσπέρου θεοῦ,
ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται.
νηλέα δὲ γένεθλα
πρὸς πέδῳ θανατηφόρῳ
κεῖται ἀνοίκτως·
ἐν δ' ἄλοχοι, πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες,
ἀΰταν παραβώμιον
ἄλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων
ἱκτῆρες ἐπισταχοῦσι.
παιὰν δὲ λάμπει σταδόεσσά τε γῆρυς ὁμαυλος·

ὦν ὕπερ, ὦ χρυσέα θύγατερ Διὸς
εὐῶπα, πέμψον ἀλκάν,
Ἀρεά.τε τὸν μαλερὸν,
ὃς νῦν ἄχαλκος αἰσχίδων
φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων,
παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι
πάτρας ἄπτουρον, εἴτ' ἐς μέγαν
θάλαμον Ἀμφιτρίτας,
εἴτ' ἐς τὸν ἀφιλόξενον ὅρμον
Θρήκιον κλύδωνα·
τέλει γὰρ ἤν τι νὺξ ἀφῇ,
τοῦτ' ἐφ' ἡμαρ ἔρχεται·
τὸν, ὦ πυρφόρων ἀστραπᾶν
κράτη νέμων, ὦ Ζεῦ πάτερ,
ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ.
Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων
ἀπ' ἀσκυλῶν βέλεα θέλοιμ' ἂν
ἀδάμαστ' ἐνδατεῖσθαι,
ἀρωγὰ προσταθέντα,
τάς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος
αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκει' ὄρεα
διάσσει· τὸν χρυσομίτραν
τε κικλήσκω, τᾶσδ' ἐπώνυμον
γᾶς, οἰνῶπα Βάκχον εὔιον,
Μαινάδων ὁμόστολον,
πελασθῆναι, φλέγοντ'
αἰγλαῶπι πεύκᾳ,
ἐπὶ τὸν ἀτίμητον ἐν θεοῖς θεόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Λίτεῖς· ἀ δ' αἰτεῖς, τἄμ' ἐὰν θέλῃς ἔωη
κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν,
ἀλκὴν λάβοις ἂν κἀνακούφισιν κακῶν·
ἀ 'γὼ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερῶ,
ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος. οὐ γὰρ ἂν μακρὰν
ἴχνευον αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.
νῦν δ', ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ,
ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε.
ὅστις ποθ' ὑμῶν Λάϊον τὸν Λαβδάκου
κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί·
κεἰ μὲν φοβεῖται, τοὐπίκλημ' ὑπεξελὼν
αὐτὸς καθ' αὑτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
ἀστὸς ἐργὲς οὐδέν· γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής.
εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
κέρδος τελῶ 'γὼ, κ' ἡ χάρις προσκείσεται.
εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καί τις ἢ φίλου
δείσας ἀπώσει τοῦτος, ἢ κ' αὑτοῦ, τόδε,
ἀ 'κ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ.
τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστὶ, γῆς
τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
μήτ' εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινὰ,
μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασι
κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν·
ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσμαθ' ὅδε
τοῦδ' ἡμὶν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ

μαντεῖον

μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.
ἐγὼ μὲν οὖν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι
τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω.
κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκπρίψαι βίον.
ἐπεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος
ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο μὴ οὐ ξυνειδότος,
παθεῖν, ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην.
ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν,
ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδέ τε
γῆς, ὧδ' ἀκάρπως καὶ θείως ἐφθαρμένης.
οὐδ', εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,
ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν,
ἀνδρὸς γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
ἀλλ' ἐξερευνᾶν· νῦν δέ γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγὼ,
ἔχων μὲν ἀρχάς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρὶν
ἔχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον,
κοινῶν τε παίδων κοίν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
μὴ 'δυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα.
νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη.
ἀνθ' ὧν ἐγὼ τοῦδ', ὥσπερεὶ τοῦ 'μοῦ πατρὸς,
ὑπερμαχοῦμαι, κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι,
ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ Φόνου λαβεῖν,
τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ, Πολυδώρου τε, καὶ
τοῦ πρόσθε Κάδμου, τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος.
καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὔχομαι θεοὺς
μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινὰ,

μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
τῷ νῦν φθερεῖσθαι, κἀτι τοῦδ' ἐχθίονι.
ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
τάδ' ἔστ' ἀρέσκονθ', ἥ τε σύμμαχος Δίκη
χ' οἱ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί.

ΧΟΡΟΣ.

ὡσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὦδ', ἄναξ, ἐρῶ.
οὔτ' ἔκλανον γὰρ, οὔτε τὸν κλανοῦντ' ἔχω
δεῖξαι. τὸ δὲ ζήτημα, τοῦ πέμψαντος ἦν
Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἴργασταί ποτε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δίκαι' ἔλεξας. ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς
ἀν ἢν μὴ θέλωσιν, οὐδ' ἂν εἷς δύναιτ' ἀνήρ.

ΧΟΡΟΣ.

τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ', ἃ μοι δοκεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἰ καὶ τρίτ' ἐστὶ, μὴ παρῇς τὸ μὴ οὐ φράσαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἄναξ' ἄναξι ταὔθ' ἑρῶντ' ἐπίσταμαι
μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν, παρ' οὗ τις ἂν
σκοπῶν τάδ', ὦ ἄναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπράξάμην.
ἔπεμψα γὰρ, Κρέοντος εἰπόντος, δισσοὺς
πομπούς· πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαι' ἔπη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.

ΧΟΡΟΣ.

θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἤκουσα κἀγώ· τὸν δ' ἰδόντ' οὐδεὶς ὁρᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἴ τι μὴ δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος,
τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀρὰς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ᾧ μή 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἕπος φοβεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ὑξελέγξων αὐτόν ἐστιν· οἵδε γὰρ
τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν, ᾧ
τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πάντα νωμῶν, Τειρεσία, διδακτά τε,
ἄρρητά τ', οὐράνιά τε, καὶ χθονοστιβῆ,
πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως
οἵᾳ νόσῳ ξύνεστιν· ἧς σε πρόσπολον
σωτῆρά τ', ὦ ἄναξ, μοῦνον ἐξευρίσκομεν.
Φοῖβος γὰρ, εἰ καὶ μὴ 'κλυες τῶνδ' ἀγγέλων,
πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
εἰ τοὺς κτανόντας Λάϊον, μαθόντες εὖ,
κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
σὺ δ' οὖν, φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν,
μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδὸν,
ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμὲ,
ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος.

ἐν σοὶ γάρ ἐσμεν· ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
ἔχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη
λύει φρονοῦντι. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ
εἰδὼς διώλεσ'· οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἔστιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἄφες μ' ἐς οἴκους· ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σὺ,
κἀγὼ διοίσω τοὔμόν, ἢν ἐμοὶ πίθῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὔτ' ἔννομ' εἶπας, οὔτε πρόσφιλὲς πόλει
τῇδ', ἥ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀπωσθερῶν φάτιν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν
πρὸς καιρόν· ὡς οὖν μηδ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω.

ΧΟΡΟΣ.

μὴ, πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀπωσθεραφῇς, ἐπεὶ
πάντες σὲ προσκυνοῦμεν οἵδ' ἱκτήριοι.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ'· ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε
τἄμ' ἐξενείπω, μὴ τὰ σὰ 'κφήνω κακά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί φῄς; ξυνειδὼς οὐ φράσεις, ἀλλ' εἰσεῖς
ἡμᾶς προδοῦναι, καὶ καταφθεῖραι πόλιν;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτὸν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ. τί ταῦτ'

ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, καὶ γὰρ ἂν πέτρου
Φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, ἐξερεῖς ποτέ;
ἀλλ' ὧδ' ἄτεκνος κἀτελεύτητος φανεῖ;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν δ' ὁμοῦ
ναίουσαν οὐ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἥξει γὰρ αὐτά, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκοῦν ἃ γ' ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι. πρὸς τάδ', εἰ θέλεις,
θυμοῦ δι' ὀργῆς, ἥτις ἀγριωτάτη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδέν, ὡς ὀργῆς ἔχω,
ἅπερ ξυνίημι. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
καὶ ξυμφυτεῦσαι τοῦργον, εἰργάσθαι θ', ὅσον
μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
καὶ τοῦργον ἂν σου τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἀληθές; ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι,
ᾧπερ προεῖπας, ἐμμένειν, κἀφ' ἡμέρας
τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τούσδε, μήτ' ἐμέ,

ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάσμορι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
τὸ ῥῆμα; καί που τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

πέφευγα· ταληθὲς γὰρ ἰσχύον τρέφω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρὸς τοῦ διδαχθείς; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

πρὸς σοῦ. σὺ γάρ μ' ἄκοντα προὐτρέψω λέγειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; ἢ 'κπειρᾷ λόγων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὖθις φράσον.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς, οὗ ζητεῖς κυρεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὔ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εἴπω τί δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅσον γε χρήζεις· ὡς μάτην εἰρήσεται.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

λελῆθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις
αἴσχιστ' ὁμιλοῦντ', οὐδ' ὁρᾶν ἵν' εἶ κακοῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἔστι, πλήν σοι. σοὶ δὲ ταῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ
τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἃ σοι
οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτὸς, ὥστε μήτ' ἐμὲ,
μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὁρᾷ, βλάψαι ποτ' ἄν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐ γάρ σε μοῖρα πρός γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ
ἱκανὸς Λοξίας, ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Κρέοντος, ἢ σοῦ ταῦτα τἀξευρήματα;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Κρέων γε σοὶ πῆμ' οὐδέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πλοῦτε, καὶ τυραννὶ, καὶ τέχνη τέχνης
ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,
ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται,
εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς εἵνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις
δωρητὸν, οὐκ αἰτητὸν, εἰσεχείρισε,
ταύτης Κρέων ὁ πιστὸς, οὐξ ἀρχῆς φίλος,
λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται,

ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον,
δόλιον, ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.
ἐπεὶ, φέρ' εἰπὲ, ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής;
πῶς οὐχ', ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
καίτοι τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοῦ 'πιόντος ἦν
ἀνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει·
ἣν εὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ πρεύφάνης ἔχων,
οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν· ἀλλ' ἐγὼ μολὼν,
ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν,
γνώμῃ κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών·
ἣν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
παρασταθήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας.
κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χῷ ξυνθεὶς τάδε,
ἀγηλατήσειν· εἰ δὲ μὴ 'δόκεις γέρων
εἶναι, παθὼν ἔγνως ἂν οἷά περ φρονεῖς.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη
ὀργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ.
δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γοῦν
ἴσ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ.
οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ·
ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.
λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλόν μ' ὠνείδισας,

σὺ, καὶ δεδορκὼς, οὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακοῦ,
οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
ἆρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὢν
τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε, κἀπὶ γῆς ἄνω.
καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῇδε δεινόπους ἀρά,
βλέποντα νῦν μὲν ὀρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.
βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν;
ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ σύμφωνος τάχα,
ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
ἄνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών;
ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνῃ κακῶν,
ὅσ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.
πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τὸμὸν στόμα
προπηλάκιζε. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν
κάκιον ὄστις ἐκριχήσεται ποτε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τεύτου κλύειν;
οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θᾶσσον; εὖ πάλιν
ἄψορρος οἴκων τῶνδ' ἀπωστραφεὶς ἄπει;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐδ' ἰκόμην ἔγωγ' ἂν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐ γάρ τι σ' ἤδη μῶρα φωνήσοντ', ἐπεὶ
σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἡμεῖς τοιοίδ' ἔφυμεν, ὡς μέν σοι δοκεῖ,
μῶροι· γονεῦσι δ' οἵ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίοισι; μεῖνον. τίς δ' ἐμὲ ἐκφύει βροτῶν;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἥδ' ἡμέρα φύσει σε, καὶ διαφθερεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὔκουν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τοιαῦτ' ὀνείδιζ', οἷς ἐμὲ εὑρήσεις μέγαν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὔ μοι μέλει.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἄπειμι τοίνυν· καὶ σὺ παῖ χόμιζ' ἐμέ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

χομιζέτω δῆθ'· ὡς παρὼν τά γ' ἐμπόδων
ὀχλεῖς, συθείς τ' ἂν, οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εἰπὼν ἄπειμ', ὧν οὕνεκ' ἦλθον, οὐ τὸ σὸν
δείσας πρόσωπον. οὐ γάρ ἐσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς.
λέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι
ζητεῖς ἀπειλῶν, κἀνακηρύσσων φόνον
τὸν Λαΐειον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε,
ξένος λόγῳ μέτοικος, εἶτα δ' ἐγγενὴς
φανήσεται Θηβαῖος· οὐδ' ἡσθήσεται
τῇ ξυμφορᾷ. τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος,

καὶ πλωχὸς ἀντὶ πλουσίου, ξένην ἔτι,
σκήπτρῳ προδείκνυς, γαῖαν ἐμπορεύσεται.
Φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυνὼν
ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, κἀξ ἧς ἔφυ
γυναικὸς, υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς. καὶ ταῦτ', ἰὼν
ἔσω, λογίζου· κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον,
φάσκειν ἐμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Τίς, ὄντιν' ἡ θεσπιέπεια στροφὴ α'.
Δελφὶς εἶπε πέτρα
ἄῤῥητ' ἀῤῥήτων τελέσαντα
φοινίαισι χερσίν;
ὥρα νιν ἀελλοπόδων ἵππων
σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα νωμᾶν.
ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπανθρώσκει
πυρὶ καὶ σιδηροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας·
δειναὶ δ' ἅμ' ἕπονται
Κῆρες ἀπλάκητοι.
ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος ἀντίστρ. α'.
ἀρτίως φανεῖσα
φάμα Παρνασσοῦ, τὸν ἄδηλον
ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν.
φοιτᾷ γὰρ ὑπαί τ' ἀγρίαν ὕλαν,
ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος,
μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων,
τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων
μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ

ζῶΐλα περιπωτᾶται.
δειναὶ μὲν οὖν δειναὶ ταραύσσει ἀντιστρ. β'.
σοφὸς οἰωνοθέτας,
οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκοντ'.
ὅ τι λέξω δ' ἀπορῶ.
πέτομαι δ' ἐλπίσιν,
οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν, οὔτ' ἐπίσω.
τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις, ἢ τῷ
Πολύβου νεῖκος ἔκειτ',
οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ'
οὔτε ταιῦν πω ἔμαθον, πρὸς ὅτου
χρησάμενος δὴ βασάνῳ,
ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον
Φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα,
Λαβδακίδαις ἐπίκουρος
ἀδήλων θανάτων.
ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς, ὅ τ' Ἀπόλλων ἀντιστρ. β'.
ξυνετοὶ, καὶ τὰ βροτῶν
εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις
πλέον ἢ 'γὼ φέρεται,
κρίσις οὐκ ἔστιν ἀ-
ληθής· σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν
παραμείψειεν ἀνήρ. ἀλλ' οὔ
ποτ' ἔγωγ' ἄν, πρὶν ἴδοιμ'
ὀρθὸν ἔπος, μεμφομένων
ἂν καταφαίην. φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐ-
τῷ πελάσσασ' ἦλθε κόρα
ποτὲ, καὶ σοφὸς ὤφθη,

Βασάνῳ θ' ἡδύπολις.
τῷ ἀπ' ἐμᾶς Φρενὸς οὔποτ'
ὀφλήσει κακίαν

ΚΡΕΩΝ.

Ανδρες πολῖται, δεινὰ πεπυσμένος
κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν,
πάρειμ' ἀτλητᾶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
ταῖς νῦν νομίζει πρός γ' ἐμοῦ πεπονθέναι
λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
οὔ τοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος,
φέρειν τήνδε βάξιν. οὐ γὰρ εἰς ἀπλοῦν
ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει,
ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὐνείδος τάχ' ἂν
ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον, ἢ γνώμῃ φρενῶν.

ΚΡΕΩΝ.

πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι
πεισθεὶς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγει;

ΧΟΡΟΣ.

ἠὐδᾶτο μὲν τάδ'· εἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι.

ΚΡΕΩΝ.

ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ καὶξ ὀρθῆς φρενὸς,
καληγορεῖτο τοὐπικλήμα τοῦτ' ἐμοῦ;

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ οἶδ'· ἃ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὁρῶ.
αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω πυρᾶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσόνδ' ἔχεις
τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμὰς σέγας
ἵκου, φονεὺς ὢν τοῦδε τἀνδρὸς ἐμφανῶς,
λῃστής τ' ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;
φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
ἰδών τιν' ἐν ἐμοὶ, ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν;
ἢ τοῦργον ὡς οὐ γνωρίσοιμί σου τόδε
δόλῳ προσέρπον, κοὐκ ἀλεξοίμην μαθών;
ἆρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοὔγχείρημά σου,
ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
θηρᾶν, ἃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται;

ΚΡΕΩΝ.

οἶσθ' ὡς ποίησον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
ἴσ' ἀνθάκουσον, κἄτα χρῖν' αὐτὸς μαθών.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

λέγειν σὺ δεινός· μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς
σοῦ. δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὕρηκ' ἐμοί.

ΚΡΕΩΝ.

τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον ὡς ἐρῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἶ κακός.

ΚΡΕΩΝ.

εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν
εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρὶς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς
δρῶν, οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.

ΚΡΕΩΝ.

ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρῆσθαι· τὸ δὲ
πάθημ', ὁποῖον φῂς παθεῖν, δίδασκ' ἐμέ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες, ὡς χρείη μ' ἐπὶ
τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα;

ΚΡΕΩΝ.

καὶ νῦν ἔθ' ὡὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πόσον τιν' ἤδη δῆθ' ὁ Λάϊος χρόνον —

ΚΡΕΩΝ.

δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι;

ΚΡΕΩΝ.

μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;

ΚΡΕΩΝ.

σοφός γ' ὁμοίως, κἀξ ἴσου τιμώμενος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;

ΚΡΕΩΝ.

οὔκουν· ἐμοῦ γ' ἐσῳῶτος οὐδαμοῦ πέλας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε;

ΚΡΕΩΝ.

παρέσχομεν. πῶς δ' οὐχί; κοὐκ ἠκούσαμεν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ἤϋδα τάδε;

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ οἶδ'· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα, καὶ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν.

ΚΡΕΩΝ.

ποῖον τόδ'; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅθ' οὕνεκ', εἰ μή σοι ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς
οὐκ ἄν ποτ' εἶπε Λαΐου διαφθοράς.

ΚΡΕΩΝ.

εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'· ἐγὼ δέ σου
μαθεῖν δικαιῶ ταὔθ', ἅπερ κἀμοῦ σὺ νῦν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐκμάνθαν'· οὐ γὰρ δὴ φανεὺς ἁλώσομαι.

ΚΡΕΩΝ.

τί δῆτ'; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνίστορεῖς.

ΚΡΕΩΝ.

ἄρχεις δ' ἐκείνῃ ταὐτὰ, γῆς ἴσον νέμων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἃ 'ν ᾗ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.

ΚΡΕΩΝ.

οὔκουν ἰσοῦμαι σφῷν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνῃ φίλος.

ΚΡΕΩΝ.

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ, εἰ διδοίης γ', ὡς ἐγώ, σαυτῷ λόγον.
σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς
ἄρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον, ἢ
ἄτρεστον εὕδοντ', εἰ τά γ' αὔθ' ἕξει κράτη.
ἐγὼ μὲν οὖν οὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν
τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τύραννα δρᾶν,
οὔτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω·
εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων.
πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν
ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφυ;
οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ,
ὥστ' ἄλλα χρῄζειν, ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά.
νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται·
νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες ἐκκαλοῦσί με.
τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἔνι.
πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφεὶς τάδε;
οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.
ἀλλ' οὔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν,
οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ.
καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μέν, Πυθώδε' ἰὼν
πεύθου, τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι·
τοῦτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς
κοινῇ τι βουλεύσαντα, μή μ' ἁπλῇ κτάνῃς
ψήφῳ, διπλῇ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβών.
γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ.
οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην

χρηστοὺς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς, κακούς.
φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,
καὶ τὸν παρ' αὑτῷ βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ
χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
ἄναξ. Φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅταν ταχύς τις ὑπιβουλεύων λάθρα
χωρῇ, ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν.
εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν
πεπραγμέν' ἔσται, τἀμὰ δ' ἡμαρτημένα.

ΚΡΕΩΝ.

τί δῆτα χρῄζεις; ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἥκιστα. θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.

ΚΡΕΩΝ.

ὅταν προδείξῃς, οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις;

ΚΡΕΩΝ.

οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸ γοῦν ἐμόν.

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ' ἐξ ἴσου δεῖ κἀμόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἴφυς κακός.

ΚΡΕΩΝ.

εἰ δὲ ξυνιεῖς μηδέν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀρκέον γ' ὅμως.

ΚΡΕΩΝ.

οὔ τοι κακῶς γ' ἄρχοντος....

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πόλις, πόλις.

ΚΡΕΩΝ.

630 κἀμοὶ πόλεως μέτεστι τῆσδ', οὐ σοὶ μόνῳ.

ΧΟΡΟΣ.

παύσασθ' ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὁρῶ
τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰοκάστην, μεθ' ἧς
τὸ νῦν παρεστὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί τὴν ἄβουλον, ὦ ταλαίπωροι, στάσιν
635 γλώσσης ἐπήρατ', οὐδ' ἐπαισχύνεσθε, γῆς
οὕτω νοσούσης, ἴδια κινοῦντες κακά;
οὐκ εἶ σύ τ' οἶκους, σύ τε, Κρέων, καθὰ στέγας,
καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε;

ΚΡΕΩΝ.

ἔμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
640 δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀπωκρίνας κακοῖν,
ἢ γῆς ἀπωσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβών.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ξύμφημι· δρῶντα γάρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς

εἴληφα τοὐμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.

ΚΡΕΩΝ.

μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὦ πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε,
μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν,
ἔπειτα κἀμὲ, τούσδε θ', οἳ πάρεισί σοι.

ΧΟΡΟΣ.

πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ', ἐλεφὴ α'.
ἄναξ, λίσσομαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;

ΧΟΡΟΣ.

τὸν οὔτε πρὶν νήπιον,
νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν
καθαίδεσαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἶσθ' οὖν ἃ χρῄζεις;

ΧΟΡΟΣ.

οἶδα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

φράζε δὴ τί φῄς.

ΧΟΡΟΣ.

τὸν ἐναγῆ φίλον μή ποτ' ἐν αἰτίᾳ
σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εὖ νῦν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ
ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

ΧΟΡΟΣ.

οὐ τὸν πάντων θεῶν στροφὴ β'.
θεὸν πρόμον Αλιον·
ἑωτεὶ ἄθεος, ἄφιλος,
ὅ τι πύματον ὀλοίμαν,
φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.
ἀλλά μοι δυσμόρῳ
γᾶ φθίνουσα τρύχει ψυ-
χὰν, καὶ τάδ' εἰ κακοῖς
κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅδ' οὖν ἴτω, κεἰ χρή με παντελῶς θανεῖν,
ἢ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βίᾳ.
τὸ γὰρ σὸν, οὐ τὰ τοῦδ', ἐποικτείρω στόμα
ἐλεεινόν· οὗτος δ', ἔνθ' ἂν ᾖ, στυγήσεται.

ΚΡΕΩΝ.

στυγνὸς μὲν εἶκων δῆλος εἶ· βαρὺς δ', ὅταν
θυμοῦ περάσῃς. αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
αὐταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὔκουν μ' ἐάσεις, κἀκβὸς εἶ;

ΚΡΕΩΝ.

πορεύσομαι,
σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.

ΧΟΡΟΣ.

γύναι, τί μέλλεις κομίζειν ἀντιστ. α'.
δόμων τόνδ' ἔσω;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη.

ΧΟΡΟΣ.

δόκησις ἀγνὼς λόγων
ἦλθε, δἀσῶσει δὲ καὶ
τὸ μὴ ἔνδικον.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;

ΧΟΡΟΣ.

ναιχί.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ τίς ὁ λόγος ἦν;

ΧΟΡΟΣ.

ἄλις ἔμοιγ', ἄλις, γᾶς προσπονουμένας,
Φαίνετ', ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὁρᾷς ἰν' ἥκεις, ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνὴρ,
τοὐμὸν παριεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ;

ΧΟΡΟΣ.

ἄναξ, εἶπον μὲν οὐχ ἀντιστ. β'.
ἅπαξ μόνον, ἴσθι δὲ
παραφρόνιμον, ἄπορον
ἐπὶ φρόνιμα, πεφάνθαι μ'
ἄν, εἴ σε νοσφίζομαι,
ὅς τ' ἐμὰν γᾶν φίλαν
ἐν πόνοις ἀλύουσαν
κατ' ὀρθὰν οὔρισας·
ταυῦν τε πομπὸς, εἰ δύναιο, γίγνου.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πρὸς θεῶν δίδαξον κἀμέ, ἄναξ, ὅτου ποτὲ

μῆνιν τοσήνδε πράγματος σήσας ἔχεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐρῶ· σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον, γύναι, σέβω·
Κρέοντος, οἵά μοι βεβουλευκὼς ἔχει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐξηκαλῶν ἐρεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Φονέα με φησὶ Λαΐου καθεστάναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

αὐτὸς ξυνειδὼς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπέμψας, ἐπεὶ,
τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

σὺ νῦν ἀφεὶς σεαυτὸν, ὧν λέγεις πέρι,
ἐμοῦ 'πάκουσον, καὶ μάθ', οὕνεκ' ἐστί σοι
βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
χρησμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ ποτ', οὐκ ἐρῶ
Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο,
ὡς αὐτὸν ἥξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα.
καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ Φάτις, ξένοι ποτὲ
λῃσταὶ Φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς·
παιδὸς δὲ βλαστὰς, οὐ διέσχον ἡμέραι
τρεῖς, καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν,
ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὄρος.
κἀνταῦθ' Ἀπόλλων οὔτ' ἐκεῖνον ἤνυσε

φονέα γενέσθαι πατρὸς, οὔτε Λαΐου
τὸ δεινὸν οὐφοβεῖτο πρὸς παιδὸς παθεῖν.
τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
ὧν ἐπιρέπου σὺ μηδέν. ὧν γὰρ ἂν θεὸς
χρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
ψυχῆς πλάνημα, καἀναχίνησις φρενῶν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ποίας μεριμνῆς τοῦθ' ὑποσκραφεὶς λέγεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔδοξ' ἀκοῦσαί σοῦ τόδ', ὡς ὁ Λαΐος
καλασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, οὗ τόδ' ἦν πάθος;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῄζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
εἰς ταυτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῇσδ' ἔχων χθονὸς
ἀρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δ' ἔστι σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μή πω μ' ἐρώτα. τὸν δὲ Λάϊον, Φύσιν
τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἦβης τότε.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὴς κάρα,
μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς
δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πῶς φής; ὀκνῶ τοι πρός σ' ἀποσκοπουῦσ', ἄναξ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ.
δείξεις δὲ μᾶλλον, ἢν ἓν ἐξείπῃς ἔτι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ μὴν ὀκνῶ μέν· ἀλλ' ἂν ἔρῃ, μαθοῦσ' ἐρῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων
ἄνδρας λοχίτας, οἵ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν
κῆρυξ· ἁπήνη δ' ἦγε Λάϊον μία.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αἰαῖ· τάδ' ἤδη διαφανῆ. τίς ἦν ποτὲ
ὁ τοῦσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οἰκεύς τις, ὅστις ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ κἀν δόμοισι τυγχάνει ταυτῶν παρών;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οὐ δῆτ'. ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, καὶ κράτη
σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λαΐου τ' ὀλωλότα,
ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών,
ἀγρούς σφε πέμψαι, κἀπὶ ποιμνίων νομάς,
ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄπωθεν ἄστεος.
κἀπεμψ' ἐγώ νιν. ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ
δοῦλος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμὶν ἐν τάχει πάλιν;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πάρεστιν. ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δέδοικ' ἐμαυτὸν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
εἰρημέν' ᾖ μοι, δι' ἃ νιν εἰσιδεῖν θέλω.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἀλλ' ἵξεται μέν. ἀξία δέ που μαθεῖν
κἀγὼ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἄναξ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὐ μὴ στερηθῇς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
ἐμοῦ βεβῶτος. τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι
λέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ, διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰών;

Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
μήτηρ δὲ, Μερόπη Δωρίς. ἠγόμην δ' ἀνὴρ
ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη
τοιάδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,

σπουδῆς γε μέν τοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης
καλεῖ παρ' οἶνῳ, πλαστὸς ὡς εἴην πατρί.
κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν
μόλις κατέσχον· θατέρᾳ δ' ἰὼν πέλας
μητρὸς πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
τοὔνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην, ὅμως δ'
ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφεῖρπε γὰρ πολύ.
λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι
Πυθώδε. καί μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην
ἄτιμον ἐξέπεμψεν· ἄλλα δ' ἄθλια
καὶ δεινὰ καὶ δύσπηνα προὐφάνη λέγων,
ὡς μητρὶ μὲν χρείη με μιχθῆναι, γένος δ'
ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὁρᾶν,
φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός.
κἀγὼ 'πακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν
ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,
ἔφευγον, ἔνθα μήπωτ' ὀψοίμην κακῶν
χρησμῶν ἐνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα.
στείχων δ' ἱκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς
σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
καί σοι, γύναι, ταλήθὲς ἐξερῶ. τριπλῆς
ὁτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,
ἐνταῦθ' ἐμοὶ κῆρύξ τε, κἀπὶ πωλικῆς
ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς, οἷον σὺ φῂς,
ξυνηντίαζον· κἀξ ὁδοῦ μ' ὁ θ' ἡγεμὼν
αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην.

κἀγὼ τὸν ἐκλρέωντα, τὸν τροχηλάτην,
παίω δι' ὀργῆς· καί μ' ὁ πρέσβυς, ὡς ὁρᾷ
ὄχου παρασλείχονλα, τηρήσας, μέσον
κάρα διωλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως
σκήπωλρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὕπτιος
μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται·
κλείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ
τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενές,
τίς τοῦδέ γ' ἀνδρός ἐστιν ἀθλιώτερος;
τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ;
ᾧ μὴ ξένων ἔξεστι μήτ' ἀστῶν τινὰ
δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινά,
ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τάδ' οὔ τις ἄλλος ἦν
ἢ 'γὼ 'π' ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προσλιθείς.
λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν
χραίνω, δι' ὧνπερ ὤλετ'. ἆρ' ἔφυν κακός;
ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν,
καί μοί φυγόντι μὴ 'στι τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν,
μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ
μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρα καλακλανεῖν
Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με.
ἆρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ ταῦτα δαίμονές τις ἂν
κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἀνορθοίη λόγον;
μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας,
ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν
βαίην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
κηλῖδ' ἐμαυτῷ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμῖν μὲν, ὦ ἄναξ, ταῦτ' ὀκνηρ'· ἕως δ' ἂν οὖν
πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος,
τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πεφασμένου δὲ, τίς ποθ' ἡ προθυμία;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐγὼ διδάξω σ'. ἢν γὰρ εὑρεθῇ λέγων
σοὶ ταὔτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ποῖον δ' ἐμοῦ περισσὸν ἤκουσας λόγον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

λῃσταὶς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,
ὡς νιν καλαχτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι
λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ 'κτανον.
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γέ τις πολλοῖς ἴσος.
εἰ δ' ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον αὐδήσει, σαφῶς
τοῦτ' ἔστιν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἀλλ' ὡς φανέν γε τοῦτος ὧδ' ἐστίσατο,
κοὐκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν.
πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.
εἰ δ' οὖν τι καὐκλρέστοιτο τοῦ πρόσθεν λέγου,
οὔ τοι ποτ', ὦ ἄναξ, τόν γε Λαΐου φόνον
φανεῖ δικαίως ὀρθὸν, ὅν γε Λοξίας
διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.

καίτοι νιν οὐ κεῖνός γ' ὁ δύσληνός ποτε
κατέκλαν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο.
ὥστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῆδ' ἐγὼ
βλέψαιμ' ἂν οὔνεκ', οὔτε τῆδ' ἂν ὕστερον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καλῶς νομίζεις. ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
πέμψον τινὰ σκελοῦνδε, μηδὲ τοῦτ' ἀφῇς.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πέμψω ταχύνασ'· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους.
οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἄν, ὧν οὐ σοὶ φίλον.

ΧΟΡΟΣ.

Εἴ μοι ξυνείη Φέρουσι μοῖρα τὰν εὐσεπτον ἁγνείαν λόγων
ἔργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται
ὑψίποδες, οὐρανίαν δι' αἰθέρα
τεκνωθέντες, ἂν Ὀλυμπος
πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ
φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδὲ
μήν ποτε λάθα καθακοιμάσει·
μέγας ἐν τούτοις θεὸς,
οὐδὲ γηράσκει.
Ὕβρις φυτεύει τύραννον· ἀντιστ. α'.
Ὕβρις, ἢν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,
ἃ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα,
ἀκρόλοφον εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον
ὤρουσέν νιν εἰς ἀνάγκαν,
ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.
τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα

μή ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι.
θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
προσλάταν ἴσχων.
εἰ δέ τις ὑπερόπλα χερσὶν ἀντιστρ. β'.
ἢ λόγῳ πορεύεται,
Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ
δαιμόνων ἕδη σέβων,
κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα,
δυσπότμου χάριν χλιδᾶς,
εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται,
ἢ τῶν ἀθίκτων ἔξεται ματάζων.
τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ
θυμῷ βέλη ἔρξει
ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ
τοιαίδε πράξεις τίμιαι,
τί δεῖ με χορεύειν;
οὐκ ἔτι τὸν ἄθικτον εἶμι ἀντιστρ. β'.
γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαισι ναὸν,
οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν,
εἰ μὴ τάδε χειρόδικτα
πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς.
ἀλλ' ὦ κραίνων, εἴπερ ὀρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσων, μὴ λάθῃ
σὲ, τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.
φθίνοντα γὰρ Λαΐου
παλαιὰ θέσφατ' ἐξ-

αἴρουσιν ἤδη, κοὐδαμοῦ
τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής·
ἔρρει δὲ τὰ θεῖα.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

Χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστάθη
ναοὺς ἱκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
στέφη λαβούσῃ κἀπιθυμιάματα.
ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
λύπαισι παντοίαισιν· οὐδ', ὅπως ἀνὴρ
ἔντους, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται.
ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἢν φόβους λέγῃ.
ὅτ' οὖν παραινοῦσ' οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ,
πρός σ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἄγχιστος γὰρ εἶ,
ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν,
ὅπως λύσιν τιν' ἡμὶν εὐαγῆ πόρῃς·
ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἆρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου
τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου;
μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

ΧΟΡΟΣ.

στέγαι μὲν αἵδε· καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε·
γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ
γένοιτ', ἐκείνου γ' οὖσα παντελὴς δάμαρ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

αὕτως δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν'· ἄξιος γὰρ εἶ
τῆς εὐεπείας οὕνεκ'. ἀλλὰ φράζ' ὅτου
χρῄζων ἀφῖξαι, χὤ τι σημῆναι θέλων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ τάχ' ἂν
ἥδοιο μέν· πῶς δ' οὐκ ἄν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δ' ἔστι; ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τύραννον αὐτὸν οἱ 'πιχώριοι χθονὸς
τῆς Ἰσθμίας σήσουσιν, ὡς ἠὐδᾶτ' ἐκεῖ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δ'; οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐ δῆτ', ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πῶς εἶπας; ἢ τέθνηκε Πόλυβος;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εἰ δὲ μὴ
λέγω γ' ἐγὼ τἀληθές, ἀξιῶ θανεῖν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὦ πρόσπολ', οὐχὶ δεσπότῃ τάδ' ὡς τάχος
μολοῦσα λέξεις; ὦ θεῶν μαντεύματα,

ἵν' ἐστί; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὅδε
πρὸς τῆς τύχης ὤλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλταθον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα,
τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἄκουε τἀνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων,
τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἴτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ, κἀπὶ τί μοι λέγει;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
ὡς οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί φῂς, ξέν'; αὐτός μοι σὺ σημάνῃωρ γενοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Φεῦ, Φεῦ· τί δῆτ' ἄν, ὦ γύναι, σκοπὸς τὶς

τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
κλάζοντας ὄρνις, ὧν ὑφηγητῶν, ἐγὼ
κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν; ὁ δὲ θανὼν
κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὁδ' ἐνθάδε
ἄψαυστος ἔγχους, εἴ τι μὴ τῷ 'μῷ πόθῳ
κατέφθιθ'· οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ.
τὰ δ' οὖν παρόντα ξυλλαβὼν θεσπίσματα,
κεῖται παρ' Ἀιδῃ Πόλυβος, ἄξι' οὐδενός.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἠὐδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
εἰκῇ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτό τις.
σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα.
πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀν ὀνείρασι βροτῶν
μητρὶ ξυνευνάσθησαν. ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾷστα τὸν βίον φέρει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ
ζῇ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεἰ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.

ἵν' ἐστί; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κλάνοι· καὶ νῦν ὅδε
πρὸς τῆς τύχης ὤλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλταθον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα,
τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἄκουε τἀνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων,
τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μανεύματα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ, κἀς τί μοι λέγει;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
ὡς οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί φῂς, ξέν'; αὐτός μοι σὺ σημάνῃωρ γενοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Φεῦ, Φεῦ· τί δῆτ' ἄν, ὦ γύναι, σκοπὸς τις

τὴν Πυθόμανιν ἑστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
κλάζοντας ὄρνις, ὧν ὑφηγητῶν, ἐγὼ
κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν; ὁ δὲ θανὼν
κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε
ἄψαυστος ἔγχους, εἴ τι μὴ τῷ 'μῷ πόθῳ
κατέφθιθ'· οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ.
τὰ δ' οὖν παρόντα ξυλλαβὼν θεσπίσματα,
κεῖται παρ' Αιδῃ Πόλυβος, ἄξι' οὐδενός.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦὐδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
εἰκῇ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτό τις.
σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα.
πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶν ὀνείρασι βροτῶν
μητρὶ ξυνευνάσθησαν. ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾷστα τὸν βίον φέρει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ
ζῇ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεἰ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μέγας, ξυνίημι· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Μερόπης, γεραιὲ, Πόλυβος ἧς ὤκει μέτα.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμὶν ἐς φόβον φέρον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ὦ ξένε.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἦ ῥητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μάλιστά γ'· εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ
χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ 'μαυτοῦ, τό τε
πατρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἑλεῖν.
ὥν οὕνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
μακρὰν ἀπῳκεῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
τὰ τῶν τεκόντων ὄμματ' ἡδιστον βλέπειν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἦ γὰρ τάδ' ὀκνῶν, κεῖθεν ἧσθ' ἀπόπτολις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πατρός τε χρήζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τί δῆτ' ἐγὼ σ', ἄναξ, τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἐπεὶ
ἐπεί περ εὔνους ἦλθον, ἐξελυσάμην;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως,
σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμί τι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὔ ποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ παῖ, καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς, ὦ γεραιέ; πρὸς θεῶν, δίδασκ' ἐμέ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εἰ τῶνδε φεύγεις οὕνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ταρβῶ γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἦ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τοῦτ' αὐτό, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἆρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὅθ' οὕνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τἀνδρὸς, ἀλλ' ἴσον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ πῶς ὁ Φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀλλ' οὔ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος, οὔτ' ἐγώ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔσπερξεν μέγα;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπωσε παιδία.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ τεκών μ' αὐτῷ δίδως;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εὑρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πλυχαῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὠδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τοῦσδε τοὺς τόπους;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐπ' οὖθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποιμὴν γὰρ ἦσθα, καὶ σὺ θητεία πλάνης;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἴμοι· τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνείλόμην.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρός; φράσον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐκ οἶδ'· ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῴων φρονεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυχών;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὔκ· ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς οὗτος; ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τῶν Λαΐου δήπου τις ὠνομάζετο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἢ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

μάλιστα. τούτου τἀνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ κἄστ' ἔτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οἱ 'ποιχώριοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔσθ' ὅστις ὑμῶν, τῶν παρεστώτων πέλας,
ἔσθ' ὅστις κάτοιδε τὸν βοτῆρ', ὃν ἐννέπει,
εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδών;
σημήνατ', ὡς ὁ καιρὸς εὑρῆσθαι τάδε.

ΧΟΡΟΣ.

οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον, ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
ὃν πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
ἥδ' ἂν τάδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον, ὃντιν' ἀρτίως
μολεῖν ἐφιέμεσθα, τὸν θ' οὗτος λέγει;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τίς δ', ὁπόθεν εἶπε; μηδὲν ἐντραπῇς. τὰ δὲ
ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ λαβὼν
σημεῖα τοιαῦτ', οὐ φανῶ τοὐμὸν γένος.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

μή, πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου
κήδῃ, ματεύσῃς τοῦθ'· ἄλις νοσοῦσ' ἐγώ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

θάρσει. σὺ μὲν γὰρ, οὐδὲ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾶ τάδε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ μὴν Φρονοῦσά γ' εὖ, τὰ λῷστά σοι λέγω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὰ λῷστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὦ δύστηστμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὃς εἶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;

ταύτην δ' ἐᾶτε πλουσίῳ χαίρειν γένει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἰοὺ, ἰοὺ, δύσηνε· τοῦτο γάρ σ' ἔχω
μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὔ ποθ' ὕστερον.

ΧΟΡΟΣ.

τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
ἄξασα λύπης ἡ γυνή; δέδοικ' ὅπως
μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὁπόϊα χρήζει ῥηγνύτω· τοὐμὸν δ' ἐγὼ,
κεἰ σμικρόν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
αὐτὴ δ' ἴσως, φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,
τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων
τῆς εὖ διδούσης, οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
τοιόσδε δ' ἐκφὺς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι
ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοὐμὸν γένος.

ΧΟΡΟΣ.

Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ στροφή.

καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις,
οὐ τὸν Ὀλυμπιον, ἀπείρων,
ὦ Κιθαιρὼν, οὐκ ἔσει
τὰν αὔριον παυσέληνον,
μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπουν
καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αὔξειν,
καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν,
ὡς ἐπίηρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖς τυράννοισιν.
ἰὴ ἰὲ σοι Φοῖβε,
σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη.
τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικ[ε] ἀντιστρ.
τῶν μακραιώνων; ἆρα
Πανὸς ὀρεσσιβάτα που
προσπελασθεῖσ', ἢ σέ γε
τις Θυγάτηρ, Λοξίου; τῷ
γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶσαι φίλαι·
εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων,
εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναί-
ων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,
εὕρημα δέξατ' ἐκ του Νυμ-
φᾶν Ελικωνιάδων,
αἷσι πλεῖσ[τα] συμπαίζει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Εἰ χρή τι κἀμὲ, μὴ ξυναλλάξαι[τά] πω,
πρέσβυ, σ[α]θμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ,
ὁντερ πάλαι ζητοῦμεν. ἔν τε γὰρ μακρῷ
γήρᾳ ξυνάδει, τῷδέ τ' ἀνδρὶ ξύμμετρος·

ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας, ὥσπερ οἰκέτας
ἔγνωκ' ἐμαυτοῦ· τῇ σ' ἐπισθήμῃ σύ μου
προὔχοις, τάχ' ἄν που τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.

ΧΟΡΟΣ.

ἔγνωκα γάρ, σάφ' ἴσθι. Λαΐου γὰρ ἦν,
εἴπερ τις ἄλλος, πιστὸς, ὡς νομεὺς ἀνήρ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,
ἦ τόνδε φράζεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τοῦτον, ὃν πάρος εἰσορᾷς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὗτος σὺ πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων
ὅσ' ἄν σ' ἐρωτῶ. Λαΐου ποτ' ἦσθα σύ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἦν δοῦλος, οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφείς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἦν μὲν Κιθαιρών, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῆδέ που μαθών;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί χρῆμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τόνδ', ὃς πάρεσθιν. ἦ ξυναλλάξας τί πω;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

κοὐδέν γε θαῦμα, δέσποτ'. ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
ἀγνῶτ' ἀναμνήσω νιν. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
κάτοιδεν, ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον,
ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἑνί,
ἐπλησίαζεν τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλους
ἓξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐμμήνους χρόνους·
χειμῶνι δ' ἤδη τἀμὰ τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ
ἤλαυνον, οὗτός τ' ἐς τὰ Λαΐου σταθμά.
λέγω τι τούτων, ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

φέρ' εἰπὲ νῦν, τότ' οἶσθα παῖδά μοί τινα
δοὺς, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὅδ' ἐστίν, ὦ 'ταν, κεῖνος, ὃς τότ' ἦν νέος.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἆ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σὰ
δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον, ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί δ', ὦ Φέρισθε δεσποτῶν, ἁμαρτάνω;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρήζων μαθεῖν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ' ὃν οὗτος ἱστορεῖ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἔδωκ· ὀλέσθαι δ' ὤφελον τῆδ' ἡμέρᾳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εἰς τόδ' ἥξεις, μὴ λέγων γε τοὔνδικον.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

πολλῷ γε μᾶλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἐλᾷ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' εἶπον, ὡς δοίην, πάλαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ 'ξ' ἄλλου τινός;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἐμὲν μὲν οὐκ ἔγωγ'· ἐδεξάμην δέ του.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίνος πολιτῶν τῶνδε, κἀκ ποίας στέγης;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μὴ, πρὸς θεῶν, μὴ, δέσποθ', ἱστόρει πλέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὄλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἢ δοῦλος, ἢ 'κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κἀγωγ' ἀκούειν. ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'· ἡ δ' ἔσω
κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μάλιστ', ἄναξ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς πρὸς τί χρείας;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ὡς ἀναλώσαιμί νιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τεκοῦσα τλήμων;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

θεσφάτων κακῶν ὄκνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίων;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κατοικτίσας, ὦ δέσποθ', ὡς ἄλλην χθόνα
δοκῶν ἀπουρεῖν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ
κἀκ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἶ,
ὃν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσβολμος γεγώς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰοὺ, ἰού· τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.
ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν,
ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, οὕς τ' ἔμ' οὐκ ἔδει κλαυτών.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,
ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν
ζώσας ἐναριθμῶ.
τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
τᾶς εὐδαιμονίας φέρει,
ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν,
καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι;
τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων,
τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σόν, ὦ τλᾶμον

Οἰδιπόδα, βροτῶν οὐδένα μακαρίζω·
ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
ἐκράτησας τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου·
ὦ Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα
παρθένον χρησμῳδόν·
θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστας·
ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλῇ ἐμὸς,
καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης,
ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνάσσων.
τανῦν δ' ἀκούειν, τίς ἀθλιώτερος;
τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις
ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίου;
ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα,
ᾧ μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσε
παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν,
πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἱ πατρῷαί σ'
ἄλοχες φέρειν, τάλας,
σῖγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;
ἐφεῦρέ σ' ἄκοντ' ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος·
δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι
τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.
ἰὼ Λαΐειον τέκνον,
εἴθε σ' εἴθε μήποτ' ἰδόμαν.
ὀδύρομαι γὰρ ὡς περίαλλα
ἰαχαίων ἐκ στομάτων.
τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν,
ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ
κατέκοιμισα τοὐμὸν ὄμμα.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Ω γῆς μέγιστα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι,
οἵ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'
ἀρεῖσθε πένθος, εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι
τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον, οὔτε Φᾶσιν ἂν
νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
κεύθει· τὰ δ' αὐτίχ' ἑκὼν εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ
ἑκόντα, κοὐκ ἄκοντα. τῶν δὲ πημονῶν
μάλιστα λυπρωτοῦσ' αἱ 'κ φανῶσ' αὐθαίρετοι.

ΧΟΡΟΣ.

λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ἤδειμεν, τὸ μὴ οὐ
βαρύστεν' εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῄς;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δυστάλαινα· πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

αὐτὴ πρὸς αὑτῆς. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
ἄλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
ὅμως δ', ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.
Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
θυρῶνος, ἵετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
λέχη, κόμην στώσσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς·
πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιρρήξασ', ἔσω,
κάλει τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρὸν,

μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὑφ' ὧν
θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
τοῖς οὖσιν αὐτοῦ δύσγενον παιδουργίαν.
ἐγοάτο δ' οὐνὰς, ἔνθα δύσηνος διπλοῦς,
ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρα, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.
χώπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκ ἔτ' οἶδ' ἀπόλλυται.
βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' οὗ
οὐκ ἦν τὸ κεῖνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ' ἐλεύσσομεν.
φοιτᾷ γὰρ, ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν,
γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα, μητρῴαν δ' ὅπου
κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων.
λυσσῶνλι σ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις·
οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν, οἳ παρῆμεν ἐγγύθεν.
δεινὸν σ' ἀΰσας, ὡς ὑφηγητοῦ τινὸς,
πύλαις διπλαῖς ἐνῆλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων
ἔκλινε κοῖλα κλῆθρα, κἀμπαίσλει σλέγη,
οὗ δὴ κρεμασθὴν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν,
πλεκτοῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην. ὁ δὲ
ὅπως ὁρᾷ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας,
χαλᾷ κρεμασθὴν ἀρτάνην. ἐπεὶ δέ γ' ἡ
τλήμων ἔκειτο, δεινὰ τἀνθένδ' ἦν ὁρᾶν.
ἀποσπάσας γὰρ εἱμάτων χρυσηλάτους
περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεσθέλλετο,
ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὑτοῦ κύκλων,
αὐδῶν τοιαῦθ'· Ὅθ' οὔνεκ' οὐκ ὄψοινλό νιν,
οὐθ' οἷ' ἔπασχεν, οὔθ' ὅσοι' ἔδρα κακὰ,
ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὓς μὲν οὐκ ἔδει

ὀψοίαθ', οὓς δ' ἔχρηζεν οὐ γνωσοίατο. —
τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, πολλάκις τε κοὐχ ἅπαξ
ἤρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα. Φοίνιαι δ' ὁμοῦ
γλῆναι γένει' ἔτεγγον· οὐδ' ἀνίεσαν
φόνου μυδώσας σταγόνας· ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
ὄμβρος χαλάζης αἵματος ἀπετέγγετο.
τάδ' ἐκ δυεῖν ἔρρωγεν, οὐ μόνου, κακά·
ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά.
ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν
ὄλβος δικαίως· νῦν δὲ τῇδε θἠμέρᾳ
στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη· κακῶν
ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπόν.

ΧΟΡΟΣ.

νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

βοᾷ διοίγειν κλῆθρα, καὶ δηλοῦν τινὰ
τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
τὸν μητρὸς .... αὐδῶν ἀνόσι', οὐδὲ ῥητά μοι,
ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι
μενῶν δόμοις ἀραῖος, ὡς ἠράσατο.
ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινὸς
δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.
δείξει δὲ καὶ σοί. κλῆθρα γὰρ πυλῶν τάδε
διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα
τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
ὦ δεινότατον πάντων, ὅσ' ἐγὼ

προσέκυρσ' ἠδη. τίς σ', ὦ τλῆμον,
πρεσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας
μείζονα δαίμων τῶν μακίστων
πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ;
φεῦ, φεῦ· δύστανε. ἀλλ' οὐδ' ἐσιδεῖν
δύναμαί σ', ἐθέλων πόλλ' ἀνερέσθαι,
πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι·
τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αἲ αἲ αἲ αἲ,
φεῦ, φεῦ· δύστανος ἐγώ. ποῖ γᾶς
φέρομαι τλάμων;
πᾶ μοι φθογγὰ πέτεται φοράδην;
ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλου;

ΧΟΡΟΣ.

ἐς δεινὸν, οὐδ' ἀκουστὸν, οὐδ' ἐπόψιμον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπότροπον, στροφὴ ε'.
ἐπιπλόμενον ἄφατον,
ἀδάμαστόν τε
καὶ δυσούριστον. οἴμοι,
οἴμοι μάλ' αὖθις· οἷον εἰσέδυ μ' ἄμα
κέντρων τε τῶνδ' αἴσθημα, καὶ μνήμη κακῶν.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν ἐν τοσοῖσδε πήμασι
διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἀντιστρ. ε'.

ἔτι μόνιμος. ἔτι γὰρ
ὑπομένεις ἐμὲ
τὸν τυφλὸν κηδεύων. φεῦ.
οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς,
καίτοι σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
ὄψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, ὦ φίλοι, στροφὴ β'.
ὁ κακὰ τελῶν ἐμὰ,
κακὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα.
ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν
οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.
τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν,
ὅτῳ γ' ὁρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ;

ΧΟΡΟΣ.

ἦν ταῦθ', ὅπωσπερ καὶ σὺ φής.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δή ποτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ στροφὴ γ'.
στερκτὸν, ἢ προσήγορον
ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾷ, φίλαι;
ἀπάγετ' ἐκτόπιον
ὅτι τάχιστά με,
ἀπάγετ', ὦ φίλοι,
τὸν ὄλεθρον μέγαν,
τὸν καταρατότατον,

καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις,
οὐ τὸν Ὀλυμπον, ἀπείρων,
ὦ Κιθαιρών, οὐκ ἔσει
τὰν αὔριον παντέληνον,
μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου
καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αὔξειν,
καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν,
ὡς ἐπίηρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖς τυράννοισιν.
ἰὴ ἰὲ σοι Φοῖβε,
σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη.
τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικ|ε ἀντιστρ.
τῶν μακραιώνων; ἆρα
Πανὸς ὀρεσσιβάτα πρυ
προσπελασθεῖσ', ἢ σέ γε
τις θυγάτηρ, Λοξίου; τῷ
γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶσαι φίλαι·
εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων,
εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναί-
ων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,
εὕρημα δέξατ' ἐκ του Νυμ-
φᾶν Ἑλικωνιάδων,
αἷσι πλεῖσ|α συμπαίζει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Εἰ χρή τι κἀμὲ, μὴ ξυναλλάξαι|ά πω,
πρέσβυ, σ|αθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ,
ὃν τερ πάλαι ζητοῦμεν. ἔν τε γὰρ μακρῷ
γήρᾳ ξυάδει, τῷδέ τ' ἀνδρὶ ξύμμετρος·

ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας, ὥστε οἰκέτας
ἔγνωκ' ἐμαυτοῦ· τῇ σ' ἐπισταμένῃ σύ μου
προὔχοις, τάχ' ἄν που τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.

ΧΟΡΟΣ.

ἔγνωκα γάρ, σάφ' ἴσθι. Λαΐου γὰρ ἦν,
εἴτερ τις ἄλλος, πιστὸς, ὡς νομεὺς ἀνήρ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,
ἦ τόνδε φράζεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τοῦτον, ὃν ὁρᾷς εἰσορᾷς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὗτος σὺ πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων
ὅσ' ἄν σ' ἐρωτῶ. Λαΐου ποτ' ἦσθα σύ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἦν δοῦλος, οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφείς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειστόμην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἦν μὲν Κιθαιρών, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῆδέ που μαθών;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί χρῆμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τόνδ', ὃς πάρεσθιν. ἢ ξυναλλάξας τί πω;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

κοὐδέν γε θαῦμα, δέσποτ'. ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
ἀγνῶτ' ἀναμνήσω νιν. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
κάτοιδεν, ἥμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον,
ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἑνί,
ἐπλησίαζεν τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλους
ἓξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐμμήνους χρόνους·
χειμῶνι δ' ἤδη τἀμὰ τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ
ἤλαυνον, οὗτός τ' ἐς τὰ Λαΐου σταθμά.
λέγω τι τούτων, ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Φέρ' εἰπὲ νῦν, τότ' οἶσθα παῖδά μοί τινα
δοὺς, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὅδ' ἐστίν, ὦ 'ταν, κεῖνος, ὃς τότ' ἦν νέος.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἆ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σὰ
δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον, ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί δ', ὦ Φέρισθε δεσποτῶν, ἁμαρτάνω;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν οὗτος ἱσθορεῖ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

δύστηνος, αὐτὶ τοῦ; τί προσχρήζων μαθεῖν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ' ὃν οὗτος ἱσθορεῖ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἔδωκ· ὀλέσθαι δ' ὤφελον τῆδ' ἡμέρᾳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εἰς τόδ' ἥξεις, μὴ λέγων γε τοὔνδικον.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

πολλῷ γε μᾶλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἰέναι.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' εἶπον, ὡς δοίην, πάλαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ 'ξ' ἄλλου τινός;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ'· ἐδεξάμην δέ του.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίνος πολιτῶν τῶνδε, κἀκ ποίας σέλεγης;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μὴ, πρὸς θεῶν, μὴ, δέσποθ', ἱσθόρει πλέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὄλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἢ δοῦλος, ἢ 'κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κἀγὼγ' ἀκούειν. ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'· ἡ δ' ἔσω
κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μάλιστ', ἄναξ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς πρὸς τί χρείας;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ὡς ἀναλώσαιμί νιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τεκοῦσα τλήμων;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

θεοφάτων κακῶν ὄκνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίων;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῶδε σύ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κατοικτίσας, ὦ δέσποθ', ὡς ἄλλην χθόνα
δοκῶν ἀπωίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ
κακὰ εἰς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἶ,
ὃν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰοὺ, ἰού· τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.
ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν,
ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, οὕς τ' ἔμ' οὐκ ἔδει κλαιτών.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,
ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν
ζώσας ἐναριθμῶ.
τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
τᾶς εὐδαιμονίας φέρει,
ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν,
καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι;
τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων,
τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὦ τλᾶμον

Οἰδιπόδα, βροτῶν οὐδένα μακαρίζω·
ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
ἐκράτησας τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου·
ὦ Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα
παρθένον χρησμῳδόν·
θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστας·
ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλῇ ἐμοὶς,
καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης,
ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνάσσων.
τανῦν δ' ἀκούειν, τίς ἀθλιώτερος;
τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις
ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίου;
ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα,
ᾧ μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσε
παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν,
πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἱ πατρῷαί σ'
ἄλοχες φέρειν, τάλας,
σῖγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;
ἐφεῦρέ σ' ἄκοντ' ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος·
δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι
τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.
ἰὼ Λαΐειον τέκνον,
εἴθε σ' εἴθε μήποτ' ἰδόμαν.
ὀδύρομαι γὰρ ὡς περίαλλα
ἰαχαίων ἐκ στομάτων.
τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν,
ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ
κατεκοίμισα τοὐμὸν ὄμμα.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Ω γῆς μέγισθα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι,
οἵ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'
ἀρεῖσθε πένθος, εἴπερ εὐγενῶς ἔτι
τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον, οὔτε Φᾶσιν ἂν
νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
κεύθει· τὰ δ' αὐτίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ
ἑκόντα, κοὐκ ἄκοντα. τῶν δὲ πημονῶν
μάλιστα λυπροῦσ' αἱ 'κ φανῶσ' αὐθαίρετοι.

ΧΟΡΟΣ.

λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ἤδειμεν, τὸ μὴ οὐ
βαρύστεν' εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῄς;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δυστάλαινα· πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

αὐτὴ πρὸς αὑτῆς. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
ἄλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
ὅμως δ', ὅσον γε καὶν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.
Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
θυρῶνος, ἵετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
λέχη, κόμην στώσσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς·
πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιρρήξασ', ἔσω,
κάλει τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρὸν,

μνήμην παλαιῶν σωτερμάτων ἔχουσ', ὑφ' ὧν
θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκ|ουσαν λίποι
τοῖς εἶσιν αὐτοῦ δύσ|εκνον παιδουργίαν.
ἐγοᾶτο δ' εὐνὰς, ἔνθα δύσ|ηνος διπλοῦς,
ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρα, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.
χὠπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκ ἔτ' οἶδ' ἀπόλλυται.
βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' οὗ
οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ' ἐλεύσσομεν.
Φοιτᾷ γὰρ, ἡμᾶς ἔ|χος ἐξαιτῶν πορεῖν,
γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα, μητρῴαν δ' ὅπου
κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων.
λυσσῶν|ι σ|' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις·
οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν, οἳ παρῆμεν ἐ|γύθεν.
δεινὸν σ|' ἀΰσας, ὡς ὑφηγητοῦ τινὸς,
πύλαις διπλαῖς ἐνῆλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων
ἔκλινε κοῖλα κλῆθρα, κἀμπαίπ|ει σ|έγγη,
οὗ δὴ κρεμασ|ὴν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν,
πλεκ|αῖς ἑώραις ἐμπεπλεγμένην. ὁ δὲ
ὅπως ὁρᾷ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας,
χαλᾷ κρεμασ|ὴν ἀρτάνην. ἐπεὶ δέ γ' ἡ
τλήμων ἔκειτο, δεινὰ τἀνθένδ' ἦν ὁρᾶν.
ἀπospασάσας γὰρ εἱμάτων χρυσηλάτους
περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεσ|έλλετο,
ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων,
αὐδῶν τοιαῦθ'· Οἷ' οὐνεκ' οὐκ ὄψοιν|ό νιν,
οὔθ' οἷ' ἔπασχεν, οὔθ' ὅπ|οῖ' ἔδρα κακὰ,
ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὓς μὲν οὐκ ἔδει

ὀψοίαθ', οὓς δ' ἔχρῃζεν οὐ γνωσοίατο. —
τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, πολλάκις τε κοὐχ ἅπαξ
ἤρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα. Φοίνιαι δ' ὁμοῦ
γλῆναι γένει' ἔτεγγον· οὐδ' ἀνίεσαν
φόνου μυδώσας σταγόνας· ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
ὄμβρος χαλάζῃς αἱματος ἀπετέγγετο.
τάδ' ἐκ δυεῖν ἔρρωγεν, οὐ μόνου, κακά·
ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά.
ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν
ὄλβος δικαίως· νῦν δὲ τῇδε θἠμέρᾳ
στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη· κακῶν
ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπόν.

ΧΟΡΟΣ.

νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

βοᾷ διοίγειν κλῆθρα, καὶ δηλοῦν τινὰ
τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
τὸν μητρὸς .... αὐδῶν ἀνόσι', οὐδὲ ῥητά μοι,
ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι
μενῶν δόμοις ἀραῖος, ὡς ἠράσατο.
ῥώμης γε μέντοι καὶ προπομποῦ τινὸς
δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.
δείξει δὲ καὶ σοί. κλῆθρα γὰρ πυλῶν τάδε
διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα
τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
ὦ δεινότατον πάντων, ὅσ' ἐγὼ

προσέκυρσ' ἤδη. τίς σ', ὦ τλῆμον,
πρσσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας
μείζονα δαίμων τῶν μακίστων
πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ;
φεῦ, φεῦ· δύστανε. ἀλλ' οὐδ' ἐσιδεῖν
δύναμαί σ', ἐθέλων πόλλ' ἀνερέσθαι,
πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι·
τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αἲ αἲ αἲ αἲ,
φεῦ, φεῦ· δύστανος ἐγώ. ποῖ γᾶς
φέρομαι τλάμων;
πᾶ μοι φθογγὰ πέτεται φοράδην;
ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλου;

ΧΟΡΟΣ.

ἐς δεινὸν, οὐδ' ἀκουστὸν, οὐδ' ἐπόψιμον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀποτροπον, στροφὴ ε'.
ἐπιπλόμενον ἄφατον,
ἀδάμαστόν τε
καὶ δυσούριστον. οἴμοι,
οἴμοι μάλ' αὖθις· οἷον εἰσέδυ μ' ἅμα
κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα, καὶ μνήμη κακῶν.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν ἐν τοσοῖσδε πήμασι
διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἀντιστρ. ε'.

ἔτι μόνιμος. ἔτι γὰρ
ὑτομένεις ἐμὲ
τὸν τυφλὸν κηδεύων. φεῦ.
οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς,
καίτοι σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
ὄψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, ὦ φίλοι, στροφὴ β'.
ὁ κακὰ τελῶν ἐμά,
κακὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα.
ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν
οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.
τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν,
ὅτῳ γ' ὁρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ;

ΧΟΡΟΣ.

ἦν ταῦθ', ὅπωσπερ καὶ σὺ φής.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δή ποτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ στερκτὸν, ἢ προσήγορον ἀντιστροφὴ γ'.
ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾷ, φίλοι;
ἀπάγετ' ἐκτόπιον
ὅτι τάχιστά με,
ἀπάγετ', ὦ φίλοι,
τὸν ὄλεθρον μέγαν,
τὸν καταρατότατον,

ἔτι δὲ καὶ θεοῖς
ἐχθρότατον βροτῶν.

ΧΟΡΟΣ.

δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
ὡς σ' ἠθέλησα μηδ' ἀναγνῶναί ποτ' ἄν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὄλοιθ' ὅστις ἦν, ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας ἀνῆκέ μ'. β'.
νομάδος ἐπισπόδιας
ἔλυσέ μ', ἀπό τε φόνου
ἔρρυτο κἀνέσωσεν,
οὐδὲν εἰς χάριν πράσσων.
τότε γὰρ ἂν θανὼν,
οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος.

ΧΟΡΟΣ.

θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ' ἂν ἦν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὔκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς ἀντιστρ. γ'.
ἦλθον, οὐδὲ νυμφίος
βροτοῖς ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἄπο.
νῦν δ' ἄθλιος μέν εἰμ',
ἀνοσίων δὲ παῖς,
ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν
αὐτὸς ἔφυν τάλας.
εἰ δέ τι πρεσβύτερον
ἔφυ κακοῦ κακεῖν,
τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς.

Digitized by Google

χρείσσων γὰρ ἥσθα μηκέτ' ὢν, ἢ ζῶν τυφλός.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς μὲν τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.
ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων
πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Ἅιδου μολὼν,
οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἶν ἐμοὶ δυοῖν
ἔργ' ἐστὶ χρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
ἀλλ' ἦ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος,
βλαστοῦσ' ὁπωσ ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί;
οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ·
οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
ἀγάλματ' ἱερά, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεὶς
ἀπωσάμην ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων
ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
φανέντ' ἄναγνον, καὶ γένους τοῦ Λαΐου.
τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν
ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὁρᾶν;
ἥκιστά γ'. ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν
πηγῆς δι' ὤτων φραγμὸς, οὐκ ἂν ἐσχόμην
τὸ μὴ 'πικλεῖσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας,
ἵν' ἦν τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν. τὸ γὰρ
τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ.
ἰὼ Κιθαιρών, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβὼν
ἔκτεινας εὐθὺς, ὡς ἔδειξα μήποτε
ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἦν γεγώς;
ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια

λόγῳ παλαιὰ δώματ', οἷον ἆρ' ἐμὲ
κάλλος κακῶν ὑφουλον ἐξεθρέψατε.
νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κἀκ κακῶν εὑρίσκομαι.
ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη,
δρυμός τε, καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
αἳ τοὐμὸν αἷμα, τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο,
ἐπίετε πατρός, ἆρ' ἐμοῦ μέμνησθ' ἔτι,
οἵ' ἔργα δράσας ὑμὶν, εἶτα δεῦρ' ἰὼν
ὅπως' ἔπρασσον αὖθις; ὦ γάμοι, γάμοι,
ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν
ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα, κἀπεδείξατε
πατέρας, ἀδελφοὺς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χὤπόσα
αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔστ', ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν,
ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω μέ που
καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
πείθεσθε, μὴ δείσητε. τἀμὰ γὰρ κακὰ
οὐδεὶς οἷός τε πλὴν γ' ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ὧν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε
Κρέων, τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν· ἐπεὶ
χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἴμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;

τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ
πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.

ΚΡΕΩΝ.

οὐχ ὡς γελαστὴς, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
οὐδ' ὡς ὀνειδῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
γένεθλα, τὴν γοῦν πᾶλα βόσκουσαν φλόγα
αἰδεῖσθ' ἄναχλος Ηλίου, τοιόνδ' ἄγος
ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ,
μήτ' ὄμβρος ἱερὸς, μήτε φῶς προσδέξεται.
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον εἰσκομίζετε.
τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλισθ' ὁρᾶν,
μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρὸς θεῶν, ἐπείπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμὲ,
πίθοῦ τι μοι· πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ῥῖψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπου
θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.

ΚΡΕΩΝ.

ἔδρασ' ἄν, εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἄν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
πρώτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἥ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις,
τὸν πατροφόνην, τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.

ΚΡΕΩΝ.

οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως σ|ʼ ἵν' ἔσ|αμεν
χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δρασ|έον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ;

ΚΡΕΩΝ.

καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἂν τῷ θεῷ πίσ|ιν Φέροις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ σοί γ' ἐπισκήψ|ω τε, καὶ προτρέψομαι,
τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον
θοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ.
ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε
πατρῷον ἄσ|υ ζῶν|ος οἰκητοῦ τυχεῖν.
ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἔνθα κλήζεται
οὐμὸς Κιθαιρὼν οὗτος, ὃν μήτηρ τ' ἐμοὶ
πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶν|ι κύριον τάφον,
ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω.
καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτ' ἔμ' ἂν νόσον,
μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἄν ποτε
θνήσκων ἐσώθην, μὴ 'πί τῳ δεινῷ κακῷ.
ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὁπωπερ εἶσ', ἴτω.
παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι, Κρέων,
πρόσθῃ μέριμναν· ἄνδρες εἰσὶν, ὥσ|ε μὴ
σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἔνθ' ἂν ὦσι, τοῦ βίου.
ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν,
αἷν οὔ ποθ' ἡ 'μὴ χωρὶς ἐσ|άθη βορᾶς
τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλ' ὅσων ἐγὼ
ψαύοιμι, πάν|ων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην·

ταῖν μοι μέλεσθαι· καὶ μάλιστα μὲν χεροῖν
ψαῦσαί μ' ἔασον, καἰτοκλαύσασθαι κακά.
ἴθ', ὦ ἄναξ,
ἴθ', ὦ γονῆ γενναῖε. χερσὶ δ' ἂν θιγὼν
δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς, ὥστερ ἡνίκ' ἔβλεπον.
τί φημί;
οὐ δὴ κλύω που, πρὸς θεῶν, τοῖν μοι φίλοιν
δακρυρροούντοιν; καί μ' ἐποικτείρας Κρέων
ἔπεμψ' ἐμοὶ τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιν ἐμοῖν;
λέγω τι;

ΚΡΕΩΝ.

λέγεις. ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,
γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἣ σ' εἶχεν πάλαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εὐτυχοίης, καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι.
ὦ τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε
ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
αἳ τοῦ φυτουργοῦ πατρὸς ὑμῖν ὧδ' ὁρᾶν
τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὐξέννησαν ὄμματα·
ὃς ὑμὲν, ὦ τέκν', οὔθ' ὁρῶν, οὔθ' ἱστορῶν,
πατρὶ ἐφάνθην ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην.
καὶ σφὼ δακρύω· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω·
νοσύμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
οἷον βιῶναι σφὼ πρὸς ἀνθρώπων χρεών.
ποίας γὰρ ἀστῶν ἥξετ' εἰς ὁμιλίας;
ποίας δ' ἑορτὰς, ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι
πρὸς οἶκον ἵξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;

ἀλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμὰς,
τίς οὗτος ἔσται; τίς παραῤῥύψει, τέκνα,
τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς
ἐστὶν, γονεῦσι σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα;
τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; τὸν πατέρα πατρὶ
ὑμῶν ἔσπειρε· τὴν τεκοῦσαν ἥρσεν,
ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κἀκ τῶν ἴσων
ἐκλήσαθ' ὑμᾶς, ὥνπερ αὐτὸς ἐξέφυ.
τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε. κἆτα τίς γαμεῖ;
οὐκ ἔστιν οὐδείς, ὦ τέκν'· ἀλλὰ δηλαδὴ
χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών.
ὦ παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατὴρ
ταύταιν λέλειψαι, νὼ γὰρ, ὦ φυτεύσαμεν,
ὀλώλαμεν δύ' ὄντε, μή σφε περιίδῃς
πλωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας,
μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
ἀλλ' οἴκτισον σφᾶς, ὧδε τηλικάσδ' ὁρῶν,
πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
ξύννευσον, ὦ γενναῖε, σῇ ψαύσας χερί.
σφῶν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἴχετόν γ' ἤδη φρένας,
πόλλ' ἂν παρήνουν· νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθέ μοι,
οὗ καιρὸς αἰεὶ ζῆν, βίου δὲ λώονος
ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.

ΚΡΕΩΝ.

ἅλις. ἵν' ἐξήκεις δακρύων; ἀλλ' ἴθι σέλεγε ἔσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πειστέον, κεἰ μηδὲν ἡδύ.

ΚΡΕΩΝ.

πάντα γὰρ καιρῷ καλά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι;

ΚΡΕΩΝ.

λέξεις, καὶ τότ' εἴσομαι κλύων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον.

ΚΡΕΩΝ.

τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω.

ΚΡΕΩΝ.

τοιγαροῦν τεύξει τάχα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

φὴς τάδ' οὕτω;

ΚΡΕΩΝ.

ἃ μὴ φρονῶ γὰρ, οὐ φιλῶ λέγειν μάτην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄπαγέ νύν μ' ἐντεῦθεν ἤδη.

ΚΡΕΩΝ.

σπεῖχέ νυν, τέκνων δ' ἀφοῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μηδαμῶς ταύτας γ' ἕλῃ μου.

ΚΡΕΩΝ.

πάντα μὴ βούλου κρατεῖν.

καὶ γὰρ ἄκρατησας, οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε,

ὃς τὰ κλεινὰ αἰνίγματ' ἤδη, καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ,
ὅστις οὐ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,
εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς ξυμφορᾶς ἐλήλυθεν.
ὥστε θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
ἡμέραν ἐπισκοποῦντα, μηδὲν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν παθών.

ΤΕΛΟΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

Digitized by Google

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ.

Ο ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι ΟΙΔΙΠΟΥΣ *συνημμένος πως ἐστὶ τῷ* ΤΥΡΑΝΝΩι. *τῆς γὰρ πατρίδος ἐκπεσὼν Οἰδίπους ἤδη γηραιὸς ὢν, ἀφικνεῖται εἰς Ἀθήνας, ὑπὸ μιᾶς τῶν θυγατέρων, Ἀντιγόνης, χειραγωγούμενος. ἦσαν γὰρ τῶν ἀρσένων περὶ τὸν πατέρα φιλοστοργότεραι. ἀφικνεῖται δὲ εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸ Πυθόχρηστον, ὡς αὐτός φησι, χρησθὲν αὐτῷ παρὰ ταῖς* ΣΕΜΝΑΙΣ *καλουμέναις* ΘΕΑΙΣ *μεταλλάξαι τὸν βίον. τὸ μὲν οὖν πρῶτον γέροντες ἐξχώριοι, ἐξ ὧν ὁ Χορὸς συνέστηκε, πυθόμενοι συνέρχονται, καὶ διαλέγονται πρὸς αὐτόν. ἔπειτα δὲ Ἰσμήνη παραγενομένη τὰ κατὰ τὴν στάσιν ἀπαγγέλλει τῶν παίδων, καὶ τὴν γενομένην ἄφιξιν τοῦ Κρέοντος πρὸς αὐτόν· ὃς καὶ παραγενόμενος ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν αὐτὸν εἰς τουτὶσω, ἄπρακτος ἀπαλλάττεται. ὁ δὲ πρὸς τὸν Θησέα διελθὼν τὸν χρησμὸν, οὕτω τὸν βίον κατασκέφει παρὰ ταῖς θεαῖς.*

Τὸ δὲ δρᾶμα τῶν θαυμαστῶν· ὃ καὶ ἤδη γεγηρακὼς ὁ Σοφοκλῆς ἐποίησε, χαριζόμενος οὐ μόνον τῇ πατρίδι, ἀλλὰ καὶ τῷ ἑαυτοῦ δήμῳ· ἦν γὰρ Κολωνῆθεν· ὥστε τὸν μὲν δῆμον ἐπίσημον ἀποδεῖξαι, χαρίσασθαι δὲ καὶ τὰ μέγιστα τοῖς Ἀθηναίοις, δι' ὧν ἀπορθήτους ἔσεσθαι, καὶ τῶν ἐχθρῶν αὐτοὺς κρατήσειν, ὑποτίθεται ὁ Οἰδίπους προαναφωνῶν, καὶ ὅτι διασπασιάσουσι πρὸς Θηβαίους ποτὲ, καὶ τούτων κρατήσουσιν ἐκ χρησμῶν διὰ τὸν αὐτοῦ τάφον.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Τὰ πραχθέντα περὶ τὸν Οἰδίπουν ἴσμεν ἅπαντα τὰ ἐν τῷ ἑτέρῳ ΟΙΔΙΠΟΔΙ. πεπήρωται γὰρ, καὶ ἀφῖκται εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὁδηγούμενος ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων, Ἀντιγόνης. καὶ ἔστιν ἐν τῷ τεμένει τῶν Σεμνῶν Ἐριννύων, ὅ ἐστιν ἐν τῷ καλουμένῳ Ἱππίῳ Κολωνῷ, οὕτω κληθέντι, ἐπεὶ καὶ Ποσειδῶνός ἐστιν ἱερὸν Ἱππίου καὶ Προμηθέως, καὶ αὐτοῦ οἱ ὁρεωκόμοι ἵστανται. ἔστι γὰρ αὐτῷ Πυθόχρηστον, ἐνταῦθα δεῖν αὐτὸν ταφῆς τυχεῖν. οὗ μή ἐστιν ἑτέρῳ βεβήλῳ τόπος, αὐτόθι κάθηται· καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ τὰ τῆς ὑποθέσεως προέρχεται. ὁρᾷ γάρ τις αὐτὸν τῶν ἐνταῦθεν, καὶ πορεύεται ἀγγελῶν, ὅτι τις ἄρα τῷ χωρίῳ προσκάθηται. καὶ ἔρχονται οἱ ἐν τῷ τόπῳ ἐν Χοροῦ σχήματι μαθησόμενοι τὰ δέοντα. πρῶτος οὖν ἐστι καταλύων τὴν ὁδοιπορίαν, καὶ τῇ θυγατρὶ διαλεγόμενος. ἄφατος δέ ἐστι καθόλου ἡ οἰκονομία ἐν τῷ δράματι, ὡς οὐδὲν ἄλλο σχεδόν.

Η σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐν τῷ Ἱππίῳ, πρὸς τῷ ναῷ τῶν Σεμνῶν. ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ Ἀθηναίων ἀνδρῶν. προλογίζει Οἰδίπους.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
ΑΝΤΙΓΟΝΗ.
ΞΕΝΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΑΤΤΙΚΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.
ΙΣΜΗΝΗ.
ΘΗΣΕΥΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Τέκνον τυφλοῦ γέροντος Ἀντιγόνη, τίνας
χώρους ἀφίγμεθ', ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν, καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν, στασιστοῖς δέξεται δωρήμασι,
σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι
μεῖον φέροντα, καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοί;
σθέργειν γὰρ αἱ πάθαι με, χὠ μακρὸς ξυνὼν
χρόνος διδάσκει, καὶ τὸ γενναῖον, τρίτον.
ἀλλ', ὦ τέκνον, θάκοισιν εἴ τινα βλέπεις
ἢ πρὸς βεβήλοις, ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν,
στῆσόν με καἰξίδρυσον, ὡς πυθώμεθα
ὅπου ποτ' ἐσμέν. μανθάνειν γὰρ ἤκομεν
ξένοι πρὸς ἀστῶν, χ' ἃ 'ν ἀκούσωμεν, τελεῖν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, πύργοι μὲν, οἳ
πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω·
χῶρος δ' ὅδ' ἱερὸς, ὡς σάφ' εἰκάσαι, βρύων
δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλου· πυκνόστιχοι δ'
ἔσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες·
οὗ πῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου.
μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι προὐστάλης ὁδόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κάθιζέ νύν με, καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

χρόνου μὲν οὕνεκ' οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔχεις διδάξαι δή μ', ὅπου καθέσταμεν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τὰς γοῦν Αθήνας οἶδα· τὸν δὲ χῶρον, οὔ.

πᾶς γάρ τις ἤὐδα τοῦτό γ' ἡμῖν ἐμπόρων.

ἀλλ', ὅσλις ὁ τόπος, ἦ μάθω μολοῦσά ποι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ναὶ, τέκνον, εἴπερ γ' ἐστὶν ἐξοικήσιμος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ' ἔσλι μὴν οἰκητός. οἶομαι δὲ δεῖν

οὐδέν· πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῷν ὁρῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ δεῦρο προσλείχοντα καἰξορμώμενον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα· χὠ τι σοι λέγειν

εὔκαιρόν ἐσλιν, ἔννεφ', ὡς ὤνηρ ὅδε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ ξεῖν', ἀκούων τῆσδε, τῆς ὑπὲρ τ' ἐμοῦ,

αὐτῆς θ' ὁρώσης, οὕνεχ' ἡμῶν αἴσιος

σκοπὸς προσήκεις τῶν ἀθλουμεν Φράσαι —

ΞΕΝΟΣ.

πρὶν νῦν τὰ πλείον' ἱσλορεῖν, ἐκ τῆσδ' ἕδρας

ἔξελθ'. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος; τοῦ θεῶν νομίζεται;

ΞΕΝΟΣ.

ἄθικτος, οὐδ' οἰκητός. αἱ γὰρ ἔμφοβοι
θεαί σφ' ἔχουσι, Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων;

ΞΕΝΟΣ.

τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας ὅ γ' ἐνθάδ' ἂν
εἴποι λεώς νιν· ἄλλα σ' ἀλλαχοῦ καλά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἵλεῳ μὲν τὸν ἱκέτην δεξαίατο·
ὥστ' οὐχ ἕδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι.

ΞΕΝΟΣ.

τί δ' ἔστι τοῦτο;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ξυμφορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς.

ΞΕΝΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲ μέν τοι τοὐξανιστάναι πόλεως
δίχ' ἔστι θάρσος, πρίν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρός νυν θεῶν, ὦ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσῃς,
τοιόνδ' ἀλήτην, ὧν σε προσπρέσβω Φράσαι.

ΞΕΝΟΣ.

σήμαινε, κοὐκ ἄτιμος ἔκ γ' ἐμοῦ φανεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ', ἐν ᾧ βεβήκαμεν;

ΞΕΝΟΣ.

ὅσ' οἶδα κἀγώ, πάντ' ἐπιστήσει κλύων.
χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἔστ'· ἔχει δέ νιν

ΚΡΕΩΝ.

οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ' ἢν ἔσταμεν
χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕστερ;

ΚΡΕΩΝ.

καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἂν τῷ θεῷ πίστιν φέροις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω τε, καὶ προτρέψομαι,
τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον
θοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕστερ.
ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε
πατρῷον ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν.
ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἔνθα κληίζεται
οὐμὸς Κιθαιρὼν οὗτος, ὃν μήτηρ τ' ἐμοὶ
πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον,
ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω.
καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτ' ἔμ' ἂν νόσον,
μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἄν ποτε
θνήσκων ἐσώθην, μή 'πί τῳ δεινῷ κακῷ.
ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὁπηπερ εἶσ', ἴτω.
παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι, Κρέων,
πρόσθῃ μέριμναν· ἄνδρες εἰσὶν, ὥστε μὴ
σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἔνθ' ἂν ὦσι, τοῦ βίου.
ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν,
αἷν οὔ ποθ' ἡ 'μὴ χωρὶς ἑστάθη βορᾶς
τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλ' ὅσων ἐγὼ
ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην·

ταῖν μοι μέλεσθαι· καὶ μάλισθ' ἃ μὲν χεροῖν
ψαῦσαί μ' ἔασον, κἀπωκλαύσασθαι κακά.
ἴθ', ὦ ἄναξ,
ἴθ', ὦ γονῇ γενναῖε. χερσὶ δ' ἂν θιγὼν
δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον.
τί φημί;
οὐ δὴ κλύω που, πρὸς θεῶν, τοῖν μοι φίλοιν
δακρυρροούντοιν; καί μ' ἐποικτείρας Κρέων
ἔπεμψ' ἐμοὶ τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιν ἐμοῖν;
λέγω τι;

ΚΡΕΩΝ.

λέγεις. ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,
γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἣ σ' εἶχεν πάλαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εὐτυχοίης, καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι.
ὦ τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε
ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
αἳ τοῦ φυτουργοῦ πατρὸς ὑμῖν ὧδ' ὁρᾷν
τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὐξέννησαν ὄμματα·
ὃς ὑμίν, ὦ τέκν', οὔθ' ὁρῶν, οὔθ' ἱστορῶν,
πατὴρ ἐφάνθην ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην.
καὶ σφὼ δακρύω· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω·
νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
οἷον βιῶναι σφὼ πρὸς ἀνθρώπων χρεών.
ποίας γὰρ ἀστῶν ἵξετ' εἰς ὁμιλίας;
ποίας δ' ἑορτὰς, ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι
πρὸς οἶκον ἵξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;

ἀλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμὰς,
τίς οὗτος ἔσται; τίς παραῤῥίψει, τέκνα,
τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς
ἐστὶν, γονεῦσι σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα;
τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; τὸν πατέρα πατὴρ
ὑμῶν ἔσπειρε· τὴν τεκοῦσαν ἥρσεν,
ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κἀκ τῶν ἴσων
ἐκλήσαθ' ὑμᾶς, ὥσπερ αὐτὸς ἐξέφυ.
τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε. κἆτα τίς γαμεῖ;
οὐκ ἔστιν οὐδείς, ὦ τέκν'· ἀλλὰ δηλαδὴ
κέρσους Φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών.
ὦ παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατὴρ
ταύταιν λέλειψαι, νὼ γὰρ, ὧ Φυτεύσαμεν,
ὀλώλαμεν δύ' ὄντε, μή σφε περιίδῃς
πλωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας,
μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
ἀλλ' οἴκτισον σφᾶς, ὧδε τηλικάσδ' ὁρῶν,
πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
ξύννευσον, ὦ γενναῖε, σῇ ψαύσας χερί.
σφῶν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἴχετόν γ' ἤδη φρένας,
πόλλ' ἂν παρήνουν· νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθέ μοι,
οὗ καιρὸς αἰεὶ ζῆν, βίου δὲ λώονος
ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ Φυτεύσαντος πατρός.

ΚΡΕΩΝ.

ἅλις. ἵν' ἐξήκεις δακρύων; ἀλλ' ἴθι στέγης ἔσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πειστέον, κεἰ μηδὲν ἡδύ.

ΚΡΕΩΝ.

πάντα γὰρ καιρῷ καλά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι;

ΚΡΕΩΝ.

λέξεις, καὶ τότ' εἴσομαι κλύων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον.

ΚΡΕΩΝ.

τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω.

ΚΡΕΩΝ.

τοιγαροῦν τεύξει τάχα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Φὴς τάδ' οὕτω;

ΚΡΕΩΝ.

ἃ μὴ φρονῶ γὰρ, οὐ φιλῶ λέγειν μάτην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄπαγέ νύν μ' ἐντεῦθεν ἤδη.

ΚΡΕΩΝ.

στεῖχέ νυν, τέκνων δ' ἀφοῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλῃ μου.

ΚΡΕΩΝ.

πάντα μὴ βούλου κρατεῖν.

καὶ γὰρ ἃ κράτησας, οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσωσετο.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε,

ὃς τὰ κλεινὰ αἰνίγματ' ἤδη, καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ,
ὅστις οὐ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,
εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς ξυμφορᾶς ἐλήλυθεν.
ὥστε θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
ἡμέραν ἐπισκοποῦντα, μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν παθών.

ΤΕΛΟΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

Digitized by Google

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ.

Ο ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι ΟΙΔΙΠΟΥΣ συνημμένος πως ἐστὶ τῷ ΤΥΡΑΝΝΩι. τῆς γὰρ πατρίδος ἐκπεσὼν Οἰδίπους ἤδη γηραιὸς ὢν, ἀφικνεῖται εἰς Αθήνας, ὑπὸ μιᾶς τῶν θυγατέρων, Αντιγόνης, χειραγωγούμενος. ἦσαν γὰρ τῶν ἀρσένων περὶ τὸν πατέρα φιλοσοργότεραι. ἀφικνεῖται δὲ εἰς Αθήνας κατὰ τὸ Πυθόχρησον, ὡς αὐτός φησι, χρησθὲν αὐτῷ παρὰ ταῖς ΣΕΜΝΑΙΣ καλουμέναις ΘΕΑΙΣ μεταλλάξαι τὸν βίον. τὸ μὲν οὖν πρῶτον γέροντες ἐγχώριοι, ἐξ ὧν ὁ Χορὸς συνέστηκε, πυθόμενοι συνέρχονται, καὶ διαλέγονται πρὸς αὐτόν. ἔπειτα δὲ Ισμήνη παραγενομένη τὰ κατὰ τὴν στάσιν ἀπαγγέλλει τῶν παίδων, καὶ τὴν γενομένην ἄφιξιν τοῦ Κρέοντος πρὸς αὐτόν· ὃς καὶ παραγενόμενος ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν αὐτὸν εἰς τοὐπίσω, ἄπρακτος ἀπαλλάττεται. ὁ δὲ πρὸς τὸν Θησέα διελθὼν τὸν χρησμὸν, οὕτω τὸν βίον κατασκήπτει παρὰ ταῖς θεαῖς.

Τὸ δὲ δρᾶμα τῶν θαυμασίων· ὃ καὶ ἤδη γεγηρακὼς ὁ Σοφοκλῆς ἐποίησε, χαριζόμενος οὐ μόνον τῇ πατρίδι, ἀλλὰ καὶ τῷ ἑαυτοῦ δήμῳ· ἦν γὰρ Κολωνῆθεν· ὥστε τὸν μὲν δῆμον ἐπίσημον ἀποδεῖξαι, χαρίσασθαι δὲ καὶ τὰ μέγιστα τοῖς Αθηναίοις, δι' ὧν ἀπορθήτους ἔσεσθαι, καὶ τῶν ἐχθρῶν αὐτοὺς κρατήσειν, ὑποτίθεται ὁ Οἰδίπους προαναφωνῶν, καὶ ὅτι διασπασάσουσι πρὸς Θηβαίους ποτὲ, καὶ τούτων κρατήσουσιν ἐκ χρησμῶν διὰ τὸν αὐτοῦ τάφον.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Τὰ πραχθέντα περὶ τὸν Οἰδίπουν ἴσμεν ἅπαντα τὰ ἐν τῷ ἑτέρῳ ΟΙΔΙΠΟΔΙ. πεπήρωται γὰρ, καὶ ἀφῖκται εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὁδηγούμενος ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων, Ἀντιγόνης. καὶ ἔστιν ἐν τῷ τεμένει τῶν Σεμνῶν Ἐριννύων, ὃ ἐστιν ἐν τῷ καλουμένῳ Ἱππίῳ Κολωνῷ, οὕτω κληθέντι, ἐπεὶ καὶ Ποσειδῶνός ἐστιν ἱερὸν Ἱππίου καὶ Προμηθέως, καὶ αὐτοῦ οἱ ὁρεωκόμοι ἵστανται. ἔστι γὰρ αὐτῷ Πυθόχρηστον, ἐνταῦθα δεῖν αὐτὸν ταφῆς τυχεῖν. οὗ μὴ ἐστιν ἑτέρῳ βεβήλῳ τόπος, αὐτόθι κάθηται· καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ τὰ τῆς ὑποθέσεως προέρχεται. ὁρᾷ γάρ τις αὐτὸν τῶν ἐνταῦθεν, καὶ πορεύεται ἀγγελῶν, ὅτι τις ἄρα τῷ χωρίῳ προσκάθηται. καὶ ἔρχονται οἱ ἐν τῷ τόπῳ ἐν Χοροῦ σχήματι μαθησόμενοι τὰ δέοντα. πρῶτος οὖν ἐστι καταλύων τὴν ὁδοιπορίαν, καὶ τῇ θυγατρὶ διαλεγόμενος. ἄφατος δέ ἐστι καθόλου ἡ οἰκονομία ἐν τῷ δράματι, ὡς οὐδὲν ἄλλο σχεδόν.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐν τῷ Ἱππίῳ, πρὸς τῷ ναῷ τῶν Σεμνῶν. ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ Ἀθηναίων ἀνδρῶν. προλογίζει Οἰδίπους.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
ΑΝΤΙΓΟΝΗ.
ΞΕΝΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΑΤΤΙΚΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.
ΙΣΜΗΝΗ.
ΘΗΣΕΥΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Τέκνον τυφλοῦ γέροντος Ἀντιγόνη, τίνας
χώρους ἀφίγμεθ', ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν, καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν, στιπανιστοῖς δέξεται δωρήμασι,
σμικρὰν μὲν ἐξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι
μεῖον φέροντα, καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοί;
στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με, χὠ μακρὸς ξυνὼν
χρόνος διδάσκει, καὶ τὸ γενναῖον, τρίτον.
ἀλλ', ὦ τέκνον, θάκοισιν εἴ τινα βλέπεις
ἢ πρὸς βεβήλοις, ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν,
στῆσόν με, καὶ ξίδρυσον, ὡς πυθώμεθα
ὅπου ποτ' ἐσμέν. μανθάνειν γὰρ ἥκομεν
ξένοι πρὸς ἀστῶν, χ' ἃ 'ν ἀκούσωμεν, τελεῖν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, πύργοι μὲν, οἳ
πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω·
χῶρος δ' ὅδ' ἱερὸς, ὡς σάφ' εἰκάσαι, βρύων
δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλου· πυκνόστεροι δ'
ἔσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες·
οὗ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου.
μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι προυστάλης ὁδόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κάθιζέ νύν με, καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

χρόνου μὲν οὕνεκ' οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔχεις διδάξαι δή μ', ὅπου καθέσταμεν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τὰς γοῦν Αθήνας οἶδα· τὸν δὲ χῶρον, οὔ.

πᾶς γάρ τις ἥυδα τοῦτό γ' ἡμῖν ἐμπόρων.

ἀλλ', ὅσλις ὁ τόπος, ἦ μάθω μολοῦσά που;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ναὶ, τέκνον, εἴπερ γ' ἐστὶν ἐξοικήσιμος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ' ἔσλι μὴν οἰκητός. οἴομαι δὲ δεῖν

οὐδέν· πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῶν ὁρῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ δεῦρο προσλείχοντα καὶξορμώμενον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα· χὠ τι σοι λέγειν

εὔκαιρόν ἐσλιν, ἔννεφ', ὡς ὤνὴρ ὅδε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ ξεῖν', ἀκούων τῆσδε, τῆς ὑπὲρ τ' ἐμοῦ,

αὐτῆς θ' ὁρώσης, οὕνεχ' ἡμῖν αἴσιος

σκοπὸς προσήκεις τῶν ἀδηλοῦμεν φράσαι —

ΞΕΝΟΣ.

πρὶν νῦν τὰ πλείον' ἱσλορεῖν, ἐκ τῆσδ' ἕδρας

ἔξελθ'. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος; τοῦ θεῶν νομίζεται;

ΞΕΝΟΣ.

ἄθικτος, οὐδ' οἰκητός. αἱ γὰρ ἔμφοβοι
θεαί σφ' ἔχουσι, Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων;

ΞΕΝΟΣ.

τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας ὅ γ' ἐνθάδ' ἂν
εἴποι λεώς νιν· ἄλλα σ' ἀλλαχοῦ καλά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἵλεῳ μὲν τὸν ἱκέτην δεξαίατο·
ὥστ' οὐχ ἕδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι.

ΞΕΝΟΣ.

τί σ' ἔστι τοῦτο;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ξυμφορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς.

ΞΕΝΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲ μέν τοι τοὐξανίστασθαι πόλεως
δίχ' ἔστι θάρσος, πρίν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρός νυν θεῶν, ὦ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσῃς,
τοιόνδ' ἀλήτην, ὧν σε προσθρέψω φράσαι.

ΞΕΝΟΣ.

σήμαινε, κοὐκ ἄτιμος ἔκ γ' ἐμοῦ φανεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ', ἐν ᾧ βεβήκαμεν;

ΞΕΝΟΣ.

ὅσ' οἶδα κἀγώ, πάντ' ἐπισταίμην κλύων.
χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἔστ'· ἔχει δέ νιν

σεμνὸς Ποσειδῶν· ἐν δὲ ὁ πυρφόρος θεὸς
Τιτὰν Προμηθεύς· ὃν δ' ἐπισχεθεῖς τόπων
χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὁδὸς,
ἕρεισμ' Ἀθηνῶν· αἱ δὲ πλησίον γύαι
τὸν ἱππότην Κολωνὸν εὔχονται σφίσιν
ἀρχηγὸν εἶναι, καὶ φέρουσι τοὔνομα
τὸ τοῦδε κοινὸν πάντες ὠνομασμένοι.
τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὦ ξέν', οὐ λόγοις
τιμώμεν', ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ γάρ τινες ναίουσι τούσδε τοὺς τόπους;

ΞΕΝΟΣ.

καὶ κάρτα τοῦδε τοῦ θεοῦ γ' ἐπώνυμοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄρχει τὶς αὐτῶν, ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος;

ΞΕΝΟΣ.

ἐκ τοῦ κατ' ἄστυ βασιλέως τάδ' ἄρχεται.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ;

ΞΕΝΟΣ.

Θησεὺς καλεῖται, τοῦ πρὶν Αἰγέως τόκος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἆρ' ἄν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι;

ΞΕΝΟΣ.

ὡς πρός τι λέξων, ἢ καταρτύσων μολεῖν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ, κερδάνῃ μέγα.

ΞΕΝΟΣ.

καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρχεσις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅσ' ἂν λέγωμεν, πάνθ' ὁρῶντα λέξομεν.

ΞΕΝΟΣ.

οἶσθ', ὦ ξέν', ὡς νῦν μὴ σφαλῇς; ἐπεί τοι εἶ
γενναῖος, ὡς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος.
αὐτοῦ μέν', οὔπερ καὶ φάνης, ἕως ἐγὼ
τοῖς ἐνθάδ' αὐτοῦ, μὴ κατ' ἄστυ, δημόταις,
λέξω τάδ' ἐλθών. οἵδε γὰρ κρινοῦσί γε,
εἰ χρή σε μίμνειν, ἢ πορεύεσθαι πάλιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τέκνον, ἦ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

βέβηκεν, ὥστε πᾶν ἐν ἡσύχῳ, πάτερ,
ἔξεστι φωνεῖν, ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πότνιαι δεινῶπες, εὖτε νῦν ἕδρας
πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγώ,
Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες,
ὅς μοι, τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακά,
ταύτην ἔλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἐλθόντι χώραν τερμίαν, ὅπου Θεῶν
Σεμνῶν ἕδραν λάβοιμι καὶ ξενώσασιν,
ἐνταῦθα κάμψειν τὸν παλαίπωρον βίον,
κέρδη μὲν οἰκήσαντα τοῖς δεδεγμένοις,
ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν, οἵ μ' ἀπώλεσαν·
σημεῖα δ' ἦξειν τῶνδ' ἐμοὶ παρηγύα,
ἢ σεισμὸν, ἢ βροντήν τιν', ἢ Διὸς σέλας.
ἔγνωκα μέν νιν ὡς μὲ τήνδε τὴν ὁδὸν

οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πλεὸν
ἐξήγαγ' ἐς τόδ' ἄλσος. οὐ γὰρ ἄν ποτε
πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυρσ' ὁδοιπορῶν,
νήφων ἀοίνοις, κἀπὶ σεμνὸν ἐζόμην
βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον. ἀλλ' ἐμοὶ, θεαὶ,
βίου, κατ' ὀμφὰς τὰς Ἀπόλλωνος, δότε
πέρασιν ἤδη καὶ καταστροφήν τινα,
εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν, ἀεὶ
μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν.
ἴτ', ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου Σκότου,
ἴτ', ὦ μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι,
πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις,
οἰκτείρατ' ἀνδρὸς Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον
εἴδωλον· οὐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

σίγα. πορεύονται γὰρ ὧδε δή τινες
χρόνῳ παλαιοὶ, σῆς ἕδρας ἐπίσκοποι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

σιγήσομαί τε, καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα
κρύψον κατ' ἄλσος, τῶνδ' ἕως ἂν ἐκμάθω
τίνας λόγους ἐροῦσιν. ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν
ἔνεστιν ἡ ὐλάβεια τῶν ποιουμένων.

ΧΟΡΟΣ.

ὅρα. στροφ.

τίς ἆρ' ἦν; ποῦ ναίει; ποῦ χωρεῖ
ἐκτόπιος συθεὶς, ὁ πάντων
ὁ πάντων ἀχαρίστατος;
λεύσσεις νιν; προσδέρκου,

προσφθέγγου παλαχῆ.
πλανάτας,
πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, οὐσ|'
ἐγχώριος. προσίζα γὰρ οὐκ
ἄν ποτ' ἀσλιβὲς ἄλσος ἐς
τᾶνσ|' ἀμαιμακέταν κορᾶν,
ἃς τρέμομαν λέγειν,
καὶ παραμειβόμεσθ'
ἀδέρκ|ως,
ἀφώνως, ἀλόγως τὸ τᾶς
εὐφήμου σ|όμα Φροντίδος
ἰέντες. τὰ δὲ νῦν τιν' ἥκειν
λόγος οὐχ ἅζον|θ',
ὃν ἐγὼ λεύσσων περὶ πᾶν οὔπω
δύναμαι τέμενος
γνῶναι ποῦ μοι ποτὲ ναίει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅσ|' ἐκεῖνος ἐγώ. φωνῇ γὰρ ὁρῶ
τὸ φατιζόμενον.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὼ, ἰώ.
δεινὸς μὲν ὁρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μή μ', ἱκετεύω, προσίδῃ' ἄνομον.

ΧΟΡΟΣ.

Ζεῦ ἀλεξῆτορ, τίς ποθ' ὁ πρέσβυς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι

πρώτης, ὦ τῆσδ' ἔφοροι χώρας.
δηλῶ σ'· οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοτρίοις
ὄμμασιν εἶρπον,
κἀπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν.

ΧΟΡΟΣ.

ἐ ἔ. ἀντισ.

ἀλαῶν ὀμμάτων ἆρα καὶ
ἦσθα Φυλάλμιος, δυσαίων,
μακραίων θ', ὡς ἐπωικάσαι.
ἀλλ' οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ
προσθήσεις τάσδ' ἀρᾶς.
περᾷς γὰρ,
περᾷς· ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀ-
φθέγκτῳ μὴ προσωτέσῃς νάπαι
ποιάεντι, κἀθύδρος οὖ
κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν
ῥεύματι συνηρέχει.
τῷ, ξένε πάμμορ', ὦ
Φύλαξαι.
μετάσταθ', ἀπόβαθι. πολ-
λὰ κέλευθος ἐρατύει.
κλύεις, ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα;
λόγον εἴ τιν' ἔχεις,
πρὸς ἐμὰν λέσχαν, ἀβάτων ἀποβὰς,
ἵνα πᾶσι νόμος,
φώνει· πρόσθεν σ' ἀπερύκου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

θύγατερ, ποῖ τις Φρονίδος ἔλθῃ;

Digitized by Google

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ πάτερ, ἀσ|οῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν,
εἴκον|ας ἃ δεῖ, κοὐκ ἄκον|ας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρόσθιγε νῦν μου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ψαύω καὶ δή.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ ξεῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ,
πισ|ώσας καὶ μετανασ|άς.

ΧΟΡΟΣ.

οὔ τοι μήπο|έ σ' ἐκ τῶνδ|' ἐδράνων,
ὦ γέρον, ἄκον|ά τις ἄξει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔτ' οὖν ἔτι προβῶ;

ΧΟΡΟΣ.

ἐπίβαινε πρόσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔτι;

ΧΟΡΟΣ.

προσβίβαζε, κούρα,
πρόσω. σὺ γὰρ αἴτις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἕπειο μὰν, ἕπει' ὧδ|' ἀμαυρῷ
κώλῳ, πάτερ, ᾗ σ' ἄγω.
τόλμα, ξεῖνος ἐπὶ ξείνης,
ὦ τλᾶμον, ὅ τι καὶ
πόλις τέτροφεν ἄφιλον,

ἀπωσθυγεῖν, καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄγε νυν σύ με, παῖ, ἵν' ἂν εὐσεβίας
ἐπιβαίνοιμες, τὸ μὲν εἴπωμεν,
τὸ δ' ἀκούσωμεν,
καὶ μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν.

ΧΟΡΟΣ.

αὐτοῦ· μηκέτι τοῦδ' ἀντιπέτρου
βήματος ἔξω πόδα κλίνῃς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὕτως;

ΧΟΡΟΣ.

ἄλις, ὡς ἀκούεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἡσθῶ;

ΧΟΡΟΣ.

λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου
λάου βραχὺς ὀκλάσας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ, ἐμὸν τόδ', ἐν ἡσυχίᾳ,
ἰώ μοι μοι,
βάσει βάσιν ἁρμόσας,
γεραιὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν
πρόκλινον Φιλίαν ἐμάν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὤ μοι δύσφρονος ἄτας.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ τλάμων, ὅτε νῦν χαλᾷς,
αὔδασον τίς σ' ἔφυσε βροτῶν,

τίς ὢν πολύπτωτος ἄγῃ, τίν' ἂν
σοῦ πατρίδ' ἐκπυθοίμαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ ξένοι, ἀπόπτολις. ἀλλὰ μὴ—

ΧΟΡΟΣ.

τί τοῦτ' ἀπεννέπεις, γέρον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μὴ, μὴ, μή μ' ἀνέρῃ
τίς εἰμι, μηδ' ἐξετάσῃς πέρα μαντεύων.

ΧΟΡΟΣ.

τί τόδ' οὖν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δεινὰ φύσις.

ΧΟΡΟΣ.

αὔδα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τέκνον, ὤ μοι, τί γεγώνω;

ΧΟΡΟΣ.

τίνος εἶ σπέρμαλος,
ξεῖνε, φώνει παλρόθεν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὤ μοι ἐγώ, τί πάθω, τέκνον; ὤ μοι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

λέγ', ἐπείπερ ἐσ' ἔσχαλα βαίνεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἐρῶ. οὐ γὰρ ἔχω καλαχρυφάν.

ΧΟΡΟΣ.

μαχρὰ μέλλετ', ἀλλὰ ταχύνατε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Λαΐου ἴσ]ε τιν' ἀπόγονον;

ΧΟΡΟΣ.

ὠὠ, ἰού.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τό τε Λαβδακιδᾶν γένος;

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Ζεῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄθλιον Οἰδιπόδαν;

ΧΟΡΟΣ.

σὺ γὰρ ὄσ]ι' εἶ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δέος ἴσχετε μηδὲν, ὅσ' αὐδῶ.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὼ, ὠὠ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δύσμορος.

ΧΟΡΟΣ.

ὠ, ὤ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

θύγατερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει;

ΧΟΡΟΣ.

ἔξω πόρσω βαίνετε χώρας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ὑπέσχετο, ποῖ καθαθήσεις;

ΧΟΡΟΣ.

αὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται,

ὧν προσπάθη, τὸ τίνειν.
ἀπάτα δ' ἀπάταις
ἑτέραις ἑτέρα παραβαλλομένα
πόνον οὐ χάριν ἀνθιδίδωσιν ἔχειν.
σὺ δὲ τῶνδ' ἐράνων
πάλιν ἔκπωπος, αὖτις ἄφορμος ἐμᾶς
χθονὸς ἔκθορε, μή τι πέρα χρεὶς ἐ-
μᾷ πόλει προσάψῃς.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ ξένοι αἰδόφρονες, ἀλλ' ἐπὶ
γεραὸν πατέρα τόνδ' ἐμὸν
οὐκ ἀνέτλατ', ἔργων
ἀκόντων ἀίοντες αὐδάν,
ἀλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν, ἱκετεύομεν,
ὦ ξένοι, οἰκτίσαθ', ἃ πατρὸς ὕπερ
τοῦ 'μοῦ ἄνομαι, ἄνομαι, οὐκ ἀλα-
οῖς προσορωμένα ὄμμα σὸν ὄμμασιν,
ὡς τις ἀφ' αἱμάτος
ὑμετέρου προφανεῖσα, τὸν ἄθλιον
αἰδοῦς κύρσαι. ἐν ὑμῖν, ὡς θεῷ,
κείμεθα τλάμονες. ἀλλ' ἴτε, νεύσατε
τὰν ἀδόκητον χάριν.
πρός σ' ὅ τι σοι Φίλον ἐκ σέθεν ἄνομαι,
ἢ τέκνον, ἢ λέχος, ἢ χρέος, ἢ θεός.
οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτὸν, ὅστις ἂν,
εἰ θεὸς ἄγοι, ἐκφυγεῖν δύναιτο.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἴσθι, τέκνον Οἰδίπου, σέ τ' ἐξ ἴσου

εἰκλείρομεν καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν·
τὰ σὰ γὰρ ἐκ θεῶν τρέμοντες, οὐ σθένοιμεν ἂν
φωνεῖν πέρα τῶν πρὸς σὲ νῦν εἰρημένων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δῆτα δόξης, ἢ τί κληδόνος καλῆς
μάτην ῥιούσης ὠφέλημα γίγνεται;
εἰ τὰς γ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας
εἶναι, μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον
σώζειν οἵας τε, καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν.
κἀμοίγε ποῦ ταῦτ' ἐστίν, οἵ τινες βάθρων
ἐκ τῶνδ' ἔμ' ἐξάραντες εἶτ' ἐλαύνετε,
ἔνομα μόνον δείσαντες; οὐ γὰρ δὴ τό γε
σῶμ', οὐδὲ τἄργα τἄμ'· ἐπεὶ τά γ' ἔργα μου
πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα,
εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρείη λέγειν,
ὧν οὕνεκ' ἐκφοβῇ με. τοῦτ' ἐγὼ καλῶς
ἔξοιδα. καί τοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν,
ὅστις παθὼν μὲν ἀντέδρων, ὥστ' εἰ φρενῶν
ἔτ' ἄρασσον, οὐκ ἂν ὥστ' ἐγιγνόμην κακός;
νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἱκόμην ἵν' ἱκόμην·
ὑφ' ὧν δ' ἔπασχον, εἰδότων ἀπωλλύμην.
ἀνθ' ὧν ἱκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξένοι,
ὥσπερ με κἀνεσώσασθ', ὧδε σώσατε.
καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες, εἶτα τῶν θεῶν
ὤραν ποιεῖσθε μηδαμῶς· ἡγεῖσθε δὲ
βλέπειν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν,
βλέπειν δὲ πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς· φυγὴν δέ του
μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου βροτῶν.

ξὺν

ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπ|τε τὰς εὐδαίμονας
ἔργοις Αθήνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν.
ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέ|γυον,
ῥύου με κἀκφύλασσε· μηδ|' ἐμοῦ κάρα
τὸ δυσπρόσωπον εἰσορῶν ἀτιμάσῃς.
ἥκω γὰρ ἱερὸς εὐσεβής τε, καὶ Φέρων
ὄνησιν ἀσ|τοῖς τοῖσδ|'· ὅταν δὲ κύριος
παρῇ τις, ὑμῶν ὅσ|τις ἐστὶν ἡγεμών,
τότ' εἰσακούων πάντ' ἐπισ|τήσει· τὰ δὲ
μεταξὺ τούτου, μηδαμῶς γίγνου κακός.

ΧΟΡΟΣ.

ταρβεῖν μέν, ὦ γεραιέ, τἀνθυμήματα
πολλή σ|' ἀνάγκη τἀπὸ σοῦ· λόγοισι γὰρ
οὐκ ὠνόμασ|αι βραχέσι. τοὺς δὲ τῆσδε γῆς
ἄναξ|ας ἀρκεῖ ταῦτά μοι διειδέναι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ ποῦ 'σθ' ὁ κραίνων τῆσδε τῆς χώρας, ξένοι;

ΧΟΡΟΣ.

πατρῴων ἄσ|υ γῆς ἔχει· σκοπὸς δέ νιν,
ὃς κἀμὲ δεῦρ' ἔπεμψεν, οἴχε|αι σ|ελῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ καὶ δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐν|ροπὴν
ἢ φροντίσ|ι' ἕξειν, κἀπόνως ἐλθεῖν πέλας;

ΧΟΡΟΣ.

καὶ κάρθ', ὅταν περ τοὔνομ' αἴσθη|αι τὸ σόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς σ|' ἔσθ' ὁ κεἰνῳ τοῦτο τοὔπος ἀ|γγελῶν;

ΧΟΡΟΣ.

μακρὰ κέλευθος· πολλὰ σ|' ἐμπόρων ἔπη

φιλεῖ πλανᾶσθαι, τῶν ἐκεῖνος ἀίων,
θάρσει, παρέσται. πολὺ γὰρ, ὦ γέρον, τὸ σὸν
ὄνομα διήκει πᾶσας, ὥστε κεἰ βραδὺς
ἔρπει, κλύων σου δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εὐτυχὴς ἵκοιτο τῇ θ' αὑτοῦ πόλει,
ἐμοί τε. τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὑτῷ φίλος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ Ζεῦ, τί λέξω; ποῖ φρενῶν ἔλθω, πάτερ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἔστι, τέκνον Ἀντιγόνη;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

γυναῖχ' ὁρῶ
στείχουσαν ἡμῶν ἆσσον, Αἰτναίας ἐπὶ
πώλου βεβῶσαν· κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς
κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμπίσχει.
τί φῶ;
ἆρ' ἐστίν; ἆρ' οὐκ ἔστιν; ἢ γνώμη πλανᾷ;
καὶ φημὶ κἀποφημί, κοὐκ ἔχω τί φῶ.
τάλαινα.
οὐκ ἔστιν ἄλλη. Φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων
σαίνει με προστείχουσα· σημαίνει δ' ὅτι
μόνης τόδ' ἔστι δῆλον Ἰσμήνης κάρα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς εἶπας, ὦ παῖ;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

παῖδα σὴν, ἐμὴν δ' ὁρᾷν
ὅμαιμον· αὐδᾷ δ' αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ δισσὰ πατρὸς καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ
ἤδισθα προσφωνήμαθ', ὡς, ὑμᾶς μόλις
εὑροῦσα, λύσω δεύτερον μόλις βλέπω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τέκνον, ἥκεις;

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὁρᾶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ σπέρμ' ὅμαιμον.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ δυσάθλιαι τροφαί.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τέκνον, πεφήνας;

ΙΣΜΗΝΗ.

οὐκ ἄνευ μόχθου γ' ἐμοί.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρόσψαυσον, ὦ παῖ.

ΙΣΜΗΝΗ.

θιγγάνω δυοῖν ὁμοῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τῆσδε κἀμοῦ——

ΙΣΜΗΝΗ.

δυσμόρου τ' ἐμοῦ τρίτης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τέκνον, τί δ' ἦλθες;

ΙΣΜΗΝΗ.

σῆ, πάτερ, προμηθίᾳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πότερα πόθοισι;

ΙΣΜΗΝΗ.

καὶ λόγων αὐτάγγελος,
ξὺν ὥστερ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἱ δ' αὐθόμαιμοι ποῦ νεανίαι πονεῖν;

ΙΣΜΗΝΗ.

εἴσ' οὔτέρ εἰσι. δεινὰ τἀκείνοις ταυῦν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πάντ' ἐκείνω τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις
φύσιν κατεικασθέντε καὶ βίου τροφάς.
ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες καθὰ στέγας
θακοῦσιν ἱστουργοῦντες· αἱ δὲ σύννομοι
τἄξω βίου τροφεῖα πορσύνουσ' ἀεί.
σφῶν δ', ὦ τέκν', οὐς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδε,
κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν, ὥστε παρθένοι·
σφὼ δ' ἀντ' ἐκείνων ταμὰ δυσμήνου κακὰ
ὑπερπονεῖτον. ἡ μὲν, ἐξ ὅτου νέας
τροφῆς ἔλαξε, καὶ κατίσχυσεν δέμας,
ἀεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη
γερονταγωγεῖ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν
ὕλην ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη,
πολλοῖσι δ' ὄμβροις ἠλίου τε καύμασι
μοχθοῦσα τλήμων, δευτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς
οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι.
σὺ δ', ὦ τέκνον, πρόσθεν μὲν ἐξίκευ πατρὶ
μαντεῖ' ἄγουσα πάντα, Καδμείων λάθρα,

ἀ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος· φύλαξ δ' ἐμοῦ
πιστὴ κατέστης, γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην.
νῦν δ' αὖ τίν' ἥκεις μῦθον, Ισμήνη, πατρὶ
Φέρουσα; τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν σθόλος;
ἥκεις γὰρ οὐ κενή γε, τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς
ἔξοιδα· μὴ σὺχὶ δεῖμ' ἐμοὶ Φέρουσά π.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἐγὼ τὰ μὲν παθήματ', ὦπαθον, πάτερ,
ζητοῦσα τὴν σὴν, ποῦ κατοικοίη, τροφὴν,
παρεῖσ' ἐάσω. δὶς γὰρ οὐχὶ βούλομαι
πονοῦσά τ' ἀλγεῖν, καὶ λέγουσ' αὖθις πάλιν.
ἀ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροιν παίδοιν κακὰ
νῦν ἐσθι, ταῦτα σημανοῦσ' ἐλήλυθα.
πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως, Κρέοντί τε
θρόνους ἐᾶσθαι, μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν,
λέγω σκοπουῦσι τὴν πάλαι γένους φθορὰν,
οἵα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον·
νῦν δ' ἐκ θεῶν του κἀξ ἀλιτηρίου φρενὸς
εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακὴ,
ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ.
χὠ μὲν νεάζων, καὶ χρόνῳ μείων γεγὼς,
τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκην θρόνων
ἀπωσθερίσκει, κἀξελήλακεν πάτρας.
ὁ δ', ὡς καθ' ἡμᾶς ἔστ' ὁ πληθύων λόγος,
τὸ κοῖλον Αργος βὰς Φυγὰς, προσλαμβάνει
κῆδός τε καινὸν καὶ ξυναστωσθὰς Φίλους,
ὡς αὐτίκ' Αργος δὴ τὸ Καδμεῖον πέδον
τιμῇ καθέξον, καὶ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.

πρώτης, ὦ τῆσδ' ἔφοροι χώρας.
δηλῶ σ'· οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοτρίοις
ὄμμασιν εἶρπον,
κἀπὶ σμικροῖς μέγας ὤρμουν.

ΧΟΡΟΣ.

ἐ ἔ. ἀντισ.

ἀλαῶν ὀμμάτων ἆρα καὶ
ἦσθα φῦ ἀλμιος, δυσαίων,
μακραίων θ', ὡς ἐτεικάσαι.
ἀλλ' οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ
προσθήσεις τάσδ' ἀράς.
περᾶς γὰρ,
περᾶς· ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀ-
φθέγξῳ μὴ προσωτέρω νάσῃ
ποιᾶενῆι, κἀθύδρος οὖ
κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν
ῥεύματι συνῆρχεν.
τῷ, ξένε πάμμορ', εὖ
φύλαξαι.
μετάσταθ', ἀπόβαθι. πολ-
λὰ κέλευθος ἑρατύει.
κλύεις, ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα;
λόγον εἴ τιν' ἔχεις,
πρὸς ἐμὰν λέσχαν, ἀβάτων ἀπόβας,
ἵνα πᾶσι νόμος,
φώνει· πρόσθεν σ' ἀπερύκου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

θύγατερ, ποῖ τις Φρονίδος ἔλθῃ;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ πάτερ, ἀσ]οῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν,
εἴκον]ας ἀ δεῖ, κοὐκ ἄκον]ας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρόσθιγε νῦν μου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ψαύω καὶ δή.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ ξεῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ,
πισ]ευσας καὶ μεταναστ]ὰς.

ΧΟΡΟΣ.

οὔ τοι μήπω]έ σ' ἐκ τῶνδ]' ἐδράνων,
ὦ γέρον, ἄκον]ά τις ἄξει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔτ' οὖν ἔτι προβῶ;

ΧΟΡΟΣ.

ἐπίβαινε πρόσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔτι;

ΧΟΡΟΣ.

προσβίβαζε, κούρα,
πρόσω. σὺ γὰρ αἴτεις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἕπου μάν, ἕπε' ὧδ]' ἀμαυρῷ
κώλῳ, πάτερ, ᾗ σ' ἄγω.
τόλμα, ξεῖνος ἐπὶ ξεί]νης,
ὦ τλᾶμον, ὅ τι καὶ
πόλις τέτροφεν ἄφιλον,

ἀϊστοσύγητον, καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄγε νυν σύ με, παῖ, ἵν' ἀν εὐσεβίας
ἐπιβαίνοντες, τὸ μὲν εἴπωμεν,
τὸ δ' ἀκούσωμεν,
καὶ μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν.

ΧΟΡΟΣ.

αὐτοῦ· μηκέτι τοῦδ' ἀντιστέτρου
βήματος ἔξω πόδα κλίνης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὕτως;

ΧΟΡΟΣ.

ἄλις, ὡς ἀκούεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἡσθῶ;

ΧΟΡΟΣ.

λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου
λάου βραχὺς ὀκλάσας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ, ἐμὸν τόδ', ἐν ἡσυχίᾳ,
ἰώ μοι μοι,
βάσει βάσιν ἁρμόσαι.
γεραιὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν
πρόκλινον Φιλίαν ἐμάν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὤ μοι δύσφρονος ἄτας.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ τλάμων, ὅτε νῦν χαλᾷς,
αὔδασον τίς σ' ἔφυσε βροτῶν,

τίς ὢν πολύπονος ἄγῃ, τίν' ἂν
σοῦ πατρίδ' ἐκπυθοίμαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ ξένοι, ἀπόπτολις. ἀλλὰ μὴ—

ΧΟΡΟΣ.

τί τοῦτ' ἀπωνέεσις, γέρον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μὴ, μὴ, μή μ' ἀνέρῃ
τίς εἰμι, μηδ'
ἐξετάσῃς πέρα ματεύων.

ΧΟΡΟΣ.

τί τόδ' οὖν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δεινὰ φύσις.

ΧΟΡΟΣ.

αὔδα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τέκνον, ὤ μοι, τί γεγώνω;

ΧΟΡΟΣ.

τίνος εἶ σπέρμαθος,
ξεῖνε, φώνει παθρόθεν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω, τέκνον; ὤ μοι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

λέγ', ἐπείπερ ἐσ' ἴσχαθα βαίνεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἐρῶ. οὐ γὰρ ἔχω καθακρυφάν.

ΧΟΡΟΣ.

μακρὰ μέλλετ', ἀλλὰ ταχύνατε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Λαΐου ἴσθ' τὴν' ἀπόγονον;

ΧΟΡΟΣ.

ὢ ὢ, ἰού.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τό τε Λαβδακιδᾶν γένος;

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Ζεῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄθλιον Οἰδιπόδαν;

ΧΟΡΟΣ.

σὺ γὰρ ὄδ' εἶ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δέος ἴσχετε μηδὲν, ὅσ' αὐδῶ.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὼ, ὢ ὤ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δύσμορος.

ΧΟΡΟΣ.

ὢ, ὤ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

θύγατερ, τί ποτ' αὐτίκα χύρσει;

ΧΟΡΟΣ.

ἔξω πόρσω βαίνετε χώρας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ὑπέσχετο, ποῖ καλαθήσεις;

ΧΟΡΟΣ.

οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται,

ὧν προσάθη, τὸ τίνειν.
ἀπάτα δ' ἀπάταις
ἑτέραις ἑτέρα παραβαλλομένα
πόνον οὐ χάριν ἀντιδίδωσιν ἔχειν.
σὺ δὲ τῶνδ' ἐράνων
πάλιν ἔκπωτος, αὖτις ἄφορμος ἐμᾶς
χθονὸς ἔκθορε, μή τι πέρα χρεῖος ἐ-
μᾷ πέλει προσάψῃς.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ ξένοι αἰδόφρονες, ἀλλ' ἐωτὶ
γεραὸν πατέρα τόνδ' ἐμὸν
οὐκ ἀνέτλατ', ἔργων
ἀκόντων ἀίοντες αὐδάν,
ἀλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν, ἱκετεύομεν,
ὦ ξένοι, οἰκτίσαθ', ἃ πατρὸς ὕστερ
τοῦ 'μοῦ ἄντομαι, ἄντομαι, οὐκ ἀλα-
οῖς προσορωμένα ὄμμα σὸν ὄμμασιν,
ὥς τις ἀΦ' αἵματος
ὑμετέρου προφανεῖσα, τὸν ἄθλιον
αἰδοῦς κύρσαι. ἐν ὑμῖν, ὡς θεῷ,
κείμεθα τλάμονες. ἀλλ' ἴτε, νεύσατε
τὰν ἀδόκητον χάριν.
πρός σ' ὅ τι σοι Φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι,
ἢ τέκνον, ἢ λέχος, ἢ χρέος, ἢ θεός.
οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτὸν, ὅστις ἂν,
εἰ θεὸς ἄγοι, ἐκφυγεῖν δύναιτο.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἴσθι, τέκνον Οἰδίπου, σέ τ' ἐξ ἴσου

οἰκτείρομεν καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν·
τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες, οὐ σθένοιμεν ἂν
φωνεῖν πέρα τῶν πρὸς σὲ νῦν εἰρημένων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δῆτα δόξης, ἢ τί κληδόνος καλῆς
μάτην ῥεούσης ὠφέλημα γίγνεται;
εἰ τάς γ' Αθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας
εἶναι, μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον
σώζειν οἵας τε, καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν.
καἰμοίγε ποῦ ταῦτ' ἐστὶν, οἵ τινες βάθρων
ἐκ τῶνδ' ἔμ' ἐξάραντες εἶτ' ἐλαύνετε,
ὄνομα μόνον δείσαντες; οὐ γὰρ δὴ τό γε
σῶμ', οὐδὲ τἄργα τἄμ'· ἐπεὶ τά γ' ἔργα μου
πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα,
εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρείη λέγειν,
ὧν οὕνεκ' ἐκφοβῇ με. τοῦτ' ἐγὼ καλῶς
ἔξοιδα. καί τοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν,
ὅστις παθὼν μὲν ἀντέδρων, ὥστ' εἰ φρονῶν
ἔτρασσον, οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός;
νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἱκόμην ἵν' ἱκόμην·
ὑφ' ὧν δ' ἔπασχον, εἰδότων ἀπωλλύμην.
ἀνθ' ὧν ἱκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξένοι,
ὥσπερ με κἀνεσήσασθ', ὧδε σώσατε.
καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες, εἶτα τῶν θεῶν
ὥραν ποιεῖσθε μηδαμῶς· ἡγεῖσθε δὲ
βλέπειν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν,
βλέπειν δὲ πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς· φυγὴν δέ του
μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου βροτῶν.

ξὺν

ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας
ἔργοις Ἀθήνας αἰνοσίοις ὑπηρετῶν.
ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον,
ῥύου με καὶ φύλασσε· μηδ' ἐμοῦ κάρα
τὸ δυσπρόσωπον εἰσορῶν ἀτιμάσῃς.
ἥκω γὰρ ἱερὸς εὐσεβής τε, καὶ Φέρων
ὄνησιν αἰσχοῖς τοῖσδ'· ὅταν δὲ κύριος
παρῇ τις, ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμών,
τότ' εἰσακούων πάντ' ἐπιστήσει· τὰ δὲ
μεταξὺ τούτου, μηδαμῶς γίγνου κακός.

ΧΟΡΟΣ.

ταρβεῖν μέν, ὦ γεραιέ, τἀνθυμήματα
πολλή σ' ἀνάγκη τἀπὸ σοῦ· λόγοισι γὰρ
οὐκ ὠνόμασται βραχέσι. τοὺς δὲ τῇδε γῆς
ἄναχτας ἀρκεῖ ταῦτά μοι διειδέναι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ ποῦ 'σθ' ὁ κραίνων τῇδε τῆς χώρας, ξένοι;

ΧΟΡΟΣ.

πατρῷον ἄστυ γῆς ἔχει· σκοπὸς δέ νιν,
ὃς κἀμὲ δεῦρ' ἔπεμψεν, οἴχεται στελῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ καὶ δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐλπίδα
ἢ φροντίδ' ἕξειν, κἀπόνως ἐλθεῖν πέλας;

ΧΟΡΟΣ.

καὶ χάρθ', ὅταν περ τοὔνομ' αἴσθηται τὸ σόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς δ' ἔσθ' ὁ κεἰνῳ τοῦτο τοὔπος ἀγγελῶν;

ΧΟΡΟΣ.

μακρὰ κέλευθος· πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη

φιλεῖ πλανᾶσθαι, τῶν ἐκεῖνος ἀίων,
θάρσει, παρέσται. πολὺ γὰρ, ὦ γέρον, τὸ σὸν
ὄνομα διήκει πάντας, ὥστε κεἰ βραδὺς
ἵκοιτο, κλύων σου δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εὐτυχὴς ἵκοιτο τῇ θ' αὑτοῦ πόλει,
ἐμοί τε. τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὑτῷ φίλος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ Ζεῦ, τί λέξω; ποῖ φρενῶν ἔλθω, πάτερ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἔστι, τέκνον Ἀντιγόνη;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

γυναῖχ' ὁρῶ
στείχουσαν ἡμῶν ἆσσον, Αἰτναίας ἐπὶ
πώλου βεβῶσαν· κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς
κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμπέχει.
τί φῶ;
ἆρ' ἐστίν; ἆρ' οὐκ ἔστιν; ἢ γνώμη πλανᾷ;
καὶ φημὶ κἀπόφημι, κοὐκ ἔχω τί φῶ.
τάλαινα.
οὐκ ἔστιν ἄλλη. Φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων
σαίνει με προστείχουσα· σημαίνει δ' ὅτι
μόνης τόδ' ἔστι δῆλον Ἰσμήνης κάρα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς εἶπας, ὦ παῖ;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

παῖδα σὴν, ἐμὴν δ' ὁρᾷν
ὅμαιμον· αὐδᾷ δ' αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ δισσὰ πατρὸς καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ
ἤδισθα προσφωνήμαθ', ὡς, ὑμᾶς μόλις
εὑροῦσα, λύπῃ δεύτερον μόλις βλέπω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τέκνον, ἥκεις;

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὁρᾶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ σπέρμ' ὄμαιμον.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ δυσάθλιαι τροφαί.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τέκνον, πεφήνας;

ΙΣΜΗΝΗ.

οὐκ ἄνευ μόχθου γ' ἐμοί.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρόσψαυσον, ὦ παῖ.

ΙΣΜΗΝΗ.

θιγγάνω δυοῖν ὁμοῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τῆσδε κἀμοῦ——

ΙΣΜΗΝΗ.

δυσμόρου τ' ἐμοῦ τρίτης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τέκνον, τί δῆτ' ἦλθες;

ΙΣΜΗΝΗ.

σῆ, πάτερ, προμηθίᾳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πότερα πόθοισι;

ΙΣΜΗΝΗ.

καὶ λόγων αὐτάγγελος,
ξὺν ὥστερ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἱ δ' αὐθόμαιμοι ποῦ νεανίαι πονεῖν;

ΙΣΜΗΝΗ.

εἴσ' οὗπερ εἰσι. δεινὰ τἀκείνοις ταυῦν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πάντ' ἐκείνῳ τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις
φύσιν κατεικασθέντε καὶ βίου τροφάς.
ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες καλὰ σέγας
θακοῦσιν ἰστουργοῦντες· αἱ δὲ σύννομοι
τἄξω βίου τροφεῖα πορσύνουσ' ἀεί.
σφῶν δ', ὦ τέκν', οὓς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδε,
κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν, ὥστε παρθένοι·
σφὼ δ' ἀντ' ἐκείνων τἀμὰ δυσλήνου κακὰ
ὑστερωνεῖτον. ἡ μέν, ἐξ ὅτου νέας
τροφῆς ἔληξε, καὶ κατίσχυσεν δέμας,
ἀεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη
γερονταγωγεῖ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν
ὕλην ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη,
πολλοῖσι δ' ὄμβροις ἠλίου τε καύμασι
μοχθοῦσα τλήμων, δευτέρ' ἡγεῖται τὰ τῆς
οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι.
σὺ δ', ὦ τέκνον, πρόσθεν μὲν ἐξίκευ πατρὶ
μαντεῖ' ἄγουσα πάντα, Καδμείων λάθρα,

ἂ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος· φύλαξ δ' ἐμοῦ
πιστὴ κατέσθης, γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην.
νῦν δ' αὖ τίν' ἥκεις μῦθον, Ἰσμήνη, πατρὶ
Φέρουσα; τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν σθόλος;
ἥκεις γὰρ οὐ κενή γε, τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς
ἔξοιδα· μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ Φέρουσά π.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἐγὼ τὰ μὲν παθήματ', ὦπαθον, πάτερ,
ζητοῦσα τὴν σὴν, ποῦ κατοικοίη, τροφὴν,
παρεῖσ' ἐάσω. δὶς γὰρ οὐχὶ βούλομαι
πονοῦσά τ' ἀλγεῖν, καὶ λέγουσ' αὖθις πάλιν.
ἂ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροιν παίδοιν κακὰ
νῦν ἐσθι, ταῦτα σημανοῦσ' ἐλήλυθα.
πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως, Κρέοντί τε
θρόνους ἑᾶσθαι, μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν,
λόγῳ σκοπουῦσι τὴν πάλαι γένους φθοράν,
οἵα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον·
νῦν δ' ἐκ θεῶν του κἀξ ἀλιτηρίου φρενὸς
εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακὴ,
ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ.
χὠ μὲν νεάζων, καὶ χρόνῳ μείων γεγὼς,
τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκην θρόνων
ἀπωσθερίσκει, κἀξελήλακεν πάτρας.
ὁ δ', ὡς καθ' ἡμᾶς ἔστ' ὁ πληθύων λόγος,
τὸ κοῖλον Ἄργος βὰς φυγὰς, προσλαμβάνει
κῆδός τε καινὸν καὶ ξυναστωσθὰς φίλευς,
ὡς αὐτίκ' Ἄργος δὴ τὸ Καδμεῖον πέδον
τιμῇ καθέξον, καὶ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.

ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστιν, ὦ πάτερ, λόγων,
ἀλλ' ἔργα δεινά· τοὺς δὲ σοὺς ὅπως θεοὶ
πόνους καταικιοῦσιν, οὐκ ἔχω μαθεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδ', ὡς ἐμοῦ θεοὺς
ὥραν τιν' ἕξειν, ὥστε σωθῆναί ποτε;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἔγωγε τοῖς νῦν γ', ὦ πάτερ, μαντεύμασι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίοισι τούτοις; τί δὲ τεθέσπισται, τέκνον;

ΙΣΜΗΝΗ

σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητοῦν ἀνθρώποις ποτὲ
θανόντ' ἔσεσθαι ζῶντά τ', εὐσοίας χάριν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς δ' ἂν τοιοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἐν σοὶ τὰ κείνων Φασὶ γίγνεσθαι κράτη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅτ' οὐκ ἔτ' εἰμὶ, τηνικαῦτ' ἄρ' εἰμὶ ἀνήρ.

ΙΣΜΗΝΗ.

νῦν γὰρ θεοί σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὤλλυσαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

γέροντα δ' ὀρθοῦν, φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ.

ΙΣΜΗΝΗ.

καὶ μὴν Κρέοντά γ' ἴσθι σοι τούτων χάριν
ἥξοντα βαιοῦ κοὐχὶ μυρίου χρόνου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅπως τί δράσῃ, θύγατερ; ἑρμήνευέ μοι.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὡς σ' ἄρχι γῆς σήσωσι Καδμείας, ὅπως
κρατῶσι μέν σου, γῆς δὲ μὴ 'μβαίνης ὅρων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ δ' ὠφέλησις τίς θύραισι κειμένου;

ΙΣΜΗΝΗ.

κείνοις ὁ τύμβος δυσλυχῶν ὁ σὸς βαρύς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κἄνευ θεοῦ τις τοῦτό γ' ἂν γνώμη μάθοι.

ΙΣΜΗΝΗ.

τούτου χάριν τοίνυν σε προσθέσθαι πέλας
χώρας θέλουσι· μηδ' ἵν' ἂν σαυτοῦ κρατοῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ καὶ καλασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ' οὐκ ἐᾷ τοὔμφυλον αἷμά σ', ὦ πάτερ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ ἆρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσουσιν ποτέ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἔσται ποτ' ἆρα τοῦτο Καδμείοις βάρος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίας φανείσης, ὦ τέκνον, ξυναλλαγῆς;

ΙΣΜΗΝΗ.

τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς, σοῖς ὅταν σήσωσιν τάφοις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἃ δ' ἐννέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις, τέκνον;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἑστίας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοίβος εἰρηκὼς κυρεῖ;

ΙΣΜΗΝΗ.

ὡς φασιν οἱ μολόντες εἰς Θήβης πέδον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

παίδων τις οὖν ἤκουσε τῶν ἐμῶν τάδε;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἄμφω γ' ὁμοίως, κἀξεπίστασθον καλῶς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κἆθ' οἱ κάκιστοι τῶνδ' ἀκούσαντες, πάρος
τοῦ 'μοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλγῶ κλύουσα ταῦτ' ἐγώ· φέρω δ' ὅμως.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εἰ θεοί σφι μήτε τὴν πεπρωμένην
ἔριν καθασθέσειαν, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος
αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι,
ἧς νῦν ἔχονται, κἀπαναιροῦνται δόρυ·
ὡς οὔτ' ἂν ὃς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει,
μείνειεν, οὔτ' ἂν οὐξελήλυθὼς, πόλιν
ἔλθοι ποτ' αὖθις· οἵ γε τὸν Φύσαντ' ἐμὲ,
οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον,
οὐκ ἔσχον, οὐδ' ἤμυναν· ἀλλ' ἀνάστατος
αὐτοῖν ἐπώμοθην, κἀξικηρύχθην Φυγάς.
εἴποις ἂν, ὡς θέλοντι τοῦτ' ἐμοὶ τότε
πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνεσεν.
οὐ δῆτ', ἐπεί τοι τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν,
ὁπηνίκ' ἔζει θυμὸς, ἡδίστην δ' ἐμοὶ

τὸ κατθανεῖν ἦν καὶ τὸ λευσθῆναι πέτροις,
οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν·
χρόνῳ δ' ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μέχθος ἦν πέτων,
κἠμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμούμενα μοι
μείζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων,
τοτηνίκ' ἤδη τοῦτο μέν, πόλις βίᾳ
ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον· οἱ δ' ἐπωφελεῖν,
οἱ τοῦ πατρὸς, τῷ πατρὶ δυνάμενοι, τὸ δρᾶν
οὐκ ἠθέλησαν, ἀλλ' ἔπους σμικροῦ χάριν
φυγάς σφιν ἔξω πλωχὸς ἠλώμην ἐγώ.
ἐκ ταῖνδε δ', οὔσαιν παρθένοιν, ὅσον φύσις
δίδωσιν αὐταῖν, καὶ τροφὰς ἔχω βίου,
καὶ γῆς ἄδειαν, καὶ γένους ἐπάρκεσιν·
τὼ δ' ἀντὶ τοῦ φύσαντος εἱλέσθην θρόνους
καὶ σκῆπτρα κραίνειν, καὶ τυραννεύειν χθονός.
ἀλλ' οὔ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου,
οὔτε σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ
ὄνησις ἥξει. τοῦτ' ἐγὼδα, τῆσδέ τε
μαντεῖ' ἀκούων, ξυννοῶν τά τ' ἐξ ἐμοῦ
παλαίφαθ', ἅμοὶ Φοῖβος ἤνυσέν ποτε.
πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα πεμπόντων, ἐμοῦ
μαστῆρα, κεἴ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει.
ἐὰν γὰρ ὑμεῖς, ὦ ξένοι, θέλητ' ἐμοῦ
ξὺν ταῖσδε ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς
ἀλκὴν παρεῖσθαι, τῆδε τῇ πόλει μέγαν
σωτῆρ' ἀρεῖσθε, τοῖς δ' ἐμοῖς ἐχθροῖς πόνους.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπαξίως μὲν Οἰδίπους κατοικτίσαι,

αὐτός τε, παῖδές θ' αἵδ'· ἐπεὶ δὲ τῇδε γῆς
σωτῆρα σαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ,
παραινέσαι σοι βούλομαι τὰ σύμφορα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλτατ', ὡς νυν πᾶν τελοῦντι προξένει.

ΧΟΡΟΣ.

θοῦ νυν καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων, ἐφ' ἃς
τὸ πρῶτον ἵκου καὶ κατέστειψας πέδον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τρόποισι ποίοις; ὦ ξένοι, διδάσκετε.

ΧΟΡΟΣ.

πρῶτον μὲν ἱερὰς ἐξ ἀειρύτου χοὰς
χρήνης ἐνέγκου, δι' ὁσίων χειρῶν θήγων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅταν δὲ τοῦτο χεῦμ' ἀκήρατον λάβω;

ΧΟΡΟΣ.

κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη,
ὧν κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

θαλλοῖσιν, ἢ κρόκαισιν; ἢ ποίῳ τρόπῳ;

ΧΟΡΟΣ.

οἰὸς νεαρᾶς νεοτόκῳ μαλλῷ βαλών.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἶεν· τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή;

ΧΟΡΟΣ.

χοὰς χέασθαι σῇσι πρὸς πρώτην ἕω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ τοῖσδε κρωσσοῖς, οἷς λέγεις, χέω τάδε;

ΧΟΡΟΣ.

τρισσάς γε πηγάς· τὸν τελευταῖον δ' ὅλον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τοῦ τόνδε πλήσας θῶ; δίδασκε καὶ τόδε.

ΧΟΡΟΣ.

ὕδατος, μελίσσης· μηδὲ προσφέρειν μέθυ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅταν δὲ τούτων γῆ μελάμφυλλος τύχῃ;

ΧΟΡΟΣ.

τρὶς ἐννέ' αὐτῇ κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν
τιθεὶς ἐλαίας, τάσδ' ἐπεύχεσθαι λιτάς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τούτων ἀκοῦσαι βούλομαι. μέγιστα γάρ.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν
στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον,
αἰτοῦ σύ γ' αὐτὸς, κεἴ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ,
ἄπυστα φωνῶν, μηδὲ μηκύνων βοήν·
ἔπειτ' ἀφέρπειν ἄστροφος. καὶ ταῦτά σοι
δράσαντι θαρσῶν ἂν παρασταίην ἐγώ·
ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ' ἄν, ὦ ξέν', ἀμφὶ σοί.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ παῖδε, κλύετον τῶνδε προστχώρων ξένων;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἠκούσαμέν.τε, χὠ τι δεῖ πρόσστασστε δρᾶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά. λείπομαι γὰρ ἐν
τῷ μὴ δύνασθαι, μήθ' ἑρᾶν, δυοῖν κακοῖν.

σφῷν δ' ἡτέρα μολοῦσα πραξάτω τάδε.
ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι κἀντὶ μυρίων μίαν
ψυχὴν τάδ' ἐκλίνουσαν, ἢν εὔνους παρῇ.
ἀλλ' ἐν τάχει τι πράσσετον· μόνον δ' ἐμὲ
μὴ λείπετ'. οὐ γὰρ ἂν σθένοι τοὐμὸν δέμας
ἔρημον ἕρπειν, οὐδ' ὑφηγητοῦ γ' ἄνευ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ' εἶμ' ἐγὼ τελοῦσα· τὸν τόπον δ' ἵνα
τὰ χρεῖ' ἐφεύρω, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

τοὐκεῖθεν ἄλσους, ὦ ξένη, τοῦδ'· ἢν δέ του
σπάνιν τιν' ἴσχῃς, ἔστ' ἔποικος, ὃς φράσει.

ΙΣΜΗΝΗ.

χωροῖμ' ἂν ἐς τόδ'· Ἀντιγόνη, σὺ δ' ἐνθάδε
φύλασσε πατέρα τόνδε. τοῖς τεκοῦσι γὰρ
οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν.

ΧΟΡΟΣ.

δεινὸν μέν, τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακόν, ὦ ξεῖν', ἐπεγείρειν· ὅμως δ' ἔραμαι πυθέσθαι —

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί τοῦτο;

ΧΟΡΟΣ.

τᾶς δειλαίας ἀπόρου φανείσας ἀλγηδόνος, ᾇ ξυνέσλας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μή, πρὸς ξενίας, ἀνοίξῃς, τᾶς σᾶς. πέπονθ' ἔργ' ἀναιδῆ.

ΧΟΡΟΣ.

τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον
χρήζω, ξέν', ὀρθὸν ἄκουσμ' ἀκοῦσαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰώ μοι.

ΧΟΡΟΣ.

σῆρξον, ἰκέλευώ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

φεῦ, φεῦ.

ΧΟΡΟΣ.

πείθου· κἀγὼ γὰρ ὅσον σὺ προσχρήζεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἤνεγκον κακότατ', ὦ ξένοι,
ἤνεγκον, ἄκων μέν, θεὸς ἴσθω·
τούτων δ' αὐθαίρετον οὐδέν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἐς τί;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κακᾷ μ' ἐν εὐνᾷ πόλις οὐδὲν ἴδριν
γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ.

ΧΟΡΟΣ.

ἦ μητρόθεν, ὡς ἀκούω,
δυσώνυμα λέκτρ' ἐπόλησας;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὤμοι, θάνατος μὲν τάδ' ἀκούειν,
ὦ ξέν'· αὗται δὲ δύ' ἐξ ἐμοῦ—

ΧΟΡΟΣ.

πῶς φής;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

παῖδες, δύο δ' ἄτα—

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Ζεῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μητρὸς κοινᾶς
ἀπέβλασ⟨ον ὠδῖνος.

ΧΟΡΟΣ.

σαί τ' ἄρ' εἶσ' ἀπόγονοί τε καὶ
κοιναί γε πατρὸς ἀδελφιαί.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰώ.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὼ δῆτα.
μυρίων ἐπισ⟨ροφὰς κακῶν
ἔπαθες.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔπαθον ἄλασ⟨', ἔχειν.

ΧΟΡΟΣ.

ἔρεξας—

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ ἔρεξα.

ΧΟΡΟΣ.

τί γάρ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐδεξάμην
δῶρον, ὃ μήποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος
ἐπωφέλησα πόλεως ἐξελέσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

δύσλανε, τί γάρ; ἔθου φένον—

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί τοῦτο; τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν;

ΧΟΡΟΣ.

πατρός;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

παπαί.

δευτέραν ἔπαισας ἐπὶ νόσῳ νόσον.

ΧΟΡΟΣ.

ἔκανες—

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔκανον. ἔχει δ' ἐμοὶ—

ΧΟΡΟΣ.

τί τοῦτο;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρὸς δίκας τι.

ΧΟΡΟΣ.

τί γάρ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐγὼ φράσω.

καὶ γὰρ ἀγνὼς ἐφόνευσα, κἀπεώλεσα·
νόμῳ δὲ καθαρὸς, ἄϊδρις εἰς τόδ' ἦλθον.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' ἡμὶν Αἰγέως γόνος
Θησεὺς κατ' ὀμφὴν σὴν ἀπεσταλεὶς πάρα.

ΘΗΣΕΥΣ.

πολλῶν ἀκούων ἔν τε τῷ πάρος χρόνῳ

τὰς αἱματηρὰς ὀμμάτων διαστροφὰς,
ἔγνωκά σ', ὦ παῖ Λαΐου· ταυῦν θ' ὁδοῖς
ἐν ταῖσδ' ἀκούων, μᾶλλον ἐξεπίσταμαι.
σκευή τε γάρ σε καὶ τὸ δύσηνον κάρα
δηλοῦτον ἡμῖν ὅνθ' ὃς εἶ, καί σ' οἰκίσας
θέλω σ' ἐρέσθαι, δύσμορ' Οἰδίπου, τίνα
πόλεως ἐπέστης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων,
αὐτός τε, χ' ἡ σὴ δύσμορος παραστάτις.
δίδασκε. δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις
λέξας, ὁπαδίας ἐξαφιστὰς ἐμέ.
ὡς οἶδά γ' αὐτὸς, ὡς ἐπαιδεύθην ξένος,
ὥσπερ σὺ, χὤστις πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης
ἤθλησα κινδυνεύματ' ἐν τῷ 'μῷ κάρᾳ,
ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδέν' ὄνθ', ὥσπερ σὺ νῦν,
ὑπεκπράσσοιμην μὴ οὐ συνεκσώζειν· ἐπεὶ
ἔξοιδ' ἀνὴρ ὢν, χὤτι τῆς ἐς αὔριον
οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Θησεῦ, τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ
παρῆκεν, ὥστε βραχέα μοι δεῖσθαι φράσαι.
σὺ γάρ μ' ὃς εἰμὶ, κἀξ ὅτου πατρὸς γεγὼς,
καὶ γῆς ὁπαδίας ἦλθον, εἰρηκὼς χυρεῖς.
ὥστ' ἔστι μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο, πλὴν
εἰπεῖν ἃ χρῄζω, χὠ λόγος διέρχεται.

ΘΗΣΕΥΣ.

τοῦτ' αὐτὸ νῦν δίδασχ', ὅπως ἂν ἐκμάθω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δώσων ἱκάνω τυμβον ἄθλιον δέμας

σοὶ

σοὶ δῶρον, οὐ σπουδαῖον εἰς ὄψιν· τὰ δὲ
κέρδη παρ' αὐτοῦ κρείσσον', ἢ μορφὴ καλή.

ΘΗΣΕΥΣ.

ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἥκειν φέρων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

χρόνῳ μάθοις ἂν, οὐχὶ τῷ παρόντι που.

ΘΗΣΕΥΣ.

ποίῳ γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅταν θάνω 'γὼ, καὶ σύ μου ταφεὺς γένῃ.

ΘΗΣΕΥΣ.

τὰ λοίσθι' αἰτῇ τοῦ βίου· τὰ δ' ἐν μέσῳ,
ἢ λῆσιν ἴσχεις, ἢ δι' οὐδενὸς ποιῇ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἀλλ' ἐν βραχεῖ δὴ τήνδ' ἔμ' ἐξαιτῇ χάριν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅρα γε μήν· οὐ σμικρὸς, οὐκ, ἀγὼν ὅδε.

ΘΗΣΕΥΣ.

πότερα τὰ τῶν σῶν ἐκγόνων, ἢ 'μοῦ λέγεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κεῖνοι κομίζειν κεῖσ' ἀναγκάζουσί με.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἀλλ' εἰ θέλοιέν γ', οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὐδ', ὅτ' αὐτὸς ἤθελον, πεφεύγεσαν.

ΘΗΣΕΥΣ.

ὦ μῶρε, θυμὸς ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει· ταυῦν δ' ἔα.

ΘΗΣΕΥΣ.

δίδασκ'. ἄνευ γνώμης γὰρ οὔ με χρὴ λέγειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πέπονθα, Θησεῦ, δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἦ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐ δῆτ'· ἐωτὶ πᾶς τοῦτό γ' Ελλήνων θροεῖ.

ΘΗΣΕΥΣ.

τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὕτως ἔχει μοι. γῆς ἐμῆς ἀπωλάθην
πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων· ἔστιν δ' ἐμοὶ
πάλιν καθελθεῖν μήποθ', ὡς πατροκτόνῳ.

ΘΗΣΕΥΣ.

πῶς δῆτά σ' ἂν πεμψαίαθ', ὥστ' οἰκεῖν δίχα;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸ θεῖον αὐτοὺς ἐξαναγκάζει σθόμα.

ΘΗΣΕΥΣ.

ποῖον πάθος δείσαντας ἐκ χρησηρίων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί.

ΘΗΣΕΥΣ.

καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κἀκείνων πικρά;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλτατ' Αἰγέως παῖ, μόνοις οὐ γίγνεται

θεοῖσι γῆρας, οὐδὲ μὴν θανεῖν ποτε·
τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατὴς χρόνος.
φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος·
θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία.
καὶ πνεῦμα ταὐτὸν οὔ ποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσι
φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.
τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ
τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται, κοὐθὶς φίλα.
καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ ταυτὸν εὐημερεῖ
καλῶς τὰ πρὸς σέ, μυρίας ὁ μυρίος
χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰὼν,
ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα
ἐν δορὶ διασχεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου·
ἵν' ὀὐμὸς εὐθὼν καὶ κεκρυμμένος νέκυς
ψυχρός ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,
εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεύς, χὠ Διὸς Φοῖβος σαφής.
ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺ τακίνητ' ἔπη,
ἔα μ' ἐν οἷσιν ἠρξάμην, τὸ σὸν μόνον
πιστὸν Φυλάσσων· κοὔ ποτ' Οἰδίπουν ἐρεῖς
ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων
τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.

ΧΟΡΟΣ.

ἄναξ, πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη
γῇ τῇδ' ἀνὴρ ὅδ' ὡς τελῶν ἐφαίνετο.

ΘΗΣΕΥΣ.

τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι
τοιοῦδ', ὅτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος
καινὴ παρ' ἡμῖν αἰὲν ἑστίαν ἕστία;

ἔπειτα δ' ἱκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος
γῇ τῇδε κἀμοὶ δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει.
ἀγὼ σεβισθείς, οὔ ποτ' ἐκβαλῶ χάριν
τὴν τοῦδε, χώρᾳ δ' ἔμπαλιν καλοικιῶ.
εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν, σέ νιν
τάξω φυλάσσειν· εἰ δ' ἐμοῦ σταίχειν μέτα
τόδ' ἡδύ, τούτων, Οἰδίπους, δίδωμί σοι
κρίναντι χρῆσθαι. τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὖ.

ΘΗΣΕΥΣ.

τί δῆτα χρῄζεις; ἢ δόμους σταίχειν ἐμούς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἴ μοι θέμις γ' ἦν. ἀλλ' ὁ χῶρος ἔσθ' ὅδε —

ΘΗΣΕΥΣ.

ἐν ᾧ τί πράξεις; οὐ γὰρ ἀντισταίσομαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐν ᾧ κρατήσω τῶν ἐμ' ἐκβεβληκότων.

ΘΗΣΕΥΣ.

μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς ξυνουσίας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἰ σοί γ' ἄπτερ φὴς ἐμμενεῖ τελοῦντί μοι.

ΘΗΣΕΥΣ.

θάρσει τὸ τοῦδέ γ' ἀνδρός· οὔ σε μὴ προδῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὔ τοι σ' ὑφ' ὅρκου γ', ὡς κακὸν, πιστώσομαι.

ΘΗΣΕΥΣ.

οὔκουν πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς οὖν ποιήσεις;

ΘΗΣΕΥΣ.

τοῦ μάλισθ' ὅκνος σ' ἔχει;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἥξουσιν ἄνδρες —

ΘΗΣΕΥΣ.

ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσται μέλον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅρα με λείπων —

ΘΗΣΕΥΣ.

μὴ δίδασχ' ἃ χρή με δρᾶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐκνεῦντ' ἀνάγκη.

ΘΗΣΕΥΣ.

τοὐμὸν οὐκ ἐκνεῖ κέαρ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ οἶσθ' ἀπειλὰς —

ΘΗΣΕΥΣ.

οἶδ' ἐγώ σε μή τινα
ἐνθένδ' ἀπάξον]' ἄνδρα πρὸς βίαν ἐμοῦ.
πολλὰς δ' ἀπειλὰς, πολλὰ δὴ μάτην ἔπη
θυμὸς καπεί]ησεν· ἀλλ' ὁ νοῦς ὅταν
αὐτοῦ γένηται, φροῦδα τἀπειλήματα.
κείνοις δ', ἴσως κεἰ δεινὰ περῤῥώσθη λέγειν
τῆς σῆς ἀγωγῆς, οἶδ' ἐγὼ, φανήσεται
μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος, οὐδὲ πλώσιμον.
θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε, κἄνευ τῆς ἐμῆς

γνώμης, ἐπαινῶ, Φοῖβος εἰ προὔπεμψέ σε·
ὅμως δὲ κἀμοῦ μὴ παρόντος, οἶδ' ὅτι
τοὐμὸν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς.

ΧΟΡΟΣ.

Εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας ἐλασιχόρ.
ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα,
τὸν ἀργῆτα Κολωνόν·
ἔνθα λίγεια μινύρεται
θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν
χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις,
τὸν οἴνωπ' ἀνέχουσα κισσὸν,
καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ
φυλλάδα μυριόκαρπον, ἀνήλιον,
ἀνήνεμόν τε πάντων
χειμώνων· ἵν' ὁ βακχειώτας ἀεὶ
Διόνυσος ἐμβατεύει,
θείαις ἀμφιπολῶν τιθήναις.
θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας ἀντιστ. α'.
ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ αἰεὶ
νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν
ἀρχαῖον στεφάνωμ', ὅ τε
χρυσαυγὴς κρόκος· οὐδ' ἀΰπνοι
κρῆναι μινύθουσιν
Ἰλισσοῦ νομάδες ῥεέθρων,
ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἤματι
ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται,
ἀκηράτῳ ξὺν ὄμβρῳ
στερνούχου χθονός· οὐδὲ Μουσᾶν χοροί

νιν ἀπεσλύγησαν, οὐδέ γ'
ἀ χρυσάνιος Ἀφροδίτα.
ἔσλιν δ' οἷον ἐγὼ ἀντιστρ. β'.
γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπαχούω,
οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ
Πέλοπός ποτε βλασλὸν,
φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐτόπωλον,
ἐγχέων φόβημα δαίων,
ὃ τᾶδε θάλλει μέγισλα χώρᾳ,
γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας·
τὸ μέν τις οὔτε νέος, οὔτε γήρᾳ
σημαίνων ἁλιώσει χερὶ πέρσας,
ὁ γὰρ ἐσαιὲν ὁρῶν κύκλος
λεύσσει νιν Μορίου Διὸς,
χ' ἀ γλαυκῶπις Ἀθάνα.
ἄλλον δ' αἶνον ἔχω ἀντιστ. β'.
ματροπόλει τᾷδε, κράτισλον
δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος, εἰπεῖν,
αὔχημα μέγισλον,
εὐϊππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον.
ὦ παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νιν εἰς
τόδ' εἶσας αὔχημ', ἄναξ Ποσειδᾶν,
ἵπποισιν τὸν ἀκεσλῆρα χαλινὸν
πρώταισι ταῖσδε κλίσας ἀγυιαῖς.
ἀ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία χερ-
σὶ παραπεπλαμένα πλάτα
θρώσκει, τῶν ἑκατομπώδων
Νηρήδων ἀκόλουθος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ω πλεῖσ]' ἑταίνοις εὐλογούμενον πέδον,
νῦν σοι τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔτη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἔσ]ιν, ὦ παῖ, καινόν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἆσσον ἔρχεται
Κρέων ὅδ' ἡμῖν οὐκ ἄνευ πομπῶν, πάτερ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλ]ατοι γέροντες, ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ
φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα τῆς σωτηρίας.

ΧΟΡΟΣ.

θάρσει, παρέσ]αι. καὶ γὰρ εἰ γέρων κυρῶ,
τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος.

ΚΡΕΩΝ.

ἄνδρες χθονὸς τῆσδ' ἐγγενεῖς οἰκήτορες,
ὁρῶ τιν' ὑμᾶς ὀμμάτων εἰληφότας
φόβον νεωρῆ τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου,
ὃν μήτ' ὀκνεῖτε, μήτ' ἀφῆτ' ἔπος κακόν.
ἥκω γὰρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βουληθεὶς, ἐπεὶ
γέρων μέν εἰμι, πρὸς πόλιν δ' ἐπίσ]αμαι
σθένουσαν ἥκων, εἴ τιν' Ἑλλάδος, μέγα.
ἀλλ' ἄνδρα τόνδε τηλικόσδ' ἐπιστ]έλλην
πείσων ἵπεσθαι πρὸς τὸ Καδμεῖον πέδον,
οὐκ ἐξ ἑνὸς σ]είλαν]ος, ἀλλ' ἀσ]ῶν ὕπο
πάν]ων κελευσθεὶς, οὕνεχ' ἥκε μοι γένει
τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματα πλεῖσ]ον πόλεως.
ἀλλ', ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, κλύων ἐμοῦ,

ἵκου πρὸς οἴκους. πᾶς σε Καδμείων λεὼς
κἀλεῖ δικαίως· ἐκ δὲ τῶν μάλισθ' ἐγὼ,
ὅσῳ περ, εἰ μὴ πλεῖσθον ἀνθρώπων ἔφυν
κάκισθος, ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς πλέον,
ὁρῶν σε τὸν δύσθηνον, ὄνθ' μὲν ξένον,
ἀεὶ δ' ἀλήτην, κἀπὶ προσπόλου μιᾶς
βιοσθερῆ χωροῦνθα· τὴν ἐγὼ τάλας
οὐκ ἄν ποτ' ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν
ἔδοξ', ὅσον πέπωθεν ἥδε δύσμορος,
ἀεί σε κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κάρα
πλωχῇ διαίτῃ, τηλικοῦτος, οὐ γάμων
ἔμπειρος, ἀλλὰ τοῦ 'πίονθος ἀρπάσαι.
ἆρ' ἄθλιον τοὔνειδος, ὦ τάλας ἐγὼ,
ὠνείδισ' εἰς σὲ, κἀμὲ, καὶ τὸ πᾶν γένος;
ἀλλ', οὐ γάρ ἐστι ταὐμφανῆ κρύπτειν, σύ νυν,
πρὸς θεῶν πατρῴων, Οἰδίπους, πεισθεὶς ἐμοὶ,
κρύψον, θελήσας ἄστυ καὶ δόμους μολεῖν
τοὺς σοὺς πατρῴους, τήνδε τὴν πόλιν φίλως
ἐπῳών. ἐπαξία γάρ. ἢ σ' οἴκοι, πλέον
δίκη σέβοιτ' ἄν, οὖσα σὴ πάλαι τροφός.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὦ πάντα τολμῶν, κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων
λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον,
τί ταῦτα πειρᾷ, κἀμὲ δεύτερον θέλεις
ἑλεῖν, ἐν οἷς μάλιστ' ἂν ἀλγοίην ἁλούς;
πρόσθεν τε γάρ με τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς
νοσοῦνθ', ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονὸς,
οὐκ ἤθελες θέλοντι προσθέσθαι χάριν.

ἀλλ' ἡνίκ' ἤδη μεσὸς ἦν θυμούμενος,
καὶ τοὺν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκύ,
τότ' ἐξεώθεις, κἀξέβαλλες· οὐδέ σοι
τὸ συγγενὲς τοῦτ' οὐδαμῶς τότ' ἦν Φίλον.
νῦν τ' αὖθις ἡνίκ' εἰσορᾷς πόλιν τ' ἐμοὶ
ξυνοῦσαν εὔνουν τήνδε, καὶ γένος τὸ πᾶν,
πειρᾷ μεταστᾶσ', σκληρὰ μαλθακῶς λέγων.
καί τοι τίς αὐτὴ τέρψις ἄκοσμας φιλεῖν;
ὥσπερ τις εἴ σοι λιπαρεῖν μὲν τυχεῖν
μηδὲν διδοίη, μηδ' ἐπαρκέσαι θέλοι,
πλήρη δ' ἔχοι θυμὸν ὧν χρῄζεις, τότε
δωροῖθ', ὅτ' οὐδὲν ἡ χάρις χάριν φέρει,
ἆρ' ἂν μάταιόν τῆσδ' ἂν ἡδονῆς τύχοις;
τοιαῦτα μέν τοι καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοί,
λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά.
φράσω δὲ καὶ τοῖσδ', ὡς σε δηλώσω κακόν.
ἥκεις ἐμ' ἄξων, οὐχ ἵν' εἰς δόμους ἄγῃς,
ἀλλ' ὡς πάραυλον εἰκίσῃς· πόλις δέ σοι
κακῶν ἄνατος τῆσδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός.
οὐκ ἔστι σοι ταῦτ'· ἀλλὰ σοὶ τάδ', ἔστ', ἐκεῖ
χώρας ἀλάστωρ οὐμὸς ἐναίων ἀεί·
ἔστιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς
χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτό γ', ἐνθανεῖν μόνον.
ἆρ' οὐκ ἄμεινον ἢ σὺ τἀν Θήβαις φρονῶ;
πολλῷ γ', ὅσῳπερ καὶ σαφεστέρων κλύω,
Φοίβου τε, κἀμοῦ Ζηνὸς, ὃς κείνου πατήρ.
τὸ σὸν δ' ἀφῖχθαι δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα,
πολλὴν ἔχον στόμωσιν· ἐν δὲ τῷ λέγειν

κἀκ' ἂν λάβοις τὰ πλείον' ἡ σωτήρια.
ἀλλ', οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων, ἴθι·
ἡμᾶς δ' ἔα ζῆν ἐνθάδ'. οὐ γὰρ ἂν κακῶς,
οὐδ' ὧδ' ἔχοντες, ζῷμεν, εἰ τεροιόμεθα.

ΚΡΕΩΝ.

πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἔμ' εἰς τὰ σά,
ἢ σ' εἰς τὰ σαυτοῦ μᾶλλον ἐν τῷ νῦν λόγῳ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐμοὶ μέν ἐσθ' ἥδιστον, εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ
πείθειν οἷός τ' εἶ, μήτε τούσδε τοὺς πέλας.

ΚΡΕΩΝ.

ὦ δύσμορ', οὐδὲ τῷ χρόνῳ Φύσας Φανῇ
Φρένας ποτ', ἀλλὰ λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

γλώσσῃ σὺ δεινός· ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ
δίκαιον, ὅστις ἐξ ἁπαντος εὖ λέγει.

ΚΡΕΩΝ.

χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλά, καὶ τὸ τὰ καίρια.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις.

ΚΡΕΩΝ.

εὖ δῆθ', ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄπελθ', ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε, μηδ' ἐμὲ
φύλασσ' ἐφορμῶν ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμέ.

ΚΡΕΩΝ.

μαίνῃ τοσοῦδ', οὐ σὲ, πρός γε τοὺς φίλους
οἳ' ἀνταμείβῃ ῥήματ'. ἦν δ' ἔλω ποτὲ---

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς δ' ἄν με τῶνδε συμμάχων ἔλοι βίᾳ;

ΚΡΕΩΝ.

ἦ μὴν σὺ χἄνευ τῶνδε λυπηθεὶς ἔσει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποίῳ ξὺν ἔργῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις;

ΚΡΕΩΝ.

παίδοιν δυοῖν σοι τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ
ξυναρπάσασ' ἔπεμψα, τὴν δ' ἄξω τάχα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἴ μοι.

ΚΡΕΩΝ.

τάχ' ἴξεις μᾶλλον οἰμώζειν τάδε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὴν παῖδ' ἔχεις μου;

ΚΡΕΩΝ.

τήνδε γ' οὐ μακροῦ χρόνου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰὼ ξένοι, τί δράσετ'; ἦ προδώσετε;
κοὐκ ἐξελᾶτε τὸν ἀσεβῆ τῆσδε χθονός;

ΧΟΡΟΣ.

χώρει, ξέν', ἔξω θᾶσσον· οὔτε γὰρ τανῦν
δίκαια πράσσεις, οὔτε πρόσθεν εἴργασαι.

ΚΡΕΩΝ.

ὑμῖν ἂν εἴη τήνδε χαιρὸς ἐξάγειν
ἄκουσαν, εἰ θέλουσα μὴ πορεύσεται.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οἴ μοι τάλαινα, ποῖ φύγω; ποίαν λάβω

θεῶν ἄρηξιν, ἢ βροτῶν;

ΧΟΡΟΣ.

τί δρᾷς, ξένε;

ΚΡΕΩΝ.

οὐχ ἅψομαι τοῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ γῆς ἄναξ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ ξέν', οὐ δίκαια δρᾷς.

ΚΡΕΩΝ.

δίκαια.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δίκαια;

ΚΡΕΩΝ.

τοὺς ἐμοὺς ἄγω.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἰὼ πόλις. στροφή.

ΧΟΡΟΣ.

τί δρᾷς, ὦ ξέν'; οὐκ ἀφήσεις; τάχ' εἰς βάσανον εἶ χερῶν.

ΚΡΕΩΝ.

εἶργου.

ΧΟΡΟΣ.

σοῦ μὲν οὔ, τάδε γε μωμένου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πόλει μάχῃ γᾷ; εἴ τι πημαίνεις ἐμέ.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἠγόρευον ταῦτ' ἐγώ;

ΚΡΕΩΝ.

μέθες χεροῖν
τὴν παῖδα θᾶσσον.

ΧΟΡΟΣ.

μὴ 'ωίτασσ' ἃ μὴ κρατεῖς.

ΚΡΕΩΝ.

840 χαλᾷν λέγω σοι.

ΧΟΡΟΣ.

σοὶ δ' ἔγωγ' ὀδοιπορεῖν.
προβᾶθ' ὧδε, βᾶτε, βᾶτ' ἔπεσθε.
πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμὰ, σθένει.
προβᾶθ' ὧδ' ἐμοί.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀφέλκομαι δύσπηνος, ὦ ξένοι, ξένοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

845 ποῦ, τέκνον, εἶ μοι;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πρὸς βίαν πορεύομαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὄρεξον, ὦ παῖ, χεῖρας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ' οὐδὲν σθένω.

ΚΡΕΩΝ.

εὐκ ἄξιθ' ὑμεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας.

ΚΡΕΩΝ.

οὔκουν ποτ' ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήψῃροιν ἔτι

ὀδοιπορήσεις· ἀλλ' ἐπεὶ νικᾷν θέλεις
πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους, ὑφ' ὧν ἐγὼ
ταχθεὶς τάδ' ἔρδω, καὶ τύραννος ὢν ὅμως,
νίκα. χρόνῳ γὰρ, οἶδ' ἐγὼ, γνώσει τάδε,
ὅθ' οὕνεκ' αὐτὸς αὑτὸν οὔτε νῦν καλὰ
δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω βίᾳ φίλων,
ὀργῇ χάριν δοὺς, ἥ σ' ἀεὶ λυμαίνεται.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπίσχες αὐτοῦ, ξεῖνε.

ΚΡΕΩΝ.

μὴ ψαύειν λέγω.

ΧΟΡΟΣ.

οὔ τοι σ' ἀφήσω, ταῖνδέ γ' ἐσθερημένος.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ μεῖζον ἆρα ῥύσιον πόλει τάχα
θήσεις. ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταύταιν μόναιν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἐς τί τρέψει;

ΚΡΕΩΝ.

τόνδ' ἀπαάξομαι λαβών.

ΧΟΡΟΣ.

δεινὸν λέγεις.

ΚΡΕΩΝ.

ὡς τοῦτο νῦν πεπράξεται,
ἢν μή μ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειργάθῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φθέγμ' ἀναιδὲς, ἦ σὺ γὰρ ψαύσεις ἐμοῦ;

ΚΡΕΩΝ.

αὐδῶ σιωπᾷν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μὴ γὰρ αἵδε δαίμονες
θεῖέν μ' ἄφωνον σοί γε τῆσδ' ἀρᾶς ἔτι,
ὅς μ', ὦ κάκιστε, ψιλὸν ὄμμ' ἀπωσάμενος
πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχῃ βίᾳ.
τοιγὰρ σέ τ' αὐτὸν, καὶ γένος τὸ σὸν, θεῶν
ὁ πάντα λεύσσων Ηλιος δοίη βίον
τοιοῦτον, οἷον κἀμὲ, γηρᾶναί πολε.

ΚΡΕΩΝ.

ὁρᾶτε ταῦτα, τῆσδε γῆς ἐγχώριοι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὁρῶσι κἀμὲ καὶ σέ· καὶ φρονοῦσ' ὅτι
ἔργοις πεπονθὼς, ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι.

ΚΡΕΩΝ.

οὔ τοι καθέξω θυμὸν, ἀλλ' ἄξω βίᾳ,
καὶ μοῦνός εἰμι, τόνδε, καὶ χρόνῳ βραδύς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰὼ τάλας. ἀντιστρ.

ΧΟΡΟΣ.

ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου, ξέν', εἰ
τάδε δοκεῖς τελεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

δοκῶ.

ΧΟΡΟΣ.

τάνδ' ἄρ' οὐκ ἔτι νέμω πόλιν.

ΚΡΕΩΝ.

τοῖς τοι δικαίοις χὠ βραχὺς νικᾷ μέγαν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀκούεθ' οἷα φθέγγεται;

ΧΟΡΟΣ.

τά γ' οὐ τελεῖ.

ΚΡΕΩΝ.

Ζεὺς ταῦτ' ἂν εἰδείη· σὺ δ' οὐ . . . .

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὐχ ὕβρις τάδ';

ΚΡΕΩΝ.

ὕβρις· ἀλλ' ἀνεκτέα.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὼ πᾶς λεὼς, ἰὼ γᾶς πρόμοι,
μόλετε σὺν τάχει, μόλετ· ἐπεὶ πέραν
περῶσιν ἤδη.

ΘΗΣΕΥΣ.

τίς ποθ' ἡ βοή; τί τοὔργον; ἐκ τίνος φόβου ποτὲ
βουθυτοῦνταί μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετ' ἐναλίῳ θεῷ
τοῦδ' ἐπισταθμᾶται Κολωνοῦ; λέξαθ', ὡς εἰδῶ τὸ πᾶν,
οὐ χάριν δεῦρ' ἦξα θᾶσσον, ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλτατ', ἔγνων γὰρ τὸ προσφώνημά σου,
πέπυσθα δεινὰ τοῦδε τοῦ ξένου ἐγὼ ἀνδρὸς ἀρτίως.

ΘΗΣΕΥΣ.

τὰ ποῖα ταῦτα; τίς δ' ὁ πημήνας; λέγε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Κρέων ὅδ', ὃν δέδορκας, οἴκεται τέκνων
ἀπωσταλάσας μου τὴν μόνην ξυναρίδα.

ΘΗΣΕΥΣ.

πῶς εἶπας;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἷά περ πέπονθ' ἀκήκοας.

ΘΗΣΕΥΣ.

οὔκουν τις ὡς τάχιστα προσπόλων μολὼν
πρὸς τούσδε βωμοὺς, πάντ' ἀναστάσει λεὼν,
ἄνιστασον ἱππότην τε θυμάτων ἄπο
σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος, ἔνθα δίστομοι
μάλιστα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοὶ,
ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐγὼ
ξένῳ γένωμαι τῷδε, χειρωθεὶς βίᾳ;
ἴθ', ὡς ἄνωγα, σὺν τάχει. τοῦτον δ' ἐγὼ,
εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἦκον, ἧς ὅδ' ἄξιος,
ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἂν ἐξ ἐμῆς χερός.
νῦν δ' οὕσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων,
τούτοισιν, οὐκ ἄλλοισιν, ἁρμοσθήσεται.
οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας, πρὶν ἂν
κείνας ἐναργεῖς δεῦρ' ἐμοὶ σήσῃς ἄγων·
ἐπεὶ δέδρακας οὔτ' ἐμοῦ καλαξίως,
οὔθ' ὧν πέφυκας αὐτὸς, οὔτε σῆς χθονὸς,
ὅστις δίκαι' ἀσκοῦσαν εἰσελθὼν πόλιν,
κἄπειτ' νόμου κραίνουσαν οὐδέν, εἶτ' ἀφεὶς
τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρι', ὧδ' ἐπεισπεσὼν,
ἄγεις θ' ἃ χρῄζεις, καὶ παρίστασαι βίᾳ.
κἀμοὶ πόλιν κένανδρον ἢ δούλην τινὰ
ἔδοξας εἶναι, κἄμ' ἴσον τῷ μηδενί.
καί τοι σε Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν.
οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν.
οὐδ' ἄν σ' ἐπῄνεσάν, εἰ πυθοίατο

συλῶνία τἀμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν, βίᾳ
ἄγονία φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια.
οὔκουν ἔγωγ' ἄν, σῆς ἐπεμβαίνων χθονὸς,
οὐδ' εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα,
ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος, ὅστις ἦν, χθονὸς,
οὔθ' εἵλκον, οὔτ' ἂν ἦγον· ἀλλ' ἠπιστάμην
ξένον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών.
σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πόλιν
τὴν αὐτὸς αὑτοῦ, καί σ' ὁ πληθύων χρόνος
γέροντ' ὁμοῦ τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν.
εἶπον μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν,
τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ' ἄγειν τινὰ,
εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις
εἶναι βίᾳ τε κοὐχ ἑκών· καὶ ταῦτά σοι
τῷ νῷ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω.

ΧΟΡΟΣ.

ὁρᾷς ἵν' ἥκεις, ὦ ξέν'; ὡς ἀφ' ὧν μὲν εἶ,
φαίνῃ δίκαιος, ὁρῶν δ' ἐφευρίσκῃ κακά.

ΚΡΕΩΝ.

ἐγὼ οὔτ' ἄνανδρον τήνδε τὴν πόλιν λέγων,
ὦ τέκνον Αἰγέως, οὔτ' ἄβουλον, ὡς σὺ φῂς,
τοὔργον τόδ' ἐξέπραξα· γιγνώσκων δ' ὅτι
οὐδείς ποτ' αὐτοῖς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι
ζῆλος ξυναίμων, ὥστ' ἐμοῦ τρέφειν βίᾳ.
ἤδη δ' ὅθ' οὕνεκ' ἄνδρα καὶ πατροκτόνον
κἄναγνον οὐ δεξαίατ', οὐδ' ὅτῳ γάμοι
ξυνόντες εὑρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων.
τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος εὔβουλον πάγον

καί σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλὸν,
καὶ τὰς Ἀθήνας, ὡς κατῴκηται καλῶς.
κἀθ' ὧδ' ἐπαινῶν πολλά, τοῦδ' ἐκλανθάνῃ,
ὅθ' οὕνεκ' εἴ τις γῆ θεοὺς ἐπίσταται
τιμαῖς σεβίζειν, ἥδε τοῦθ' ὑπερφέρει,
ἀφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμὲ,
αὐτόν τ' ἐχείρου, τὰς κύρας τ' οἴχῃ λαβών.
ἀλλ' ὧν ἐγὼ νῦν τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ
καλῶν ἱκνοῦμαι, καὶ κατασκήπτω λιταῖς,
ἐλθεῖν ἀρωγοὺς ξυμμάχους, ἵν' ἐκμάθῃς
οἵων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις.

ΧΟΡΟΣ.

ὁ ξεῖνος, ὦ ναξ, χρηστὸς· αἱ δὲ συμφοραὶ
αὐτοῦ πανωλεῖς, ἄξιαι δ' ἀμυνάθειν.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἄλις λέγων· ὡς οἱ μὲν ἐξηρτασμένοι
σωτεύδουσιν· ἡμεῖς δ', οἱ παθόντες, ἑσταμεν.

ΚΡΕΩΝ.

τί δῆτ' ἀφαυρῷ φωτὶ προστάσσεις ποιεῖν·

ΘΗΣΕΥΣ.

ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὸν δ' ἐμοὶ
χωρεῖν, ἵν', εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖσδ' ἔχεις
τὰς παῖδας ἡμῶν, αὐτὸς ἐκδείξῃς ἐμοί·
εἰ δ' ἐκράτησεν φεύγουσιν, οὐδὲν δεῖ πονεῖν.
ἄλλοι γὰρ οἱ σωτεύδοντες, οὓς οὐ μή ποτε
χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύξονται θεοῖς.
ἀλλ' ἐξυφηγοῦ· γνῶθι δ' ὡς ἔχων ἔχῃ,
καί σ' εἶλε θηρῶνθ' ἡ τύχη· τὰ γὰρ δόλῳ

τῷ μὴ δικαίῳ κλήματ' οὐχὶ σώζεται.
κοὐκ ἄλλον ἕξεις εἰς τάδ'· ὡς ἐξοῖδά σε
οὐ ψιλὸν, οὐδ' ἄσκευον ἐς τοσήνδ' ὕβριν
ἡκοῦσα τόλμης τῆς παρεστώσης τανῦν.
ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἔδρας τάδε.
ἃ δεῖ μ' ἀθρῆσαι, μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν
ἑνὸς ποιῆσαι Φωτὸς ἀσθενεστέραν.
νοεῖς τι τούτων, ἢ μάτην τανῦν τέ σοι
δοκεῖ λελέχθαι, χὥτε ταῦτ' ἐμηχανῶ;

ΚΡΕΩΝ.

οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὧν ἐρεῖς ἐμοί·
οἶκοι δὲ χ' ἡμεῖς εἰσόμεσθ' ἃ χρὴ ποιεῖν.

ΘΗΣΕΥΣ.

χωρῶν ἀπειλεῖ νῦν· σὺ δ' ἡμῖν, Οἰδίπους,
ἕκηλος αὐτοῦ μίμνε, πιστωθεὶς ὅτι,
ἢν μὴ θάνω γὼ πρόσθεν, οὐχὶ παύσομαι,
πρὶν ἄν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὄναιο, Θησεῦ, τοῦ τε γενναίου χάριν,
καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθίας.

ΧΟΡΟΣ.

Εἴην ὅθι δαΐων στροφὴ α'.
ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφαὶ
τὸν χαλκοβόαν Ἄρη
μίζουσιν, ἢ πρὸς Πυθίαις,
ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς,
οὗ Πότνιαι σεμνὰ τιθη-
νοῦνται τέλη

θνατοῖσιν, ὧν καὶ χρυσέα
κλὴς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακε
πρόσωπ' ἐλὼν Εὐμολπιδᾶν·
ἐνθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχαν
Θησέα καὶ τὰς δισ[ό]λους
ἀδμῆτας ἀδελφὰς
αὐταρκεῖ τάχ' ἐμμιξειν βοᾷ
τούσδ' ἀνὰ χώρους.
ἢ που τὸν ἑφέσπερον ἀντιστ. α'.
πέτρας νιφάδος πέλωσ'
Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ,
πώλοισιν, ἢ πυμφαρμάτοις
φεύγον[τ]ες ἁμίλλαις;
ἁλώσεται δεινὸς ὁ προσ-
χώρων Ἄρης,
δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά.
πᾶς γὰρ ἀσ[φ]αίρωτ[ε]ι χαλινὸς,
πᾶσα δ' ἑρμᾶται κατ' ἀμ-
φωνυχίρια φ[ά]λαρα πώλων
ἅμβασις, οἱ τὰν Ἰωνίαν
τιμῶσιν Ἀθάναν,
καὶ τὸν πόντιον γαιάοχον
Ῥέας φίλον υἱόν.
ἔρδουσιν, ἢ μέλλουσιν; ὡς ἀντιστρ. β'.
πρ[υ]μνᾶταί τι μοι
γνώμα, τάχ' ἂν δώσειν
τὰν δεινὰ τλᾶσαν, δεινὰ δ'
εὐρο[ῦ]σαν πρὸς ὁμαίμων πάθη.

τελεῖ, τελεῖ Ζεῦς τι κατ' ἆμαρ·
μάντις εἶμι' ἐσθλῶν ἀγώνων.
εἴθ' ἀελλαία ταχύῤῥωστος πελειὰς
αἰθερίας νεφέλας
κύρσαιμι', αὐτῶν δ' ἀγώνων
θεωρήσασα τοὐμὸν ὄμμα.
ἰὼ θεῶν παλάρχα Ζεῦ, ἀντιστ. β'.
παντόπαλα, πόροις
γᾶς τᾶσδε δαμιόχοις
ἐπινικίῳ σθένει τὸν
εὔαγρον τελεῶσαι λόχον·
σεμνά τε παῖς Παλλὰς Αθάνα.
καὶ τὸν ἀγρευτὰν Απόλλω,
καὶ κασιγνήταν πυκνοστίκτων ὀπαδὸν
ὠκυπόδων ἐλάφων,
στέργω διπλᾶς ἀρωγὰς
μολεῖν γᾷ τᾷδε καὶ πολίταις.

Ω ξεῖν' ἀλῆτα, τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἐρεῖς,
ὡς ψευδόμαντις. τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ
τάσδ' ἆσσον αὖθις ὧδε προσπολουμένας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποῦ, ποῦ; τί φής; πῶς εἶπας;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ πάτερ, πάτερ,
τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδεῖν
δοίη, τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπέμψαντά σοι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τέκνον, ἦ πάρεσθον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

αἵδε γὰρ χέρες
Θησέως ἔσωσαν, φιλτάτων τ' ὀπαόνων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

προσέλθετ', ὦ παῖ, πατρὶ, καὶ τὸ μηδαμὰ
ἑλῶσιθὲν ἥξειν τῶμα βαστάσαι δότε.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

αἰτεῖς ἀ τεύξει· ξὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποῦ δῆτα, ποῦ 'σθον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

αἵδ' ὁμοῦ πελάζομεν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλτατ' ἔρνη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τῷ τεκόντι πᾶν φίλον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ σκῆπτρα φωτὸς —

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

δυσμόρου γε δύσμορα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔχω τὰ φίλτατ'· οὐδ' ἔτ' ἂν παναθλιος
θανοὺν ἂν εἴην, σφῷν παρεσθώσαιν ἐμοί.
ἐρείσατ', ὦ παῖ, πλευρὸν ἀμφιδέξιον,
ἐμφῦτε τῷ φύσαντι, κἀναπαύσαθον
τοῦ πρόσθ' ἐρήμου τοῦ τε δυσπήνου πλάνου.

καὶμοὶ τὰ πραχθέντ' εἴπαθ' ὡς βράχισθ', ἑωσὶ
ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

σθ' ἔσθ' ὁ σώσας· τοῦδε χρὴ κλύειν, πάτερ,
καὶ σοίγε τοὔργον τοὐμὸν ὡς ἔσται βραχύ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιταρὲς,
τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον.
ἐπίσταμαι γὰρ τήνδε σὴν ἐς τάσθ' ἐμοὶ
τέρψιν, παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην.
σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν.
καὶ σοὶ θεοὶ πόροιεν, ὡς ἐγὼ θέλω,
αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδ'· ἑωσὶ τό γ' εὐσεβὲς
μόνοις παρ' ὑμῖν εὗρον ἀνθρώπων ἐγώ,
καὶ τοὐπιεικὲς, καὶ τὸ μὴ ψευδοσθομεῖν.
εἰδὼς δ' ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε.
ἔχω γὰρ ἄχω διὰ σὲ, κοὐκ ἄλλον βροτῶν.
καὶμοὶ χέρ', ὦ ναξ, δεξιὰν ὄρεξον, ὡς
ψαύσω, φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα.
καί τοι τί φωνῶ; πῶς δ' ἂν ἄθλιος γεγὼς
θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρὸς, ᾧ τις οὐκ ἔνι
κηλὶς κακῶν ξύνοικος; οὐκ ἔγωγέ σε,
οὐδ' οὖν ἐάσω. τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν
μόνοις οἷόν τε συνδαλαισωρεῖν τάδε.
σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε, καὶ τὰ λοιπά μου
μέλου δικαίως, ὥσπερ εἰς τόδ' ἡμέρας.

ΘΗΣΕΥΣ.

οὔτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον,

τέκνοισι τερφθεὶς τοῖσδε, θαυμάσας ἔχω,
οὐδ' εἰ πρὸ τοῦ 'μοῦ προὔλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη.
βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει.
οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν
λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις.
δείκνυμι δ'. ὧν γὰρ ὤμοσ', οὐκ ἐψευσάμην
οὐδέν σε, πρέσβυ. τάσδε γὰρ πάρειμ' ἄγων
ζώσας, ἀκραιφνεῖς τῶν καθηπειλημένων.
χὤπως μὲν ὧδ' ἀγὼν ἠρέθη, τί δεῖ μάτην
κομπεῖν, ἃ γ' εἴσει καὐτὸς ἐκ ταύταιν ξυνών;
λόγον δ', ὃς ἐμπέπλωκεν ἀρτίως ἐμοὶ
σκείχονλι δεῦρο, συμβαλοῦ γνώμην· ἐπεὶ
σμικρὸς μὲν εἰπεῖν, ἄξιος δὲ θαυμάσαι.
πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδὲν ἄνθρωπον χρεών.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἔστι, τέκνον Αἰγέως; δίδασκ' ἐμέ,
ὡς μὴ εἰδότ' αὐτὸν μηδέν, ὧν σὺ πυνθάνῃ.

ΘΗΣΕΥΣ.

Φασίν τιν' ἡμῖν ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμπολιν
οὐκ ὄνλα, συγγενῆ δὲ, προσπεσόνλα πως
βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος, παρ' ᾧ
θύων ἔκυρον, ἡνίχ' ὡρμώμην ἐγώ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποδαπόν; τί προσχρήζονλα τῷ θακήματι;

ΘΗΣΕΥΣ.

οὐκ οἶδα πλὴν ἕν. σοῦ γὰρ, ὡς λέγουσί μοι,
βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον, οὐκ ὄγκου πλέων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποῖόν τιν'; οὐ γὰρ ἥδ' ἕδρα σμικροῦ λόγου.

ΘΗΣΕΥΣ.

σοὶ Φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μολόντ'
αἰτεῖν, ἀπελθεῖν τ' ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς δῆτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακῶν ἕδραν;

ΘΗΣΕΥΣ.

ὅρα κατ' Αργος εἴ τις ὑμῖν ἔγγενὴς
ἔσθ', ὅστις ἄν σου τοῦτο προσχρήζοι τυχεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλτατ', ἐπίσχες οὕπερ εἶ.

ΘΗΣΕΥΣ.

τί δ' ἔστι σοι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μή μου δεηθῇς.

ΘΗΣΕΥΣ.

πράγματος ποίου; λέγε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔξοιδ' ἀκούων τῶνδ', ὃς ἔσθ' ὁ προσλάτης.

ΘΗΣΕΥΣ.

καὶ τίς ποτ' ἐστὶν, ὃν ἂν ἐγὼ ψέξαιμί τι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πατὶς ὑμὸς, ὦ 'ναξ, σλυγνὸς, οὗ λόγων ἐγὼ
ἄλγισθ' ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχοίμην κλύων.

ΘΗΣΕΥΣ.

τί δ'; οὐκ ἀκούειν ἐστὶ, καὶ μὴ δρᾶν, ἃ μὴ
χρήζεις; τί σοι τοῦτ' ἐστὶ λυπηρὸν κλύειν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔχθιστον, ὦ 'ναξ, φθέγμα τοῦθ' ἥκει πατρί·
καὶ μή μ' ἀνάγκη προσβάλῃς τάδ' εἰπάθειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἷά περ πέπονθ' ἀκήκοας.

ΘΗΣΕΥΣ.

οὔκουν τις ὡς τάχιστα προσπόλων μολὼν
πρὸς τούσδε βωμούς, πάντ' ἀναστάσει λεών,
ἄνιππον ἱππότην τε θυμάτων ἄπο
σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος, ἔνθα δίσταμοι
μάλιστα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοί,
ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐγὼ
ξένῳ γένωμαι τῷδε, χειρωθεὶς βίᾳ;
ἴθ', ὡς ἄναγα, σὺν τάχει. τοῦτον δ' ἐγὼ,
εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἦκον, ἧς ὅδ' ἄξιος,
ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἂν ἐξ ἐμῆς χερός.
νῦν δ' ὥσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων,
τούτοισιν, οὐκ ἄλλοισιν, ἁρμοσθήσεται.
οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας, πρὶν ἂν
κείνας ἐναργεῖς δεῦρ' ἐμοὶ σήσῃς ἄγων·
ἐπεὶ δέδρακας οὔτ' ἐμοῦ καλαξίως,
οὔθ' ὧν πέφυκας αὐτὸς, οὔτε σῆς χθονὸς,
ὅστις δίκαι' ἀσκοῦσαν εἰσελθὼν πόλιν,
κἄτευ νόμου κραίνουσαν οὐδέν, εἶτ' ἀφεὶς
τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρι', ὥσθ' ἑστεισμένων,
ἄγεις θ' ἃ χρῄζεις, καὶ παρίσταισαι βίᾳ.
κἀμοὶ πόλιν κένανδρον ἢ δούλην τινὰ
ἔδοξας εἶναι, κἄμ' ἴσον τῷ μηδενί.
καί τοι σε Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν.
οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν.
οὐδ' ἄν σ' ἐπῄνεσάν, εἰ πυθοίατο

συλῶνλα τἀμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν, βίᾳ
ἄγονλα φωτῶν ἀθλίων ἱκλήρια.
οὔκουν ἔγωγ' ἂν, σῆς ἐπεμβαίνων χθονὸς,
οὐδ' εἰ τὰ πάνλων εἶχον ἐνδικώταλα,
ἄνευ γε τοῦ κραίνονλος, ὅσλις ἦν, χθονὸς,
οὔθ' εἵλκον, οὔτ' ἂν ἦγον· ἀλλ' ἠπισλάμην
ξένον παρ' ἀσλοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών.
σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πόλιν
τὴν αὐτὸς αὑτοῦ, καί σ' ὁ πληθύων χρόνος
γέρονθ' ὁμοῦ τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν.
εἶπον μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν,
τὰς παῖδας ὡς τάχισλα δεῦρ' ἄγειν τινὰ,
εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις
εἶναι βίᾳ τε κοὐχ ἑκών· καὶ ταῦτά σοι
τῷ νῷ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω.

ΧΟΡΟΣ.

ὁρᾷς ἵν' ἥκεις, ὦ ξέν'; ὡς ἀφ' ὧν μὲν εἶ,
φαίνῃ δίκαιος, δρῶν δ' ἐφευρίσκῃ κακά.

ΚΡΕΩΝ.

ἐγὼ οὔτ' ἄνανδρον τήνδε τὴν πόλιν λέγων,
ὦ τέκνον Αἰγέως, οὔτ' ἄβουλον, ὡς σὺ φῂς,
τοῦργον τόδ' ἐξέπραξα· γιγνώσκων δ' ὅτι
οὐδείς ποτ' αὐτοῖς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι
ζῆλος ξυναίμων, ὥσθ' ἑμοῦ τρέφειν βίᾳ.
ἤδη δ' ὅθ' οὕνεκ' ἄνδρα καὶ πατροκλόνον
κἄναγνον οὐ δεξαίατ', οὐδ' ὅτῳ γάμοι
ξυνόνλες εὑρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων.
τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος εὔβουλον πάγον

ἐγὼ ξυνήδη χθόνιον ὄνθ', ὃς οὐκ ἐᾷ
τοιοῦσδ' ἀλήτας τῆσδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει,
ὡ πίστιν ἴσχων τήνδ' ἐχειρούμην ἄγραν.
καὶ ταῦτ' ἂν οὐκ ἔφασσον, εἰ μή μοι πικρὰς
αὐτῷ τ' ἀρὰς ἠρᾶτο καὶ τῷ 'μῷ γένει·
ἀνθ' ὧν πεφωνθὼς ἠξίουν τάδ' ἀνδρᾶν.
θυμοῦ γὰρ οὐδέν ἐστι γῆρας ἄλλο πλὴν
θανεῖν· θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἀσῆται.
πρὸς ταῦτα πράξεις οἷον ἂν θέλῃς· ἐπεὶ
ἐρημία με, κεἰ δίκαι' ὅμως λέγω,
σμικρὸν τίθησι· πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως,
καὶ τηλικόσδ' ὤν, ἀνδρᾶν πειράσομαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ λῆμ' ἀναιδές, τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς,
πότερον ἐμοῦ γέροντος, ἢ σαυτοῦ, τόδε;
ὅστις φόνους μοι, καὶ γάμους, καὶ ξυμφορὰς
τοῦ σοῦ διῆκας σώματος, ἃς ἐγὼ τάλας
ἤνεγκον ἄκων. θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον,
τάχ' ἄν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι.
ἐπεὶ καθ' αὑτόν γ' οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ
ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδέν, ἀνθ' ὅτου
τάδ' εἰς ἐμαυτὸν τοὺς ἐμοὺς θ' ἡμάρτανον.
ἐπεὶ δίδαξον, εἴ τι θέσφατον πατρὶ
χρησμοῖσιν ἰκνεῖθ', ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν,
πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ἐνειδίζοις ἐμοί,
ὃς οὔ τι βλάστας πω γενεθλίους πατρὸς,
οὐ μητρὸς εἶχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότ' ἦν.
εἰ δ' αὖ φανεὶς δύστηνος, ὡς ἐγὼ 'φάνην,

εἰς χεῖρας ἦλθον πατρὶ, καὶ κατέκλανον,
μηδὲν ξυνιεὶς ὧν ἔδρων, εἰς οὕς τ' ἔδρων,
πῶς γ' ἂν τό γ' ἄκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις;
μητρὸς δὲ, τλῆμον, οὐκ ἐπαισχύνῃ γάμους,
οὔσης ὁμαίμου σῆς, μ' ἀναγκάζων λέγειν;
οἵους ἐρῶ τάχ'. οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι,
σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος αἰσχίστου στόμα.
ἔτικτε γάρ μ', ἔτικτεν, ὤ μοι μοι κακῶν,
οὐκ εἰδότ' οὐκ εἰδυῖα· καὶ τεκοῦσά με,
αὐτῆς ὄνειδος παῖδας ἐξέφυσέ μοι.
ἀλλ' ἔν γ' ἄρ' οὖν ἐξοῖδα, σὲ μὲν εἰκόντ' ἐμὲ
κείνην τε ταῦτα δυσστομεῖν· ἐγὼ δέ νιν
ἄκων ἔγημα, ΦΘέγγομαί τ' ἄκων τάδε.
ἀλλ' οὐ γὰρ οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς
γάμοισιν, οὔθ' οὓς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι
Φόνους πατρῴους, ἐξονειδίζων πικρῶς.
ἓν γάρ μ' ἄμεινμαι μοῦνον, ὧν σ' ἀνιστορῶ.
εἴ τις σε, τὸν δίκαιον, αὐτίκ' ἐνθάδε
κτείνοι παραστὰς, πότερα πυνθάνοι' ἂν, εἰ
πατήρ σ' ὁ καίνων, ἢ τίνοι' ἂν εὐθέως;
δοκῶ μὲν, εἴπερ ζῆν Φιλεῖς, τὸν αἴτιον
τίνοι' ἄν, οὐδὲ τοὔνδικον περιβλέποις.
τοιαῦτα μέν τοι κἀμὲ τοὺς ἐμοὺς κακὰ,
θεῶν ἀγόντων· εἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν πατρὸς
ψυχὴν ἂν εἶμαι ζῶσαν ἀνθειπεῖν ἐμοί.
σὺ δ', εἰ γὰρ οὐ δίκαιος, ἀλλ' ἅπαν καλὸν
λέγειν νομίζων, ῥητὸν ἄῤῥητόν τ' ἔπος,
τοιαῦτ' ὀνειδίζεις μοι τῶνδ' ἐναντίον.

καί σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλὸν,
καὶ τὰς Ἀθήνας, ὡς κατῴκηνται καλῶς.
κἀμοῦ γ' ὧδ' ἐπαινῶν πολλά, τοῦδ' ἐκλανθάνῃ,
ὅθ' οὕνεκ' εἴ τις γῆ θεοὺς ἐπίσταται
τιμαῖς σεβίζειν, ἥδε τοῦθ' ὑπερφέρει,
ἀφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμὲ,
αὐτόν τ' ἐχείρου, τὰς κόρας τ' οἴχῃ λαβών.
ἀνθ' ὧν ἐγὼ νῦν τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ
καλῶν ἱκνοῦμαι, καὶ κατασκήψω λιταῖς,
ἐλθεῖν ἀρωγοὺς ξυμμάχους, ἵν' ἐκμάθῃς
οἵων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε Φρουρεῖται πόλις.

ΧΟΡΟΣ.

ὁ ξεῖνος, ὦ ναξ, χρηστός· αἱ δὲ συμφοραὶ
αὐτοῦ πανωλεῖς, ἄξιαι δ' ἀμυνάθειν.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἄλις λόγων· ὡς οἱ μὲν ἐξηρτασμένοι
στωυδουσιν· ἡμεῖς δ', οἱ παθόντες, ἔσταμεν.

ΚΡΕΩΝ.

τί δῆτ' ἀφαυρῷ φωτὶ προσλάσσεις ποιεῖν·

ΘΗΣΕΥΣ.

ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὸν δ' ἐμοὶ
χωρεῖν, ἵν', εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖσδ' ἔχεις
τὰς παῖδας ἡμῶν, αὐτὸς ἐκδείξῃς ἐμοί·
εἰ δ' ἐξαρατεῖς φεύγουσιν, οὐδὲν δεῖ πονεῖν.
ἄλλοι γὰρ οἱ στωυδοῦντες, οὓς οὐ μή ποτε
χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύξονται θεοῖς.
ἀλλ' ἐξυφηγοῦ· γνῶθι δ' ὡς ἔχων ἔχῃ,
καί σ' εἶλε θηρῶνθ' ἡ τύχη· τὰ γὰρ δόλῳ

τῷ μὴ δικαίῳ κ]ήματ' οὐχὶ σώζεται.
κοὐκ ἄλλον ἕξεις εἰς τάδ'· ὡς ἐξοῖδά σε
οὐ ψιλὸν, οὐδ' ἄσκευον ἐς τοσήνδ' ὕβριν
ἡκοντ]α τόλμης τῆς παρεσ]ώσης ταινῦν.
ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πισ]ὸς ὢν ἕδρας τάδε.
ἃ δεῖ μ' ἀθρῆσαι, μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν
ἑνὸς ποιῆσαι φωτὸς ἀσθενεσ]έραν.
νοεῖς τι τούτων, ἢ μάτην ταινῦν τέ σοι
δοκεῖ λελέχθαι, χ' ὥτε ταῦτ' ἐμηχανῶ;

ΚΡΕΩΝ.

οὐδὲν σὺ μεμω]ὸν ἐνθάδ' ὢν ἐρεῖς ἐμοί·
οἶκοι δὲ χ' ἡμεῖς εἰσόμεσθ' ἃ χρὴ ποιεῖν.

ΘΗΣΕΥΣ.

χωρῶν ἀπ]είλει νῦν· σὺ δ' ἡμῖν, Οἰδίπους,
ἕκηλος αὐτοῦ μίμνε, πισ]ωθεὶς ὅτι,
ἢν μὴ θάνω 'γὼ πρόσθεν, οὐχὶ παύσομαι,
πρὶν ἄν σε τῶν σῶν κύριον σ]ήσω τέκνων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὄναιο, Θησεῦ, τοῦ τε γενναίου χάριν,
καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθίας.

ΧΟΡΟΣ.

Εἴην ὅθι δαΐων στροφὴ α'.
ἀνδρῶν τάχ' ἐπισ]ροφαὶ
τὸν χαλκοβάταν Ἄρη
μίξουσιν, ἢ πρὸς Πυθίαις,
ἢ λαμπάσιν ἀκ]αῖς,
οὗ Πότνιαι σεμνὰ τιθη-
νοῦν]αι τέλη

θνατοῖσιν, ὧν καὶ χρυσέα
κλὴς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακε
προστατέλων Εὐμολπιδᾶν·
ἔνθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχαν
Θησέα καὶ τὰς δισσόλους
ἀδμῆτας ἀδελφὰς
αὐταρκεῖ τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ
τούσδ' ἀνὰ χώρους.
ἦ που τὸν ἐφέσπερον ἀντιστ. α'.
πέτρας νιφάδος πέλασ'
Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ,
πώλοισιν, ἢ ῥιμφαρμάτοις
φεύγοντες ἀμίλλαις;
ἀλώσεται δεινὸς ὁ προσ-
χώρων Ἄρης,
δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά.
πᾶς γὰρ ἀσπράτῳ χαλινὸς,
πᾶσα δ' ἁρμᾶται κατ' ἀμ-
φωτίδεια φάλαρα πώλων
ἄμβασις, οἳ τὰν Ἱππίαν
τιμῶσιν Ἀθάναν,
καὶ τὸν πόντιον γαιάοχον
Ῥέας φίλον υἱόν.
ἔρδουσιν, ἢ μέλλουσιν; ὡς στρ. β'.
προμνᾶταί τι μοι
γνώμα, τάχ' ἂν δώσειν
τὰν δεινὰ πλᾶσαν, δεινὰ δ'
εὐφροῦσαν πρὸς ὁμαίμων πάθη.

τελεῖ, τελεῖ Ζεῦς τι κατ' ἆμαρ·
μάντις εἰμὶ ἐσθλῶν ἀγώνων.
εἴθ' ἀελλαία ταχύῤῥωστος πελειὰς
αἰθερίας νεφέλας
χύρσαιμ', αὐτῶν δ' ἀγώνων
θεωρήσασα τοὐμὸν ὄμμα.
ἰὼ θεῶν παλάρχα Ζεῦ, ἀντιστ. β'.
παντόπτα, πόροις
γᾶς τᾶσδε δαμούχοις
ἐπινικίῳ σθένει τὸν
εὔαγρον τελεῶσαι λόχον·
σεμνά τε παῖς Παλλὰς Αθάνα.
καὶ τὸν ἀγρευτὰν Απόλλω,
καὶ κασιγνήταν πυκνοστίκτων ὀπαδὸν
ὠκυπόδων ἐλάφων,
στέργω διπλᾶς ἀρωγὰς
μολεῖν γᾷ τᾷδε καὶ πολίταις.

Ω ξεῖν' ἀλῆτα, τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἐρεῖς,
ὡς ψευδόμαντις. τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ
τάσδ' ἆσσον αὖθις ὧδε προσπολουμένας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποῦ, ποῦ; τί Φής; πῶς εἶπας;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ πάτερ, πάτερ,
τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδεῖν
δοίη, τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπέμψαντά σοι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τέκνον, ἦ πάρεσθον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

αἰδὲ γὰρ χέρες
Θησέως ἔσωσαν, φιλάτων τ' ἀσαόνων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

προσέλθετ', ὦ παῖ, πατρὶ, καὶ τὸ μηδαμὰ
ἑλῶσιθὲν ἦξειν τῶμα βαστάσαι δότε.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

αἰτεῖς ἀ τεύξει· ξὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποῦ δῆτα, ποῦ 'σθον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

αἰσθ' ὁμοῦ πελάζομεν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλτατ' ἔρνη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τῷ τεκόντι πᾶν φίλον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ σκῆπτρα φωτὸς —

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

δυσμόρου γε δύσμορα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔχω τὰ φίλτατ'· οὐδ' ἔτ' ἂν παράθλιος
θανὼν ἂν εἴην, σφῷν παρεσθώσαιν ἐμοί.
ἐρείσατ', ὦ παῖ, πλευρὸν ἀμφιδέξιον,
ἐμφῦτε τῷ φύσαντι, κἀναπαύσασθον
τοῦ πρόσθ' ἐρήμου τοῦ τε δυσλήνου πλάνου.

κἀμοὶ τὰ πραχθέντ' εἴπαθ' ὡς βράχισθ', ἑπεὶ
ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

σθλ' ἔσθ' ὁ σώσας· τοῦδε χρὴ κλύειν, πάτερ,
καὶ σοίγε τοὔργον τοὐμὸν ὡς ἔσται βραχύ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιταρὲς,
τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον.
ἐπίσταμαι γὰρ τήνδε σὴν ἐς τάσθ' ἁμοὶ
τέρψιν, παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην.
σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν.
καὶ σοὶ θεοὶ πόροιεν, ὡς ἐγὼ θέλω,
αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδ'· ἑπεὶ τό γ' εὐσεβὲς
μόνοις παρ' ὑμῖν εὗρον ἀνθρώπων ἐγὼ,
καὶ τὐπιεικὲς, καὶ τὸ μὴ ψευδοσθομεῖν.
εἰδὼς δ' ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε.
ἔχω γὰρ ἄχω διὰ σὲ, κοὐκ ἄλλον βροτῶν.
κἀμοὶ χέρ', ὦ ναξ, δεξιὰν ὄρεξον, ὡς
ψαύσω, φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα.
καί τοι τί φωνῶ; πῶς δ' ἂν ἄθλιος γεγὼς
θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρὸς, ᾧ τις οὐκ ἔνι
κηλὶς κακῶν ξύνοικος; οὐκ ἔγωγέ σε,
οὐδ' οὖν ἐάσω. τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν
μόνοις οἷόν τε συλλαμπωρεῖν τάδε.
σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε, καὶ τὰ λοιπά μου
μέλου δικαίως, ὥσπερ εἰς τόδ' ἡμέρας.

ΘΗΣΕΥΣ.

οὔτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον,

τέκνοισι τερφθεὶς τοῖσδε, θαυμάσας ἔχω,
οὐδ' εἰ πρὸ τοῦ 'μοῦ προὔλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη.
βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει.
οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σωουδάζομεν
λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις.
δείκνυμι δ'. ὧν γὰρ ὤμοσ', οὐκ ἐψευσάμην
οὐδέν σε, πρέσβυ. τάσδε γὰρ πάρειμ' ἄγων
ζώσας, ἀκραιφνεῖς τῶν καληπειλημένων.
χὤπως μὲν οὐδ' ἀγὼν ἠρέθη, τί δεῖ μάτην
κομπεῖν, ἃ γ' εἰσει καὐτὸς ἐκ ταύταιν ξυνών;
λόγον δ', ὃς ἐμπέπλωκεν ἀρρίως ἐμοὶ
σλείχοντι δεῦρο, συμβαλοῦ γνώμην· ἐπεὶ
σμικρὸς μὲν εἰπεῖν, ἄξιος δὲ θαυμάσαι.
πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδὲν ἀνθρώποιν χρεών.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἔσλι, τέκνον Λίγέως; δίδασκ' ἐμέ,
ὡς μὴ εἰδότ' αὐτὸν μηδέν, ὧν σὺ πυνθάνῃ.

ΘΗΣΕΥΣ.

Φασίν τιν' ἡμῖν ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμπολιν
οὐκ ὄνλα, συ[γενὴ δὲ, προσπεσόνλα πως
βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος, παρ' ᾧ
θύων ἔκυρον, ἡνίχ' ὡρμώμην ἐγώ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποδαπόν; τί προσχρήζονλα τῷ θακήματι;

ΘΗΣΕΥΣ.

οὐκ οἶδα πλὴν ἔν. σοῦ γὰρ, ὡς λέγουσί μοι,
βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον, οὐκ ὄ[κου πλέων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποῖόν τιν'; οὐ γὰρ ἡδ' ἕδρα σμικροῦ λόγου.

ΘΗΣΕΥΣ.

σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μολόντ'
αἰτεῖν, ἀπελθεῖν τ' ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς δῆτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακῶν ἕδραν;

ΘΗΣΕΥΣ.

ὅρα κατ' Αργος εἴ τις ὑμῖν ἐγγενὴς
ἔσθ', ὅστις ἄν σου τοῦτο προσχρήζοι τυχεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλτατ', ἐπίσχες οὕπερ εἶ.

ΘΗΣΕΥΣ.

τί δ' ἔστι σοι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μή μου δειθῇς.

ΘΗΣΕΥΣ.

πράγματος ποίου; λέγε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔξοιδ' ἀκούων τῶνδ', ὃς ἔσθ' ὁ προστάτης.

ΘΗΣΕΥΣ.

καὶ τίς ποτ' ἐστὶν, ὃν ἂν ἐγὼ ψέξαιμί τι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

παῖς ὑμὸς, ὦ ναξ, σὺγγνὸς, οὐ λόγων ἐγὼ
ἄλγιστ' ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχοίμην κλύων.

ΘΗΣΕΥΣ.

τί δ'; οὐκ ἀκούειν ἐστὶ, καὶ μὴ δρᾶν, ἢ μὴ
χρήζεις; τί σοι τοῦτ' ἐστὶ λυπηρὸν κλύειν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔχθιστον, ὦ ναξ, φθέγμα τοῦθ' ἥκει πατρί·
καὶ μή μ' ἀνάγκη προσβάλῃς τάδ' εἰπάθειν.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἀλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναστάζει, σκόπει,
μή σοι πρόνοι' ἡ τοῦ θεοῦ φυλακή σε.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ, πιθοῦ μοι, κεἰ νέα παρ' ἐμέσω.
τὸν ἄνδρ' ἔασον τόνδε τῇ θ' αὑτοῦ φρενὶ
χάριν παρασχεῖν, τῷ θεῷ θ' ἃ βούλεται·
καὶ νῷν ὕπεικε τὸν κασίγνητον μολεῖν.
οὐ γάρ σε, θάρσει, πρὸς βίαν παρασπάσει
γνώμης, ἃ μή σοι ξυμφέρουσα λέξεται.
λόγων δ' ἀκοῦσαι τίς βλάβη; τά τοι καλῶς
εὑρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται.
ἔφυσας αὐτόν· ὥστε μηδὲ δρῶντά σε
τὰ τῶν κάκιστα δυστεβεστάτων, πάτερ,
θέμις, σέ γ' εἶναι, κεῖνον ἀνθ' ἁμαρτάδων κακῶς.
ἀλλ' ἔα νιν. εἰσὶ χἀτέροις γοναὶ κακαί,
καὶ θυμὸς ὀξύς. ἀλλὰ νουθετούμενοι
φίλων ἐπῳδαῖς, ἐξεπᾴδονται φύσιν.
σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα μὴ τανῦν ἀποσκόπει
πατρῷα καὶ μητρῷα πήματ', ἄπαθες·
κἂν κεῖνα λεύσῃς, οἶδ' ἐγὼ γνώσει κακοῦ
θυμοῦ τελευτήν, ὡς κακὴ προσγίγνεται.
ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τἀνθυμήματα,
τῶν σῶν ἀδέρκτων ὀμμάτων τητώμενος.
ἀλλ' ἡμὶν εἶκε. λιταρεῖν γὰρ οὐ καλὸν
δίκαια προσχρῄζουσιν, οὐδ' αὐτὸν μὲν εὖ
πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τέκνον, βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾷτ' ἐμὲ,
λέγοντες· ἔσται δ' οὖν ὅπως ὑμῖν φίλον.
μόνον, ξέν', εἴπερ κεῖνος ὧδ' ἐλεύσεται,
μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἄναξ τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δὶς, χρήζω κλύειν,
ὦ πρέσβυ. κομπεῖν δ' οὐχὶ βούλομαι· σὺ δὲ
σῶς ἴσθ', ἐάν περ κἀμέ τις σώζῃ θεῶν.

ΧΟΡΟΣ.

Ὅστις τοῦ πλέονος μέρους ἀντιστρ.
χρήζει, τοῦ μετρίου παρεὶς,
ζώειν, σκαιοσύναν φυλάσσων
ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται.
ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ
ἀμέραι κατέθεντο δὴ
λύπας ἐς γυτέρω· τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἂν ἴδοις, ὅστ-
τε γ' ἄν τις ἐς πλέον πέσῃ
τοῦ θέλοντος, οὐδ' ἔστι χόρος ἰσοτέλεστος Αἴδος,
ὅτε Μοῖρ' ἀνυμέναιος, ἄλυρος, ἄχορος, ἀναπέφνε,
θάνατος ἐς τελευτάν.
μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον· τὸ δ', ἐπὴν φανῇ, ἀντιστρ.
βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἧκει,
πολὺ δεύτερον, ὡς τάχιστα.

ὡς εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ
κούφας ἀφροσύνας φέρον,
τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω;
τίς οὐ καμάτων ἔνι;
φόνοι, στάσεις, ἔρις, μάχαι,
καὶ φθόνος· τό τε κατάμεμπτον
ἐπιλέλογχε πύματον
ἀκρατὲς, ἀπροσόμιλον,
γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόσταλα
κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ.
ἐν ᾧ τλάμων ὅδ', οὐκ ἐγὼ μόνος, ἐπῳδός.
πάντοθεν βόρειος ὥς τις ἀκτὰ
κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται,
ὡς καὶ τόνδε κατάκρας
δειναὶ κυματαγεῖς
ἄται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι·
αἱ μὲν ἀπ' ἀελίου δυσμᾶν,
αἱ δ' ἀνατέλλοντος,
αἱ δ' ἀνὰ μέσσαν ἀκτῖν',
αἱ δὲ νυχίαν ἀπὸ ῥιπᾶν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Καὶ μὴν ὅδ' ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ὁ ξένος
ἀνδρῶν γε μοῦνος, ὦ πάτερ, δι' ὀμμάτων
ἀσταχτὶ λείβων δάκρυον ὧδ' ὁδοιπορεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς οὗτος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὄντερ καὶ πάλαι κατείχομεν

γνώμῃ,

γνώμη, πάρεσθι δεῦρο Πολυνείκης ὅδε.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

οἵ μοι, τί δράσω; πότερα τἀμαυθοῦ κακὰ
πρόσθεν δακρύσω, παῖδες, ἢ τὰ τοῦδ' ὁρῶν
πατρὸς γέροντος; ὃν ξένης ἐπὶ χθονὸς
ξὺν σφῷν ἐφεύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον,
ἐσθῆτι σὺν τοιᾷδε, τῆς ὁ δυσφιλὴς
γέρων γέροντι συγκατῴκηκεν πίνος,
πλευραὶν μαραίνων, κρατὶ δ' ὀμματοσθερεῖ
κόμῃ δι' αὔρας ἀχλύνιστος ἄσσεται·
ἀδελφὰ δ', ὡς ἔοικε, τούτοισιν φορεῖ
τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεωθήρια.
ἀγὼ πανώλης ὄψ' ἄγαν ἐκμανθάνω·
καὶ μαρθυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς
ταῖς σαῖσιν ἥκειν· τοῦτο μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ.
ἀλλ' ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων
Αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι, καὶ πρὸς σοὶ, πάτερ,
παρασταθήτω. τῶν γὰρ ἡμαρτημένων
ἄκη μέν ἐστι, προσφορὰ δ' οὐκ ἔστ' ἔτι.

τί σιγᾷς;

φώνησον, ὦ πάτερ, τι· μή μ' ἀπωσθραφῇς.
οὐδ' ἀνταμείβῃ μ' οὐδέν; ἀλλ' ἀτιμάσας
πέμψεις, ἄναυδος, οὐδ' ἃ μηνίεις φράσας;
ὦ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδ', ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες,
πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς
τὸ δυσπρόσοιστον καὶπροσήγορον στόμα·
ὡς μή μ' ἄτιμον, τοῦ θεοῦ γε πρόσθεν,
οὕτως ἀφῇ γε, μηδὲν ἀνταιτῶν ἔπος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

λέγ', ὦ ταλαίπωρ', αὐτὸς ὢν χρείᾳ πάρει.
τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματ' ἢ τέρψαν τά τι,
ἢ δυσχεράναντ', ἢ κατοικτίσαντά πως,
παρέσχε Φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ἀλλ' ἐξερῶ· καλῶς γὰρ ἐξηγῇ σύ μοι·
πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν πεισούμενος
ἀρωγὸν, ἔνθεν μ' ὧδ' ἀνέστησεν μολεῖν
ὁ τῆσδε τῆς γῆς κοίρανος, δίδουὺς ἐμοὶ
λέξαι τ' ἀκοῦσαί τ' ἀσφαλεῖ ξὺν ἐξόδῳ.
καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, βουλήσομαι,
καὶ ταῖνδ' ἀδελφαῖν, καὶ πατρὸς κυρεῖν ἐμοί.
ἃ δ' ἦλθον, ἤδη σοι θέλω λέξαι, πάτερ.
γῆς ἐκ πατρῴας ἐξελήλαμαι φυγάς,
τοῖς σοῖς πανάρχοις οὕνεκ' ἐνθακεῖν θρόνοις
γονῇ πεφυκὼς ἠξίουν γεραιτέρᾳ.
ἀνθ' ὧν μ' Ἐτεοκλῆς, ὢν φύσει νεώτερος,
γῆς ἐξέωσεν, οὔτε νικήσας λόγῳ,
οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὔτ' ἔργου μολὼν,
πόλιν δὲ πείσας. ὧν ἐγὼ μάλιστα μὲν
τὴν σὴν Ἐριννὺν αἰτίαν εἶναι λέγω·
ἔπειτα καὶτὸ μαντέων ταύτῃ κλύω.
ἐπεὶ γὰρ ἦλθον Ἄργος ἐς τὸ Δωρικὸν,
λαβὼν Ἀδραστον πενθερὸν, ξυναμότας
ἔστησ' ἐμαυτῷ, γῆς ὅσοιπερ Ἀσίας
πρῶτοι καλοῦνται, καὶ τετιμῆνται δορὶ,
ὅπως τὸν ἑπτάλογχον ἐς Θήβας στόλον

ξὺν τοῖσδ' ἀγείρας, ἢ θάνοιμι παυδίκως,
ἢ τοὺς τάδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς.
εἶεν. τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος χυρῶ;
σοὶ προσπροσωπαίους, ὦ πάτερ, λιτὰς ἔχων,
αὐτός γ' ἐμαυτοῦ, ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν,
οἳ νῦν ξὺν ἑπτὰ τάξεσι, ξὺν ἑπτά τε
λόγχαις, τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν·
οἷος δορύσσους Ἀμφιάρεως, τὰ πρῶτα μὲν
δορὶ κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὀδοῖς·
ὁ δεύτερος δ' Αἰτωλὸς Οἰνέως τόκος
Τυδεύς· τρίτος δ' Ἐτέοκλος Ἀργεῖος γεγώς·
τέταρτον Ἱππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ
Ταλαός· ὁ πέμπτος δ' εὔχεται καθασκαφὴ
Καπανεὺς τὸ Θήβης ἄστυ δηώσειν τάχα·
ἕκτος δὲ Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς ὄρνυται,
ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ
μητρὸς, λοχευθεὶς πιστὸς Ἀταλάντης γόνος·
ἐγὼ δ' ὁ σὸς, κεἰ μὴ σὸς, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ
πότμου φυτευθεὶς, σός γέ τοι καλούμενος,
ἄγω τὸν Ἀργους ἄφοβον ἐς Θήβας στρατόν.
οἵ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ,
ἱκετεύομεν ξύμπαντες ἐξαιτούμενοι,
μῆνιν βαρεῖαν εἰκάθειν ὁρμωμένῳ
τῷδ' ἀνδρὶ τοῦ 'μοῦ πρὸς κασιγνήτου τίσιν,
ὅς μ' ἐξέωσε, κἀπεφύλησεν πάτρας.
εἰ γάρ τι πιστὸν ἔστιν ἐκ χρησηρίων,
οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος.
πρός νύν σε χρηνῶν, πρὸς θεῶν ὁμογνίων,

αἰτῶ πιθέσθαι καὶ παρεικάθειν, ἐπεὶ
πλωχοὶ μὲν ἡμεῖς, καὶ ξένοι, ξένος δὲ σύ·
ἄλλους δὲ θωπεύοντες οἰκοῦμεν σύ τε
κἀγώ, τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληχότες.
ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος, ὦ τάλας ἐγώ,
κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἀβρύνεται·
ὃν, εἰ σὺ τῇ 'μῇ ξυμπαρασταίησει φρενὶ,
βραχεῖ ξὺν ὄγκῳ καὶ χρόνῳ διασκεδῶ.
ὥστ' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σ' ἄγων,
στήσω δ' ἐμαυτὸν, κεῖνον ἐκβαλὼν βίᾳ.
καὶ ταῦτα, σοῦ μὲν ξυνθέλοντος, ἔστι μοι
κομπεῖν· ἄνευ σοῦ δ', οὐδὲ σωθῆναι σθένω.

ΧΟΡΟΣ.

τὸν ἄνδρα, τοῦ πέμψαντος οὕνεκ', Οἰδίπου,
εἰπὼν ὁπoῖα ξύμφορ', ἔκπεμψαι πάλιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εἰ μέν, ἄνδρες, τῆσδ' ὁ δημοῦχος χθονὸς
μὴ 'τύγχαν' αὐτὸν δεῦρο προστωπέμψας ἐμοὶ
Θησεὺς, δικαιῶν ὥστ' ἐμοῦ κλύειν λόγους,
οὐδ' ἄν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπῄσθετο·
νῦν δ' ἀξιωθεὶς εἶσι, κἀκούσας γ' ἐμοῦ
τοιαῦθ', ἃ τὸν τοῦδ' οὔ ποτ' εὐφρανεῖ βίον.
ὃς γ', ὦ κάκιστε, σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχων,
ἃ νῦν ὁ σὸς ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει,
τὸν αὑτὸς αὑτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπῄλασας,
κἄθηκας ἄπολιν, καὶ στολὰς ταύτας φορεῖν,
ἃς νῦν δακρύεις εἰσορῶν, ὅτ' ἐν πόνῳ
ταυτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί.

οὐ κλαυστὰ δ' ἐστὶν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα
τάδ', ἕως περ ἂν ζῶ σοῦ Φονέως μεμνημένος.
σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔνδροφον,
σύ μ' ἐξέωσας· ἐκ σέθεν δ' ἀλώμενος
ἄλλους ἐπαιτῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον.
εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε μὴ 'μαυτῷ τροφοὺς
τὰς παῖδας, ἦ τ' ἂν οὐκ ἂν ἦν, τὸ σὸν μέρος·
νῦν δ' αἵδ' ἔμ' ἐκσώζουσιν, αἵδ' ἐμαὶ τροφοὶ,
αἵδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες, εἰς τὸ συμπονεῖν·
ὑμεῖς δ' ἀπ' ἄλλου, κοὐκ ἐμοῦ, πεφύκατον.
τοιγάρ σ' ὁ δαίμων εἰσορᾷ μὲν οὔ τι πω
ὡς αὐτίκ', εἴπερ οἵδε κινοῦνται λόχοι
πρὸς ἄστυ Θήβης. οὐ γάρ ἐσθ' ὅπως πόλιν
κείνην ἐρείψεις· ἀλλὰ πρόσθεν αἵματι
πεσεῖ μιανθεὶς, χὠ ξύναιμος ἐξ ἴσου.
τοιάσδ' ἀρὰς σφῷν πρόσθε τ' ἐξανῆκ' ἐγὼ,
νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοὶ,
ἵν' ἀξιῶτον τοὺς φυτεύσαντας σέβειν,
καὶ μὴ 'ξατιμάζῃτον, εἰ τυφλοῦ πατρὸς
τοιώδ' ἔφυτον. αἵδε γὰρ τάδ' οὐκ ἔδρων.
τοιγὰρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους
κρατοῦσιν, εἴπερ ἐστὶν ἡ παλαίφατος
Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις.
σὺ δ' ἔρρ' ἀπώλυσός τε, κἀπάτωρ ἐμοῦ,
κακῶν κάκιστε, τάσδε συλλαβὼν ἀρὰς,
ἃς σοι καλοῦμαι, μήτε γῆς ἐμφυλίου
δορὶ κρατῆσαι, μήτε νοστῆσαί ποτε
τὸ κοῖλον Ἄργος, ἀλλὰ συγχνεῖ χερὶ

θανεῖν, κλανεῖν θ' ὑφ' οὗπερ ἐξελήλασαι.
τοιαῦτ' ἀρῶμαι, καὶ καλῶ τοῦ Ταρτάρου
σὺγγνὸν πατρῷον Ἔρεβος, ὡς σ' ἀπoικίσῃ·
καλῶ δὲ τάσδε δαίμονας· καλῶ δ' Ἄρη,
τὸν σφῷν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα.
καὶ ταῦτ' ἀκούσας σπεῖχε, κἀξάγγελλ' ἰὼν
καὶ πᾶσι Καδμείοισι, τοῖς σαυτοῦ θ' ἅμα
πιστοῖσι συμμάχοισιν, οὕνεκ' Οἰδίπους
τοιαῦτ' ἔνειμε παισὶ τοῖς αὑτοῦ γέρα.

ΧΟΡΟΣ.

Πολύνεικες, οὔ τι ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς
ξυνήδομαί σοι· νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

οἴ μοι κελεύθου, τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας,
οἵ μοι δ' ἑταίρων· οἷον ἆρ' ὁδοῦ τέλος
Ἄργους ἀφωρμήθημεν, ὦ τάλας ἐγώ;
τοιοῦτον, οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινι
ἔξεσθ' ἑταίρων, οὐδ' ἀπoστρέψαι πάλιν,
ἀλλ' ὄντ' ἄναυδον τῇδε συσχύρσαι τύχῃ.
ὦ τοῦδ' ὄμαιμοι παῖδες, ἀλλ' ὑμεῖς, ἑτεὸν
τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τοῦδ' ἀρωμένου,
μή τοι με, πρὸς θεῶν, σφῷν ἐάν γ' αἱ τοῦδ' ἀραὶ
πατρὸς τελῶνται, καί τις ὑμῖν ἐς δόμους
νόστος γένηται, μή μ' ἀτιμάσητέ γε,
ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε κἀν κλερίσμασι.
καὶ σφῷν ὁ νῦν ἔπαινος, ὃν κομίζετον
τοῦδ' ἀνδρὸς, οἷς πένεσθον, οὐκ ἐλάσσονα
ἕτ' ἄλλον οἴσει τῆς ἐμῆς ὑπουργίας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Πολύνειχες, ἱκετεύω σε πεισθῆναί τι μοι.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ὦ φιλτάτη, τὸ ποῖον, Ἀντιγόνη; λέγε.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

στρέψαι στρατευμ' ἐς Ἄργος ὡς τάχιστά γε,
καὶ μή σέ τ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ἀλλ' οὐχ οἷόν τε. πῶς γὰρ αὖθις ἂν πάλιν
στρατευμ' ἄγοιμι ταυτόν, εἰσάπαξ τρέσας;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τί δ' αὖθις, ὦ παῖ, δεῖ σε θυμοῦσθαι; τί σοι
πάτραν κατασκάψαντι κέρδος ἔρχεται;

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

αἰσχρὸν τὸ φεύγειν, καὶ τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ
οὕτω γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὁρᾷς τὰ τοῦδ' οὖν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρεις
μανθεύμαθ', ὃς σφῷν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ;

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

χρήζει γάρ· ἡμῖν δ' οὐχὶ συγχωρητέα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οἵ μοι τάλαινα· τίς δὲ τολμήσει κλύων
τὰ τοῦδ' ἕπεσθαι τἀνδρός, οἳ' ἐθέσπισεν;

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

οὐδ' ἀγγελοῦμεν Φλαῦρ'· ἐπεὶ στρατηλάτου
χρηστοῦ, τὰ κρείσσω, μηδὲ τἀνδεᾶ λέγειν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὕτως ἄρ', ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα;

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

καὶ μή μ' ἐπίσχῃς γ'· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἤδη ὁδὸς
ἔσται μέλουσα δύσπολμός τε καὶ κακὴ
πρὸς τοῦδε πατρὸς, τῶν τε τοῦδ' Ἐριννύων.
σφῷν δ' εὐοδοίη Ζεὺς, τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι
θανόντ'· ἐπεὶ οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἔξετον.
μέθεσθε δ' ἤδη, χαίρετόν τ'. οὐ γάρ μ' ἔτι
βλέπουτ' ἐσόψεσθ' αὖθις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ τάλαιν' ἐγώ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

μή τοι μὰ ὀδύρου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

καὶ τίς ἄν σ' ὁρμώμενον
ἐς προῦπτον Ἅιδην οὐ κατασβένοι, κάσι;

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

εἰ χρή, θανοῦμαι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

μὴ σύ γ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

μὴ πεῖθ' ἃ μὴ δεῖ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

δυσάλαινά τ' ἆρ' ἐγὼ,
εἴ σου σβερηθῶ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι
καὶ τῇδε Φῦναι χἀτέρᾳ. σφῷν δ' οὖν ἐγὼ
θεοῖς ἀρῶμαι μή ποτ' ἀντῆσαι κακόν.
ἀνάξιαι γὰρ πᾶσιν ἐστε δυσβυχεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

νέα τάδε νεόθεν ἦλθ' ἐμοὶ στροφὴ α'.
βαρύπολμα κακὰ
παρ' ἀλαοῦ ξένου,
εἴ τι μοῖρα μὴ κιχάνει.
μάτην γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων
ἔχω φράσαι.
ὁρᾷ, ὁρᾷ ταῦτ' ἀεὶ
χρόνος, ἐπεὶ μὲν ἕτερα
τάδε παρ' ἦμαρ αὖθις αὔξων ἄνω—
ἔκλυσεν αἰθὴρ, ὦ Ζεῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τέκνα, τέκνα, πῶς ἂν, εἴ τις ἔπλοπος,
τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θησέα πόροι;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ, τί δ' ἐστὶ τἀξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Διὸς πλερωτὸς ἥδε μ' αὐτίκ' ἄξεται
βροντὴ πρὸς Ἅιδην. ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος.

ΧΟΡΟΣ.

ἴδε μάλα μέγας ἐρείπεται ἀντιστ. α'.
κλύπος ὅδ' ἄφατος
Διόβολος· ἐς ἄκραν
δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς Φόβαν.
ἔπληξα θυμόν. οὐρανία γὰρ ἀστραπὴ
φλέγει πάλιν.
τί μὰν ἀφήσει τέλος;
δέδια δ'. οὐ γὰρ ἄλιον

ἀφορμᾷ ποτ', οὐδ' ἄνευ ξυμφορᾶς.
ὦ μέγας αἰθὴρ, ὦ Ζεῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ παῖδες, ἥκει τῷδ' ἐφ' ἀνδρὶ θέσφατος
βίου τελευτὴ, κοὐκ ἔτ' ἔστ' ἀπωσίφοφή.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πῶς οἶσθα; τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καλῶς κἀτοιδ'. ἀλλ' ὡς τάχιστά μοι μολὼν
ἄνακτα χώρας τῆσδέ τις πορευσάτω.

ΧΟΡΟΣ.

ἔα, ἔα. στροφὴ β'.
ἰδοὺ μάλ' αὖθις ἀμφίσταται
διαπρύσιος ὄτοβος.
ἴλαος, ὦ δαῖμον, ἴλαος, εἴ τι γᾷ
ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων.
ἐναισίου δὲ συνήθχοιμι,
μηδ' ἄλαστον ἄνδρ' ἰδὼν,
ἀκερδῆ χάριν μεταίσχοιμί πως.
Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἆρ' ἐγγὺς ὠνήρ; ἆρ' ἔτ' ἐμψύχου, τέκνα,
κιχήσεταί μου καὶ κατορθοῦνος φρένα;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αὐθ' ὧν ἔπασχον εὖ, τελεσφόρον χάριν
δοῦναί σφιν, ἥντιν' ὑπεσχόμην.

ΧΟΡΟΣ.

ἰοὺ, ἰού. ἀντισ. β'.
ἰὼ παῖ, βᾶθι, βᾶθ', εἴτ' ἄκραν
ἐπ' αἰγιαλὸν ἐναλίῳ
Ποσειδαωνίῳ θεῷ τυγχάνεις
βούθυτον ἑστίαν ἀγίζων, ἵκου.
ὁ γὰρ ξένος σε καὶ πόλισμα
καὶ φίλους ἐπαξιοῖ
δικαίαν χάριν παρασχεῖν, παθών.
σῶσον, ἄϊσσ', ὦ ναξ.

ΘΗΣΕΥΣ.

τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κλύτως,
σαφὴς μὲν αὐτῶν, ἐμφανὴς δὲ τοῦ ξένου;
μή τις Διὸς κεραυνὸς, ἤ τις ὀμβρία
χάλαζ' ἐπιῤῥάξασα; πάντα γὰρ θεοῦ
τοιαῦτα χειμάζοντος εἰκάσαι πάρα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄναξ, ποθοῦντί σοι προὐφάνης, καί σοι θεῶν
τύχην τις ἐσθλὴν τῆσδ' ἔθηκε τῆς ὁδοῦ.

ΘΗΣΕΥΣ.

τί δ' ἐστὶν, ὦ παῖ Λαΐου, νέορτον αὖ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ῥοπὴ βίου μοι. καί σ', ἅπερ ξυνήνεσα,
θέλω, πόλιν τε τήνδε, μὴ ψεύσας θανεῖν.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσί μοι,

ψεύδονῖες οὐδὲν σημάτων προκειμένων.

ΘΗΣΕΥΣ.

πῶς εἶπας, ὦ γεραιὲ, δηλοῦσθαι τάδε;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αἱ πολλὰ βροντᾶι διατελεῖς, τὰ πολλά τε
στράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη.

ΘΗΣΕΥΣ.

πείθεις με. πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὁρῶ,
κοὐ ψευδόφημα. χῷ τι χρὴ ποιεῖν λέγε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐγὼ διδάξω, τέκνον Αἰγέως, ἃ σοι
γήρως ἄλυπα τῇδε κείσεται πόλει.
χώρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι,
ἄθικτος ἡγητῆρος, οὗ με χρὴ θανεῖν.
τοῦτον δὲ φράζε μή ποτ' ἀνθρώπων τινὶ,
μήθ' οὗ κέκευθε, μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις
ὡς σοὶ πρὸ πολλῶν ἀσπίδων, ἀλκὴν ὅδε,
δορός τ' ἐπακτοῦ, γειτόνων αἰεὶ τιθῇ.
ἃ δ' ἐξάγιστα, μηδὲ κινεῖται λόγῳ,
αὐτὸς μαθήσει, κεῖσ' ὅταν μόλῃς μόνος·
ὡς οὔτ' ἂν ἀστῶν τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τῳ,
οὔτ' ἂν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, σέργων ὅμως.
ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ σῶζε, χὡταν εἰς τέλος
τοῦ ζῆν ἀφίκνῃ, τῷ προφερτάτῳ μόνῳ
σήμαιν'· ὁ δ' αἰεὶ τῷ 'πιόντι δεικνύτω.
χ' οὕτως ἀθῆον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν
Σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν. αἱ δὲ μυρίαι πόλεις,
καὶν εὖ τις οἰκῇ, ῥᾳδίως καθύβρισαν.

θεοὶ γὰρ εὖ μὲν, ὀψὲ δ' εἰσορῶσ', ὅταν
τὰ θεῖ' ἀφείς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ·
ὃ μὴ σὺ, τέκνον Αἰγέως, βούλου παθεῖν.
τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν εἰδότ' ἐκδιδάσκομεν.
χῶρον δ', ἐπείγει γάρ με τοὐκ θεοῦ παρὸν,
σλείχωμεν ἤδη, μηδέ γ' ἐνρεπωώμεθα.
ὦ παῖδες, ὧδ' ἕπεσθ'. ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν
σφῶν αὖ πέφασμαι καινὸς, ὥσπερ σφὼ πατρί.
χωρεῖτε, καὶ μὴ ψαύετ', ἀλλ' ἐᾶτ' ἐμὲ
αὐτὸν τὸν ἱερὸν τύμβον ἐξευρεῖν, ἵνα
μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε τῆδε χρυφθῆναι χθονί.
τῇδ', ὧδε τῇδε βᾶτε. τῇδε γάρ μ' ἄγει
Ερμῆς ὁ πομπὸς, ἥ τε νερτέρα θεός.
ὦ φῶς ἀφεγγὲς, πρόσθε που ποτ' ἦσθ' ἐμόν·
νῦν δ' ἔσχατόν σου τοὐμὸν ἅψεται δέμας.
ἤδη γὰρ ἕρπω, τὸν τελευταῖον βίον
κρύψων παρ' Αιδην. ἀλλὰ, φίλτατε ξένων,
αὐτός τε, χώρα θ' ἥδε, πρόσπολοί τε σοὶ,
εὐδαίμονες γένοισθε· κἀπ' εὐπραξίᾳ
μέμνησθ' ἐμοῦ θανόντος εὐτυχεῖς ἀεί.

ΧΟΡΟΣ.

Εἰ θέμις ἐστί μοι τὰν ἀφανῆ θεὸν
καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν,
ἐννυχίων ἄναξ,
Αϊδωνεῦ, Αϊδωνεῦ . . . . .
λίσσομαι μήτ' ἐπὶ πονα,
μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ
ξένον ἐξανύσαι

μόρῳ τὰν παγκευθῆ κάτω
νεκρῶν πλάκα, καὶ Στύγιον
δόμον. πολλῶν γὰρ ἂν καὶ μάταν
πημάτων ἰκνουμένων,
πάλιν σὲ δαίμων δίκαιος ἀέξοι.
ὦ χθόνιαι θεαὶ, σῶμά τ' ἀνικάτου
θηρὸς, ὃν ἐν πύλαισι
φασὶ πολυξέσταις
εὐνᾶσθαι, κνυζᾶσθαί τ' ἐξ ἄντρων,
ἀδάματον φύλακ' Ἅιδα,
λόγος αἰὲν ἀνέχει

. . . . . .

ὃν, ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου,
καλεύχομαι ἐν καθαρῷ
βῆναι ὁρμωμένῳ νερτέρας
τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας.
σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰὲν ἄϋπνον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἄνδρες πολῖται, ξυντομωτάτως μὲν ἂν
τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα·
ἃ δ' ἦν τὰ πραχθέντ', οὔθ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ
φράσαι πάρεστιν, οὔτε τἄργ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ὄλωλε γὰρ δύστηνος;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὡς λελοιπότα
κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίστασο.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς; ἆρα θεία καὶπόνῳ τάλας τύχῃ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τοῦτ' ἐστὶν ἤδη κἀποθαυμάσαι πρέπον.
ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἶρπε, καὶ σύ που παρὼν
ἔξοισθ', ὑφηγητῆρος οὐδενὸς φίλων,
ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγούμενος.
ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὸν καταῤῥάκτην ὁδὸν
χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐῤῥιζωμένον,
ἔστη κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾷ,
κοίλου πέλας κρατῆρος, οὗ τὰ Θησέως
Περίθου τε κεῖται πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα·
ἀφ' οὗ μέσος σταὰς, τοῦ τε Θορικίου πέτρου,
κοίλης τ' ἀχέρδου, κἀπὸ λαΐνου τάφου,
καθέζετ'· εἶτ' ἔλυσε δυσπινεῖς στολάς.
κἄπειτ' αὐσας παῖδας, ἠνώγει ῥυτῶν
ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρὰ καὶ χοὰς ποθεν·
τὼ δ' εὐχλόου Δήμητρος εἰς ἐπόψιον
πάγον μολούσα, τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὶ
ταχεῖ' ἐπόρευσαν ξὺν χρόνῳ, λουτροῖς τέ νιν
ἐσίζητί τ' ἐξήσκησαν, ἧ νομίζεται.
ἕπτει δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονὴν,
κοὐκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν ὧν ἐφίετο,
κλύουσε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι
ῥίγησαν, ὡς ἤκουσαν· ἐς δὲ γούνατα
πατρὸς πεσοῦσαι κλαιον, οὐδ' ἀνίεσαν
στέρνων ἀραγμοὺς, οὐδὲ παμμήκεις γόους.
ὁ δ', ὡς ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης πικρὸν,
πλύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, εἶπεν· Ω τέκνα,
οὐκ ἔστ' ἔθ' ὑμῖν τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ.

ὄλωλε γὰρ δὴ πάντα τἀμά, κοὐκ ἔτι
τὴν δυστάνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν·
σκληρὰν μέν, οἶδα, παῖδες. ἀλλ' ἓν γὰρ μόνον
τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔτος μοχθήματα.
τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον
ἢ τοῦδε τἀνδρὸς ἔσχεθ', οὗ τητώμεναι
τὸν λοιπὸν ἤδη βίστον εὖ διάξετον. —
τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι
λύγδην ἔκλαιον πάντες. ὡς δὲ πρὸς τέλος
γόων ἀφίκοντ', οὐδέ τ' ὀρώρει βοή,
ἦν μὲν σιωπή· φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς
θώϋξεν αὐτὸν, ὥστε πάντας ὀρθίας
στῆσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας.
καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῆ θεός·
Ω οὗτος, οὗτος, Οἰδίπους, τί μέλλομεν
χωρεῖν; πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται. —
ὁ δ', ὡς ἐπῄσθετ' ἐκ θεοῦ καλούμενος,
αὐδᾷ μολεῖν οἱ γῆς ἄνακτα Θησέα.
κἀπεὶ προσῆλθεν, εἶπεν· Ω φίλον κάρα,
δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις,
ὑμεῖς τε, παῖδες, τῷδε· καὶ καταίνεσον
μή ποτε προδώσειν τάσδ' ἐκὼν, τελεῖν δ' ὅσ' ἂν
μέλλῃς φρονῶν εὖ ξυμφέροντ' αὐταῖς ἀεί. —
ὁ δ', ὡς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἴκτου μέτα
κατήνεσεν τάδ' ὅρκιος δράσειν ξένῳ.
ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν, εὐθὺς Οἰδίπους
ψαύσας ἀφαυραῖς χερσὶν ὧν παίδων, λέγει·
Ω παῖδε, πλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φρενὶ

χωρεῖν

χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε, μηδ', ἃ μὴ θέμις,
λεύσσειν δικαιοῦν, μηδὲ φωνούντων κλύειν.
ἀλλ' ἕρπετ' ὡς τάχιστα· πλὴν ὁ κύριος
Θησεὺς παρέστω μανθάνων τὰ δρώμενα.—
τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν
ξύμπαντες· ἀσπαστὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
στένοντες ὠμαρτοῦμεν. ὡς δ' ἀπήλθομεν,
χρόνῳ βραχεῖ σταφέντες, ἐξαπείδομεν
τὸν ἄνδρα, τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι,
ἄνακτα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον
χεῖρ' ἀντέχοντα κρατὸς, ὡς δεινοῦ τινὸς
φόβου φανέντος, οὐδ' ἀναστέλου βλέπειν.
ἔπειτα μέν τοι βαιὸν, οὐδὲ σὺν χρόνῳ,
ὁρῶμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἅμα,
καὶ τὸν θεῶν Ὄλυμπον ἐν ταυτῷ λόγῳ.
μόρῳ δ' ὁτῳοίῳ κεῖνος ὤλετ', οὐδ' ἂν εἷς
θνητῶν φράσειε, πλὴν τὸ Θησέως κάρα.
οὐ γάρ τις αὐτὸν οὔτε πυρφόρος θεοῦ
κεραυνὸς ἐξέπραξεν, οὔτε ποντία
θύελλα κινηθεῖσα τῷ τότ' ἐν χρόνῳ·
ἀλλ' ἤ τις ἐκ θεῶν πομπὸς, ἢ τὸ νερτέρων
εὔνουν διαστὰν γῆς ἀλάμπετον βάθρον.
ἄνηρ γὰρ οὐ στενακτὸς, οὐδὲ σὺν νόσοις
ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ', εἴ τις βροτῶν,
θαυμαστός. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρενῶν λέγειν,
οὐκ ἂν παρείμην οἵσι μὴ δοκῶ φρονεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ποῦ δ' αἵ τε παῖδες, χ' οἱ προπέμψαντες φίλων;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

αἰδ' οὐχ ἑκάς. γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες
φθόγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὁρμωμένας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

αἶ, αἶ. φεῦ, 'στὶν, ἔστι νῷν δὴ προφὴ δ'.
οὐ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μὴ, πατρὸς ἔμφυτον
ἄλαστον αἷμα δυσμόροιν στενάζειν,
ὦ τινι τὸν πολὺν
ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἴχομεν,
ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν
ἰδόντε καὶ παθοῦσαι.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἔστιν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐκ ἔστιν μὲν εἰκάσαι, φίλοι.

ΧΟΡΟΣ.

βέβηκεν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὡς μάλιστ' ἂν ἐν πόθῳ λάβοις.
τί γάρ; ὅτῳ μήτ' Ἄρης, μήτε
πόντος ἀντέκυρσεν, ἄσκο-
ποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν ἐν ἀφα-
νεῖ τινι μόρῳ φαινόμεναι.
τάλαινα· νῷν δ' ὀλεθρία
νὺξ ἐπ' ὄμμασιν βέβηκε.
πῶς γὰρ ἤ τιν' ἀπείραν γᾶν, ἢ
πόντιον κλύδων' ἁλώμεναι, βίου
δύσοιστον ἔξομεν τροφάν;

ΙΣΜΗΝΗ.

οὐ κάτοιδα. ἐπῳδὴ β'.

κατά με Φόνιος Αἴδας ἕλοι
πατρὶ ξυνθανεῖν γεραιῷ
τάλαιναν· ὡς ἔμοιγ' ὁ μέλ-
λων βίος οὐ βιωτός.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δίδυμα τέκνων ἄριστα,
τὸ Φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς
χρὴ Φέρειν, μηδ' ἄγαν Φλέγεσθον;
οὔ τοι κατάμεμπτα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πόθος καὶ κακῶν ἆρ' ἦν τις. ἀντιστ. α'.

καὶ γὰρ ὁ μηδαμὰ δὴ Φίλον, ἦν Φίλον,
ὁπότε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον.

ὦ πάτερ, ὦ Φίλος,
ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος,
οὐδὲ γέρων ἀΦίλητος ἐμοί ποτε,
καὶ τᾶδε μὴ κυρήσεις.

ΧΟΡΟΣ.

ἔπραξεν οὖν —

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἔπραξεν οἷον ἤθελε.

ΧΟΡΟΣ.

τὸ ποῖον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἃς ἔχρῃζε γᾶς ἐπὶ ξένας
ἔθανε· κοίταν δ' ἔχει νέρθεν

εὐσχίαστον αἰὲν, οὐδὲ
πένθος ἔλιπ' ἄκλαυστον. ἀεὶ
γὰρ ὄμμα σε τόδ', ὦ πάτερ, ἐμὸν
σέλνει δακρύον· οὐδ' ἔχω
πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαιναν
ἀφανίσαι τοσόνδ' ἄχος. ἰὼ, μὴ
γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρηζες, ἀλλ'
ἔρημος ἔθανες ὧδ' ἐμοί.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ τάλαινα, ἀντίστ. β'.
τίς ἄρα με πότμος αὖθις ὧδ'
ἔρημος, ἄπορος, ἐπιμένει,
σέ τ', ὦ Φίλα . . . . .
πατέρος ὧδ' ἐρήμας;

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσε
τὸ τέλος, ὦ Φίλαι, βίου,
λήγετον τοῦδ' ἄχους, κακῶν γὰρ
οὐδεὶς δυσάλωτος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάλιν, Φίλα, συθῶμεν. ἐπῳδὸν γ'.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὡς τί ῥέξωμεν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἵμερος ἔχει με —

ΙΣΜΗΝΗ.

τίς;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τὰν χθόνιον ἑσ]ίαν ἰδεῖν —

ΙΣΜΗΝΗ.

τίνος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πατρός. τάλαιν' ἐγώ.

ΙΣΜΗΝΗ.

θέμις δὲ πῶς τάδ' ἐσ]ί; μῶν οὐχ ὁρᾷς—

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τί τόδ' ἐπέπληξας;

ΙΣΜΗΝΗ.

καὶ τόδ', ὡς—

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τί τόδε μάλ' αὖθις . . . . .

ΙΣΜΗΝΗ.

. . . . . .

ἄταφος ἔπ]νε, δίχα τε παντός.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἄγε με, καὶ τότ' ἐνάριξον.

ΙΣΜΗΝΗ.

αἰ αἰ, δυσ]άλαινα. ποῖ δῆτ'

αὖθις ὧδ' ἔρημος, ἄπορος

αἰῶνα τλάμων ἔξω;

ΧΟΡΟΣ.

φίλαι, τρέσητε μηδέν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλὰ ποῖ φύγω;

ΧΟΡΟΣ.

καὶ πάρος ἀπερύγετον
σφῷν τὸ μὴ πιτνεῖν κακῶς.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Φρονῶ —

ΧΟΡΟΣ.

τί δῆθ' ὑπερνοεῖς;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὅπως μολούμεθ' ἐς δόμους οὐκ ἔχω.

ΧΟΡΟΣ.

μηδέ γε μάτευε. μόγος ἔχει —

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

καὶ πάρος· ἐπεὶ . . . . .
τοτὲ μὲν πέρα, τοτὲ δ' ὕπερθεν.

ΧΟΡΟΣ.

μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχετόν τι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ναὶ, ναί.

ΧΟΡΟΣ.

ξύμφημι καὐτός.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

φεῦ, φεῦ· ποῖ μόλωμεν, ὦ Ζεῦ;
ἐλπίδων γὰρ ἐς τίν' ἡμᾶς
δαίμων τανῦν γ' ἐλαύνει;

ΘΗΣΕΥΣ.

παύετε θρήνων, παῖδες. ἐν οἷς γὰρ
χάρις ἡ χθονία ξύν γ' ἀπόκειται,
πενθεῖν οὐ χρή· νέμεσις γάρ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ τέκνον Αἰγέως, προσαιτίνομέν σοι.

ΘΗΣΕΥΣ.

τίνος, ὦ παῖδες, χρείας ἀνύσαι;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τύμβον θέλομεν
προσιδεῖν αὐταὶ πατρὸς ἡμετέρου.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἀλλ' οὐ θεμιτὸν κεῖσ' ἐστὶ μολεῖν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πῶς εἶπας, ἄναξ, κοίραν Αθηνῶν;

ΘΗΣΕΥΣ.

ὦ παῖδες, ἀπεῖπεν ἐμοὶ κεῖνος,
μήτε πελάζειν ἐς τοὐσδε τόπους,
μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν
θήκην ἱερὰν, ἣν κεῖνος ἔχει.
καὶ ταῦτά μ' ἔφη πράσσοντα, καλῶς
χώραν ἔξειν αἰὲν ἄλυτον.
ταῦτ' οὖν ἔκλυε δαίμων ἡμῶν,
χὠ πάντ' αἰῶν Διὸς Ορκος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ' εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ,
ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ· Θήβας δ' ἡμᾶς
τὰς Ωγυγίους πέμψον, ἐάν πως
διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον
τοῖσιν ὁμαίμοις.

ΘΗΣΕΥΣ.

δράσω καὶ τάδε, καὶ πάντα γ' ὅσ' ἂν

μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν,
καὶ τῷ κατὰ γῆς, ὃς νέον ἔρρει,
πρὸς χάριν. οὐ γὰρ δεῖ μ' ἀτοκάμνειν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἀτοτάυετε, μήτ' ἐπὶ πλείω
θρῆνον ἐγείρετε.
πάυλως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Digitized by Google

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΗΛΕΚΤΡΑΣ.

Υπόκειται ὧδε τροφεύς, δεικνὺς Ορέστῃ τὰ ἐν Αργει. μικρὸν γὰρ ὄντα αὐτὸν κλέψασα Ηλέκτρα, ἡνίκα ὁ πατὴρ ἐσφάζετο, δέδωκε τῷ τροφεῖ, δείσασα μὴ καὶ αὐτὸν κτείνωσιν. ὁ δὲ ὑπεξέθετο αὐτὸν εἰς Φωκίδα πρὸς τὸν Στρόφιον· νῦν δὲ μετὰ εἴκοσιν ἔτη ἐπανιὼν σὺν αὐτῷ πρὸς τὸ Αργος, δείκνυσιν αὐτῷ τὰ ἐν Αργει.

Η σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Αργει. ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων. προλογίζει δὲ ὁ παιδαγωγὸς Ορέστου.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Ω τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
Ἀγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι
παρόντι λεύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ' ἀεί.
τόδε γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὐπὸθεις· τόδε,
τῆς οἰστροπλήγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης·
αὕτη δ', Ὀρέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ
ἀγορὰ Λύκειος· οὐξ ἀριστερᾶς δ' ὅδε,
Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός· οἷ δ' ἱκάνομεν,
Φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους ὁρᾶν,
πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε,
ὅθεν σε πατρὸς ἐκ φόνων ἐγώ ποτε,
πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβών,
ἤνεγκα, κἀξέσωσα, κἀξεθρεψάμην
τοσόνδ' ἐς ἥβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου.
νῦν οὖν, Ὀρέστα, καὶ σὺ φίλτατε ξένων
Πυλάδη, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον·
ὡς ἡμὶν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας
ἐῴα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ,
μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη.
πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν στέγης,
ξυναυλέον λόγοισιν· ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν,
ἵν' οὐκ ἔτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν προσστόλων, ὡς μοι σαφῆ
σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.
ὡσπερ γὰρ ἵππος εὐγενὴς, κἂν ἦ γέρων,
ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπωλέσεν,
ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἴστησιν· ὡσαύτως δὲ σὺ
ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις, καὐτὸς ἐν πρώτοις ἵστη.
τοιγὰρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω· σὺ δὲ
ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις δίδου,
εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον.
ἐγὼ γὰρ ἡνίχ' ἱκόμην τὸ Πυθικὸν
μαντεῖον, ὡς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὸς
δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα,
χρῆ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὧν πεύσει τάχα·
ἄσκευον αὐτὸν ἀστοῖδων τε καὶ στρατοῦ,
δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς.
ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν,
σὺ μὲν μολὼν, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,
δόμων ἔσω τῶνδ', ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον,
ὅπως ἂν εἰδὼς ἡμὶν ἀγγείλῃς σαφῆ.
οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
γνῶσ', οὐδ' ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον.
λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδ', ὅτι ξένος μὲν εἶ
Φωκεὺς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων· ὁ γὰρ
μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.
ἄγγελλε δ' ὅρκῳ προσθιθεὶς, ὅθ' οὕνεκα
τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,
ἄθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων

δίφρων κυλισθείς· ὤοἰ' ὁ μῦθος ἑσλάτω.
ἡμεῖς δὲ πατρὸς τύμβον, ὡς ἐφίετο,
λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρεσλόμοις χλιδαῖς
σλέψανλες, εἶτ' ἄψορρον ἥξομεν πάλιν,
τύπωμα χαλκόπλευρον ἡρμένοι χεροῖν,
ὃ καὶ σὺ θάμνοις οἶσθά που κεκρυμμένον,
ὅπως λόγῳ κλέπλοντες, ἡδεῖαν φάτιν
φέρωμεν αὐτοῖς, τοὐμὸν ὡς ἔρρει δέμας
φλογισλὸν ἤδη καὶ καληνθρακωμένον.
τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν
ἔργοισι σωθῶ, κἀξενέγκωμαι κλέος;
δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.
ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς
λόγῳ μάτην θνήσκονλας· εἶθ', ὅταν δόμους
ἔλθωσιν αὖθις, ἐκλετίμηνλαι πλέον.
ὡς κἀμὲ χαίρειν τῆσδε τῆς φήμης ἄπο
δεδορκότ', ἐχθροῖς, ἄσλεγον ὡς, λάμψειν ἔτι.
ἀλλ', ὦ πατρῴα γῆ, θεοί τ' ἐγχώριοι,
δέξασθέ μ' εὐτυχοῦνλα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
σύ τ', ὦ πατρῷον δῶμα· σοῦ γὰρ ἔρχομαι
δίκῃ καθαρλὴς, πρὸς θεῶν ὡρμημένος·
καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσλείλητε γῆς,
ἀλλ' ἀρχέπλουλον καὶ κατασλάτην δόμων.
εἴρηκα μέν νυν ταῦτα· σοὶ δ' ἤδη, γέρον,
τὸ σὸν μελέσθω βάνλι φρουρῆσαι χρέος.
νῶὶ δ' ἔξιμεν. καιρὸς γὰρ, ὅσπερ ἀνδράσι
μέγισλος ἔργου παντὸς ἔσλ' ἐπισλάτης.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰώ μοι μοι δύσηνος.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς
ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι, τέκνον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἆρ' ἐστὶν ἡ δύσηνος Ηλέκτρα; θέλεις
μείνωμεν αὐτοῦ, κἀναπεύσωμεν γοῶν;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ἥκιστα. μηδὲν πρόσθεν, ἢ τὰ Λοξίου,
πειρώμεθ' ἔρδειν, κἀπὸ τῶνδ' ἀρχηγετῶν,
πατρὸς χέοντες λουτρά. ταῦτα γὰρ φέρει
νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ω φάος ἀγνὸν, καὶ γῆς
ἰσόμοιρος ἀὴρ, ὡς μοι
πολλὰς μὲν θρήνων ᾠδὰς,
πολλὰς δ' ἀντήρεις ἤσθου
στέρνων πλαγὰς αἱμασσομένων,
ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ·
τὰ δὲ παννυχίδων, ἤδη σὺγεραὶ
ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων,
ὅσα τὸν δύσηνον ἐμὸν θρηνῶ
πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν
Φοίνιος Αρης οὐκ ἐξένισεν,
μήτηρ δ' ἡ μὴ χῶ κοινολεχὴς
Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει.

κοὐδεὶς

κοὐδεὶς τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης
ἢ 'μοῦ φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως
ἀϊκτῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.
ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων,
στυγερῶν τε γόων, ἔς τ' ἂν
λεύσσω παμφεγγεῖς ἄστρων
ῥιπὰς, λεύσσω δὲ τόδ' ἦμαρ,
μὴ οὐ, τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδὼν,
ἐπὶ κωκυτῷ, τῶνδε πατρῴων
πρὸ θυρῶν, ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν.
ὦ δῶμ' Ἀίδου καὶ Περσεφόνης,
ὦ χθόνι' Ἑρμῆ, καὶ πότνι' Ἀρὰ,
σεμναί τε θεῶν
παῖδες Ἐριννύες, αἳ τοὺς
ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε,
τοὺς τὰς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους,
ἔλθετ', ἀρήξατε, τίσασθε πατρὸς
φόνον ἡμετέρου,
καὶ μοὶ τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν.
μοῦνη γὰρ ἄγειν οὐκ ἔτι σωκῶ
λύπης ἀντίρροπον ἄχθος.

ΧΟΡΟΣ.

Ω παῖ, παῖ δυσπανοτάτας Στροφὴ α'.
Ηλέκτρα ματρὸς, τίν' ἀεὶ
τάκεις ὧδ' ἀκόρετον οἰμωγὰν,
τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεωτάτας
ματρὸς ἁλόντ' ἀπάταις Αγαμέμνονα,
κακᾷ τε χειρὶ πρόδοτον; ὡς

ὁ τάδε πορὼν
ὅλοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ'. αὐδᾶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

γενέθλα γενναίων τοκέων,
ἥκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον.
οἶδά τε καὶ ξυνίημι τάδ', οὔ τι με
φυγάνει, οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε,
μὴ οὐ τὸν ἐμὸν σὺν ἀχεῖν πατέρ' ἄθλιον.
ἀλλ', ὦ παῖδοίας Φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν,
αἲ αἲ, ἰαχοῦμαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὔ τοι τόν γ' ἐξ Ἅιδα ἀντιστ. ε'.
παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀν-
στάσεις, οὔτε γόοις, οὔτε λιταῖς.
ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον
ἄλγος, ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι.
ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐ-
δεμία κακῶν,
τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίῃ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

νήπιος, ὅστις τῶν οἰκτρῶς
οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
ἀλλ' ἐμέ γ' ἀ στονόεσσ' ἄραρε φρένας,
ἀὲ Ἰτυν, αἰὲν Ἰτυν γ' ὀλοφύρεται,
ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος.
ἰὼ παγκλαύτων Νιόβα, σέ, σ' ἔγωγε νέμω θεὸν,
ἅ τ' ἐν τάφῳ πετραίῳ
αἰεὶ δακρύεις.

ΧΟΡΟΣ.

οὔ τοι σοὶ μούνᾳ, τέκνον, ἀντιστρ. β'.
ἄχος ἐφάνη βροτῶν,
πρὸς ὅ τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσά,
οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονᾷ ξύναιμος,
οἷα Χρυσόθεμις
ζώει καὶ Ἰφιάνασσα,
κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ,
ὄλβιον ἣν ἀ κλεινὰ
γᾶ ποτὲ Μυκηναίων
δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εὔφρονι
βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέστᾳν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὧν ἔγωγ' ἀκάματα
προσμένουσ', ἄτεκνος
τάλαιν', ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ,
δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον
οἶτον ἔχουσα κακῶν· ὁ δὲ λάθεται
ὧν τ' ἔπαθ', ὧν τ' ἐδάη. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ
ἔρχεται ἀγγελίας ἀπαλῶμενον;
ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ·
ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι.

ΧΟΡΟΣ.

θάρσει μοι, θάρσει, τέκνον. ἀντιστ. β'.
ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ
Ζεύς, ὃς ἐφορᾷ πάντα, καὶ κρατύνει·
ᾧ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα,
μήθ' οἷς ἐχθαίρεις

ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάθου.
χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός.
οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσαν
βούνομον ἔχων ἀκλὰν
παῖς Αγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,
οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Αχέροντα θεὸς ἀνάσσων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς
ἀπολέλοιπεν ἤδη
βίοτος ἀνέλπιστος, οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ·
ἄτις ἄνευ τοκέων καταλάκομαι,
ἃς φίλος οὔ τις ἀνὴρ ὑπερίσταται.
ἀλλ', ἀπερεί τις ἔποικος ἀναξία,
οἰκονομῶ θαλάμους πατρὸς, ὧδε μὲν
ἀείκει σὺν στολᾷ,
χεναῖς δ' ἐφίσταμαι τραπέζαις.

ΧΟΡΟΣ.

οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδὰ, στρ. α'.
οἰκτρὰ δ' ἐν χοίταις πατρῴαις,
ὅτε σοι παγχάλκων ἀνταία
γενύων ὡρμάθη πλαγά.
δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας,
δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες
μορφὰν, εἴτ' οὖν θεὸς, εἴτε βροτῶν
ἦν ὁ ταῦτα πράσσων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἀμέρα
ἐλθοῦσ' ἐχθίστα δή μοι·

ὦ νὺξ, ὦ δείπνων ἀῤῥήτων
ἔκπαγλ' ἄχθη·
τοὺς ἐμοὺς ἴδε πατὴρ
θανάτους αἴσχεῖς διδύμαιν χειροῖν,
αἰ τὸν ἐμὸν εἷλον βίον
πρόδοτον, αἴ μ' ἀπώλεσαν·
οἷς θεὸς ὁ μέγας Ολύμπιος
ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι·
μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀπονάιατο,
τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα.

ΧΟΡΟΣ.

Φράζου, μὴ πόρσω φωνεῖν. ἀντισ. γ'.
οὐ γνώμαν ἴσχεις, ἐξ οἵων
τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας
ἐμπίπτεις οὕτως αἰσχῶς;
πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκπήσω,
σᾷ δυσθύμῳ τίκτουσ' αἰεὶ
ψυχᾷ πολέμους. τὰ δὲ, τοῖς δυνατοῖς
οὐκ ἐρίσαι πλάθειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

δεινοῖς ἠναγκάσθην, δεινοῖς·
ἔξοιδ', οὐ λάθει μ' ὀργά.
ἀλλ', ἐν γὰρ δεινοῖς, οὐ σχήσω
ταύτας ἄτας,
ἔφρα με βίος ἔχῃ.
τίνι γάρ ποτ' ἂν, ὦ φιλία γενέθλα,
πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος;
τίνι φρονοῦντι χαίρια;

ἄνετέ μ', ἄνετε παράγοροι.
τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται·
οὐδέποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι
ἀνάριθμος ὧδε θρήνων.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὖν εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ, ἐπῳδός.
μάτηρ ὡσεί τις πιστὰ,
μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ; φέρε,
πῶς ἐστὶ τοῖς θνῃσκουσιν ἀμελεῖν καλόν;
ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων;
μήτ' εἴην ἔκλιμος τούτοις·
μήτ', εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ,
ξυννοίοιμ' εὔκηλος, γονέων
ἐκλίμους ἴσχουσα πλέυγας
ἐξυτόνων γόων.
εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν
γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὢν
κεῖσεται τάλας,
οἱ δὲ μὴ πάλιν
δώσουσιν ἀντιφόνους δίκας,
ἔρροι τ' ἂν αἰδὼς, ἀπάντων τ'
εὐσεβία θνατῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ἐγὼ μέν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα,
καὶ τοὐμὸν αὐτῆς, ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
λέγω, σὺ νίκα. σοὶ γὰρ ἑψόμεσθ' ἅμα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

αἰσχύνομαι μὲν, ὦ γυναῖκες, εἰ δοκῶ
πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν.
ἀλλ', ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν,
ξύγγνωτε. πῶς γὰρ ἥ τις εὐγενὴς γυνὴ,
πατρῷ' ὁρῶσα πήματ', οὐ δρώη τάδ' ἄν,
ἄγὼ κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ
θάλλονθ' μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὁρῶ;
ἥ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς, ἥ μ' ἐγείνατο,
ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα δώμασιν
ἐν τοῖς ἐμαυτῆς, τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς
ξύνειμι, καὶκ τῶνδ' ἄρχομαι, καὶκ τῶνδ' ἐμοὶ
λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει.
ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,
ὅταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω
τοῖσιν πατρῴοις; εἰσίδω δ' ἑσθήματα
φοροῦντ' ἐκείνῳ ταυτὰ, καὶ παρεστίους
σπένδονθα λοιβὰς, ἔνθ' ἐκεῖνον ὤλεσεν;
ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν,
τὸν αὐτοέντην ἡμὶν ἐν κοίτῃ πατρὸς
ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρὶ, μητέρ' εἰ χρεὼν
ταύτην προσαυδᾶν τῷδε συγκοιμωμένην;
ἦδ' ὧδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάστορι
ξύνεστ', Ἐριννὺν οὔ τιν' ἐκφοβουμένη·
ἀλλ', ὥσπερ ἐξῆλωσα τοῖς ποιουμένοις,
εὑροῦσ' ἐκείνην ἡμέραν, ἐν ᾗ τότε
πατέρα τὸν ἀμὸν ἐκ δόλου κατέκτανε,
ταύτῃ χοροὺς ἴσῃσι, καὶ μηλοσφαγεῖ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Ω τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
Ἀγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι
παρόντι λεύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ' ἀεί.
τόδε γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὐπιόθεις· τόδε,
τῆς οἰστροπλήγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης·
αὕτη δ', Ὀρέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ
ἀγορὰ Λύκειος· οὐξ ἀριστερᾶς δ' ὅδε,
Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός· οἷ δ' ἱκάνομεν,
Φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους ὁρᾶν,
πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε,
ὅθεν σε πατρὸς ἐκ φόνων ἐγώ ποτε,
πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβών,
ἤνεγκα, κἀξέσωσα, κἀξεθρεψάμην
τοσόνδ' ἐς ἥβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου.
νῦν οὖν, Ὀρέστα, καὶ σὺ φίλτατε ξένων
Πυλάδη, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον·
ὡς ἡμὶν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας
ἐῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ,
μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη.
πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιτορεῖν στέγης,
ξυναυλέον λόγοισιν· ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν,
ἵν' οὐκ ἔτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν προσστόλων, ὡς μοι σαφῆ
σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.
ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενὴς, κἂν ᾖ γέρων,
ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπωλέσεν,
ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἴσῃσιν· ὡσαύτως δὲ σὺ
ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις, καὐτὸς ἐν πρώτοις ἕπῃ.
τοιγὰρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω· σὺ δὲ
ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις δίδου,
εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον.
ἐγὼ γὰρ ἡνίχ' ἱκόμην τὸ Πυθικὸν
μαντεῖον, ὡς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὸς
δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα,
χρῇ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὧν πεύσει τάχα·
ἄσκευον αὐτὸν ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ,
δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς.
ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν,
σὺ μὲν μολὼν, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,
δόμων ἔσω τῶνδ', ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον,
ὅπως ἂν εἰδὼς ἡμὶν ἀγγείλῃς σαφῆ.
οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
γνῶσ', οὐδ' ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον.
λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδ', ὅτι ξένος μὲν εἶ
Φωκεὺς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων· ὁ γὰρ
μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.
ἄγγελλε δ' ὅρκῳ προσθιθεὶς, ὅθ' οὕνεκα
τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,
ἄθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων

δίφρων κυλισθείς· ὥσθ' ὁ μῦθος ἑστάτω.
ἡμεῖς δὲ πατρὸς τύμβον, ὡς ἐφίετο,
λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρστόμοις χλιδαῖς
στέψαντες, εἶτ' ἄψορρον ἥξομεν πάλιν,
τύπωμα χαλκόπλευρον ἡρμένοι χεροῖν,
ὃ καὶ σὺ θάμνοις οἶσθά που κεκρυμμένον,
ὅπως λόγῳ κλέπτοντες, ἡδεῖαν φάτιν
φέρωμεν αὐτοῖς, τοὐμὸν ὡς ἔρρει δέμας
φλογισθὲν ἤδη καὶ καθηνθρακωμένον.
τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν
ἔργοισι σωθῶ, κἀξενέγκωμαι κλέος;
δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.
ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς
λόγῳ μάτην θνήσκοντας· εἶθ', ὅταν δόμους
ἔλθωσιν αὖθις, ἐκτετίμηται πλέον.
ὡς κἀμὲ χαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο
δεδορκότ', ἐχθροῖς, ἄστρον ὡς, λάμψειν ἔτι.
ἀλλ', ὦ πατρῴα γῆ, θεοί τ' ἐγχώριοι,
δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
σύ τ', ὦ πατρῴων δῶμα· σοῦ γὰρ ἔρχομαι
δίκῃ καθαρθείς, πρὸς θεῶν ὡρμημένος·
καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀπωστείλητε γῆς,
ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ κατάστατην δόμων.
εἴρηκα μέν νυν ταῦτα· σοὶ δ' ἤδη, γέρον,
τὸ σὸν μελέσθω βάσθλι φρουρῆσαι χρέος.
νῶν δ' ἔξιμεν. καιρὸς γάρ, ὅσπερ ἀνδράσι
μέγιστος ἔργου παντὸς ἔστ' ἐπιστάτης.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰώ μοι μοι δύσηνος.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσωπόλων τινὸς
ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι, τέκνον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἆρ' ἐστὶν ἡ δύσηνος Ηλέκτρα; θέλεις
μείνωμεν αὐτοῦ, κἀναχούσωμεν γοῶν;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ἥκιστα. μηδὲν πρόσθεν, ἢ τὰ Λοξίου,
πειρώμεθ' ἔρδειν, κἀπὸ τῶνδ' ἀρχηγετῶν,
πατρὸς χέοντες λουτρά. ταῦτα γὰρ φέρει
νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ω φάος ἀγνὸν, καὶ γῆς
ἰσόμοιρος ἀὴρ, ὡς μοι
πολλὰς μὲν θρήνων ᾠδὰς,
πολλὰς δ' ἀντήρεις ἤσθου
στέρνων πλαγὰς αἱμασσομένων,
ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ·
τὰ δὲ παννυχίδων, ἤδη συγγεραὶ
ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων,
ὅσα τὸν δύσηνον ἐμὸν θρηνῶ
πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν
Φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν,
μήτηρ δ' ἡ 'μὴ χῳ κοινολεχὴς
Αἴγισθος, ὅπως δρυὸς ὑλοτόμοι,
σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει.

κοὐδεὶς

κούδεὶς τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης
ἢ 'μοῦ φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως
ἀϊκτῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.
ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων,
στυγερῶν τε γόων, ἔς τ' ἂν
λεύσσω παμφεγγεῖς ἄστρων
ῥιπὰς, λεύσσω δὲ τόδ' ἦμαρ,
μὴ οὐ, τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδὼν,
ἐπὶ κωκυτῷ, τῶνδε πατρώων
πρὸ θυρῶν, ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν.
ὦ δῶμ' Ἀίδου καὶ Περσεφόνης,
ὦ χθόνι' Ερμῆ, καὶ πότνι' Ερά,
σεμναί τε θεῶν
παῖδες Ερινύες, αἳ τοὺς
ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε,
τοὺς τὰς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους,
ἔλθετ', ἀρήξατε, τίσασθε πατρὸς
φόνον ἡμετέρου,
καὶ μοὶ τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν.
μούνη γὰρ ἄγειν οὐκ ἔτι σωκῶ
λύπης ἀντίρροπον ἄχθος.

ΧΟΡΟΣ.

Ω παῖ, παῖ δυσπανοτάτας προφητὰ.
Ηλέκτρα ματρὸς, τίν' αἰεὶ
τάκεις ὧδ' ἀκόρετον οἰμωγὰν,
τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεωτάτας
ματρὸς ἁλόντ' ἀπάταις Αγαμέμνονα,
κακᾷ τε χειρὶ πρόδοτον; ὡς

ὁ τάδε πορὼν
ὄλοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ'. αὐδᾶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

γενέθλα γενναίων τοκέων,
ἥκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον.
οἶδά τε καὶ ξυνίημι τάδ', οὔ τι με
φυγάνει, οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε,
μὴ οὐ τὸν ἐμὸν σθεναχεῖν πατέρ' ἄθλιον.
ἀλλ', ὦ παυθοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν,
αἴ αἴ, ἰκνοῦμαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὔ τοι τόν γ' ἐξ Ἅιδα ἀντιστ. α'.
παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀν-
στάσεις, οὔτε γόοις, οὔτε λιταῖς.
ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον
ἄλγος, ἀεὶ σθενάχουσα διόλλυσαι.
ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐ-
δεμία κακῶν,
τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίῃ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

νήπιος, ὅστις τῶν οἰκτρῶς
οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
ἀλλ' ἐμέ γ' ἃ σθονόεσσ' ἄραρε φρένας,
ἀ Ἰτυν, αἰὲν Ἰτυν γ' ὀλοφύρεται,
ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος.
ἰὼ παυπλάμων Νιόβα, σέ, σ' ἔγωγε νέμω θεὸν,
ἃ τ' ἐν τάφῳ πετραίῳ
αἰεὶ δακρύεις.

ΧΟΡΟΣ.

οὔ τοι σοὶ μούνᾳ, τέκνον, ἀντιστρ. β'.
ἄχος ἐφάνη βροτῶν,
πρὸς ὅ τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσά,
οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονᾷ ξύναιμος,
οἷα Χρυσόθεμις
ζώει καὶ Ἰφιάνασσα,
καὶ τᾶ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ,
ὄλβιον ἂν ἀ κλεινὰ
γᾶ ποτὲ Μυκηναίων
δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εὔφρονι
βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὃν ἔγωγ' ἀκάματα
προσμένουσ', ἄτεκνος
τάλαιν', ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ,
δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον
οἶτον ἔχουσα κακῶν· ὁ δὲ λάθεται
ὧν τ' ἔπαθ', ὧν τ' ἐδάη. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ
ἔρχεται ἀγγελίας ἀπαλώμενον;
ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ·
ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι.

ΧΟΡΟΣ.

θάρσει μοι, θάρσει, τέκνον. ἀντιστ. β'.
ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ
Ζεύς, ὃς ἐφορᾷ πάντα, καὶ κρατύνει·
ᾧ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα,
μήθ' οἷς ἐχθαίρεις

ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάθου.
χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός.
οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσαν
βούνομον ἔχων ἀκλὰν
παῖς Αγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,
οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Αχέροντα θεὸς ἀνάσσων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς
ἀπολέλοιπεν ἤδη
βίοτος ἀνέλπιστος, οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ·
ἄτις ἄνευ τοκέων καταλάκομαι,
ἃς φίλος οὔ τις ἀνὴρ ὑπερίσταται.
ἀλλ', ἀπερεί τις ἔποικος ἀναξία,
οἰκονομῶ θαλάμους πατρὸς, ὧδε μὲν
ἀείκελ' σὺν στολᾷ,
κεναῖς δ' ἐφίσταμαι τραπέζαις.

ΧΟΡΟΣ.

οἰκτραὶ μὲν νόστοις αὐδαὶ, στροφὴ γ'.
οἰκτραὶ δ' ἐν κοίταις πατρῴαις,
ὅτε σοι παγχάλκων ἀνταία
γενύων ὡρμάθη πλαγά.
δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας,
δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες
μορφὰν, εἴτ' οὖν θεὸς, εἴτε βροτῶν
ἦν ὁ ταῦτα πράσσων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἀμέρα
ἐλθοῦσ' ἐχθίστα δή μοι·

ὦ νὺξ, ὦ δείπνων ἀῤῥήτων
ἔκπαγλ' ἄχθη·
τοὺς ἐμοὺς ἴδε πατὴρ
θανάτους αἰκεῖς διδύμαιν χειροῖν,
αἳ τὸν ἐμὸν εἷλον βίον
πρόδοτον, αἵ μ' ἀπώλεσαν·
οἷς θεὸς ὁ μέγας Ολύμπιος
ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι·
μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀπονααίατο,
τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα.

ΧΟΡΟΣ.

Φράζου, μὴ πόρσω φωνεῖν. ἀντισ. γ'.
οὐ γνώμαν ἴσχεις, ἐξ οἵων
τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας
ἐμπαίζεις οὕτως αἰκῶς;
πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεχθήσω,
σᾷ δυσθύμῳ τίκτουσ' αἰεὶ
ψυχᾷ πολέμους. τὰ δ', τοῖς δυνατοῖς
οὐκ ἐρισθὰ πλάθειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

δεινοῖς ἠναγκάσθην, δεινοῖς·
ἔξοιδ', οὐ λάθει μ' ὀργά.
ἀλλ', ἐν γὰρ δεινοῖς, οὐ σχήσω
ταύτας ἄτας,
ἔφρα με βίος ἔχῃ.
τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὦ φιλία γενέθλα,
πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος;
τίνι φρονοῦντι χαίρια;

ἄνετέ μ', ἄνετε παράγοροι.
τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται·
οὐδέποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι
ἀνάριθμος ὧδε θρήνων.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὖν εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ, ἐπῳδός.
μάτηρ ὡσεί τις πιστὰ,
μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ; φέρε,
πῶς ἐστὶ τοῖς θνῃσκουσιν ἀμελεῖν καλόν;
ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων;
μήτ' εἴην ἔνθιμος τούτοις·
μήτ', εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ,
ξυννοίοιμ' εὔκηλος, γονέων
ἐκθύμους ἴσχουσα πλέυρας
ἐξυτόνων γόων.
εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν
γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὢν
κεῖσεται τάλας,
οἱ δὲ μὴ πάλιν
δώσουσιν ἀνθιφόνους δίκας,
ἔρροι τ' ἂν αἰδὼς, ἀπάνθων τ'
εὐσεβία θνατῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ἐγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν στωεύδουσ' ἅμα,
καὶ τοὐμὸν αὐτῆς, ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
λέγω, σὺ νίκα. σοὶ γὰρ ἑψόμεσθ' ἅμα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

αἰσχύνομαι μὲν, ὦ γυναῖκες, εἰ δοκῶ
πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν.
ἀλλ', ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν,
ξύγγνωτε. πῶς γὰρ ἥ τις εὐγενὴς γυνὴ,
πατρῷ' ὁρῶσα πήματ', οὐ δρῴη τάδ' ἄν,
ἄγὼ κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ
θάλλονθ' μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὁρῶ;
ἦ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς, ἥ μ' ἐγείνατο,
ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα δώμασιν
ἐν τοῖς ἐμαυτῆς, τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς
ξύνειμι, κἀκ τῶνδ' ἄρχομαι, κἀκ τῶνδ' ἐμοὶ
λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει.
ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,
ὅταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω
τοῖσιν πατρῴοις; εἰσίδω δ' ἑσθήματα
φοροῦντ' ἐκείνῳ ταυτὰ, καὶ παρεστίους
σωέν δονθ' λοιβὰς, ἔνθ' ἐκεῖνον ὤλεσεν;
ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν,
τὸν αὐτοέντην ἡμὶν ἐν κοίτῃ πατρὸς
ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρὶ, μητέρ' εἰ χρεὼν
ταύτην προσαυδᾶν τῷδε συγκοιμωμένην;
ἦδ' ὧδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάσμορι
ξύνεστ', Ἐριννὺν οὔ τιν' ἐκφοβουμένη·
ἀλλ', ὥσπερ ἐξῆλθεν τοῖς ποιουμένοις,
εὑροῦσ' ἐκείνην ἡμέραν, ἐν ᾗ τότε
πατέρα τὸν ἀμὸν ἐκ δόλου κατέκτανε,
ταύτῃ χοροὺς ἴσῃσι, καὶ μηλοσφαγεῖ

θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις.
ἐγὼ δ' ὁρῶσ' ἡ δύσμορος κατὰ στέγας
κλαίω, τέτηκα, κἀπωικωκύω πατρὸς
τὴν δυσπάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην,
αὐτὴ πρὸς αὐτήν· οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα
τοσόνδ', ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει.
αὕτη γὰρ ἡ λόγοισι γενναία γυνὴ
φωνοῦσα, τοιάδ' ἐξονειδίζει κακά·
Ω δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ
τέθνηκεν; ἄλλος δ' οὔ τις ἐν πένθει βροτῶν;
κακῶς ὄλοιο, μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ
τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί.—
τάδ' ἐξυβρίζει. πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς
ἥξοντ' Ὀρέστην, τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς
βοᾷ παραστᾶσ'· Οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία;
οὐ σὲν τόδ' ἐστὶ τοὔργον, ἤ τις ἐκ χερῶν
κλέψας' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου;
ἀλλ' ἴσθι τοι τισοῦσά γ' ἀξίαν δίκην.—
τοιαῦθ' ὑλακτεῖ· ξὺν δ' ἐπωτρύνει πέλας
ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτα νυμφίος παρών,
ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη,
ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.
ἐγὼ δ' Ὀρέστην τῶνδε προσμένουσ' ἀεὶ
παυστῆρ' ἐφήξειν, ἢ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾶν τι, τὰς οὔσας τ' ἐμοῦ
καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθερεν.
ἐν οὖν τοιούτοις οὔτε σωφρονεῖν, φίλαι,
οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν· ἀλλ' ἐν τοῖς κακοῖς

πολλή γ' ἀνάγκη κἀπιτηδεύειν κακά.

ΧΟΡΟΣ.

Φέρ' εἰπὲ, πότερον ὄντος Αἰγίσθου πέλας
λέγεις τάδ' ἡμῖν, ἢ βεβῶτος ἐκ δόμων;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ κάρτα. μὴ δόκει μ' ἂν, εἴπερ ἦν πέλας,
θυραῖον οἰχνεῖν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει.

ΧΟΡΟΣ.

ἦ κἀν ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους
τοὺς σοὺς ἰκοίμην, εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὡς νῦν ἀπόντος, ἰσθόρει τί σοι φίλον.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ δή σ' ἐρωτῶ, τοῦ κασιγνήτου τί φής·
ἥξοντος, ἢ μέλλοντος; εἰδέναι θέλω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

φησίν γε· φάσκων δ', οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὀκνῶ.

ΧΟΡΟΣ.

θάρσει· πέφυκεν ἐσθλὸς, ὥστ' ἀρκεῖν φίλοις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πέπυσθ', ἐπεί τ' ἂν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδέν· ὡς δόμων ὁρῶ
τὴν σὴν ὁμαιμον, ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ φύσιν,

Χρυσόθεμιν, ἔκ τε μητρὸς, ἐντάφια χεροῖν
φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις
ἐλθοῦσα φωνεῖς, ὦ κασιγνήτη, φάτιν;
κοὐδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις
θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά;
καί τοι τοσοῦτόν γ' οἶδα κἀμαυτὴν, ὅτι
ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παροῦσιν· ὥστ' ἂν, εἰ σθένος
λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν οἵ' αὐτοῖς φρονῶ.
νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ,
καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μή.
τοιαῦτα δ' ἀλλὰ καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν.
καί τοι τὸ μὲν δίκαιον, οὐχ ἥ 'γὼ λέγω,
ἀλλ' ἥ σου κρίνεις. εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ
ζῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

δεινόν γέ σ' οὖσαν πατρὸς, οὗ σὺ παῖς ἔφυς,
κείνου λελῆσθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλειν.
ἅπαντα γάρ σοι τἀμὰ νουθετήματα
κείνης διδακτὰ, κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις.
ἐπεί θ' ἑλοῦ γε θάτερ', ἢ φρονεῖν κακῶς,
ἢ τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν·
ἤ τις λέγεις μὲν ἀρτίως, ὡς εἰ λάβοις
σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἄν·
ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης,
οὔτε ξυνέρδεις, τήν τε δρῶσαν ἐκλέπεις.
οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;

ἐωτεὶ δίδαξον, ἢ μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι
κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε ληξάσῃ γόων.
οὐ ζῶ; κακῶς μὲν, οἶδ'· ἐπαρκούντως δ' ἐμοί.
λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι
τιμὰς προσάπτειν, εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις.
σὺ δ' ἡμὶν ἡ μισοῦσα, μισεῖς μὲν λόγῳ,
ἔργῳ δὲ τοῖς Φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτ', οὐδ' εἴ μοι τὰ σὰ
μέλλοι τις οἴσειν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς,
τούτοις ὑπείκάθοιμι· σοὶ δὲ πλουσία
τράπεζα κείσθω, καὶ περιῤῥείτω βίος.
ἐμοὶ γὰρ ἔσθ' ὑμέναιον λυπεῖν μόνον
βόσκημα· τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν.
οὐδ' ἂν σὺ, σώφρων γ' οὖσα. νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς
πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, καλοῦ
τῆς μητρός. οὕτω γὰρ. φανεῖ πλείστοις κακὴ,
θανόντα πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σούς.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν πρὸς ὀργὴν, πρὸς θεῶν. ὡς τοῖς λόγοις
ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις
τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὖτη πάλιν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἐγὼ μὲν, ὦ γυναῖκες, ἠθάς εἰμί πως
τῶν τῆσδε μύθων· κοὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτὲ,
εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν
ἥκουσ', ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

φέρ', εἰπὲ δὴ τὸ δεινόν. εἰ γὰρ τῶνδ' ἐμοὶ

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰώ μοι μοι δύσηνος.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσωπόλων τινὸς
ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι, τέκνον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἆρ' ἐστὶν ἡ δύσηνος Ηλέκτρα; θέλεις
μείνωμεν αὐτοῦ, καὶ κακούσωμεν γοῶν;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ἥκιστα. μηδὲν πρόσθεν, ἢ τὰ Λοξίου,
πειρώμεθ' ἔρδειν, κἀπὸ τῶνδ' ἀρχηγετῶν,
πατρὸς χέοντες λουτρά. ταῦτα γὰρ φέρει
νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ω φάος ἀγνὸν, καὶ γῆς
ἰσόμοιρος ἀὴρ, ὡς μοι
πολλὰς μὲν θρήνων ᾠδὰς,
πολλὰς δ' ἀντήρεις ἤσθου
στέρνων πλαγὰς αἱμασσομένων,
ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ·
τὰ δὲ παννυχίδων, ἤδη συγεραὶ
ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων,
ὅσα τὸν δύσηνον ἐμὸν θρηνῶ
πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν
Φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν,
μήτηρ δ' ἡ μὴ χῶ κοινολεχὴς
Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει.

κοὐδεὶς

κοὐδεὶς τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης
ἢ 'μοῦ φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως
ἀϊκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.
ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων,
στυγερῶν τε γόων, ἔς τ' ἂν
λεύσσω παμφεγγεῖς ἄστρων
ῥιπὰς, λεύσσω δὲ τόδ' ἦμαρ,
μὴ οὐ, τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδὼν,
ἐπὶ κωκυτῷ, τῶνδε πατρώων
πρὸ θυρῶν, ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν.
ὦ δῶμ' Ἀίδου καὶ Περσεφόνης,
ὦ χθόνι' Ερμῆ, καὶ πότνι' Ερά,
σεμναί τε θεῶν
παῖδες Ερινύες, αἳ τοὺς
ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε,
τοὺς τὰς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους,
ἔλθετ', ἀρήξατε, τίσασθε πατρὸς
φόνον ἡμετέρου,
καμοὶ τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν.
μούνη γὰρ ἄγειν οὐκ ἔτι σωκῶ
λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος.

ΧΟΡΟΣ.

Ω παῖ, παῖ δυσπανοτάτας προφητὰ.
Ηλέκτρα ματρὸς, τίν' αἰεὶ
τάκεις ὧδ' ἀκόρετον οἰμωγάν,
τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεωτάτας
ματρὸς ἁλόντ' ἀπάταις Αγαμέμνονα,
κακᾷ τε χειρὶ πρόδοτον; ὡς

ὁ τάδε πορὼν
ὄλοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ'. αὐδᾶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

γενέθλα γενναίων τοκέων,
ἥκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον.
οἶδά τε καὶ ξυνίημι τάδ', οὔ τι με
φυγάνει, οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε,
μὴ οὐ τὸν ἐμὸν σθεναχεῖν πατέρ' ἄθλιον.
ἀλλ', ὦ παυλοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν,
αἲ αἲ, ἰκνοῦμαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὔ τοι τόν γ' ἐξ Ἅιδα ἀντιστ. α'.
παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀν-
στάσεις, οὔτε γόοις, οὔτε λιταῖς.
ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον
ἄλγος, ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι.
ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐ-
δεμία κακῶν,
τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίῃ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

νήπιος, ὅστις τῶν οἰκτρῶς
οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
ἀλλ' ἐμέ γ' ἃ στονόεσσ' ἄραρε φρένας,
ἃ Ἰτυν, αἰὲν Ἰτυν γ' ὀλοφύρεται,
ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος.
ἰὼ παυλάμων Νιόβα, σέ, σ' ἔγωγε νέμω θεὸν,
ἃ τ' ἐν τάφῳ πετραίῳ
αἰεὶ δακρύεις.

ΧΟΡΟΣ.

οὔ τοι σοὶ μούνᾳ, τέκνον, ἀντιστρ. β'.
ἄχος ἐφάνη βροτῶν,
πρὸς ὅ τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσά,
οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονᾷ ξύναιμος,
οἷα Χρυσόθεμις
ζώει καὶ Ἰφιάνασσα,
κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ,
ὄλβιον ἂν ἃ κλεινὰ
γᾶ ποτὲ Μυκηναίων
δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εὔφρονι
βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὃν ἔγωγ' ἀκάματα
προσμένουσ', ἄτεκνος
τάλαιν', ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ,
δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον
οἶτον ἔχουσα κακῶν· ὁ δὲ λάθεται
ὧν τ' ἔπαθ', ὧν τ' ἐδάη. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ
ἔρχεται ἀγγελίας ἀπαλώμενον;
ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ·
ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι.

ΧΟΡΟΣ.

θάρσει μοι, θάρσει, τέκνον. ἀντιστ. β'.
ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ
Ζεύς, ὃς ἐφορᾷ πάντα, καὶ κρατύνει·
ᾧ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα,
μήθ' οἷς ἐχθαίρεις

ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάθου.
χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός.
οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσαν
βούνομον ἔχων ἀχλὰν
παῖς Αγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,
οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Αχέροντα θεὸς ἀνάσσων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς
ἀπολέλοιπεν ἤδη
βίοτος ἀνέλπιστος, οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ·
ἄτις ἄνευ τοκέων καταλάκομαι,
ἃς φίλος οὔ τις ἀνὴρ ὑπερίσταται.
ἀλλ', ἀπερεί τις ἔποικος ἀναξία,
οἰκονομῶ θαλάμους πατρὸς, ὧδε μὲν
ἀείκει σὺν στολᾷ,
χεναῖς δ' ἐφίσταμαι τραπέζαις.

ΧΟΡΟΣ.

οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδὰ, στρ. α'.
οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρῴαις,
ὅτε σοι παγχάλκων ἀνταία
γενύων ὥρμαθη πλαγά.
δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας,
δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες
μορφὰν, εἴτ' οὖν θεὸς, εἴτε βροτῶν
ἦν ὁ ταῦτα πράσσων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἀμέρα
ἐλθοῦσ' ἐχθίστα δή μοι·

ὦ νὺξ, ὦ δείπνων ἀῤῥήτων
ἔκπαγλ' ἄχθη·
τοὺς ἐμοὺς ἴδε πατὴρ
θανάτους αἴσχεῖς διδύμαιν χειροῖν,
αἰ τὸν ἐμὸν εἷλον βίον
πρόδοτον, αἵ μ' ἀπώλεσαν·
οἷς θεὸς ὁ μέγας Ολύμπιος
ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι·
μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀπονααίατο,
τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα.

ΧΟΡΟΣ.

Φράζου, μὴ πόρσω φωνεῖν. ἀντισ. γ'.
οὐ γνώμαν ἴσχεις, ἐξ οἵων
τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας
ἐμπαίσεις οὕτως αἰσχῶς;
πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκπήσω,
σᾷ δυσθύμῳ τίκτουσ' αἰεὶ
ψυχᾷ πολέμους. τὰ δὲ, τοῖς δυνατοῖς
οὐκ ἐρίσαι πλάθειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

δεινοῖς ἠναγκάσθην, δεινοῖς·
ἔξοιδ', οὐ λάθει μ' ὀργά.
ἀλλ', ἐν γὰρ δεινοῖς, οὐ σχήσω
ταύτας ἄτας,
ἔφρα με βίος ἔχῃ.
τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὦ φιλία γενέθλα,
πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος;
τίνι φρονοῦντι χαίρια;

ἄνετέ μ', ἄνετε παράγοροι.
τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται·
οὐδέποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι
ἀνάριθμος ὧδε θρήνων.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὖν εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ, ἐπῳδός.
μάτηρ ὡσεί τις πιστὰ,
μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ; φέρε,
πῶς ἐστὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν;
ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων;
μήτ' εἴην ἔνλιμος τούτοις·
μήτ', εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ,
ξυναίοιμ' εὔκηλος, γονέων
ἐκλίμους ἴσχουσα πλέυγας
ἐξυτόνων γόων.
εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν
γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὢν
κείσεται τάλας,
οἱ δὲ μὴ πάλιν
δώσουσιν ἀντιφόνους δίκας,
ἔρροι τ' ἂν αἰδὼς, ἀπάντων τ'
εὐσεβία θνατῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ἐγὼ μέν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα,
καὶ τοὐμὸν αὐτῆς, ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
λέγω, σὺ νίκα. σοὶ γὰρ ἑψόμεσθ' ἅμα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

αἰσχύνομαι μὲν, ὦ γυναῖκες, εἰ δοκῶ
πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν.
ἀλλ', ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν,
ξύγγνωτε. πῶς γὰρ ἥ τις εὐγενὴς γυνὴ,
πατρῷ' ὁρῶσα πήματ', οὐ δρῴη τάδ' ἄν,
ἄγὼ κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ
θάλλονθ' μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὁρῶ;
ἦ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς, ἥ μ' ἐγείνατο,
ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα δώμασιν
ἐν τοῖς ἐμαυτῆς, τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς
ξύνειμι, κἀκ τῶνδ' ἄρχομαι, κἀκ τῶνδ' ἐμοὶ
λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει.
ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,
ὅταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω
τοῖσιν πατρῴοις; εἰσίδω δ' ἑσθήματα
φοροῦντ' ἐκείνῳ ταυτὰ, καὶ παρεστίους
σπένδοντα λοιβὰς, ἔνθ' ἐκεῖνον ὤλεσεν;
ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν,
τὸν αὐτοέντην ἡμὶν ἐν κοίτῃ πατρὸς
ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρὶ, μητέρ' εἰ χρεὼν
ταύτην προσαυδᾶν τῷδε συγκοιμωμένην;
ἦδ' ὧδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάστορι
ξύνεστ', Ἐριννὺν οὔ τιν' ἐκφοβουμένη·
ἀλλ', ὥσπερ ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις,
εὑροῦσ' ἐκείνην ἡμέραν, ἐν ᾗ τότε
πατέρα τὸν ἀμὸν ἐκ δόλου κατέκλανε,
ταύτῃ χοροὺς ἵστησι, καὶ μηλοσφαγεῖ

θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις.
ἐγὼ σ' ὁρῶσ' ἡ δύσμορος κατὰ στέγας
κλαίω, τέτηκα, κἀπωικωκύω πατρὸς
τὴν δυσπάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην,
αὐτὴ πρὸς αὑτήν· οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα
τοσόνδ', ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει.
αὕτη γὰρ ἡ λόγοισι γενναία γυνὴ
φωνοῦσα, τοιάδ' ἐξονειδίζει κακά·
Ω δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ
τέθνηκεν; ἄλλος δ' οὔ τις ἐν πένθει βροτῶν;
κακῶς ὄλοιο, μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ
τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί.—
τάδ' ἐξυβρίζει. πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς
ἥξοντ' Ὀρέστην, τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς
βοᾷ παρασταῖσ'· Οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία;
οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοὔργον, ἤ τις ἐκ χερῶν
κλέψας' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου;
ἀλλ' ἴσθι τοι τισοῦσά γ' ἀξίαν δίκην.—
τοιαῦθ' ὑλακτεῖ· ξὺν δ' ἐπωτρύνει πέλας
ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτα νυμφίος παρών,
ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη,
ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.
ἐγὼ δ' Ὀρέστην τῶνδε προσμένουσ' ἀεὶ
παυστῆρ' ἐφήξειν, ἢ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾶν τι, τὰς οὔσας τ' ἐμοῦ
καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν.
ἐν οὖν τοιούτοις οὔτε σωφρονεῖν, φίλαι,
οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν· ἀλλ' ἐν τοῖς κακοῖς

πολλή γ' ἀνάγκη κἀπιτηδεύειν κακά.

ΧΟΡΟΣ.

Φέρ' εἰπὲ, πότερον ὄντος Αἰγίσθου πέλας
λέγεις τάδ' ἡμῖν, ἢ βεβῶτος ἐκ δόμων;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ κάρτα. μὴ δόκει μ' ἂν, εἴπερ ἦν πέλας,
θυραῖον οἰχνεῖν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει.

ΧΟΡΟΣ.

ἦ κἀν ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους
τοὺς σοὺς ἱκοίμην, εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὡς νῦν ἀπόντος, ἰσθόρει τί σοι φίλον.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ δή σ' ἐρωτῶ, τοῦ κασιγνήτου τί φής·
ἥξοντος, ἢ μέλλοντος; εἰδέναι θέλω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

φησίν γε· φάσκων δ', οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν ἐγωγ' ἔσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὀκνῶ.

ΧΟΡΟΣ.

θάρσει· πέφυκεν ἐσθλὸς, ὥστ' ἀρκεῖν φίλοις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πέφυκεν, εἰ τύχοι γ' ἂν οὐ μακρὰν ἔξω ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδέν· ὡς δόμων ὁρῶ
τὴν σὴν ὁμαιμον, ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ φύσιν,

Χρυσόθεμιν, ἔκ τε μητρὸς, ἐνταφια χεροῖν
φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις
ἐλθοῦσα φωνεῖς, ὦ κασιγνήτη, φάτιν;
κοὐσ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις
θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά;
καί τοι τοσοῦτόν γ' οἶδα κἀμαυτὴν, ὅτι
ἀλγῶ 'γὼ τοῖς παροῦσιν· ὥστ' ἂν, εἰ σθένος
λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν οἵ' αὐτοῖς φρονῶ.
νῦν σ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ,
καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μή.
τοιαῦτα σ' ἀλλὰ καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν.
καί τοι τὸ μὲν δίκαιον, οὐχ ἥ 'γὼ λέγω,
ἀλλ' ἥ σὺ κρίνεις. εἰ σ' ἐλευθέραν με δεῖ
ζῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

δεινόν γέ σ' οὖσαν πατρὸς, οὗ σὺ παῖς ἔφυς,
κείνου λελῆσθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλειν.
ἀπαντα γάρ σοι τἀμὰ νουθετήματα
κείνης διδακτὰ, κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις.
ἐπεί θ' ἑλοῦ γε θάτερ', ἢ φρονεῖν κακῶς,
ἢ τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν·
ἢ τις λέγεις μὲν ἀρτίως, ὡς εἰ λάβοις
σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἄν·
ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης,
οὔτε ξυνέρδεις, τήν τε δρῶσαν ἐκλέπεις.
οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;

ἐπεὶ δίδαξον, ἢ μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι
κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε ληξάσῃ γόων.
οὐ ζῶ; κακῶς μὲν, οἶδ'· ἐπαρκούντως δ' ἐμοί.
λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι
τιμὰς προσάπτειν, εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις.
σὺ δ' ἡμὶν ἡ μισοῦσα, μισεῖς μὲν λόγῳ,
ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτ', οὐδ' εἴ μοι τὰ σὰ
μέλλοι τις οἴσειν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς,
τούτοις ὑπείκάθοιμι· σοὶ δὲ πλουσία
τράπεζα κείσθω, καὶ περιῤῥείτω βίος.
ἐμοὶ γὰρ ἔσται τοὐμέ νιν λυπεῖν μόνον
βόσκημα· τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν.
οὐδ' ἂν σὺ, σώφρων γ' οὖσα. νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς
πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, καλοῦ
τῆς μητρός. οὕτω γὰρ. φανεῖ πλείστοις κακὴ,
θανόντα πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σούς.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν πρὸς ὀργὴν, πρὸς θεῶν. ὡς τοῖς λόγοις
ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις
τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὖτη πάλιν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἐγὼ μὲν, ὦ γυναῖκες, ἠθάς εἰμί πως
τῶν τῆσδε μύθων· κοὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτὲ,
εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν
ἤκουσ', ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

φέρ', εἰπὲ δὴ τὸ δεινόν. εἰ γὰρ τῶνδ' ἐμοὶ

μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀνσείσαοιμ' ἔτι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' ἐξερῶ σοι πᾶν, ὅσον κάτοιδ' ἐγώ.
μέλλουσι γάρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων,
ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μή ποθ' ἡλίου
φέγγος προσόψει· ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεῖ
σπέγῃ, χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς, ὑμνήσεις κακά.
πρὸς ταῦτα φράζου, κἀμὲ μή ποθ' ὕστερον
παθοῦσα μέμψῃ. νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευσαι ποιεῖν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

μάλιστ'· ὅταν περ οἴκαδ' Αἴγισθος μόλῃ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἐξίκοιτο τοῦδέ γ' οὕνεκ' ἐν τάχει.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τίν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐλθεῖν ἐκεῖνον, εἴ τι τῶνδε δρᾷν νοεῖ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὅπως πάθῃς τί χρῆμα; ποῦ ποτ' εἰ φρενῶν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς πρόσωτατ' ἐκφύγω.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καλὸς γὰρ οὑμὸς βίοτος, ὥστε θαυμάσαι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' ἦν ἄν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίστασο.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακήν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' οὐ διδάσκω· τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκάθευ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

σὺ ταῦτα θώπευ'· οὐκ ἐμοὺς τρόπους λέγεις.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καλόν γε μέν τοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πεσούμεθ', εἰ χρή, πατρὶ τιμωρούμενοι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

πατὴρ δὲ τούτων, οἶδα, συγγνώμην ἔχει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ταῦτ' ἐστὶ τἄπωθ πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

σὺ δ' οὐχὶ πείσει καὶ ξυναινέσεις ἐμοί;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐ δῆτα. μή πω νοῦν τοσόνδ' εἴην κενή.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

χωρήσομαί τ' ἄρ', οἷπερ ἐσθάλην ὁδοῦ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ποῖ δ' ἐμπορεύῃ; τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πῶς εἶπας; ἢ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὃν ἔκλαν' αὐτή. τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἤρεσεν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἐκ δείματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ θεοὶ πατρῷοι, ξυγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴσοιμ' ἂν τότε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' οὐ κάτοιδα, πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

λέγ' ἀλλὰ τοῦτο. πολλά τοι σμικροὶ λόγοι.
ἔσφηλαν ἤδη, καὶ κατώρθωσαν βροτούς.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

λόγος τις αὐτὴν ἔστιν εἰσιδεῖν πατρὸς
τοῦ σοῦ τε κἀμοῦ δευτέραν ὁμιλίαν
ἐλθόντος ἐς φῶς· εἶτα τόνδ' ἐφέστιον
πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον ὑφόρει ποτὲ
αὐτὸς, τανῦν δ' Αἴγισθος· ἔκ τε τοῦδ' ἄνω
βλαστεῖν βρύοντα θαλλὸν, ὡς καλάστιον
πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα.
τοιαῦτά του παρόντος, ἡνίχ' Ἡλίῳ
δείκνυσι τοὖναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένου.
πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοιδα, πλὴν ὅτι

πέμπει μ' ἐκείνη τοῦδε τοῦ φόβου χάριν.
πρός νυν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν,
ἐμοὶ πιθέσθαι, μηδ' ἀβουλίᾳ πεσεῖν.
εἰ γάρ μ' ἀπώσει, ξὺν κακῷ μέτει πάλιν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ', ὦ φίλη, τούτων μὲν, ὧν ἔχεις χεροῖν,
τύμβῳ προσάψῃς μηδέν. οὐ γάρ σοι θέμις,
οὐδ' ὅσιον, ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἰσθάναι
θέρισματ', οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί.
ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν, ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει
κρύψον νιν, ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς
τούτων πρόσεισι μηδέν· ἀλλ', ὅταν θάνῃ,
χειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθων κάτω.
ἀρχὴν δ' ἄν, εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ
πασῶν ἔβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοὰς
οὐκ ἄν ποθ', ὅν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφε.
σκέψαι γάρ, εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ
γέρα τάδ' οὖν τάφοισι δέξασθαι νέκυς,
ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενής,
ἐμαστιχαλίσθη, κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ
κηλῖδας ἐξέμαξεν. ἆρα μὴ δοκεῖς
λυτῆρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν;
οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθες· σὺ δὲ
τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας,
κἀμοῦ ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
ἃ 'χω, δὸς αὐτῷ τήνδε λιπαρῆ τρίχα,
καὶ ζῶμα τοὐμὸν, οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον.
αἰτοῦ δὲ προσπίπτουσα, γῆθεν εὐμενῆ

ἡμῖν ἀρωγὸν αὐτὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν·
καὶ παῖδ' Ορέστην ἐξ ὑστερτέρας χερὸς
ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐσεμβῆναι ποδὶ,
ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις
χερσὶ σλέφωμεν, ἢ ταυῦν δωρούμεθα.
οἶμαι μὲν οὖν, οἶμαί τι κἀκείνῳ μέλον
πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυσωρόσωτ' ὀνείρατα.
ὅμως δ', ἀδελφὴ, σοί θ' ὑπουργήσον τάδε
ἐμοί τ' ἀρωγὰ, τῷ τε Φιλλάτῳ βροτῶν
πάντων, ἐν Αιδου κειμένῳ κοινῷ πατρί.

ΧΟΡΟΣ.

πρὸς εὐσέβειαν ἡ κόρη λέγει· σὺ δὲ,
εἰ σωφρονήσεις, ὦ φίλη, δράσεις τάδε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

δράσω. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν.
πειρωμένη δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἐμοὶ
σιγὴ παρ' ὑμῶν, πρὸς θεῶν, ἔσλω, φίλαι·
ὡς εἰ τάδ' ἡ τεκοῦσα πεύσεται, πικρὰν
δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι.

ΧΟΡΟΣ.

Εἰ μὴ 'γὼ παράφρων στροφή.
μάντις ἔφυν, καὶ γνώμας
λειπομένα σοφᾶς,
εἶσιν ἁ πρόμαντις
Δίκα, δίκαια φερομένα
χερῶν κράτη· μέτεισιν, ὦ
τέκνον, οὐ μακροῦ χρόνου.

ὑπεστὶ

ὕπνωσέ μοι θράσος,
ἀδυπνόων κλύουσαν
ἀρτίως ὀνειράτων.
οὐ γάρ ποτ' ἀμνασθεῖ γ' ὁ Φύσας
Ελλάνων ἄναξ,
οὐδ' ἀ παλαιὰ χαλκόπληκτος
ἀμφάκης γένυς,
ἃ νιν κατέπεφνεν αἰ-
σχίσταις ἐν αἰκίαις.
ἥξει καὶ πολύπους ἀνίστ.
καὶ πολύχειρ, ἀ δεινοῖς
κρυπτομένα λόχοις,
χαλκόπους Ερινύς.
ἄλεκτρ' ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα
μιαιφόνων γάμων ἀμιλ-
λήματ', οἷσιν οὐ θέμις.
πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει,
μήποτε, μήποθ' ἡμῖν
ἀψεγὲς πελᾶν τέρας
τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν. ἦ τοι
μαντεῖαι βροτῶν
οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις,
οὐδ' ἐν θεσφάτοις,
εἰ μὴ τόδε φέρσμα νυκ-
τὸς εὖ κατασχήσει.
ὦ Πέλοπος ἀ πρόσθεν ἐπῳδός.
πολύπονος ἱππεία,
ὡς ἔμολες αἰανῆ

τᾷδε γᾷ.
εἴτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς
Μυρτίλος ἐκοιμάθη,
παλχρύσων δίφρων
δυσλάνοις αἰκίαις
πρόρριζος ἐκριφθεὶς,
οὔ τις πω
ἔλειπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου
πολύπονος αἰκία.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἀνειμένη μὲν, ὡς ἔοικας, αὖ πλρέφῃ.
οὐ γὰρ πάρεστ' Αἴγισθος, ὅς σ' ἐπωτεῖχ' ἀεὶ
μή τοι θυραίαν γ' οὖσαν αἰσχύνειν φίλους·
νῦν δ', ὡς ἄπεστ' ἐκεῖνος, οὐδὲν ἐντρέπῃ
ἐμοῦ γε. καί τοι πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ
ἐξεῖπας, ὡς θρασεῖα, καὶ πέρα δίκης
ἄρχω καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά.
ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω· κακῶς δέ σε
λέγω, κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμά.
πατὴρ γὰρ, οὐδὲν ἄλλο σοὶ πρόσχημ' ἀεὶ,
ὡς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς
ἔξοιδα· τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι.
ἡ γὰρ Δίκη νιν εἷλεν, οὐκ ἐγὼ μόνη,
ἧ χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονοῦσ' ἐτύγχανες·
ἐπεὶ πατὴρ οὗτος σὸς, ὃν θρηνεῖς ἀεὶ,
τὴν σὴν ὁμαιμον μοῦνος Ἑλλήνων ἔτλη
θῦσαι θεοῖσιν, οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ
λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τίκ[τουσ' ἐγώ.

εἶεν· δίδαξον δή με τοῦ χάριν τίνων
ἔθυσεν αὐτήν. πότερον Ἀργείων ἐρεῖς;
ἀλλ' οὐ μετῆν αὐτοῖσι τήν γ' ἐμὴν κλαυσεῖν.
ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω; κλαυσὼν
τἄμ', οὐκ ἔμελλε τῶνδ' ἐμοὶ δώσειν δίκην;
πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ,
οὓς τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν, πατρὸς
καὶ μητρὸς ὄντας, ἧς ὁ πλοῦς ὤδ' ἦν χάριν;
ἢ τῶν ἐμῶν Λίδης τιν' ἵμερον τέκνων,
ἢ τῶν ἐκείνης, ἔσχε δαίσασθαι πλέον;
ἢ τῷ παναώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ
παίδων πόθος παρεῖτο, Μενέλεω δ' ἐνῆν;
οὐ ταῦτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός;
δοκῶ μέν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω.
φαίη δ' ἂν ἡ θανοῦσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
δύσθυμος· εἰ δέ σοι δοκῶ φρονεῖν κακῶς,
γνώμην δικαίαν σχοῦσα, τοὺς πέλας ψέγε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γ' ἔμ', ὡς ἄρξασά τι
λυπηρόν, εἶτα σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο·
ἀλλ' ἢν ἐφῇς μοι, τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ
λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς, τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

καὶ μὴν ἐφίημ'· εἰ δ' ἔμ' ὧδ' ἀεὶ λόγοις
ἐξῆρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ δὴ λέγω σοι. πατέρα φῂς κλεῖναι. τίς ἂν

τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι,
εἴτ' οὖν δικαίως, εἴτε μή; λέξω δέ σοι
ὡς οὐ δίκη γ' ἔκλεινας· ἀλλά σ' ἔσωσα
πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ᾧ τανῦν ξύνει.
ἐροῦ δὲ τὴν κυναγὸν Ἀρτεμιν, τίνος
ποινῆς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι·
ἢ 'γὼ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν.
πατήρ ποθ' ὑμὸς, ὡς ἐγὼ κλύω, θεᾶς
παίζων κατ' ἄλσος, ἐξεκίνησεν ποδοῖν
ἔλικα κεράστην ἔλαφον, οὗ κατὰ σφαγὰς
ἐκκομπάσας, ἔσως τι τυγχάνει βαλών.
κἀκ τοῦδε μηνίσασα Λητῴα κόρη
κατεῖχ' Ἀχαιούς, ὡς πατὴρ ἀνθίσταθμον
τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὑτοῦ κόρην.
ὧδ' ἦν τὰ κείνης θύματ'· οὐ γὰρ ἦν λύσις
ἄλλη στρατῷ πρὸς οἶκον, οὐδ' εἰς Ἴλιον.
ἀνθ' ὧν βιασθεὶς πολλὰ, κἀνίβας, μόλις
ἔθυσεν αὐτὴν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν.
εἰ δ' οὖν, ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σὸν, κεῖνον θέλων
ἐπωφελῆσαι, ταῦτ' ἔδρα, τούτου θανεῖν
χρὴν αὐτὸν οὕνεκ' ἐκ σέθεν; ποίῳ νόμῳ;
ὅρα, τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς,
μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῇς.
εἰ γὰρ κλενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σύ τοι
πρώτη θανοῖς ἄν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις.
ἀλλ' εἰσόρα, μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς.
εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον ἀνθ' ὅτου τανῦν
αἴσχισθ' ἁπάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις,

ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' οὗ
πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας,
καὶ παιδοπωσιεῖς· τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς
κἀξ εὐσεβῶν βλασφόνλας ἐκβαλοῦσ' ἔχεις.
πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν; ἦ καὶ τοῦτ' ἐρεῖς,
ὡς τῆς θυγατρὸς ἀλίτροινα λαμβάνεις;
αἰσχρῶς δ', ἐάν περ καὶ λέγῃς. οὐ γὰρ καλὸν
ἐχθροῖς γαμεῖσθαι, τῆς θυγατρὸς οὕνεκα.
ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεσθί σε,
ἢ πᾶσαν ἰεῖς γλῶσσαν, ὡς τὴν μητέρα
κακοσθομοῦμεν. καί σ' ἔγωγε δεσπότιν,
ἢ μητέρ' οὐκ ἔλασσον, εἰς ἡμᾶς νέμω,
ἢ ζῶ βίον μοχθηρὸν, ἔκ τε σοῦ κακοῖς
πολλεῖς ἀεὶ ξυνοῦσα, τοῦ τε συννόμου.
ὁ δ' ἄλλος ἔξω, χεῖρα σὴν μόλις φυγών,
τλήμων Ορέστης δυστυχῆ τρίβει βίον·
ὃν πολλὰ δή με σοὶ τρέφειν μιάσματα
ἐπῃτιάσω· καὶ τόδ', εἴπερ ἔσθενον,
ἔδρων ἄν, εὖ τοῦτ' ἴσθι. τοῦδέ γ' οὕνεκα
κἀρυσσέ μ' εἰς ἄπαντας, εἴτε χρὴ κακὴν,
εἴτε σίμαργον, εἴτ' ἀναιδείας πλέαν.
εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις,
σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καλαισχύνω φύσιν.

ΧΟΡΟΣ.

ὁρῶ μένος πνέουσαν· εἰ δὲ σὺν δίκῃ
ξύνεσθι, τοῦδε Φροντίδ' οὐκ ἔτ' εἰσορῶ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ποίας δ' ἐμοὶ δεῖ πρός γε τήνδε Φροντίδας,

ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισε,
καὶ ταῦτα τηλικοῦτος; ἆρ' οὐ σοι δοκεῖ
χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εὖ νῦν ἐπίσταὶ τῶνδ' ἔμ' αἰσχύνην ἔχειν,
κεἰ μὴ δοκῶ σοι· μανθάνω δ', ὅθ' οὕνεκα
ἔξωρα πράσσω, κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα.
ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια, καὶ τὰ σὰ
ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ.
αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκεται.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ θρέμμ' ἀναιδές, ἦ σ' ἐγὼ, καὶ τἄμ' ἔπη,
καὶ τἄργα τἀμὰ πόλλ' ἄγαν λέγειν ποιεῖ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

σύ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ. σὺ γὰρ ποιεῖς
τοὔργον· τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὐρίσκεται.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἀλλ', οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν, θράσους
τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις, εὖτ' ἂν Αἴγισθος μόλῃ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρῃ, μεθεῖσά μοι
λέγειν ἃ χρῄζοιμ'· οὐδ' ἐπίστασαι κλύειν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὔκουν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς
θῦσαί μ', ἐπειδὴ σοί γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐῶ, κελεύω, θῦε· μηδ' ἐπαιτιῶ
τοὐμὸν στόμ', ὡς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ', ἡ παροῦσά μοι,
πάλαιπαρῶ', ἄνακλι τῷδ' ὅπως λυτηρίους
εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων, ὧν νῦν ἔχω.
κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προσλατήριε,
κεκρυμμένην μου βάξιν. οὐ γὰρ ἐν φίλοις
ὁ μῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει
πρὸς φῶς, παρούσης τῆσδε πλησίας ἐμοί·
μὴ ξὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ
σωτείρη ματαίαν βάξιν ἐς πᾶσαν πόλιν.
ἀλλ' ὧδ' ἄκουε. τῇδε γὰρ κἀγὼ φράσω.
ἃ γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσματα
δισσῶν ὀνείρων, ταῦτά μοι, Λύκει' ἄναξ,
εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλά, δὸς τελεσφόρα·
εἰ δ' ἐχθρά, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες.
καὶ μή, με πλούτου τοῦ παρόντος εἴ τινες
δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῇς.
ἀλλ' ὧδέ μ' αἰεὶ ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ,
δόμους Ατρειδῶν σκηπτροά τ' ἀμφέπειν τάδε,
φίλοισί τε ξυνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν,
εὐημερουμένην, καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ
δύσνοια μὴ πρόσεστιν, ἢ λύπη πικρά.
ταῦτ', ὦ Λύκει' Απολλον, ἵλεως κλύων,
δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἐξαιτούμεθα·
τὰ δ' ἄλλα πάντα, καὶ σιωπώσης ἐμοῦ,
ἐπαξιῶ σε δαίμων' ὄντ' ἐξειδέναι.
τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι πάνθ' ὁρᾶν.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ξέναι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς,
εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε;

ΧΟΡΟΣ.

τάδ', ἐστὶν, ὦ ξέν'. αὐτὸς ἥκασας καλῶς.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπωικάζων κυρῶ
κείνου; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν.

ΧΟΡΟΣ.

μάλιστα πάντων. ἥδε σοι κείνη πάρα.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ὦ χαῖρ' ἄνασσα. σοὶ φέρων ἥκω λόγους
ἡδεῖς, φίλου παρ' ἀνδρὸς, Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

εἰδεξάμην τὸ ῥηθέν· εἰδέναι δέ σου
πρώτιστα χρήζω, τίς σ' ἀπέστειλε βροτῶν.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Φανοτεὺς ὁ Φωκεύς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

τὸ ποῖον, ὦ ξέν'; εἰπέ. παρὰ φίλου γὰρ ὢν
ἀνδρὸς, σάφ' οἶδα, προσφιλεῖς λέξεις λόγους.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

τέθνηκ' Ὀρέστης. ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἰ ἐγὼ τάλαιν', ὄλωλα τῆσδ' ἐν ἡμέρᾳ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

τί φῂς, τί φῂς, ὦ ξεῖνε; μὴ ταύτης κλύε.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

θανόντ' Ορέσθην νῦν τε καὶ τότ' ἐννέπω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀπωλόμην δύσθηνος. οὐδέν εἰμ' ἔτι.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

σὺ μὲν τὰ σαύτης πράσσ'· ἐμοὶ δὲ σύ, ξένε,
ταλήθὴς εἶπὲ, τῷ τρόπῳ διόλλυται;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

χἀπεμπόμην πρὸς ταῦτα, καὶ τὸ πᾶν φράσω.
κεῖνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
πρόσχημ' ἀγῶνος, Δελφικῶν ἄθλων χάριν,
ὅτ' ἤσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων
δρόμον προκηρύξαντος, οὗ πρώτη κρίσις,
εἰσῆλθε λαμπρὸς, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας·
δρόμου δ' ἰσώσας τῇ 'φέσει τὰ τέρματα,
νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.
κἄστιν μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω,
οὐκ οἶδα τοιάδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη.
ἓν δ' ἴσθ'. ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς
δρόμων διαύλων πεντάεθλ', ἃ νομίζεται,
τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια
ὠλβίζετ', Ἀργεῖος μὲν ἀναβοώμενος,
ὄνομα δ' Ορέσθης, τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
Ἀγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός ποτε.
καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ'· ὅταν δέ τις θεῶν
βλάπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν.
κεῖνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας, ὅθ' ἱππικῶν
ἦν, ἡλίου τέλλοντος, ὠκύπους ἀγών,

εἰσῆλθε πολλῶν ἁρματηλατῶν μέτα.
εἷς ἦν Ἀχαιὸς, εἷς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπεστάτει·
κἀκεῖνος ἐν τούτοισι, Θεσσαλὰς ἔχων
ἵππους, ὁ πέμπτος· ἕκτος ἐξ Αἰτωλίας
ξανθαῖσι πώλοις· ἕβδομος Μάγνης ἀνήρ·
ὁ δ' ὄγδοος, λευκιππους, Αἰνιὰν γένος·
ἔνατος, Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο·
Βοιωτὸς ἄλλος, δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον.
στάντες δ', ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς
κλήροις ἔπηλαν, καὶ κατέστησαν δίφρους,
χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ἧξαν· οἱ δ' ἅμα
ἵπποις ὁμοκλήσαντες, ἡνίας χεροῖν
ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος
κλύπου κροτητῶν ἁρμάτων· κόνις δ' ἄνω
φορεῖτο· ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι
φειδοῦ κέντρων οὐδέν, ὡς ὑπερβάλοι
χνόας τις αὐτῶν, καὶ φρυάγματ' ἱππικά.
ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις
ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί.
κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην σφήλην ἔχων,
ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα, δεξιόν τ' ἀνεὶς
σειραῖον ἵππον, εἶργε τὸν πρόσχειμενον.
καὶ πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἔστασαν δίφροι·
ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι
πῶλοι βίᾳ φέρουσιν, ἐκ δ' ὑποστροφῆς
τελοῦντες ἕκτον ἔβδομόν τ' ἤδη δρόμον,
μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις·

κἀνέυθεν ἄλλος ἄλλον, ἐξ ἑνὸς κακοῦ,
ἔθραυε, κἀνέστιβε· πᾶν δ' ἐπίμπλατο
ναυαγίων Κρισαῖον ἱππικῶν πέδον.
γνοὺς δ' οὐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος
ἔξω παρασταδᾶ, κἀναχωχεύει, παρεὶς
κλύδωνα· ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον.
ἤλαυνε δ' ἔσχατος μέν, ὑστέρας ἔχων
πώλους Ὀρέστης, τῷ τέλει πίστιν φέρων.
ὁ δ' ὡς ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον,
ὀξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνστείσας θοαῖς
πώλοις, διώκει· κἀξισώσαιν' ζυγὰ
ἠλαυνέτην, τότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἕτερος
κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων.
καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
ὠρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων·
ἔπειτα λύων ἡνίαν ἀριστερὰν
κάμπτοντος ἵππου, λανθάνει σμήλην ἄκραν
παίσας· ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας,
κἀξ ἀνιύγων ὤλισθε· συν δ' ἐλίσσεται
τμητοῖς ἱμᾶσι· τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ
πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον.
στρατὸς δ', ὅπως ὁρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα
δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν,
οἵ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακά,
Φορούμενος πρὸς οὖδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ
σκέλη προφαίνων· ἕς τε νιν διφρηλάται,
μόλις καλασχέθοντες ἱππικὸν δρόμον,
ἔλυσαν αἱματηρὸν, ὥστε μηδένα

γυναῖκ' Φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας.
καί νιν πυρᾷ κήαντες εὐθὺς, ἐν βραχεῖ
χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ
Φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι,
ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονός.
τοιαῦτά τοι ταῦτ' ἐστὶν, ὡς μὲν ἐν λόγοις,
ἀλγεινὰ, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἵπερ εἰδόμεν,
μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.

ΧΟΡΟΣ.

Φεῦ, Φεῦ· τὸ πᾶν δὴ δεσπότοισι τοῖς πάλαι
πρόρριζον, ὡς ἔοικεν, ἔφθαρται γένος.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα; πότερον εὐτυχῆ λέγω,
ἢ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει,
εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

τί δ' ὧδ' ἀθυμεῖς, ὦ γύναι, τῷ νῦν λόγῳ;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· οὐδὲ καὶ κακῶς
πάσχοντι μῖσος ὢν τέκνῳ προσγίγνεται.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ὡς ἔοικεν, ἤκομεν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὔ τοι μάτην γε. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις;
εἴ μοι θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια
προσῆλθες, ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγὼς,
μασθῶν ἀπωσθὰς καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγὰς
ἀπῳξενοῦτο· κἄμ', ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς

ἐξῆλθεν, οὐκ ἔτ' εἶδεν· ἐξαλῶν δ' ἐμοὶ
φόνους πατρῴους, δεῖν' ἐπωπωτείλει τελεῖν·
ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον, οὔτ' ἐξ ἡμέρας,
ἐμὲ σιγάζειν ἡδύν· ἀλλ' ὁ προσπατῶν
χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην.
νῦν δ', (ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ' ἀπηλλαγμαι φόβου
πρὸς τῆσδ', ἐκείνου θ'· ἥδε γὰρ μείζων βλάβη
ξύνοικος ἦν μοι, τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ
ψυχῆς ἄκρατον αἷμα.) νῦν ἔκπλά που,
τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὕνεχ', ἡμερεύσομεν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἵ μοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα,
Ὀρέστα, τὴν σὴν ξυμφοράν, ὅθ' ὧδ' ἔχων
πρὸς τῆσδ' ὑβρίζῃ μητρός. ἆρ' ἔχει καλῶς;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὔ τοι σύ· κεῖνος δ', ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἄκουε, Νέμεσι τοῦ θανόντος ἀρτίως.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἤκουσεν ὧν δεῖ, κἀπεκύρωσεν καλῶς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὕβριζε. νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὔκουν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

πολλῶν ἂν ἥκοις, ὦ ξέν', ἄξιος τυχεῖν,

εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

οὐκοῦν ἀπωσθείχοιμ' ἄν, εἰ τάδ' εὖ χυρεῖ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἥκισθ'· ἐπεί τοι οὔτ' ἐμοῦ καλαξίως
πράξειας, οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου.
ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω· τήνδε δ' ἔκθεσθαι βοᾶν
ἔα τά θ' αὑτῆς, καὶ τὰ τῶν φίλων κακά.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἆρ' ὑμὶν ὡς ἀλγοῦσα κἀδυνωμένη
δεινῶς δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι δοκεῖ
τὸν υἱὸν ἡ δύσθηνος ὧδ' ὀλωλότα;
ἀλλ' ἐγγελῶσα φροῦδος. ὦ τάλαιν' ἐγώ·
Ορέστα φίλταθ', ὡς μ' ἀπώλεσας θανών.
ἀπωσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχῃ φρενὸς,
αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι,
σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶνθ' τιμωρόν ποτε,
κἀμοῦ ταλαίνης. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν;
μόνη γάρ εἰμι, σοῦ τ' ἀπεστερημένη,
καὶ πατρός. ἦ δὴ δεῖ με δουλεύειν πάλιν
ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοὶ,
φονεῦσι πατρός. ἆρά μοι καλῶς ἔχει;
ἀλλ' οὔ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου
ξύνοικος ἔσσομ'· ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ
παρεῖσ' ἐμαυτὴν, ἄφιλος αὐανῶ βίον.
πρὸς ταῦτα, καινέτω τις, εἰ βαρύνεται,
τῶν ἔνδον ὄντων· ὡς χάρις μὲν, ἢν θάνω,
λύπη δ', ἐὰν ζῶ· τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος.

ποῦ πόθ' ἱεραυνοὶ Διὸς, ἢ πρωφή α'.
ποῦ Φαέθων
Ἅλιος, εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες
κρύπτουσιν ἔκηλοι;
ἔ, ἔ· αἲ, αἲ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ παῖ, τί δακρύεις;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

φεῦ.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν μέγ' αὔσῃς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀπολεῖς.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἰ τῶν φανερῶς οἰχομένων εἰς
Ἅιδαν ἐλπίδ' ὑποίσεις, κατ' ἐμοῦ
τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει.

ΧΟΡΟΣ.

οἶδα γὰρ ἄνακθ' Ἀμφιάρεων ἀντιστ. α'.
χρυσοδέτοις
ἅρμασι κρυφθέντα γυναικῶν·
καὶ νῦν ὑπὸ γαίας —

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔ, ἔ· ἰώ.

ΧΟΡΟΣ.

πάμψυχος ἀνάσσει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

φεῦ.

ΧΟΡΟΣ.

φεῦ δῆτ'· ὀλοὰ γάρ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰδάμη —

ΧΟΡΟΣ.

ναί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἶδ', οἶδ'· ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἀμ-
φὶ τὸν ἐν πένθει· ἐμοὶ δ' οὔ τις ἔτ' ἔσθ'·
ὡς γὰρ ἔτ' ἦν, φροῦδος ἀναρπασθείς.

ΧΟΡΟΣ.

δειλαία δειλαίων κυρεῖς. στρ. β'.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

κἀγὼ τοῦδ' ἴσθι, ὑπερίσθι,
πανσύρτῳ πλαμμήνῳ πολλῶν
δεινῶν τε σθυγνῶν τ' ἀχέων.

ΧΟΡΟΣ.

εἶδομεν ἀ θροεῖς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μή μέ νυν μηκέτι
παραγάγῃς, ἵν' οὐ —

ΧΟΡΟΣ.

τί φῄς;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πάρεισιν ἐλπίδων
ἔτι κοινοτόκων
εὐπαλιδᾶν τ' ἀρωγοί.

ΧΟΡΟΣ.

ΧΟΡΟΣ.

πᾶσι θναλοῖς ἔφυ μόρος. ἀντιστ. β'.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις
οὕτως, ὡς κείνῳ δυσλάνῳ,
τριπτοῖς ὁλκοῖς ἐσκύρσαι;

ΧΟΡΟΣ.

ἄσκοπος ἁ λώβα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πῶς γὰρ οὔκ; εἰ ξένος
ἄτερ ἐμᾶν χερῶν —

ΧΟΡΟΣ.

παπαῖ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

κέκευθεν, οὔτε του
τάφου ἀντιάσας,
οὔτε γόων παρ' ἡμῶν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

Ὑφ' ἡδονῆς σοι, φιλτάτη, διώκομαι,
τὸ κόσμιον μεθεῖσα, σὺν τάχει μολεῖν.
φέρω γὰρ ἡδονάς τε, κἀνάπαυλαν ὧν
πάροιθεν εἶχες καὶ κατέσθενες κακῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πόθεν δ' ἂν εὕροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων
ἄρηξιν, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

πάρεσθ' Ὀρέστης ἡμῖν, ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ
κλύουσ', ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἦ μέμηνας, ὦ τάλαινα, κἀπὶ τοῖς
σαυτῆς κακοῖσι, κἀπὶ τοῖς ἐμοῖς γελᾷς;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει
λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἵ μοι τάλαινα· καὶ τίνος βροτῶν λόγον
τόνδ' εἰσακούσασ', ὧδε πιστεύεις ἄγαν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλου, σαφῆ
σημεῖ' ἰδοῦσα, τῷδε πιστεύω λόγῳ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τίν', ὦ τάλαιν', ἰδοῦσα πίστιν; ἐς τί μοι
βλέψασα, θάλπῃ τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

πρός νυν θεῶν, ἄκουσον, ὡς μαθοῦσ' ἐμοῦ,
τὸ λοιπὸν ἢ φρονοῦσαν, ἢ μωρὰν λέγῃς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

σὺ δ' οὖν λέγ', εἴ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν, ὅσον κατειδόμην.
ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,
ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους
πηγὰς γάλακτος, καὶ περιστεφῆ κύκλῳ
πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός.
ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα, καὶ περισκοπῶ,
μή που τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν.

ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἰδερκόμην τόπον,
τύμβου πρυσεῖρυσον ἆσσον· ἐσχάτης δ' ὁρῶ
πυρᾶς νεωρῇ βόστρυχον τεθυμένον·
κεὐθὺς τάλαιν' ὡς εἶδον, ἐμπαίει τί μοι
ψυχῇ ξύνηθες ὄμμα, φιλτάτου βροτῶν
πάντων Ορέστου τοῦθ' ὁρᾶν τεκμήριον·
καὶ χερσὶ βαστάσασα, δυσφημῶ μὲν οὖ,
χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων.
καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι,
μή του τόδ' ἀγλαΐσμα, πλὴν κείνου, μολεῖν.
τῷ γὰρ προσήκει, πλήν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ, τόδε;
κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι,
οὐδ' αὖ σύ. πῶς γάρ; ἤ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς
ἔξεστ' ἀκλαύστῳ τῆσδ' ἀπωσθῆναι θέγης.
ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὔθ' ὁ νοῦς φιλεῖ
τοιαῦτα πράσσειν, οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν·
ἀλλ' ἔστ' Ορέστου ταῦτα τἀπιτίμια.
ἄγ', ὦ φίλη, θάρσυνε. τοῖς αὐτοῖσί τοι
οὐχ ὠὐτὸς αἰεὶ δαιμόνων παραστατεῖ.
νῷν δ' ἦν τὰ πρόσθεν σθυγνός· ἡ δὲ νῦν ἴσως
πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Φεῦ τῆς ἀνοίας. ὡς σ' ἐπῳκτειρω πάλαι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τί δ' ἔσθιν; οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐκ οἶσθ' ὅπου γῆς οὐδ' ὅπου γνώμης φέρῃ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ', ἃ γ' εἶδον ἐμφανῶς;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τέθνηκεν, ὦ τάλαινα· ταχείου δέ σοι
σωτῆρι' ἔρρει· μηδὲν ἐς κεῖνόν γ' ὁρᾶ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

οἴ μοι τάλαινα· τοῦ τάδ' ἤκουσας βροτῶν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τοῦ πλησίον παρόντος, ἡνίκ' ὤλλυτο.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καὶ ποῦ 'στιν οὗτος; θαῦμά τοι μ' ὑπέρχεται.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

κατ' οἶκον, ἡδύς, οὐδὲ μητρὶ δυσχερής.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

οἴ μοι τάλαινα. τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν
τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κλερίσματα;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἶμαι μάλιστ' ἔγωγε τοῦ τεθνηκότος
μνημεῖ' Ὀρέστου ταῦτα προσθεῖναί τινά.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὦ δυσλυχής. ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους
τοιούσδ' ἔχουσ' ἔσωσδον, οὐκ εἰδυῖ' ἄρα
ἵν' ἦμεν ἄτης· ἀλλὰ νῦν, ὅθ' ἱκόμην,
τά τ' ὄντα πρόσθεν, ἄλλα θ' εὑρίσκω κακά.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὕτως ἔχει σοι ταῦτ'· ἐὰν δ' ἐμοὶ πίθῃ,
τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἦ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐκ ἔσθ' ὅ γ' εἶπον· οὐ γὰρ ὧδ' ἄφρων ἔφυν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τί γὰρ κελεύεις, ὧν ἐγὼ φερέζυγος;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τλῆναί σε δρῶσαν ἃ 'γὼ παραινέσω.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπωσόμαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὅρα, πάνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἐρῶ. ξυνοίσω πᾶν ὅσονπερ ἂν σθένω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἄκουε δὴ νῦν, ἧ βεβούλευμαι τελεῖν.
παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων
ὡς οὔ τις ἡμῖν ἐστὶν, ἀλλ' Αιδης λαβὼν
ἀπεσπέρηκε, καὶ μόνα λελείμμεθον.
ἔγωγ', ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ
θαλλοῦλά γ' εἰσήκουον, εἶχον ἐλπίδας,
Φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἵξεσθαι πατρός·
νῦν δ' ἡνίκ' οὐκ ἔτ' ἐστὶν, εἰς σὲ δὴ βλέπω,
ὅπως τὸν αὐτόχειρα πατρῴου Φόνου
ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ κατοικήσεις κλανεῖν
Αἴγισθον. οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι.
ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος; ἐς τίν' ἐλπίδων
βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; ἧ πάρεσθι μὲν σθένειν

πλούτου πατρῴου κλῆσιν ἐσληρημένη,
πάρεσλι δ' ἀλγεῖν, ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου
ἄλεκλρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε.
καὶ τῶνδε μέν τοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως
τεύξει ποτ'. οὐ γὰρ ὧδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ
Αἴγισθος, ὥσλε σόν ποτ' ἢ κἀμὸν γένος
βλασλεῖν ἐᾶσαι, πημονὴν αὐτῷ σαφῆ.
ἀλλ' ἢν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι,
πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
θανόντος οἴσει, τοῦ κασιγνήτου θ' ἅμα·
ἔπειτα δ', ὥσπερ ἐξέφυς, ἐλευθέρα
καλεῖ τὸ λοιπὸν, καὶ γάμων ἐπαξίων
τεύξει. Φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρησλὰ πᾶς ὁρᾶν.
λήγῳ γε μὴν εὐκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην
σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς πεισθεῖσ' ἐμοί;
τίς γάρ ποτ' ἀσλῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν
τοιοῖσδ' ἐπαίνοις οὐχὶ δεξιώσεται;
Ἰδεσθε τώδε τὼ κασιγνήτω, φίλοι,
ὡς τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην,
ὡς τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ,
ψυχῆς ἀφειδήσανλε, προὐσλήτην φόνου.
τούτω φιλεῖν χρὴ, τώδε χρὴ πάνλας σέβειν·
τώδ' ἔν θ' ἑορταῖς, ἔν τε πανδήμῳ πόλει
τιμᾶν ἅπανλας, οὕνεκ' ἀνδρείας, χρεών.—
τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν,
ζώσαιν θανούσαιν θ' ὥσλε μὴ 'κλιπεῖν κλέος,
ἀλλ', ὦ φίλη, πείσθητι, συμπόνει πατρὶ,
ξύμπαμεν' ἀδελφῷ, παῦσον ἐκ κακῶν ἐμὲ,

παῦσον δὲ σαυτὴν, τοῦτο γιγνώσκουσ', ὅτι
ΖΗΝ ΑΙΣΧΡΟΝ ΑΙΣΧΡΩΣ ΤΟΙΣ ΚΑΛΩΣ ΠΕΦΥΚΟΣΙΝ.

ΧΟΡΟΣ.

ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶν ἡ προμηθία
καὶ τῷ λέγοντι, καὶ κλύοντι σύμμαχος.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καὶ πρίν γε φωνεῖν, ὦ γυναῖκες, εἰ φρενῶν
ἐτύγχαν' αὐτὴ μὴ κακῶν, ἐσώζετ' ἂν
τὴν εὐλάβειαν, ὥστερ οὐχὶ σώζεται.
ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα, τοιοῦτον θράσος
αὐτὴ θ' ὁωλίζῃ, κἀμὲ ὑπηρετεῖν καλεῖς;
οὐκ εἰσορᾷς; γυνὴ μέν, οὐκ ἀνὴρ ἔφυς·
σθένεις δ' ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερί.
δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχὴς καθ' ἡμέραν,
ἡμῖν δ' ἀωρεῖ, κἀτὶ μηδὲν ἔρχεται.
τίς οὖν, τοιοῦτον ἄνδρα βουλεύων ἐλεῖν,
ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται;
ὅρα, κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ
κτησώμεθ', εἴ τις τούσδ' ἀκούσεται λόγους.
λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδέν, οὐδ' ὠφελεῖ,
βάξιν καλὴν λαβόντε, δυσκλεῶς θανεῖν.
οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
χρῄζων τις, εἶτα μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν.
ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι, κἀξερημῶσαι γένος,
κατάσχες ὀργήν. καὶ τὰ μὲν λελεγμένα
ἄῤῥητ' ἐγώ σοι κἀτελῆ φυλάξομαι·
αὐτὴ δὲ νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ,

γνῶναὶ Φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας.
καί νιν πυρᾷ κήαντες εὐθὺς, ἐν βραχεῖ
χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ
φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι,
ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονός.
τοιαῦτά τοι ταῦτ' ἐστὶν, ὡς μὲν ἐν λόγοις,
ἀλγεινὰ, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἵπερ εἰδόμεν,
μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.

ΧΟΡΟΣ.

φεῦ, φεῦ· τὸ πᾶν δὴ δεσπότῃσι τοῖς πάλαι
πρόῤῥιζον, ὡς ἔοικεν, ἔφθαρται γένος.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα; πότερον εὐτυχῆ λέγω,
ἢ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει,
εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

τί δ' ὧδ' ἀθυμεῖς, ὦ γύναι, τῷ νῦν λόγῳ;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· οὐδὲ καὶ κακῶς
πάσχοντι μῖσος ὢν τέκνῳ προσγίγνεται.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ὡς ἔοικεν, ἤκομεν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὔ τοι μάτην γε. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις;
εἴ μοι θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια
προσῆλθες, ὅσπερ τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγὼς,
μασθῶν ἀπωσθὰς καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγὰς
ἀπεξενοῦτο· κἀμὲ, ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς

ἐξῆλθεν, οὐκ ἔτ' εἶδεν· ἐξκαλῶν δ' ἐμοὶ
Φόνους πατρῴους, δεινὰ προπωτείλει τελεῖν·
ὥσθ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον, οὔτ' ἐξ ἡμέρας,
ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν· ἀλλ' ὁ προσθατῶν
χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην.
νῦν δ', (ἡμέρα γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαι Φόβου
πρὸς τῆσδ', ἐκείνου θ'· ἥδε γὰρ μείζων βλάβη
ξύνοικος ἦν μοι, τοὐμὸν ἐκπονοῦσ' ἀεὶ
ψυχῆς ἄκρατον αἷμα.) νῦν ἔκπλά σου,
τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὕνεχ', ἡμερεύσομεν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἵ μοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα,
Ὀρέστα, τὴν σὴν ξυμφορὰν, ὅθ' ὧδ' ἔχων
πρὸς τῆσδ' ὑβρίζῃ μητρός. ἆρ' ἔχει καλῶς;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὔ τοι σύ· κεῖνος δ', ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἄκουε, Νέμεσι τοῦ θανόντος ἀρτίως.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἤκουσεν ὧν δεῖ, κἀπεκύρωσεν καλῶς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὕβριζε. νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὔκουν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

πολλῶν ἂν ἥκοις, ὦ ξέν', ἄξιος τυχεῖν,

εἰ τήνδ' ἔσαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

οὐκοῦν ἀπωσθείχοιμ' ἂν, εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἥκισθ'· ἐπεί τοι σὔτ' ἐμοῦ καλαξίως
πράξειας, οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου.
ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω· τήνδε δ' ἔκθοσθεν βοᾶν
ἔα τά θ' αὑτῆς, καὶ τὰ τῶν φίλων κακά.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἆρ' ὑμὶν ὡς ἀλγοῦσα κἀδυνωμένη
δεινῶς δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι δοκεῖ
τὸν υἱὸν ἡ δύσθηνος ὧδ' ὀλωλότα;
ἀλλ' ἐγγελῶσα φροῦδος. ὦ τάλαιν' ἐγώ·
Ὀρέστα φίλταθ', ὡς μ' ἀπώλεσας θανών.
ἀπωσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχη φρενὸς,
αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι,
σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε,
κἀμοῦ ταλαίνης. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν;
μόνη γάρ εἰμι, σοῦ τ' ἀπεστερημένη,
καὶ πατρός. ἦ δὴ δεῖ με δουλεύειν πάλιν
ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοὶ,
φονεῦσι πατρός. ἆρά μοι καλῶς ἔχει;
ἀλλ' οὔ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου
ξύνοικος ἔσσομ'· ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ
παρεῖσ' ἐμαυτὴν, ἄφιλος αὐανῶ βίον.
πρὸς ταῦτα, καινέτω τις, εἰ βαρύνεται,
τῶν ἔνδον ὄντων· ὡς χάρις μὲν, ἢν θάνω,
λύπη δ', ἐὰν ζῶ· τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος.

ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διὸς, ἢ ἀμφὶ α'.
ποῦ φαέθων
Ἅλιος, εἰ ταῦτ' ἐφορῶν[ες
κρύπτουσιν ἔκηλοι;
ἐ, ἐ· αἲ, αἲ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ παῖ, τί δακρύεις;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

φεῦ.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν μέγ' αὔσῃς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀπολεῖς.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἰ τῶν φανερῶς οἰχομένων εἰς
Ἅιδαν ἐλπίδ' ὑποίσεις, κατ' ἐμοῦ
ταχομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει.

ΧΟΡΟΣ.

οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων ἀντιστ. α'.
χρυσοδέτοις
ἅρμασι κρυφθέντα γυναικῶν·
καὶ νῦν ὑπὸ γαίας —

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐ, ἐ· ἰώ.

ΧΟΡΟΣ.

πάμψυχος ἀνάσσει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

φεῦ.

ΧΟΡΟΣ.

φεῦ δῆτ'· ὀλοὰ γάρ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐδάμη —

ΧΟΡΟΣ.

ναί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἶδ', οἶδ'· ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἀμ-
φὶ τὸν ἐν πένθει· ἐμοὶ δ' οὔ τις ἔτ' ἔσθ'·
ὃς γὰρ ἔτ' ἦν, φροῦδος ἀναρπασθείς.

ΧΟΡΟΣ.

δειλαία δειλαίων κυρεῖς. ἐπῳδὴ β'.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

κἀγὼ τοῦδ' ἴσθωρ, ὑπερίσθωρ,
παντύρτῳ παμμήνῳ πολλῶν
δεινῶν τε σθυγνῶν τ' ἀχέων.

ΧΟΡΟΣ.

εἴδομεν ἀ θροεῖς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μή μέ νυν μηκέτι
παραγάγῃς, ἵν' οὐ —

ΧΟΡΟΣ.

τί φῄς;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πάρεισιν ἐλπίδων
ἔτι κοινοτέχων
εὐπαλρίδαν τ' ἀρωγοί.

ΧΟΡΟΣ.

ΧΟΡΟΣ.

πᾶσι θναλοῖς ἔφυ μόρος. ἀντιστ. β'.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις
οὕτως, ὡς κείνῳ δυσπάνῳ,
τιμητοῖς ὁλκοῖς ἐσχύσαι;

ΧΟΡΟΣ.

ἄσκοπος ἀ λώβα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πῶς γὰρ οὔκ; εἰ ξένος
ἄτερ ἐμᾶν χερῶν —

ΧΟΡΟΣ.

παπαῖ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

κέκευθεν, οὔτε του
τάφου ἀντιάσας,
οὔτε γόων παρ' ἡμῶν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

Ὑφ' ἡδονῆς σοι, φιλτάτη, διώκομαι,
τὸ κόσμιον μεθεῖσα, σὺν τάχει μολεῖν.
φέρω γὰρ ἡδονάς τε, κἀνάπαυλαν ὧν
πάροιθεν εἶχες καὶ κατέσβενες κακῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πόθεν δ' ἂν εὕροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων
ἄρηξιν, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

πάρεσθ' Ὀρέσθης ἡμὶν, ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ
κλύουσ', ἐναργῶς, ὥστε σε εἰσορᾶς ἐμέ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἦ μέμηνας, ὦ τάλαινα, καὶτὰ τοῖς
σαυτῆς κακοῖσι, καὶτὰ τοῖς ἐμοῖς γελᾷς;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει
λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἵ μοι τάλαινα· καὶ τίνος βροτῶν λόγον
τόνδ' εἰσακούσασ', ὧδε πιστεύεις ἄγαν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλου, σαφῆ
σημεῖ' ἰδοῦσα, τῷδε πιστεύω λόγῳ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τίν', ὦ τάλαιν', ἰδοῦσα πίστιν; ἐς τί μοι
βλέψασα, θάλπῃ τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

πρός νυν θεῶν, ἄκουσον, ὡς μαθοῦσ' ἐμοῦ,
τὸ λοιπὸν ἢ φρονοῦσαν, ἢ μωρὰν λέγῃς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

σὺ δ' οὖν λέγ', εἴ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν, ὅσον κατειδόμην.
ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,
ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους
πηγὰς γάλακτος, καὶ περισταφῆ κύκλῳ
πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός.
ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα, καὶ περισκοπῶ,
μή που τις ἡμῶν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν.

ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον,
τύμβου προσεῖρπον ἆσσον· ἐσχάτης δ' ὀρῶ
πυρᾶς νεωρῇ βόστρυχον τεθυμένον·
κεὐθὺς τάλαιν' ὡς εἶδον, ἐμπαίει τί μοι
ψυχῇ ξύνηθες ὄμμα, φιλτάτου βροτῶν
πάντων Ὀρέστου τοῦθ' ὁρᾶν τεκμήριον·
καὶ χερσὶ βαστάσασα, δυσφημῶ μὲν οὖ,
χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων.
καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι,
μή του τόδ' ἀγλάϊσμα, πλὴν κείνου, μολεῖν.
τῷ γὰρ προσήκει, πλήν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ, τόδε;
κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι,
οὐδ' αὖ σύ. πῶς γάρ; ἥ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς
ἔξεστ' ἀκλαύστῳ τῆσδ' ἀπωσθῆναι στέγης.
ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὔθ' ὁ νοῦς φιλεῖ
τοιαῦτα πράσσειν, οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν·
ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτίμια.
ἄγ', ὦ φίλη, θάρσυνε. τοῖς αὐτοῖσί τοι
οὐχ ὠὐτὸς αἰεὶ δαιμόνων παραστατεῖ.
νῷν δ' ἦν τὰ πρόσθεν σὺγγνός· ἡ δὲ νῦν ἴσως
πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

φεῦ τῆς ἀνοίας. ὥς σ' ἐπῳκτείρω πάλαι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τί δ' ἔστιν; οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐκ οἶσθ' ὅπου γῆς οὐδ' ὅπου γνώμης φέρῃ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ', ἃ γ' εἶδον ἐμφανῶς;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τέθνηκεν, ὦ τάλαινα· τἀκείνου δέ σοι
σωτῆρι' ἔρρει· μηδὲν ἐς κεῖνόν γ' ὁρᾶ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

οἵ μοι τάλαινα· τοῦ τάδ' ἤκουσας βροτῶν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τοῦ πλησίον παρόντος, ἡνίκ' ὤλλυτο.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καὶ ποῦ 'στιν οὗτος; θαῦμά τοι μ' ὑπέρχεται.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

κατ' οἶκον, ἡδύς, οὐδὲ μητρὶ δυσχερής.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

οἵ μοι τάλαινα. τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν
τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κλερίσματα;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἶμαι μάλιστ' ἔγωγε τοῦ τεθνηκότος
μνημεῖ' Ὀρέστου ταῦτα προσθεῖναί τινά.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὦ δυστυχής. ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους
τοιούσδ' ἔχουσ' ἔστειδον, οὐκ εἰδυῖ' ἄρα
ἵν' ἦμεν ἄτης· ἀλλὰ νῦν, ὅθ' ἱκόμην,
τά τ' ὄντα πρόσθεν, ἄλλα θ' εὑρίσκω κακά.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὕτως ἔχει σοι ταῦτ'· ἐὰν δ' ἐμοὶ πίθῃ,
τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἦ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐκ ἔσθ' ὅ γ' εἶπον· οὐ γὰρ ὧδ' ἄφρων ἔφυν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τί γὰρ κελεύεις, ὧν ἐγὼ φερέγγυος;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τλῆναί σε δρῶσαν ἃ 'γὼ παραινέσω.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπωσόμαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὅρα, πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὁρῶ. ξυνοίσω πᾶν ὅσον σθένω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἄκουε δὴ νῦν, ἧ βεβούλευμαι τελεῖν.
παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων
ὡς οὔ τις ἡμῖν ἐστὶν, ἀλλ' Ἀιδης λαβὼν
ἀπεστέρηκε, καὶ μόνα λελείμμεθον.
ἔγωγ', ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ
θαλλοῦλά γ' εἰσήκουον, εἶχον ἐλπίδας,
Φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἵξεσθαι πατρός·
νῦν δ' ἡνίκ' οὐκ ἔτ' ἐστὶν, εἰς σὲ δὴ βλέπω,
ὅπως τὸν αὐτόχειρα πατρῴου Φόνου
ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ κατοκνήσεις κλανεῖν
Αἴγισθον. οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι.
ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος; ἐς τίν' ἐλπίδων
βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; ἧ πάρεσθι μὲν σθένειν

πλούτου πατρῴου κλῆσιν ἐσληρημένη,
πάρεσλι δ' ἀλγεῖν, ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου
ἄλεκλρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε.
καὶ τῶνδε μέν τοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως
τεύξει ποτ'. οὐ γὰρ ὧδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ
Αἴγισθος, ὥσλε σόν ποτ' ἢ κἀμὸν γένος
βλασλεῖν ἐᾶσαι, πημονὴν αὐτῷ σαφῆ.
ἀλλ' ἢν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι,
πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
θανόντος οἴσει, τοῦ κασιγνήτου θ' ἅμα·
ἔπειτα δ', ὥσπερ ἐξέφυς, ἐλευθέρα
καλεῖ τὸ λοιπὸν, καὶ γάμων ἐπαξίων
τεύξει. Φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρησλὰ πᾶς ὁρᾶν.
λήγῳ γε μὴν εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην
σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς πεισθεῖσ' ἐμοί;
τίς γάρ ποτ' ἀσλῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν
τοιοῖσδ' ἐπαίνοις οὐχὶ δεξιώσεται;
Ἰδέσθε τώδε τὼ κασιγνήτω, φίλοι,
ὡς τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην,
ὡς τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ,
ψυχῆς ἀφειδήσανλε, προὐσλήτην φόνου.
τούτω φιλεῖν χρή, τώδε χρὴ πάνλας σέβειν·
τώδ' ἔν θ' ἑορταῖς, ἔν τε πανδήμῳ πόλει
τιμᾶν ἅπανλας, οὕνεκ' ἀνδρείας, χρεών.—
τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν,
ζώσαιν θανούσαιν θ' ὥσλε μὴ 'κλιπεῖν κλέος.
ἀλλ', ὦ φίλη, πείσθητι, συμπόνει πατρὶ,
ξύσλεγε δ' ἀδελφῷ, παῦσον ἐκ κακῶν ἐμὲ,

παῦσον δὲ σαυτὴν, τοῦτο γιγνώσκουσ', ὅτι
ΖΗΙΝ ΑΙΣΧΡΟΝ ΑΙΣΧΡΩΣ ΤΟΙΣ ΚΑΛΩΣ ΠΕΦΥΚΟΣΙΝ.

ΧΟΡΟΣ.

ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶν ἡ προμηθία
καὶ τῷ λέγοντι, καὶ κλύοντι σύμμαχος.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καὶ πρίν γε φωνεῖν, ὦ γυναῖκες, εἰ φρενῶν
ἐτύγχαν' αὐτὴ μὴ κακῶν, ἐσώζετ' ἂν
τὴν εὐλάβειαν, ὥστωερ οὐχὶ σώζεται.
ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα, τοιοῦτον θράσος
αὐτὴ θ' ὁωλίζη, κἄμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς;
οὐκ εἰσορᾷς; γυνὴ μέν, οὐκ ἀνὴρ ἔφυς·
σθένεις δ' ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερί.
δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχὴς καθ' ἡμέραν,
ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ, κἀτὶ μηδὲν ἔρχεται.
τίς οὖν, τοιοῦτον ἄνδρα βουλεύων ἑλεῖν,
ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται;
ὅρα, κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ
κτησώμεθ', εἴ τις τοῦσδ' ἀκούσεται λόγους.
λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδέν, οὐδ' ἐπωφελεῖ,
βάξιν καλὴν λαβόντε, δυσκλεῶς θανεῖν.
οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
χρήζων τις, εἶτα μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν.
ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι, κἀξερημῶσαι γένος,
κατάσχες ὀργήν. καὶ τὰ μὲν λελεγμένα
ἄῤῥητ' ἐγώ σοι κἀτελῆ φυλάξομαι·
αὐτὴ δὲ νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ,

σθένουσα μηδὲν, τοῖς κρατοῦσιν εἰκάθειν.

ΧΟΡΟΣ.

πείθου. προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ
κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, οὐδὲ νοῦ σοφοῦ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας· καλῶς σ᾽,
ἤδη σ᾽ ἀπορρίψουσαν ἄπηγγελλόμην.
ἀλλ᾽ αὐτοχειρί μοι, μόνη τε δρασθέον
τοὔργον τόδ᾽· οὐ γὰρ δὴ κενόν γ᾽ ἀφήσομεν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

Φεῦ·
εἶθ᾽ ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην, πατρὸς
θνήσκοντος, εἶναι· πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ᾽ ἦν φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἄσχει τοιαύτη νοῦν δι᾽ αἰῶνος μένειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν καλῶς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας σέλυγῶ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀνέξομαι κλύουσα, χὤταν εὖ λέγῃς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ᾽ οὔ ποτ᾽ ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χὠ λοιπὸς χρόνος.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἄπελθε. σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἔνεσθιν· ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐλθοῦσα μηδὲν ταῦτα πάντ' ἔξειπε σῇ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγώ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' οὖν ἐπίσθω γ' οἵ μ' ἀτιμίας ἄγεις.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀτιμίας μὲν οὔ, προμηθείας δέ σου.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισωτέσθαι με δεῖ;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ' ἡγήσει σὺ νῷν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ δεινὸν, εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

εἴρηκας ὀρθῶς, ᾧ σου πρόσκεισαι κακῷ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δ'; οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' ἔσθιν, ἔνθα χ' ἡ δίκη βλάβην φέρει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' εἰ ποιήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν ποιήσω γ', οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καὶ τοῦτ' ἀληθὲς, οὐδὲ βουλεύσει πάλιν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

βουλῆς γάρ ἐστιν οὐδὲν ἔχθιον κακῆς.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

Φρονεῖν ἔοικας οὐδέν, ὧν ἐγὼ λέγω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πάλαι δέδοκται ταῦτα, κοὐ νεωστί μοι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἄπειμι τοίνυν. οὔτε γὰρ σὺ τἄμ' ἔπη
τολμᾷς ἐπαινεῖν, οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' εἶσιθ'. οὔ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε,
οὐδ' ἢν σφόδρ' ἱμείρουσα τυγχάνῃς· ἐπεὶ
πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι
φρονεῖν, φρόνει τοιαῦθ'. ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς
ἤδη βεβήκῃς, τἄμ' ἐπαινέσεις ἔπη.

ΧΟΡΟΣ.

Τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους στροφὴ α'.
οἰωνοὺς ἐπορώμενοι
τροφᾶς κηδομένους, ἀφ' ὧν τε
βλαστῶσιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὑρω-

σι, τάδ' οὐκ ἔσ' ἴσας τελοῦμεν;
ἀλλ', οὐ τὰν Διὸς ἀσφαπὰν
καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν,
δαρὸν οὐκ ἀπτοίνητοι.
ὦ χθονία βροτοῖσι φάμα,
κατά μοι βόασον οἰκρὰν
ὄπα τοῖς ἔνερθ' Ατρείδαις,
ἀχόρευτα φέρουσ' ὀνείδη·
ὅτι σφίσ' ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων ἀντιστ. α'.
νοσεῖ· τὰ δὲ πρὸς τέκνων
δισσὰ φύλοσις οὐκ ἔτ' ἐξι-
σοῦται φιλοτασίῳ διαίτᾳ.
πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει
Ηλέκτρα, τὸν ἀεί, πατρὸς
δειλαία, σταλάχουσ', ὅπως
ἀ πανόδυρτος ἀηδὼν,
οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμηθὴς,
τό τε μὴ βλέπειν ἑτοίμα,
διδύμαν ἑλοῦσ' ἐριννύν.
τίς ἂν εὐπατρις ὧδε βλάστοι;
οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν, ζῶν κακῶς, στροφὴ β'.
εὔκλειαν αἰσχύναι θέλει
νώνυμος, ὦ παῖ, παῖ,
ὡς καὶ σὺ πάγκλαυστον αἰ-
ῶνα κοινὸν εἵλου,
τὸ μὴ καλὸν καθοσιώσασα,
δύο φέρειν ἐν ἑνὶ λέγῳ,
σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκλῆσθαι.

ζώής μοι καθύπερθεν χερὶ, ἀντιστ. β'.
πλούτῳ τε, τῶν ἐχθρῶν, ὅσον
νῦν ὑπὸ χεῖρα ναίεις·
ἐπεί σ' ἐφεύρηκα μοί-
ρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ
βεβῶσαν· ἃ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε
νόμιμα, τῶνδε φερομέναν
ἄρίστα τᾷ Διὸς εὐσεβείᾳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἀρ', ὦ γυναῖκες, ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν,
ὀρθῶς θ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρήζομεν;

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἐξερευνᾷς, καὶ τί βουληθεὶς πάρει;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Αἴγισθον, ἔνθ' ὤκηκεν, ἱστορῶ πάλαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εὖ θ' ἱκάνεις, χῳ φράσας ἀζήμιος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν
ἡμῶν ποθεινὴν κοινόωσιν παρουσίαν;

ΧΟΡΟΣ.

ἥδ', εἰ τὸν ἄρχισθόν γε κηρύσσειν χρεών.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἴθ', ὦ γύναι, δήλωσον εἰσελθοῦσ' ὅτι
Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθόν τινες.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἵ μοι τάλαιν'. οὐ δή ποθ' ἧς ἠκούσαμεν
φήμης φέρουσες ἐμφανῆ τεκμήρια;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'· ἀλλ' ἐμοὶ γέρων
ἐφεῖτ' Ορέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δ' ἔστιν, ὦ ξέν'; ὡς μ' ὑπέρχεται φόβος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

φέρουλες αὐτοῦ μικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ
τεύχει θανόντος, ὡς ἐρᾷς, κομίζομεν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἰ ἐγὼ τάλαινα, τοῦτ' ἐκεῖν' ἤδη σαφές.
πρόχειρον ἄχθος, ὡς ἔοικε, δέρκομαι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἴπερ τι κλαίεις τῶν Ορεστείων κακῶν,
τόδ' ἄγγος ἴσθι σῶμα τοὐκείνου σέβον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ ξεῖνε, δός νυν, πρὸς θεῶν, εἴπερ τόδε
κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος, ἐς χεῖρας λαβεῖν,
ὅπως ἐμαύτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ
ξὺν τῇδε κλαύσω καἰποδύρωμαι σποδῷ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

δόθ', ἥ τις ἐστὶ, προσφέρουλες. οὐ γὰρ ὡς
ἐν δυσμενείᾳ γ' οὖσ' ἐπαιτεῖται τάδε·
ἀλλ' ἢ φίλων τις, ἢ πρὸς αἵματος φύσιν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ,
ψυχῆς Ορέστου λοιπόν, ὡς σ' ἀπ' ἐλπίδων,
οὐχ ὧνπερ ἐξέπεμπον, εἰσεδεξάμην.
νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν·

δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ.
ὡς ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον,
πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι, χεροῖν
κλέψασα ταῖνδε, κἀνασώσασθαι φόνου,
ὅπως θανὼν ἔκειτο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
τύμβου πατρῴου κοινὸν εἰληχὼς μέρος.
νῦν δ' ἐκ[τὸς οἴκων, κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγάς,
κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δίχα·
κοὔτ' ἐν φίλῃσι χερσὶν ἡ τάλαιν' ἐγὼ
λουτροῖς ἐκόσμησ', οὔτε παμφλέκ[του πυρὸς
ἀνειλόμην, ὡς εἰκός, ἄθλιον βάρος.
ἀλλ' ἐν ξένῃσι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας,
σμικρὸς προσήκεις ὄ[γκος ἐν σμικρῷ κύτει.
οἵ μοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ
πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον. οὔτε γάρ ποτε
μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος·
οὔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός·
ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σοὶ προσηυδώμην ἀεί.
νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
θανόντα σὺν σοί. πάντα γὰρ ξυναρπάσας,
θύελλ' ὅπως, βέβηκας. οἴχεται πατήρ·
τέθνηκ' ἐγώ σοι· φροῦδος αὐτὸς εἶ θανών·
γελῶσι δ' ἐχθροί· μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς
μήτηρ ἀμήτωρ, ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις
φήμας λάθρα προὔπεμπες, ὡς φανούμενος
τιμωρὸς αὐτός. ἀλλὰ ταῦθ' ὁ δυσλυχὴς
δαίμων ὁ σός τε κἀμὸς ἐξαφείλετο.

ὃς σ' ὧδ' ἐμοὶ προὔπεμψεν, ἀντὶ φιλτάτης
μορφῆς, σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ.
οἴ μοι μοι.
ὦ δέμας οἰκτρόν. φεῦ, φεῦ.
ὦ δεινοτάτας, οἴ μοι μοι,
πεμφθεὶς κελεύθους, φίλταθ', ὡς μ' ἀπώλεσας·
ἀπώλεσας δῆτ', ὦ κατίγνητον κάρα.
τοιγὰρ σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε σέλας,
τὴν μηδέν, εἰς τὸ μηδέν, ὡς ξὺν σοὶ κάτω
ναίω τὸ λοιπόν. καὶ γὰρ ἡνίκ' ἦσθ' ἄνω,
ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων· καὶ νῦν ποθῶ
τοῦ σοῦ θανοῦσα μὴ 'πολείπεσθαι τάφου.
τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὁρῶ λυπουμένους.

ΧΟΡΟΣ.

θνητοῦ πέφυκας πατρὸς, Ηλέκτρα, φρόνει·
θνητὸς δ' Ορέστης· ὥστε μὴ λίαν σέβε.
πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

φεῦ, φεῦ. τί λέξω; ποῖ, λόγων ἀμηχανῶν,
ἔλθω; κρατεῖν γὰρ οὐκ ἔτι γλώσσης σθένω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δ' ἔσχες ἄλγος; πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ηλέκτρας τόδε;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τόδ' ἔστ' ἐκεῖνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οἴ μοι ταλαίνης ἆρα τῆσδε συμφορᾶς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δή ποτ', ὦ ξέν', ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὔ τοι ποτ' ἄλλην ἢ 'μὲ δυσφημεῖς, ξένε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δή ποτ', ὦ ξέν', ὧδ' ἐπισκοπῶν στένεις;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὡς οὐκ ἄρ' ἦδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐν τῷ διέγνως τοῦτο τῶν εἰρημένων;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὁρῶν σε πολλοῖς ἐμπιτρέπουσαν ἄλγεσι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν ὁρᾷς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω βλέπειν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὅθ' οὕνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τοῖς τοῦ; πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τοῖς πατρός. εἶτα τοῖσδε δουλεύω βίᾳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῆδε προτρέπει βροτῶν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μήτηρ καλεῖται· μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τί δρῶσα; πότερα χερσὶν, ἢ λύμῃ βίου;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ χερσὶ, καὶ λύμαισι, καὶ πᾶσιν κακοῖς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὔθ' ὑπαρήξων, οὔθ' ὁ κωλύσων πάρα;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐ δῆθ'. ὃς ἦν γάρ μοι, σὺ προὔθηκας σφοδόν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ δύστολμ', ὡς ὁρῶν σ' ἐπῳκτείρω πάλαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μόνος βροτῶν νυν ἴσθ' ἐπῳκτείρας ποτέ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μόνος γὰρ ἥκω τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐ δή ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἐγὼ φράσαιμ' ἂν, εἰ τὸ τῶνδ' εὔνουν πάρα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἔστιν εὔνουν, ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μέθες τόδ' ἄγγος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τοῦτό μ' ἐργάσῃ, ξένε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πιθοῦ λέγοντι, κοὐχ ἁμαρτήσει ποτέ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μὴ, πρὸς γενείου, μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλταλα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὔ φημ' ἐάσειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,

Ορέσθα, τῆς σῆς εἰ σθερήσομαι ταφῆς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εὔφημα φώνει. πρὸς δίκης γὰρ οὐ σθένεις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκῃ σθένω;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὔ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἄτιμος οὐδενὸς σύ· τοῦτο δ' οὐχὶ σόν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἴπερ γ' Ορέσθου σῶμα βασθάζω τόδε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἀλλ' οὐκ Ορέσθου, πλὴν λόγῳ γ' ἠσκημένον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ ταλαιπώρου τάφος;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ ἔσθι. τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔσθιν τάφος.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πῶς εἶπας, ὦ παῖ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ψεῦδος οὐδὲν ὧν λέγω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ ζῇ γὰρ ὠνήρ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ γὰρ σὺ κεῖνος;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τήνδε προσβλέψασ' ἐμοῦ
σφραγῖδα πατρὸς, ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φίλτατον φῶς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

φίλτατον, ξυμμαρτυρῶ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φθέγμ', ἀφίκου;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μηκέτ' ἄλλοθεν πύθῃ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔχω σε χερσίν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὡς τὰ λοίπ' ἔχοις ἀεί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φίλταται γυναῖκες, ὦ πολίτιδες,
ὁρᾶτ' Ὀρέστην τόνδε, μηχαναῖσι μὲν
θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον.

ΧΟΡΟΣ.

ὁρῶμεν, ὦ παῖ, καὶ συμφοραῖσί μοι
γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰὼ γοναὶ, στροφὴ α'.
γοναὶ σωμάτων ἐμοὶ φιλτάτων,
ἐμόλετ' ἀρτίως,
ἐφεύρετ', ἦλθετ', εἶδεθ' οὓς ἐχρῄζετε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πάρεσμεν· ἀλλὰ σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δ' ἔστι;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σιγᾶν ἄμεινον, μή τις ἔνδοθεν κλύῃ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ', οὐ μὰ τάν γ' ἀδμήταν αἰὲν Ἄρτεμιν, στροφὴ β'.
τόδε μὲν οὔ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι,
περισσὸν ἄχθος ἔνδον
γυναικῶν ὂν αἰεί.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὅρα γε μὲν δὴ, καὶν γυναιξὶν ὡς Ἄρης
ἔνεστιν· εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά που.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὀτοτοτοῖ. ἀντιστροφὴ γ'.
ἀνέφελον ἐπέβαλες
οὔ ποτε καταλύσιμον,
οὐδέποτε λησόμενον
. . . . . .
ἀμέτερον
οἷον ἔφυ κακόν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἔξοιδα καὶ ταῦτ'· ἀλλ' ὅταν παρουσία
φράζῃ, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὁ πᾶς ἐμοὶ ἀντιστ. α'.
ὁ πᾶς ἂν πρέπῃ παρὼν ἐννέπειν
τάδε δίκᾳ χρόνος.
μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ξύμφημι κἀγώ. τοιγαροῦν σώζου τόδε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δρῶσα;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εὖ μή 'πι καιρὸς, μὴ μακρὰν βούλου λέγειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε, σοῦ πεφηνότος, ἀντιστ. β'.
μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων;
ἐπεί σε νῦν ἀφράστως
ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τότ' εἶδες, ὅτε θεοί μ' ἐπώτρυναν μολεῖν.

. . . . . .

ΗΛΕΚΤΡΑ.

. . . . . ἀντιστ. γ'.
ἔφρασας ὑπερτέραν
τᾶς πάρος ἔτι χάριτος,
εἴ σε θεὸς ἐπῶρσεν
ἀμέτερα πρὸς μέλαθρα·
δαιμόνιον
αὐτὸ τίθημ' ἐγώ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τὰ μέν; σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργάθειν· τὰ δὲ,
δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰὼ χρόνῳ μακρῷ Φιλτάταν ὁδὸν
ἐπαξιώσας ὦδ' ἐμοὶ φανῆναι,
μή τοι, πολύσπονον ὦδ' ἰδὼν, —

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τί μὴ ποήσω;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μή μ' ἀπωσπερήσῃς
τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἦ κάρτα κἀν ἄλλοισι θυμοίμην ἰδών.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ξυναινεῖς;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τί μὴ οὔ;

ὦ φίλαι, ἔκλυον ἂν
ἐγὼ οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐδάν.
ἔσχον ὀργὰν ἄναυδον,
οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα τάλαινα.
νῦν δ' ἔχω σε· πρεσφάνης δὲ
φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν,
ἃς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες.

καὶ μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκ' ἐμὲ,
μήθ' ὡς πατρῴαν κλῆσιν Αἴγισθος δόμων
ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην.
χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.
ἀλλ' ἁρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ,
σήμαιν', ὅπου Φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι,
γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ.
οὕτως δ', ὅπως μήτηρ σε μὴ 'πιγνώσεται
Φαιδρῷ προσώπῳ, νῷν ἐπελθόντοιν δόμους·
ἀλλ' ὡς ἐπ' ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένῃ
στέναζ'. ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε
χαίρειν παρέσται, καὶ γελᾶν ἐλευθέρως.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ', ὦ κασίγνητ', ὥστ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον,
καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδ'· ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς,
πρὸς σοῦ λαβοῦσα, κοὐκ ἐμὰς, ἐκτησάμην.
κοὐδ' ἄν σε λυπήσασα βουλοίμην βραχὺ
αὐτὴ μέγ' εὑρεῖν κέρδος. οὐ γὰρ ἂν καλῶς
ὑπηρετοίμην τῷ παρόντι δαίμονι.
ἀλλ' οἶσθα μὲν τἀνθένδε, πῶς γὰρ οὔ; κλύων
ὅθ' οὕνεκ' Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας,
μήτηρ δ' ἐν οἴκοις· ἦν σὺ μὴ δείσῃς ποθ', ὡς
γέλωτι Φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα.
μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκ' ἐμοί·
κἀπεί σ' ἐσεῖδον, οὔ ποτ' ἐκλήξω χαρᾶς
δακρυρροοῦσα. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγὼ,
ἥ τις μιᾷ σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε
καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; εἴργασαι δ' ἔμ' ἄσκοπα·

ζᾴής μοι καθύπερθεν χερὶ, ἀντιστ. β'.
πλούτῳ τε, τῶν ἐχθρῶν, ὅσον
νῦν ὑπὸ χεῖρα ναίεις·
ἐπεί σ' ἐφεύρηκα μοί-
ρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ
βεβῶσαν· ἃ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε
νόμιμα, τῶνδε φερομέναν
ἄρισθα τᾷ Διὸς εὐσεβείᾳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Αρ', ὦ γυναῖκες, ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν,
ὀρθῶς θ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρήζομεν;

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἐξερευνᾷς, καὶ τί βουληθεὶς πάρει;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Αἴγισθον, ἔνθ' ὤκησεν, ἱστορῶ πάλαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εὖ θ' ἱκάνεις, χῳ φράσας ἀζήμιος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν
ἡμῶν ποθεινὴν κοινότατον παρουσίαν;

ΧΟΡΟΣ.

ἥδ', εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἴθ', ὦ γύναι, δήλωσον εἰσελθοῦσ' ὅτι
Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθόν τινες.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἵ μοι τάλαιν'. οὐ δή ποθ' ἧς ἠκούσαμεν
φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'· ἀλλ' ἐμοὶ γέρων
ἐφεῖτ' Ὀρέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δ' ἔστιν, ὦ ξέν'; ὡς μ' ὑπέρχεται φόβος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

φέρονῖες αὐτοῦ μικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ
τεύχει θανόντος, ὡς ἐρᾷς, κομίζομεν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἰ ἐγὼ τάλαινα, τοῦτ' ἐκεῖν' ἤδη σαφές.
πρόχειρον ἄχθος, ὡς ἔοικε, δέρκομαι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἴπερ τι κλαίεις τῶν Ὀρεστείων κακῶν,
τόδ' ἄγγος ἴσθι σῶμα τοὐκείνου σέβον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ ξεῖνε, δός νυν, πρὸς θεῶν, εἴπερ τόδε
κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος, ἐς χεῖρας λαβεῖν,
ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ
ξὺν τῇδε κλαύσω καἰπωδύρωμαι σποδῷ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

δόθ', ἥ τις ἐστὶ, προσφέρονῖες. οὐ γὰρ ὡς
ἐν δυσμενείᾳ γ' οὖσ' ἐπαιτεῖται τάδε·
ἀλλ' ἢ φίλων τις, ἢ πρὸς αἵματος φύσιν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ,
ψυχῆς Ὀρέστου λοιπόν, ὡς σ' ἀπ' ἐλπίδων,
οὐχ ὧνπερ ἐξέπεμψαν, εἰσεδεξάμην.
νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν·

δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ.
ὡς ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον,
πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι, χεροῖν
κλέψασα ταῖνδε, κἀνασώσασθαι φόνου,
ὅπως θανὼν ἔκειτο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
τύμβου πατρῴου κοινὸν εἰληχὼς μέρος.
νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων, κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγάς,
κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δίχα·
κοὔτ' ἐν φίλῃσι χερσὶν ἡ τάλαιν' ἐγὼ
λουτροῖς ἐκόσμησ', οὔτε παμφλέκτου πυρὸς
ἀνειλόμην, ὡς εἰκός, ἄθλιον βάρος.
ἀλλ' ἐν ξένῃσι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας,
σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
οἵ μοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ
πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον. οὔτε γάρ ποτε
μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος·
οὔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός·
ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σοὶ προσηυδώμην ἀεί.
νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταὔτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
θανόντα σὺν σοί. πάντα γὰρ ξυναρπάσας,
θύελλ' ὅπως, βέβηκας. οἴχεται πατήρ·
τέθνηκ' ἐγώ σοι· φροῦδος αὐτὸς εἶ θανών·
γελῶσι δ' ἐχθροί· μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς
μήτηρ ἀμήτωρ, ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις
φήμας λάθρα προὔπεμπες, ὡς φανούμενος
τιμωρὸς αὐτός. ἀλλὰ ταῦθ' ὁ δυσλυχὴς
δαίμων ὁ σός τε κἀμὸς ἐξαφείλετο.

ὃς σ' ὧδε ἐμοὶ προὔπεμψεν, ἀντὶ φιλτάτης
μορφῆς, σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ.
οἴ μοι μοι.
ὦ δέμας οἰκτρόν. φεῦ, φεῦ.
ὦ δεινοτάτας, οἴ μοι μοι,
πεμφθεὶς κελεύθους, φίλταθ', ὡς μ' ἀπώλεσας·
ἀπώλεσας δῆτ', ὦ κατίγνητον κάρα.
τοιγὰρ σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε σέλας,
τὴν μηδέν, εἰς τὸ μηδέν, ὡς ξὺν σοὶ κάτω
ναίω τὸ λοιπόν. καὶ γὰρ ἡνίκ' ἦσθ' ἄνω,
ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων· καὶ νῦν ποθῶ
τοῦ σοῦ θανοῦσα μὴ 'πολείπεσθαι τάφου.
τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὁρῶ λυπουμένους.

ΧΟΡΟΣ.

θνητοῦ πέφυκας πατρὸς, Ηλέκτρα, φρόνει·
θνητὸς δ' Ορέστης· ὥστε μὴ λίαν σέλε.
πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

φεῦ, φεῦ. τί λέξω; ποῖ, λόγων ἀμηχανῶν,
ἔλθω; κρατεῖν γὰρ οὐκ ἔτι γλώσσης σθένω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δ' ἔσχες ἄλγος; πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ηλέκτρας τόδε;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τόδ' ἔστ' ἐκεῖνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οἴ μοι ταλαίνης ἆρα τῆσδε συμφορᾶς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δή ποτ', ὦ ξέν', ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὔ τοι ποτ' ἄλλην ἢ 'μὲ δυσφημεῖς, ξένε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δή ποτ', ὦ ξέν', ὧδ' ἐπισκοπῶν στένεις;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὡς οὐκ ἄρ' ἦδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐν τῷ διέγνως τοῦτο τῶν εἰρημένων;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὁρῶν σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν ὁρᾷς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω βλέπειν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὅθ' οὕνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τοῖς τοῦ; πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τοῖς πατρός. εἶτα τοῖσδε δουλεύω βίᾳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει βροτῶν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μήτηρ καλεῖται· μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τί δρῶσα; πότερα χερσὶν, ἢ λύμῃ βίου;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ χερσὶ, καὶ λύμαισι, καὶ πᾶσιν κακοῖς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὔθ' ὑπαρήξων, οὔθ' ὁ κωλύσων πάρα;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐ δῆθ'. ὃς ἦν γάρ μοι, σὺ προὔθηκας σφαγάν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ δύστολμ', ὡς ὁρῶν σ' ἐφοικτείρω πάλαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μόνος βροτῶν νυν ἴσθ' ἐφοικτείρας ποτέ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μόνος γὰρ ἥκω τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐ δή ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἐγὼ φράσαιμ' ἄν, εἰ τὸ τῶνδ' εὔνουν πάρα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἔστιν εὔνουν, ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μέθες τόδ' ἄγγος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τοῦτό μ' ἐργάσῃ, ξένε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πιθοῦ λέγοντι, κοὐχ ἁμαρτήσει ποτέ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μὴ, πρὸς γενείου, μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλταθα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὔ φημ' ἐάσειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,

Ορέσθα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εὔφημα φώνει. πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκῃ στένω;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὔ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἄτιμος οὐδενὸς σύ· τοῦτο δ' οὐχὶ σόν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἴπερ γ' Ορέστου σῶμα βασθάζω τόδε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἀλλ' οὐκ Ορέστου, πλὴν λόγῳ γ' ἠσκημένον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ ταλαιπώρου τάφος;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ ἔστι. τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πῶς εἶπας, ὦ παῖ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ψεῦδος οὐδὲν ὧν λέγω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ ζῇ γὰρ ὄντήρ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ γὰρ σὺ κεῖνος;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τήνδε προσβλέψασ' ἐμοῦ
σφραγῖδα πατρὸς, ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φίλτατον φῶς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

φίλτατον, ξυμμαρτυρῶ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φθέγμ', ἀφίκου;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μηκέτ' ἄλλοθεν πύθῃ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔχω σε χερσίν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὡς τὰ λοίπ' ἔχοις ἀεί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φίλταται γυναῖκες, ὦ πολίτιδες,
ὁρᾶτ' Ὀρέστην τόνδε, μηχαναῖσι μὲν
θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον.

ΧΟΡΟΣ.

ὁρῶμεν, ὦ παῖ, καὶτὶ συμφοραῖσί μοι
γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰὼ γοναὶ, στροφὴ α'.
γοναὶ σωμάτων ἐμοὶ φιλτάτων,
ἐμόλετ' ἀρτίως,
ἐφεύρετ', ἦλθετ', εἶδεθ' οὓς ἐχρῄζετε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πάρεσμεν· ἀλλὰ σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δ' ἔστι;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σιγᾷν ἄμεινον, μή τις ἔνδοθεν κλύῃ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ', οὐ μὰ τάν γ' ἀδμήταν αἰὲν Ἄρτεμιν, στροφὴ β'.
τόδε μὲν οὔ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι,
περισσὸν ἄχθος ἔνδον
γυναικῶν ὂν αἰεί.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὅρα γε μὲν δή, κἀν γυναιξὶν ὡς Ἄρης
ἔνεστιν· εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά που.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὀτοτοτοῖ, στροφὴ γ'.
ἀνέφελον ἐπέβαλες
οὔ ποτε καταλύσιμον,
οὐδέποτε λησόμενον
. . . . . .
ἀμέτερον
οἷον ἔφυ κακόν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἔξοιδα καὶ ταῦτ'· ἀλλ' ὅταν παρουσία
Φράζῃ, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὁ πᾶς ἐμοὶ ἀντιστ. α'.
ὁ πᾶς ἂν πρέπῃ παρὼν ἐννέπειν
τάδε δίκα χρόνος.
μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ξύμφημι κἀγώ. τοιγαροῦν σώζου τόδε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δρῶσα;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὔ μή 'στι καιρὸς, μὴ μακρὰν βούλου λέγειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε, σοῦ πεφηνότος, ἀντιστ. β.
μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων;
ἐπεί σε νῦν ἀφράστως
ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τότ' εἶδες, ὅτε θεοί μ' ἐπώτρυναν μολεῖν.

. . . . . .

ΗΛΕΚΤΡΑ.

. . . . . ἀντιστ. γ'.
ἔφρασας ὑστερταίαν
τᾶς πάρος ἔτι χάριτος,
εἴ σε θεὸς ἐπῶρσεν
ἀμέτερα πρὸς μέλαθρα·
δαιμόνιον
αὐτὸ τίθημ' ἐγώ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τὰ μέν; σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργάθειν· τὰ δὲ,
δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰὼ χρόνῳ μακρῷ φιλτάταν ὁδὸν
ἐπαξιώσας ὧδ' ἐμοὶ φανῆναι,
μή τοι, πολύσπονον ὧδ' ἰδών, —

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τί μὴ ποήσω;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μή μ' ἀπωσπερήσῃς
τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἦ κάρτα κἀν ἄλλοισι θυμοίμην ἰδών.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ξυναινεῖς;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τί μὴ οὔ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φίλαι, ἔκλυον ἂν
ἐγὼ οὐδ' ἂν ἥλπισ' αὐδάν.
ἔσχον ὀργὰν ἄναυδον,
οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα τάλαινα.
νῦν δ' ἔχω σε· προὐφάνης δὲ
φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν,
ἃς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες,

καὶ μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκ' ἐμὲ,
μήθ' ὡς πατρῴων κλῆσιν Αἴγισθος δόμων
ἀντλεῖ, τὰ δ' ἔχχει, τὰ δὲ διασωτείρει μάτην.
χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.
ἀλλ' ἁρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ,
σήμαιν', ὅπου Φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι,
γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ.
οὕτως δ', ὅπως μήτηρ σε μὴ 'πιγνώσεται
Φαιδρῷ προσώπῳ, νῷν ἐπελθόντοιν δόμους·
ἀλλ' ὡς ἐπ' ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένῃ
στέναζ'. ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε
χαίρειν παρέσται, καὶ γελᾶν ἐλευθέρως.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ', ὦ κασίγνητ', ὧδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον,
καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδ'· ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς,
πρὸς σοῦ λαβοῦσα, κοὐκ ἐμὰς, ἐκτησάμην.
κοὐδ' ἄν σε λυπήσασα βουλοίμην βραχὺ
αὐτὴ μέγ' εὑρεῖν κέρδος. οὐ γὰρ ἂν καλῶς
ὑπηρετοίμην τῷ παρόντι δαίμονι.
ἀλλ' οἶσθα μὲν τἀνθένδε, πῶς γὰρ οὔ; κλύων
ὅθ' οὕνεκ' Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας,
μήτηρ δ' ἐν οἴκοις· ἦν σὺ μὴ δείσῃς ποθ', ὡς
γέλωτι Φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα.
μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκ' ἐμοί·
κἀπωτέω σ' ἐσεῖδον, οὔ ποτ' ἐκλήξω χαρᾶς
δακρυρροοῦσα. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγὼ,
ἥ τις μιᾷ σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε
καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; εἴργασαι δ' ἔμ' ἄσκοπα·

ὥστ', εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο, μηκέτ' ἂν
τέρας νομίζειν αὐτό, πιστεύειν δ' ὁρᾶν.
ὅτ' οὖν τοιαύτην ἡμὶν ἐξήκεις ὁδὸν,
ἄρχ' αὐτός, ὡς σοι θυμός. ὡς ἐγὼ μόνη
οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον. ἡ γὰρ ἂν καλῶς
ἔσωσ' ἐμαυτὴν, ἢ καλῶς ἀπωλόμην.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σιγᾶν ἐπῄνεσ'· ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύων
τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἶσιτ', ὦ ξένοι,
ἄλλως τε καὶ φέρουσες οἷ' ἂν οὔτε τις
δόμων ἀπώσαιτ', οὔτ' ἂν ἡσθείη λαβών.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ὦ πλεῖστα μῶροι καὶ Φρενῶν τηλώμενοι,
πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι,
ἢ νοῦς ἔνεστιν οὔ τις ὑμῖν ἐγγενὴς,
ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς
τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γιγνώσκετε;
ἀλλ' εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ 'κύρουν ἐγὼ
πάλαι Φυλάσσων, ἦν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις
τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα·
νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὐθέμην ἐγώ.
καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων,
καὶ τῆς ἀπωλήσου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς,
εἴσω παρέλθεθ', ὡς τὸ μὲν μέλλειν, κακὸν
ἐν τοῖς τοιούτοις ἔστ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πῶς οὖν ἔχει ταὐληθῦθεν εἰσιόντι μοι;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

καλῶς. ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναί τινα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἤγγειλας, ὡς ἔοικεν, ὡς τεθνηκότα.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

εἷς τῶν ἐν Ἅιδου μάνθαν' ἐνθάδ', ὢν ἀνήρ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; ἢ τίνες λόγοι;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

τελουμένων, εἴσοιμ' ἄν· ὡς δὲ νῦν ἔχει,
καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τίς οὗτος ἔστ', ἀδελφέ; πρὸς θεῶν, φράσον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐχὶ ξυνιεῖς;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας ἐς χεῖρας ποτέ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ποίῳ; τί φωνεῖς;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὗ τὸ Φωκέων πέδον
ὑπεξεσώθην, σῇ προμηθείᾳ, χεροῖν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ κεῖνος οὗτος, ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ

μόνον προσεῦρον πιστὸν ἐν πατρὸς φόνῳ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὅδ' ἐστίν. μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φίλταλον φῶς, ὦ μόνος σωτὴρ δόμων
Ἀγαμέμνονος, πῶς ἦλθες; ἦ σὺ κεῖνος εἶ,
ὃς τόνδε κἀμὲ ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
ὦ φίλταλαι μὲν χεῖρες, ἥδιστον δ' ἔχων
ποδῶν ὑπηρέτημα· πῶς οὕτω πάλαι
ξυνών μ' ἔληθες, οὐδ' ἔφαινες; ἀλλ' ἐμὲ
λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἥδιστ' ἐμοί.
χαῖρ', ὦ πάτερ. πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ.
χαῖρ'. ἴσθι δ' ὡς μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ
ἤχθηρα, κἀφίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ἀρκεῖν δοκεῖ μοι. τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους
πολλαὶ κυκλοῦσι νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι,
αἳ ταῦτά σοι δείξουσιν, Ἠλέκτρα, σαφῆ.
σφῶν δ' ἐννέπω γε τοῖν παρεστώτοιν, ὅτι
νῦν καιρὸς ἔρδειν· νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη·
νῦν οὔ τις ἀνδρῶν ἔνδον· εἰ δ' ἐφέξετον,
φροντίζεθ' ὡς τούτοις τε καὶ σοφωτέροις
ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχούμενοι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμὶν οὐδὲν ἂν λόγων,
Πυλάδη, τόδ' εἴη τοὔργον· ἀλλ' ὅσον τάχος
χωρεῖν ἔσω, πατρῷα προσκύσανθ' ἑδη
θεῶν, ὅσοιπερ πρόσπολα ναίουσιν τάδε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἄναξ Ἀπολλον, ἵλεως αὐτοῖν κλύε,
ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν, ἥ σε πολλὰ δὴ,
ἀφ' ὧν ἔχομι, λιταρεῖ προὔσθην χερί.
νῦν δ', ὦ Λύκει' Ἀπολλον, ἐξ οἵων ἔχω,
αἰτῶ, προσπίπτω, λίσσομαι· γενοῦ πρόφρων
ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπίτιμια
τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰδεσθ' ὅπη προνέμεται στροφή.
τὸ δυσέριστον αἷμα Φυσῶν Ἄρης.
βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι
μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων
ἄφυκτοι κύνες,
ὥστ' οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμένει
τοὐμὸν Φρενῶν ὄνειρον αἰωρούμενον.
παράγεται γὰρ ἐνέρων ἀντιστρ.
δολιόπους ἀρωγὸς εἴσω στέγας,
ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἐδώλια,
νεαχόντιστον αἷμα χειροῖν ἔχων·
ὁ Μαίας δὲ παῖς
Ἑρμῆς σφ' ἄγει, δόλον σκότῳ
κρύψας, πρὸς αὐτὸ τέρμα, κοὐκ ἔτ' ἀμμένει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ὦ φίλταται γυναῖκες, ὧνδρες αὐτίκα
τελοῦσι τοὔργον· ἀλλὰ σῖγα πρόσμενε.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δή; τί νῦν πράσσουσιν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἡ μὲν ἐς τάφον
λέβητα κοσμεῖ, τῷ δ' ἐφέστατον πέλας.

ΧΟΡΟΣ.

σὺ δ' ἐκτὸς ἦξας πρὸς τί;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

φρουρήσουσ' ὅπως
Αἴγισθος ἡμᾶς μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

αἲ αἲ αἲ αἲ. ἰὼ στέγαι
φίλων ἔρημοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

βοᾷ τις ἔνδον. οὐκ ἀκούετ', ὦ φίλαι;

ΧΟΡΟΣ.

ἤκουσ' ἀνήκουστα δειφόνα.
δύστανος, ὥστε φρίξαι.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οἵ μοι τάλαιν'. Αἴγισθε, ποῦ ποτ' ὢν κυρεῖς;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰδοὺ μάλ' αὖ θροεῖ τις.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ τέκνον, τέκνον,
οἴκτειρε τὴν τεκοῦσαν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν
ᾠκτείρεθ' οὗτος, οὔθ' ὁ γεννήσας πατήρ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ πόλις, ὦ γενεὰ τάλαινα· νῦν σε στροφὴ β'.
μοῖρα καθημερία φθίνει, φθίνει.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὤμοι πέπληγμαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὤμοι μάλ' αὖθις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἰ γὰρ Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ.

ΧΟΡΟΣ.

τελοῦσ' ἀραί· ζῶσιν οἱ ἀντιστροφὴ γ'.
γᾶς ὕπαι κείμενοι.
πολύρρυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξ-
αιροῦσι τῶν κλανόπλων
οἱ πάλαι θανόντες.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν πάρεισιν οἵδε· φοινία δὲ χεὶρ
σλάζει θυηλῆς Ἄρεος. οὐδ' ἔχω λέγειν,
Ὀρέστα, πῶς κυρεῖ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τά γ' ἐν δόμοισι μέν,
καλῶς, Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισε.
τέθνηκεν ἡ τάλαινα. μηκέτ' ἐκφοβοῦ
μήδρῶν ὡς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ.

ΧΟΡΟΣ.

παύσασθε. λεύσσω γὰρ ἀπιστρ. α'.
Αἴγισθον ἐκ προδήλου.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ παῖδες, οὐκ ἄψορρον;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἰσορᾶτέ που
τὸν ἄνδρ' ἐφ' ἡμῖν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὗτος ἐκ προαστίου
χωρεῖ γεγηθώς . . . . . .
. . . . . .

ΧΟΡΟΣ.

βᾶτε κατ' ἀνλιθύρων ὅσον τάχιστα. ἀνλικ. β'.
νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι, τάδ' ὡς πάλιν —

ΟΡΕΣΤΗΣ.

θάρσει· τελοῦμεν, ἢ νοεῖς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἕπειγέ νυν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ δὴ βέβηκα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ταὐθάδ' ἂν μέλοιτ' ἐμοί.

ΧΟΡΟΣ.

δι' ὠτὸς ἂν παῦρά γ' ὡς ἀνλικ. γ'.
ἠπίως ἐννέπειν
πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι,
λαθραῖον ὡς ὀρούσῃ
πρὸς δίκας ἀγῶνα.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

τίς οἶδεν ὑμῶν, ποῦ ποθ' οἱ Φωκῆς ξένοι,
οὓς φασ' Ὀρέστην ἡμὶν ἀγγεῖλαι βίον,
λελοιπότ' ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις;

σέ τοι, σὲ χρίνω, ναὶ σὲ, τὴν ἐν τῷ πάρος
χρόνῳ θρασεῖαν· ὡς μάλιστά σοι μέλειν
οἶμαι, μάλιστα δ' ἂν κατειδυῖαν φράσαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔξοιδα. πῶς γὰρ οὐχί; συμφορᾶς γὰρ ἂν
ἔξωθεν εἴην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ποῦ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι; δίδασκ' ἐμέ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔνδον. φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἦ καὶ θανόντ' ἤγγειλαν ὡς ἐπηύμως;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐκ· ἀλλὰ κἀπέδειξαν, οὐ λόγῳ μόνον.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν, ὥστε καὶμφανῆ μαθεῖν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πάρεσθι δῆτα, καὶ μάλ' ἄζηλος θέα.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἦ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας, οὐκ εἰωθότως.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρὰ τυγχάνει τάδε.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

στεγᾶν ἄνωγα, κἀναδεικνύναι πύλας
πᾶσιν Μυκηναίοισιν Ἀργείοις θ' ὁρᾶν,
ὡς, εἴ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος
ἐξήρετ' ἀνδρὸς τοῦδε, νῦν ὁρῶν νεκρὸν,
σὺν μία δέχηται τἀμὰ, μηδὲ πρὸς βίαν,
ἐμοῦ χολαστοῦ προσλυχὼν, φύσῃ φρένας.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ δὴ τελεῖται τἀφ' ἐμοῦ. τῷ γὰρ χρόνῳ
νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμ', ἄνευ φθόνου μέν, εὖ
πεπλωκός· εἰ δ' ἔστεσθι Νέμεσις, οὐ λέγω.
χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀφ' ὀφθαλμῶν, ὅπως
τὸ συγγενές τοι κἀφ' ἐμοῦ θρήνων τύχῃ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

αὐτὸς σὺ βάσταζ'. οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σόν,
τὸ ταῦθ' ὁρᾶν τε, καὶ προσηγορεῖν φίλως.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἀλλ' εὖ παραινεῖς, κἀφαιρήσομαι· σὺ δέ,
εἴ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

αὕτη πέλας σοῦ. μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

οἴ μοι, τί λεύσσω;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τίνα φοβῇ; τίν' ἀγνοεῖς;

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις
πέπλωκ' ὁ τλήμων;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐ γὰρ αἰσθάνῃ πάλαι
ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνδαυδᾶς ἴσα;

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

οἴ μοι, ξυνῆκα τοὔπος. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
ὅδ' οὐκ Ὀρέστης ἔσθ', ὁ πρεσφωνῶν ἐμέ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ μάντις ὢν ἄριστος, ἐσφάλου πάλαι.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ὄλωλα δὴ δείλαιος. ἀλλ' ἐμοὶ πάρες
καὶν σμικρὸν εἰπεῖν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μὴ πέρα λέγειν ἔα,
πρὸς θεῶν, ἀδελφὲ, μηδὲ μηχύνειν λόγους.
τί γὰρ βροτῶν ἂν ξὺν κακοῖς μεμιγμένων
θνήσκειν ὀ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι;
ἀλλ' ὡς τάχιστα κλεῖνε, καὶ κλαυσὼν πρόθες
ταφεῦσιν, ὧν τόνδ' εἰκὸς ἐστι τυγχάνειν,
ἄπωστον ἡμῶν. ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν
μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

χωροῖς ἂν εἴσω ξὺν τάχει. λόγων γὰρ οὐ
νῦν ἐστὶν ὠγών, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με; πῶς, τόδ' εἰ καλὸν
τοὔργον, σκότου δεῖ, κοὐ πρόχειρος εἶ κλανεῖν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μὴ τάσσε· χώρει δ' ἔνθαπερ κατέκλανες
πατέρα τὸν ἀμὸν, ὡς ἂν ἐν ταὐτῷ θάνῃς.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἦ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν
τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τὰ γοῦν σ'· ἐγὼ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἀλλ' οὐ πατρῴαν τὴν τίχην ἐκόμισας.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πόλλ' ἀνίφωνεῖς, ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεται.
ἀλλ' ἕρφ'.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ὕφηγοῦ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σοὶ βαδιστέον πάρος.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἢ μὴ φύγω σε;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν
θάνῃς· φυλάξαι δεῖ με τοῦτό σοι πικρόν.
χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην,
ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει,
κλύειν. τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἂν ἦν πολύ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὼν
δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες,
τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν.

ΤΕΛΟΣ ΗΛΕΚΤΡΑΣ.

SOPHOCLIS

ŒDIPUS REX.

DRAMATIS PERSONÆ.

OEDIPUS.

SACERDOS.

CREON.

CHORUS THEBANORUM SENUM.

TIRESIAS.

JOCASTE.

NUNTIUS.

FAMULUS LAII.

INTERNUNTIUS.

SOPHOCLIS
ŒDIPUS REX.

OEDIPUS. O filii, veteris Cadmi nova progenies, curnam hic mihi ſedetis, velamenta præferentes manibus? Urbs vero tota thure incenſo fumat, flebilique pæanum cantu ac gemitu omnia reſonant. Quæ ego quum cenſerem non ex alio nuntiante mihi cognoſcenda eſſe, ipſe huc prodii, ille omnium ſermone celebratus Oedipus. Age vero eloquere tu, ſenex, quippe quem par eſt pro hiſce fari, quæ cauſa eſt, cur hic ſupplices ſedetis? numquid metuentes, cupienteſve? maximo enim opere vobis opitulari volo: namque immiſericors utique eſſem, niſi me commoveret tam lugubris ſupplicatio.

SACERDOS. At ô patriæ meæ rector Oedipe, vides quidem nos, quales adſidemus aris tuis: iſti quidem nondum valentes procul volare: illi vero ſenio graves ſacerdotes, Jovis quidem ego: denique hæc juvenum lecta manus: reliqua autem multitudo ſupplices gerens ramos in foro conſidet, Palladiſque ad gemina delubra, & Iſmenii Apollinis fatidicum focum. Namque, ut ipſe vides, ingenti fluctu quaſſatur civitas, nec poteſt amplius merſum æſtu ſanguineo extollere caput, eadem ipſa conſumta lue, qua frugiferi areſcunt folliculi terræ, tabeſcunt boum armenta, pereunt immaturis partubus fetus mulierum. Quin dira ingruens face Peſtis, Dearum teterrima, exagitat urbem, vaſtatque Cadmi domum: ſuſpiriis & lamentis diteſcit ater Orcus. Jam vero tuas conſedimus ad fores, ego puerique iſti, haud utique parem te Diis cenſentes, ſed, ſi quos vita ferat anceps casus, aut iratum invehat numen, primarium in his conſilio virum: qui adventu tuo in Cadmeam urbem, eam a tributo vindicaſti, quod pendebamus immiti vati; tametſi nihil hujus rei a nobis compereras, nec fueras edoctus: ſed ſola numinis adjutus ope dicteris

crederiſque noſtram erexiſſe vitam. Nunc ergo, fortiſſime Oedipe, rogamus te hice omnes ad te ſupplices converſi, opem ut aliquam invenias nobis, ſive Dei alicujus edoctus oraculo, ſive hominis cujuſpiam monitu. Uſu enim peritis video felici quoque eventu conſilia maxime vigere. Age, vir optime, in priſtinum ſtatum reſtitue urbem; age proſpice: quandoquidem te nunc hæc civitas ſervatorem ſuum nuncupat ob priora merita; auſpiciorum vero tuorum neutiquam meminerimus, ſi prius a te erecti corruamus denuo. Itaque reſtauratam urbem in tuto colloca, & qui fauſto prius omine rem nobis reſtituiſti, ſis nunc ſimilis tui. Nam ſi perrexeris dominari huic urbi, plenam viris, quam vacuam, regere pulchrius eſt. Quippe nihil eſt neque arx neque navis, ſi vaſta ſit, nec a viris habitetur.

OEDIPUS. O miſerabiles pueri, nota, non ignota mihi, precatum adveniſtis. Prorſus enim ſcio morbo laborare vos omnes; quumque dolore conficiamini, non tamen quiſquam eſt, cui iſta magis quam mihi doleant. Veſtrûm enim unuſquiſque ſuo tantum adtingitur dolore, alieni doloris expers: at animus meus & urbis, & meam, & veſtram vicem gemit. Proinde haud ſomno ſopitum me excitaſtis: ſed ſcitote multum me jam fleviſſe, multaſque vias iniiſſe, diductis quoquoverſum cogitationibus. Quam vero mecum ſedulo conſiderando unicam reperi medicinam, eam adhibui. Quippe Menœcei filium, Creontem, adfinem meum, ad Pythia miſi Apollinis delubra ſciſcitatum, quonam vel facto vel dicto urbem hanc liberare poſſim. Jamque computantem quotus hic dies eſt ex quo abiit, ſubit ſollicitudo, quid rerum agat. Cauſam enim nullam video, cur diutius abſit, quam poſtulat mandati ratio. At quando venerit, tum ego improbus ſim, ni exſequar omnia quæ præceperit Deus.

SACERDOS. Et recte tu quidem dicis: namque hi jam Creontem advenire mihi ſignificant.

OEDIPUS. O rex Apollo, utinam ille ita felici ſorte veniat, ut hilari vultu adeſt.

SACERDOS. At, ut videtur, lætus eſt. Alioqui non ita caput cinctus veniret frugiferæ lauri ramo.

OEDIPUS. Statim ſciemus: prope enim fatis adeſt, audire ut nos poſſit. O rex, mi adfinis, nate Menœcei, quod nobis adfers reſponſum Dei?

CREON. Bonum. Nam quæ etiam difficilia ſunt, ſi modo recta via perducantur ad exitum, omnia dico proſpera fore.

OEDIPUS. Quid hoc ſermonis eſt? Neque enim fiduciam, neque adeo metum hiſce ex dictis capio.

CREON. Si iſtis vis adſtantibus audire, paratus ſum loqui; ſin minus, ire intro.

OEDIPUS. Coram omnibus eloquere. Magis enim horum me conficit dolor, quam meæmet ipſius vitæ cura.

CREON. Dicam quæ audivi a Deo. Dilucido jubet nos rex Apollo, piaculum, quod ſcilicet intra hanc urbem nutritur, exterminare, neque inexpiabile alere.

OEDIPUS Qualem adhibeamus expiationem? Quodnam calamitatis genus eſt?

CREON. Extra fines abigentes, vel necem rurſus nece plectentes: ſanguis enim effuſus hanc exagitat urbem.

OEDIPUS. Nam quis homo eſt, cujus cædem ſignificat?

CREON. Fuit nobis, ô Rex, urbis hujus olim dominator Laïus, antequam tu ad regni clavum accederes.

OEDIPUS. Audire memini: ſed virum nunquam vidi.

CREON. Hujus exſtincti jam mandat aperte Apollo, ut quoſdam auctores cædis puniamus.

OEDIPUS. Ubi gentium illi ſunt? ubi deprehendetur veſtigium aliquod veteris ſceleris, quo nulla ducat conjectura?

CREON. Hac ipſa in urbe dixit. Quod quæritur, id invenire eſt: at effugit, quod negligitur.

OEDIPUS. Sed dic mihi, utrum in urbe, an ruri, an vero peregrina in regione Laïus interfectus fuerit.

CREON. Profectus, ad conſulendum oraculum, ut aiebat, domum amplius non rediit, ex quo abiit ſemel.

OEDIPUS. Nec nuntius quiſquam, nec comes itineris conſpexit, unde aliquis rem, uti geſta eſt, poſſit exquirere?

CREON. Periere omnes præter unum, neſcio quem, qui metu aufugit, quæque vidit, eorum nihil niſi unum referre potuit.

OEDIPUS. Quidnam id eſt? Ex uno enim multa inveſtigari poſſint, ſi parvum initium ſpei capiamus.

CREON. Latronum ait occurriſſe validam manum, horumque numero oppreſſum periiſſe.

OEDIPUS. Sed latro, niſi oblato ab aliquo cive præmio incitatus fuiſſet, qui eo proceſſiſſet audaciæ?

CREON. Sic erat ſuſpicio: ſed Laïo exſtincto nullus in malis vindex exortus eſt.

OEDIPUS. Quid vero mali obſtitit, rege ſic interemto, ne fieret inquiſitio?

CREON. Perplexa vates Sphinx, quæ ante pedes erant, omiſſis incertis, diſpicere nos adegit.

OEDIPUS. At ab initio hæc ego repetita proferam in lucem. Digne enim Apollo, digne etiam tu pro mortuo rege curam hanc ſuſcepiſtis. Quocirca me quoque adjutorem juſtum videbitis, urbis hujus, diviniique ſimul oraculi propugnatorem. Non enim remotiorum amicorum gratia, ſed meapte cauſa hoc amovebo ſcelus. Quicunque enim illum occidit, forſitan is eadem audacia in me graſſaretur. Illi ergo dum opitulor, mihi ipſi proſum. At quam celerrime vos quidem pueri e ſedibus ſurgite, ſublatis his ſupplicibus ramis: Cadmi vero populum huc in concionem vocet aliquis. Quippe omnia experiar: Deo enim auſpice aut felices erimus, aut peſſum ibimus.

SACERDOS. Surgamus, ô pueri: horum etenim cauſa huc venimus, quæ hic edicit. Qui vero has ſortes miſit Apollo, ſimul ſervator nobis adſit, morbumque depellat.

CHORUS. O Jovis dulciſona dictio, qualis tandem opulentis a Delphis nobiles adiiſti Thebas? Diſtrahor animo trepido, metu palpitans, (Medice, Delie, Pæan!) circa te veritus, quid mihi vel jam, vel volventibus rurſus anni tempeſtatibus, conficies rei. Dic mihi aurea Spei progenies, Fama immortalis. Filia Jovis, immortalis Minerva, primam te invocanti cum terricola ſorore Diana, quæ in fori ambitu glorioſo inſidet throno, & procul jaculante Phœbo, cheu! tres vos adeſte mihi, malorum depulſores. Quandoquidem exortæ prius in urbe calamitatis exterminaſtis noxium incendium, nunc quoque ſuppetias venite. Eheu! Eheu! Namque mala innumera fero: ægrotat mihi univerſus populus, nec ſuppetit conſilii vis, quo quis mederi queat: neque enim matureſcunt inclytæ terræ

fruges: nec parturientes mulieres lacrimoſos dolores perferunt: alium ſuper alium videas, præpetis inſtar alitis, ocius igne indefeſſo, ruentem ad litus inferi Ditis, quorum innumeris funeribus civitas exhauritur: jacet in ſolo cadaveribus pleno turba indefleta: nuptæ, canæque matres, ad omnes aras aliæ alibi proſtratæ, ſupplici ululatu gemitibuſque finem triſtium malorum petunt: fervent iterati pæanes, flebiliſque ſimul gemituum ſonus. Quapropter ô Jovis aurea formoſaque filia, mitte auxilium, Martemque peſtiferum, qui nunc depoſitis ferreis armis urit me maximo clamore irruens, retrogrado curſu fugere coge patria mea extorrem, ſive in immenſum thalamum Amphitrites, ſive ad litus inhoſpitale Thracii ſali. Nam ſi quid reliqui nox fecit, id inſequens abſumit dies. Martem illum, inquam, ô coruſcorum fulgurum potens Jupiter, tuo confice fulmine. Utinam, ô Rex Lycee, tela tua invicta ab aureo arcu diſtribueres, ad opem ferendam directa, & igneas Diana faces, quibus Lyceos montes percurrit! aureaque decorum mitra invoco, cognominem hujus urbis, purpureum Bacchum Euïum, Mænadum comitem, ut veniat lucida comburens tæda, contra infamem hunc inter Deos Deum.

OEDIPUS. Audio quid roges: uti rogas autem, ſi velis dictis meis auſcultare, & huic morbo ſuccurrere, remedium conſequaris & levamen malorum. Eloquar vero, ut qui nunc primum hæc audio, alienuſque ſum a re geſta. Neque enim inveſtigando multum ipſe promoverem, qui nullum indicium habeo. Nunc autem vobis Cadmeis civibus, quos inter cenſeor ego noviſſimus, omnibus hæc edico. Quicunque veſtrûm novit quonam ab homine Laïus Labdaci filius interfectus fuit, hunc jubeo, ut rem omnem indicet mihi: etiam ſi metus eum cohibeat, tacendoque cogitet crimen a ſe amoliri, indicet tamen: patietur enim nihil aliud acerbi, quam ut ex hac urbe abeat incolumis. Si vero quis alium peregrina ex regione novit auctorem cædis, ne ſileat: mercedem enim perſolvam ei, accedetque inſuper gratia. Sin autem tacebitis, & aliquis vel amico metuens, vel ſibi ipſi, rejecerit hæc mea dicta, quid deinde facturus ſim percipitote. Hominem hunc, quiſquis ille ſit, edico ne quis terræ hujus incola, quæ regitur imperio meo, excipiat hoſpitio, neque adloquatur, neque in Deûm ſupplicationibus vel ſacrificiis participem

admittat, nec lustrali adspergat aqua: arceant vero a laribus omnes, ut qui piaculum sit nobis, uti Pythicæ sortes Dei modo declararunt mihi. Hoc igitur pacto & Deo, & peremto viro opitulor. Exsecror autem latentem cædis auctorem, sive is solus, sive pluribus adjutus facinus commiserit, ut malus male communis expers juris absumat vitam. Quin imprecor etiam, si in ipsius mei nescientis ædibus conversetur, ut patiatur eadem, quæ his modo imprecatus sum. Vobis autem omnia ista ut exsequamini præcipio, mei ipsius gratia, tum Dei, regionisque hujus, sic sterilitate & numinis ira afflictæ. Neque enim vos, etsi Deus non jusserat, sic inexpiatum linquere decebat scelus, fortissimo viro, eodemque Rege interemto; sed penitus inquirere oportebat. Nunc vero auctor sum ipse quoque, qui & regnum obtineo, quod obtinuit ille antea, qui & ejus conjugem habeo consortem procreandæ sobolis, & communes cum eo liberos, si felici fuisset auctus prole, suscepissem. Nunc autem in illius caput mala ingruit fortuna. Quapropter ego pro illo tanquam pro meo patre propugnabo, & omnia experiar, ut deprehendam peremtorem filii Labdaci, Polydorique & Cadmi, vetustique Agenoris. Qui autem his meis mandatis non paruerint, iis precor Deos, ne fruges terra proferat ullas, neve mulieres pariant sobolem; sed eadem, qua nunc afflictamur, intereant lue, vel alia etiam acerbiore. Vobis autem ceteris Cadmi posteris, quicunque ista adprobatis, precor, ut sit adjutrix Justitia, & omnes semper læti adsint Dei.

CHORUS. Ut me exsecratione hac obligasti, sic tibi, Rex, respondebo: neque enim ipse peremi, nec qui peremerit indicare possum: sed quæstionem hanc explicare debebat qui eam proposuit Apollo, quis tandem ille sit, qui scelus commisit.

OEDIPUS. Justa quidem dicis: sed cogere Deos nemo unquam possit, ut quæ nolint faciant.

CHORUS. Secunda ab his dicam, quæ usui esse mihi videntur.

OEDIPUS. Vel tertia, si quæ habes, ne omittas dicere.

CHORUS. Regem Tiresiam scio eadem, quæ rex Apollo, videre, a quo si quis exquirat, ô rex, rem explorare possit certissime.

OEDIPUS. Sed ne hoc quidem neglexi? misi enim Creontis monitu viros, qui eum arcessant, duos, eumque nondum adesse jampridem miror.

CHORUS. Enimvero cetera quæ vulgo feruntur, nihili ſunt, & inanes rumores.

OEDIPUS. Quænam illa ſunt? quodlibet enim dictum perpendo.

CHORUS. Occiſus dictus fuit a quibuſdam viatoribus.

OEDIPUS. Audivi & ego: ſed qui adfuerit, quum occideretur, teſtis nullus adhuc adparuit.

CHORUS. Sed niſi prorſus timoris eſt expers, quum tuas tam diras audierit imprecationes, eas non ſuſtinebit.

OEDIPUS. Qui ſcelus patrare non timet, is verba minus metuit.

CHORUS. Sed adeſt qui eum redarguet: hi enim divinum vatem jam huc adducunt, cui veritas ingenita eſt mortalium ſoli.

OEDIPUS. O qui omnia perſpicis animo, fanda & nefanda, cœleſtiaque & terreſtria, Tireſia, etiamſi non vides, ſentis tamen, quali conflictatur morbo civitas, cujus te patronum & ſoſpitatorem, ô rex, unicum invenimus. Apollo enim, ſi forte id jam non audiiſti ab hiſce nuntiis qui te huc deduxerunt, per legatos quos conſultum miſeramus, reſponſum nobis remiſit, liberationem unam fore hujus morbi, ſi peremtores Laïi compertos neci dederimus, aut in exſilium abegerimus. Tu ergo ne quid invideas, ſive augurii, ſive quam aliam divinationis tenes rationem; libera te ipſum & civitatem, libera me etiam, exſolve piaculum omne, defuncti regis contractum nece. Ex te enim pendet noſtra ſalus: haud vero labor eſt ullus homini præclarior, quam prodeſſe aliis, quantum queat habeatque.

TIRESIAS. Heu, heu! ſapere quam grave eſt, ubi ſapere non expedit! atqui hoc probe mihi cognitum, modo non recordatus ſum; ſi enim meminiſſem, neutiquam huc veniſſem.

OEDIPUS. Quid rei eſt? ut triſtis adveniſti!

TIRESIAS. Dimitte me domum: facillime enim tuumque tu, & ego perferam meum, ſi mihi parueris.

OEDIPUS. Nec juſtum eſt quod dicis, nec opportunum huic urbi, quæ te aluit, ſi quod tibi hac de re compertum eſt reticere cogitas.

TIRESIAS. Intelligo enim ne te quidem quod e re ſit loqui; quod ne mihi quoque accidat, cavebo.

CHORUS. Ne, per Deos obſecro, quæ nota ſunt tibi, renuas proferre, quandoquidem nos omnes quotquot adſumus te ſupplices veneramur.

TIRESIAS. Omnes enim desipitis: ego vero neutiquam mente condita expromam, ne tua patefaciam mala.

OEDIPUS. Quid ais? quæ scis, non proferes? sed cogitas nos prodere, civitatemque funditus perdere?

TIRESIAS. Ego neque me ipsum, neque te dolore adficiam. Quid hæc frustra scisscitaris? non enim ex me audies.

OEDIPUS. Non, ô malorum pessime (etenim vel saxo iram movere tu queas) aliquando dices? sed ita rigidus pervicaxque videberis?

TIRESIAS. Mores tu meos vituperas; eos vero ignoras quibus ipse moratus es, & me culpas tamen.

OEDIPUS. Quis enim ad iram non concitetur, talia dicta audiens, quibus tu civitatem hanc contumelia adficis?

TIRESIAS. Palam enim sponte sua fient, licet ego tegam silentio.

OEDIPUS. Ergo quæ manifesta futura sunt & te mihi par est dicere.

TIRESIAS. Nihil amplius dicam: proinde, si lubet, prorumpe ad iram vel sævissimam.

OEDIPUS. Atqui nihil sane omittam, ut ira incendor, eorum quæ sentio: scito enim te videri mihi adjutorem fuisse hujus sceleris, patratoremque, nisi quod propria manu non occidisti: nisi autem oculis captus esses, & facinus hoc tuum solius esse dicerem.

TIRESIAS. Itane vero? at ego te jubeo edicto illo stare, quod modo promulgasti, & ab hac ipsa die neminem horum adfari, neque me, ut qui impius sis pollutorque hujus urbis.

OEDIPUS. Siccine impudenter emisisti hoc verbum, & forte speras te impune evasurum?

TIRESIAS. Evasi: vim enim veritatis habeo.

OEDIPUS. A quo edoctus? non enim ex arte tua habes.

TIRESIAS. A te: tu enim me nolentem impulisti dicere.

OEDIPUS. Quidnam? dic rursus, ut melius intelligam.

TIRESIAS. Non intellexti antea? aut sermonemne meum tentas?

OEDIPUS. Non ita, ut cognitum dicere queam. Quin dic iterum.

TIRESIAS. Viri te peremtorem esse dico, illum quem reperire cupis.

OEDIPUS. At non impune bis convicia dixeris.

TIRESIAS. Vin' ergo & alia dicam, ut irascare magis?

OEDIPUS. Quantum quidem vis: nam fruſtra dicetur.

TIRESIAS. Inſcium te aio cum cariſſimis turpiſſime conſueſcere, nec cernere quibus es in malis.

OEDIPUS. An impune hæc te ſemper dicturum putas?

TIRESIAS. Siquidem eſt aliquid veritatis robur.

OEDIPUS. Eſt ſane, niſi tibi: tibi autem nullum eſt, quoniam cæcus & auribus, & mente, oculiſque es.

TIRESIAS. Tu miſer quidem es, hæc mihi exprobrans, quæ tibi nemo non horum mox exprobrabit.

OEDIPUS. Continua in nocte verſaris, ita ut nec me, nec alium qui lucem videat, lædere poſſis.

TIRESIAS. Lædere ne quidem te cogito: non enim per me fatale tibi eſt cadere, ſiquidem ſufficit Apollo, cui horum pœnas exigere curæ eſt.

OEDIPUS. Tuane, an Creontis hæc ſunt commenta?

TIRESIAS. Creon tibi nulla mali cauſa; ſed ipſe tu tibi.

OEDIPUS. O divitiæ, & regnum, arſque ceteras ſuperans artes ad vitæ felicitatem, quantum vobis invidiæ ſubeſt, ſiquidem propter hoc imperium, quod mihi civitas ultro traditum, non expetitum detulit in manus, Creon ille fidus, ille ab initio amicus, clam mihi ſtruit inſidias, & ejicere me ſtudet, ſubornato hoc præſtigiatore, fraudum conſutore, verſuto, circulatore, qui ad lucrum ſolummodo cernit, ad artem vero cæcus eſt! Nam dic age, ubinam tu certus es vates? Cur non, quando hic erat perplexi carminis inventrix canis, ambages exſolvens cives hos liberaſti? Atqui illud ænigma non cujuſvis hominis erat interpretari, ſed divinatione opus erat, quam neque ab augurio, nec a Deorum aliquo notam habere viſus es: at ille ego adveniens, qui nihil ſciebam, illam compeſcui, mentis acie adſecutus, non ab alitibus edoctus: quem videlicet tu conaris ejicere, ſperans Creontis ſolio te adſtaturum proxime. At tuo cum maximo malo videris mihi tuque, & qui hæc confinxit, piacula ex urbe pulſurus: & niſi te ſenecta delirare crederem, damno tuo cognoſceres, quam male ſentias.

CHORUS. Quantum quidem conjicimus, & hujus verba, tuaque, Oedipe, iracundiæ calore elata videntur. His autem non eſt opus, ſed conſiderare, quomodo Dei oraculum optime expediamus.

TIRESIAS. Etſi regnum obtines, æquum tamen mihi jus dictis tuis paria referre: hoc enim ego etiam polleo. Namque tibi nequaquam ſubditus vivo, ſed Apollini; quocirca nec Creonte patrono opus mihi erit. Dico autem, quoniam mihi cæcitatem exprobraſti, tu etiamſi cernis oculis, non tamen vides quibus es in malis, nec ubi habitas, nec quibuſcum converſaris domi. Noſtin' ex quibus natus es? immo latet te hoſtem eſſe te tuorum, quique apud inferos ſunt, quique in terra ſuperne: & te utrinque impetentes maternæ paternæque terribiles diræ exigent aliquando ex hac urbe, nunc quidem recte videntem, tum vero cæcum. Quo autem non pervenient ejulatus tui? Quis Cithæron queſtus tuos brevi non recinet, quum conſcius factus fueris hymenæi, cujus in importunam ſtationem domi tuæ appuliſti, ſecunda navigatione uſus? aliorumque malorum non vides agmen, quæ tibi tuiſque liberis paria erunt. Proinde & Creontem & meum os conviciis proſcinde: mortalium enim nemo eſt qui fœdioribus exemplis quam tu, peribit unquam.

OEDIPUS. Hæccine, quæſo, ex iſto audire quiſpiam ſuſtineat? non in malam crucem abis? non ocius? non retro hiſce ab ædibus converſum te abripis?

TIRESIAS. Ne quidem ipſe veniſſem, niſi tu vocaſſes.

OEDIPUS. Non enim te ſtulte locuturum noveram: alioqui nunquam te domum meam arceſſiviſſem.

TIRESIAS. Equidem ita ſum comparatus, tibi quidem ut videtur, ſtultus; parentibus vero, qui te genuerunt, ſapiens.

OEDIPUS. Quibus? mane: quis me, ſodes, genuit mortalium?

TIRESIAS. Hæc dies te gignet, eademque te perdet.

OEDIPUS. Ut omnia perplexa nimis & obſcura loqueris!

TIRESIAS. Non vero tu talia optimus es expedire?

OEDIPUS. Talia exprobres mihi licet, unde me magnum exſtitiſſe invenies.

TIRESIAS. Atqui ea ipſa te perdidit proſperitas.

OEDIPUS. Sed ſi hanc civitatem ſoſpitavi, nihil moror.

TIRESIAS. Abibo igitur: tuque puer abduc me.

OEDIPUS. Abducat ſane: nam præſens, quod propoſitum eſt nobis negotium impedis: procul autem amotus, non eris moleſtus amplius.

TIRESIAS. Abibo, ſed poſtquam ea dixero, quorum gratia huc veni, dignitatem tuam nequaquam veritus: non enim vita mea in tua manu eſt. Dico autem tibi: vir ille, quem dudum quæris, minitans & edicta proclamans de cæde Laïi, is præſens adeſt, verbo quidem peregrinus & advena, deinde vero indigena Thebanus adparebit; nec lætabitur hoc caſu: cæcus enim ex vidente, & egenus ex divite factus, in peregrinam terram, baculo viam prætentans, proficiſcetur: palam autem fiet ſuorum ipſius liberorum fratrem ſimul & patrem eum eſſe, mulieriſque, ex qua natus eſt, filium & maritum, patris vero participem lecti & occiſorem: atque hæc, domum ingreſſus, exquire, & ſi me falſum deprehendes, tunc dicas nihil me divinando ſapere.

CHORUS. Quis ille eſt, quem fatidica edixit Delphica rupes maxime infandum facinus ſanguineis perpetraſſe manibus? tempus eſt, ut pernicibus equis citatior fugam capeſſat: armatus enim in illum incurrit igne & fulguribus Jovis filius: terribileſque una ſequuntur inevitabiles Diræ. Illuſtris enim nuper emiſſa eſt nivoſo e Parnaſo dictio, latitantem ut quiſque virum inveſtiget: namque agreſtibus abdit ſe ſilvis, antraque ſubit & rupes, ut taurus, & miſer miſero pede ſolitarius vagatur, edita terræ ex umbilico oracula ut effugiat: illa vero ſemper vigentia circumvolant. Vehementer quidem me conturbat peritus augur, vaticinio nec addentem, nec dementem fidem; quid autem dicam incertus hæreo, dubiaque ſpe pendeo, nihil congruum videns nec in præſentibus nec in præteritis factis. Haud enim unquam nec antea nec nunc audivi ſimultatem interceſſiſſe Labdacidis cum filio Polybi, unde conjecturam faciens explorem, an propter vatis evulgatum reſponſum, contra Œdipodem Labdacidis auxilium laturus ſim, ultionemque cædis obſcuræ ſuſcepturus. Atqui prudentes ſunt ſane Jupiter & Apollo, mortaliumque facta norunt: ſed inter homines vatem plus, quam ego, intelligere, judicio non conſtat certo: eſt ut virum vir antevertat ſapientia: verum equidem nunquam, prius quam videro dictum eventu comprobatum, eos damnaverim, qui fidem illi derogant. Omnium enim in conſpectu Oedipo ſe obtulit olim alata virgo, ſapienſque ille viſus eſt, certamque civitati tulit ſalutem: quapropter judicio meo nunquam cenſebitur pravus.

CREON. O cives: ut audivi res atrociſſimas de me prædicare regem Oedipum, huc me contuli, intolerabili preſſus dolore. Si enim in hac præſente calamitate putet ſibi a me vel dictis vel factis damnum aliquod illatum fuiſſe, non mihi vitæ longioris eſſe poſſit cupido, tali notato crimine: non enim ad leve malum injuria hujus ſermonis tendit, ſed ad maximum, ſi malus quidem in civitate, malus etiam a te ceteriſque amicis perhibebor.

CHORUS. At prodiit, opinor, hoc convicium forſitan ira expreſſum potius, quam mentis ex ſententia.

CREON. Undenam vero apparuit, vatem meis conſiliis obſecutum falſa locutum fuiſſe?

CHORUS. Sic quidem dictum fuit; at neſcio quo argumento.

CREON. Oculiſne rectis, rectaque mente hoc me inſimulavit crimine?

CHORUS. Neſcio: quæ enim faciunt principes non inſpicio: ſed eccum, ipſe jam egreditur foras.

OEDIPUS. Heus tu, quid huc veniſti? tantane es audacia atque impudentia, ut meam ad domum veneris, qui palam me perimis, regnique mei manifeſtus es prædo? Age dic, per Deos obteſtor, perſpectane in me timiditate aut dementia, iſta molitus es? an forte ſperaſti me dolos non perſenſurum quibus me clam adoriris, aut, ſi ſenſiſſem, non ulturum? Annon inſanus eſt iſte tuus conatus, ſine populi conſenſu amicorumque ope regnum aucupari, quod populi favore opibuſque ſolet obtineri?

CREON. Scin' quid agas? pro hiſce tuis dictis paria viciſſim audi; quumque rem cognoveris, ipſe judicato.

OEDIPUS. Tu quidem diſertus es: at ego te neutiquam lubens audierim, quippe quem infenſum mihi moleſtumque deprehendi.

CREON. Hoc ipſum ergo a me primum audi, uti comparatum eſſe dicam.

OEDIPUS. Hoc ipſum ne mihi dicas, te malum non eſſe.

CREON. Si quidem putas quid boni eſſe pervicaciam abſque ſana mente, non recte ſapis.

OEDIPUS. Tu vero ſi putas injuriæ quam adfini feceris non daturum te pœnas, non recte ſapis.

CREON.

CREON. Juſtum eſt quod dicis; fateor: ſed quænam ſit ea injuria, qua te læſum fuiſſe ais, doce me.

OEDIPUS. Perſuaſiſtin' mihi, an non, oportere me per nuntium aliquem vatem illum venerandum arceſſere?

CREON. Et nunc quidem in eadem ſum ſententia.

OEDIPUS. Quantum jam temporis, quæſo, ex quo Laïus —

CREON. Quid eum feciſſe dices? haud enim in mentem mihi venit, quo tendat ſermo tuus.

OEDIPUS. E medio ſublatus eſt exitiali manu?

CREON. Longa & antiqua numerari poſſent tempora.

OEDIPUS. Tunc temporis vatesne ille hanc profitebatur artem?

CREON. Æque ſapiens, & honore habitus pari.

OEDIPUS. Numquid mei meminit tunc temporis?

CREON. Minime: ſaltem numquam me præſente.

OEDIPUS. At nullam inquiſitionem de mortuo habuiſtis?

CREON. Habuimus, & quidni? ſed nihil comperimus.

OEDIPUS. Cur ergo tunc ille ſapiens non eadem hæc dixit, quæ nunc dicit de me?

CREON. Neſcio: de iis enim quæ non intelligo taceo.

OEDIPUS. Saltem factum tuum noſti, dicesque, ſi prudens es ſatis.

CREON. Quid illud eſt? ſi enim ſciam, non negabo.

OEDIPUS. Vatem, niſi tecum congreſſus fuiſſet, numquam me dicturum fuiſſe auctorem cædis Laïi.

CREON. An hoc ille dicat, ipſe tu noſti: ego autem te percontari cupio itidem ut tu me modo.

OEDIPUS. Percontare; non enim umquam Laïi occiſor arguar.

CREON. Age ergo, anne meam ſororem conjugem habes?

OEDIPUS. Non eſt ut iſtud quod quæris negem.

CREON. Et regnas pariter cum ea, parique frueris agri portione?

OEDIPUS. Quæ voluerit, a me conſequitur omnia.

CREON. Nonne vobis duobus tertius ego æqualis?

OEDIPUS. Hic porro tandem malus adpares amicus.

CREON. Haud ſane dices, ſi tu, ut ego, rationem ſubducere velis. Conſidera hoc primum, an quemquam putes regnare malle cum terroribus, quam ſine metu dormire, ſi potentiam obtineat

obtineat eamdem. Ego ſane neque ipſe cupio rex eſſe magis, quam quæ regis ſunt facere, nec alius, quiſquis modeſtus eſſe novit. Nam nunc quidem a te omnia abſque metu conſequor; at ſi ipſe rex eſſem, multa invitus facerem. Qui mihi ergo regnum dulcius eſſe poſſit quam principatus ſecurus & potentia? nondum adeo animi falſus ſum. ut alia quam utilitati conjuncta expetam bona. Nunc omnibus oblector, nunc me quiſque amplectitur: nunc qui abs te aliquid cupiunt, precatorem me advocant: ut enim cujusvis voti compotes fiant, in manu mea eſt. Cur, obſecro, regnum captarem, omiſſis his commodis? Mens recta ſapiens prava conſilia numquam agitaverit Sed nec me eorum quæ tu dicis ulla inceſſit cupido, nec, ſi quis operam ſuam conferret, id umquam ſuſtinerem aggredi. Atque horum tibi documenta dabo: ac primo quidem Delphos profectus exquire an tibi oraculum accurate renuntiaverim; tum vero ſi me cum aruſpice conſilii quid communicaſſe deprehenderis, occidas me, non ſimplice, ſed gemino, meo tuoque damnatum calculo. Non enim juſtum eſt neque malos temere cenſeri bonos, neque bonos malos. Sed enim fidelem amicum ejicere, haud minus grave eſſe dico, quam ſi quis ſuam projiciat vitam, quam maxime diligit. At cum tempore ſcies hæc certo: nam tempus ſolum, qui vir bonus ſit, oſtendit; malum vero vel una die cognoveris.

CHORUS. Recte hæc dicta eſſe fateberis, ô Rex, ſi caves ne labaris: tuti non ſunt qui ſubita ineunt conſilia.

OEDIPUS. Ubi quis celer eſt inſidias clam ſtruere, & me celeriter conſilium capere oportet: ſi enim quietus manebo, ille ſua confecerit, mea autem erunt fruſtranea.

CREON. Quid igitur poſtulas? an me ex urbe pellere?

OEDIPUS. Minime. Mori, non exſulare te volo.

CREON. Fiet; ſed poſtquam oſtenderis quid in me ſit tanto hoc tuo odio dignum.

OEDIPUS. Ut non ceſſurus mihi neque obtemperaturus dicis?

CREON. Video enim te non bene ſapere.

OEDIPUS. Sapio certe in rem meam.

CREON. At æqualiter in meam ſapere debes.

OEDIPUS. At malus es.

CREON. Quid, ſi rem non intelligas?

OEDIPUS. Nihilo tamen minus imperabo.

CREON. At non prava imperantis —

OEDIPUS. O civitas, civitas!

CREON. Sed particeps ego etiam ſum hujus civitatis: non tua ſolius eſt.

CHORUS. Deſinite, reges: eccam enim opportune vobis video foras egredientem Jocaſten, cujus opera rixam hanc componi oportet.

JOCASTE. Quid inconſultum hoc, ô miſeri, jurgium ſuſcitaſtis, nec erubeſcitis, urbe tam graviter laborante, privata movere mala? non tu abis domum, tuque, Creon, tuas ad ædes? non cavebitis ne ex re nihili maximum producatis dolorem?

CREON. Soror, atrocia mihi Oedipus tuus maritus facere parat, e duobus malis alterum eligens, aut ex urbe pellere, aut prehenſum occidere.

OEDIPUS. Fateor: namque eum, uxor, deprehendi malis artibus damnum mihi inferentem.

CREON. Ne vita jam fruar, ſed diris devotus peream, ſi tibi quid feci ex iis, quæ me feciſſe criminaris.

JOCASTE. O per Deos, crede iſta, Oedipe, maxime quidem jusjurandum, cujus teſtes Deos advocat, reveritus, tum vero me quoque, & hoſce qui adſunt tibi.

CHORUS. Obtempera volens prudensque, ô rex, obſecro.

OEDIPUS. Qua in re, quæſo, vis me tibi morem gerere?

CHORUS. Hunc neque olim dementem, nunc autem juramenti ſanctitate munitum, reverere.

OEDIPUS. Scin' vero quid petis?

CHORUS. Scio.

OEDIPUS. Declara mihi ergo quod cogitas.

CHORUS. Ut amicum, qui ſe jurisjurandi religione obſtrinxit, incerti criminis reum ne peragas, cauſa haud cognita.

OEDIPUS. Hoc jam ſcito, te, quum hoc cupis, nihil minus cupere mihi quam mortem aut exſilium.

CHORUS. Minime ſane; Deorum omnium principem Deum Solem adteſtor. Sed Diis hominibusque inviſus, peſſimis exemplis peream,

ſi quidquam hujus cogito. At mihi infelici animum excruciat patriæ calamitas, acerbiorque fiet miſeria, ſi prioribus malis iſta accedant a vobis orta.

OEDIPUS. Abeat igitur ille, etiamſi me funditus perire oporteat, aut contemtum omnibus vi ex hac urbe ejici. Tua enim, non illius, miſerabili oratione commoveor. At ille, ubicumque fuerit, odio habebitur.

CREON. Gravate quidem & ingratiis tuis te cedere manifeſtum eſt: at quum ira deferbuerit, tu te ipſum oderis. Talia enim ingenia ſibi ipſis merito ſunt ſane quam moleſta.

OEDIPUS. Quin igitur me dimittis, ac foras abis?

CREON. Abibo, durum te & injuſtum expertus, hiſce vero juſtus habitus.

CHORUS. Mulier, quid ceſſas hunc intro abducere?

JOCASTE. Poſtquam cognovero quid iſtud ſit jurgii.

CHORUS. Coorta eſt incerta ſuſpicio de ſermonibus: mordet autem animum vel falſa criminatio.

JOCASTE. Ipſisne ab ambobus?

CHORUS. Scilicet.

JOCASTE. Et quis erat ſermo?

CHORUS. Satis mihi quidem, ſatis, in hac civitatis calamitate, videtur, ubi deſiit contentio, ibi ſubſiſtere.

OEDIPUS. Viden' quo progrediare, tametſi vir es bonus, quum cor meum frangis & hebetas?

CHORUS. O rex, dixi quidem non ſemel tantum, ſcito me inſipientem, omnisque expertem conſilii merito habitum iri, ſi me abs te ſegregem, qui caram meam patriam, e calamitatis fluctibus emergere non valentem, proſpero curſu direxiſti: ita nunc quoque, ſi potes, in tranquillum nos deducito.

JOCASTE. Per Deos dic mihi quoque, ô rex, cujus rei gratia tantam iram conceperis.

OEDIPUS. Dicam: tibi enim a me major quam ab iſtis habetur reverentia: ob Creontem, qualia in me machinatus eſt.

JOCASTE. Dic, ſi aperti criminis poſtulans litem ei moves.

OEDIPUS. Occiſorem me eſſe dicit Laïi.

JOCASTE. An ut qui id ipſe compererit, an ut qui audierit ex alio?

OEDIPUS. Immo vatem ſceleſtum immittens, quippe quem ſciat numquam ſibi temperare quo minus quidquid in mentem venerit impudenter effutiat.

JOCASTE. At tu, omiſſa omni de iſtis, quæ dicere inſtituiſti, cura, monitis meis, quæſo, animum adverte, & diſce mortalem eſſe neminem, qui divinandi artem vel minimum adtingat. Quod quidem exemplis tibi confirmabo, remque in pauca conferam. Laïo enim oraculum editum fuit olim, haud dicam Apolline ab ipſo, ſed ab ejus famulis, illi in fatis eſſe, ut a filio qui ex me illoque natus foret, occideretur. Atque illum quidem peregrini latrones, ut fama eſt, interfecerunt olim in trivio: puer autem ut natus eſt, vix tres interceſſerunt dies, atque illum pater, articulis pedum ligatis, projiciendum famulis mandavit in avio monte. Et ibi Apollo effectum non dedit, nec ut ille occiſor fieret patris, nec ut Laïus acerba, quam a filio metuebat, nece abſumeretur. Talia tamen præfinierant fatidicæ dictiones, quarum tu rationem nullam habeas: ſi quam enim rem Deus inveſtigari voluerit, ipſe illam facile manifeſtaverit.

OEDIPUS. Quam mihi, ô mulier, iſtis auditis, fluctuat animus, pectuſque concutitur metu!

JOCASTE. Quanam rurſus cura ſolicitatus hoc dicis?

OEDIPUS. Videor abs te audiiſſe Laïum occiſum fuiſſe in trivio.

JOCASTE. Scilicet ita ferebatur, necdum hæc fama deſiit.

OEDIPUS. Et ubi eſt locus, in quo caſus ille accidit?

JOCASTE. Phocis quidem vocatur terra: ſciſſa autem via in unum a Delphis & a Daulia coit.

OEDIPUS. Quamdiu vero eſt, ex quo iſta facta ſunt?

JOCASTE. Paulo ante quam hujus urbis regnum adeptus es, civitati hæc renuntiata ſunt.

OEDIPUS. O Jupiter, quid me facere decreviſti?

JOCASTE. Quæ hæc tibi cura animum mordet, Oedipe?

OEDIPUS. Nondum percontare: verum dic mihi, qua forma fuit Laïus, qua tunc erat ætate?

JOCASTE. Procero fuit corpore, tumque caput ei prima canitie ſignabatur: forma autem tibi non admodum diſſimilis erat.

OEDIPUS. Væ mihi miſero! meipſum, ut videtur, atrocibus exſecrationibus objeci modo inſciens.

JOCASTE. Quid ais, obſecro? timeo ſane te intuens, ô rex.

OEDIPUS. Nimis male formido, ne oculatus ille ſit vates: monſtrabis autem clarius, ſi unum adhuc dixeris.

JOCASTE. Paveo equidem; tamen quæ rogabis, ſi ſciam, dicam.

OEDIPUS. Faciebatne cum paucis comitibus iter, an magna ſatellitum manu, ut viri ſolent principes?

JOCASTE. Quinque erant ſimul omnes, & inter hos præco: rheda autem una Laïum vehebat.

OEDIPUS. Heu, heu! hæc jam perſpicua ſunt: ſed quis fuit, quæſo, conjux, qui vobis hæc facta retulit?

JOCASTE. Unus e famulis, qui ſolus evaſit incolumis.

OEDIPUS. Adeſtne nunc domi?

JOCASTE. Minime vero: nam ex quo inde rediit, & regnum te vidit potiri, Laïumque mortuum, impenſe me obſecravit, mea prenſa manu, ut rus ſe mitterem ad paſcendos greges, quo urbis hujus a conſpectu eſſet quam remotiſſimus. Adeoque illum ablegavi: dignus enim erat ille ſervus qui vel majus hoc auferret beneficium.

OEDIPUS. Qui fieri poſſit, ut nobis quam celerrime ſe rurſus exhibeat?

JOCASTE. Res in promtu eſt: ſed qua gratia hoc expetis?

OEDIPUS. Metuo, mulier, ne multa nimis dicta ſint mihi, ob quæ eum cernere volo.

JOCASTE. Sed veniet ille quidem: interea vero digna videor eſſe, cui ea concredas, quæ te male habent, ô rex.

OEDIPUS. Nec hoc tibi denegabo, quum in tantam exſpectationem ſim erectus: cui enim potiori indicarem quam tibi, quandoquidem talis mihi fortuna contigit?

Mihi pater quidem erat Polybus Corinthius, mater autem Merope Dorica; habebarque inter Corinthios cives vir maximus, antequam caſus mihi talis accidit, dignus quidem admiratione, non tamen tanta, quantam mihi injecit, ſolicitudine. Namque in convivio vir quidam plus potus nothum me ſubditititumque patri vocat inter pocula. Idque ego ægre ferens, ea ipſa die vix me continui: poſtridie

vero matrem patremque conveni, remque ex illis quæſivi: at illi audito hoc probro, indignatione exarſerunt contra eum qui dictum emiſerat. Et ego quidem eorum ſermone delectabar; tamen urebat me ſemper hoc dictum; alta enim mente infixum hærebat. Proinde clam patre & matre proficiſcor Delphos: & me quidem Apollo dimiſit ſine ullo reſponſo ad ea quorum gratia veneram, alia autem miſera & atrocia & luctuoſa aperte prædixit, fore ut matri concumberem, ſobolemque odioſam & intolerabilem hominibus producerem in lucem, patremque, qui me genuiſſet, occiderem. Et ego, his auditis, Corinthiæ terræ valedicens, ſolisque ex aſtris poſthac conjecturam facturus, quam longe ab ea receſſiſſem, fugere decrevi, donec eo pervenirem, ubi numquam ſcelera & dedecora admittere poſſem, quæ triſtia præmoniſtrarent oracula. Iter autem faciens, adeo locos illos ipſos, ubi regem hunc periiſſe dicis: tibique, uxor, verum eloquar. Quum iter pergerem prope illud trivium, ibi obviam mihi ſimul venere præcoque & vir, qualem tu ais, equis juncta rheda vectus: & e via me rectorque rhedæ & ipſe ſenex ſubmovere voluerunt: tunc ego aurigam, qui me trudebat, percutio iratus: at ſenex, ubi me videt prope vehiculum incedentem, obſervans, medium caput duplici ſtimulo mihi feriit. Non quidem par tulit pari relatum; ſed confeſtim ſcipione percuſſus ab hac manu, ſupinus media ex rheda ſtatim devolvitur: perimo quoque univerſos ſimul. Si autem ignoto illi viro aliquid cum Laïo commune eſt, quis me eſt miſerior? quiſnam eſſe poſſit magis inviſus Diis? quem nulli hoſpitum neque civium licet domo recipere, neque adloqui; ſed ab ædibus pellere jubentur: atque alius nemo fuit, quam ego, qui mihimet diras has imprecatus ſum. Torum autem mortui meis ipſius manibus contamino, per quas periit. Nonne ſceleratus ſum? nonne totus impuratus? quandoquidem exſulare me oportet, mihique exſulanti nec meos fas eſt videre, nec in patriam pedem ferre; aut matri meæ connubio jungi me oportet, & patrem occidere Polybum, qui me genuit & educavit. Nonne qui ab immiti dæmone hæc mihi deſtinata judicaret, recte ſentiret? Ne, quæſo, ne, ô Deorum ſancta numina, videam hunc diem; ſed prius ex mortalium oculis evaneſcam, quam contigiſſe mihi videam caſum tam fœdæ labis.

CHORUS. Hæc quidem nobis, ô rex, triſtia ſunt: ſed donec rem ex præſente cognoveris, ne deſperes.

OEDIPUS. Id reliquum ſane eſt adhuc mihi ſpei, paſtorem illum ut exſpectem ſolum.

JOCASTE. Ubi vero aderit, qui fies confidentior?

OEDIPUS. Hoc te docebo: ſi enim comperietur dicere eadem quæ tu, tunc ego crimen omne effugero.

JOCASTE. Quid vero ex me audiſti, in quo momenti ſit tantum?

OEDIPUS. Illum dicebas retuliſſe, Laïum a latronibus occiſum fuiſſe. Quod ſi nunc quoque eumdem dicet numerum, haud ſane eum ego occidi: non enim fieri poteſt ut unus quilibet pro pluribus habeatur. Sed ſi virum unum ſolum dicet, tunc manifeſtum erit facinus illud ad me vergere.

JOCASTE. At ſcito rem ab illo ſic nuntiatam fuiſſe, nec fas eſt ei quod ſemel dixit mutare. Civitas enim tota hæc audiit, non ego ſola. Porro a priore ſi quid deflecteret ſermone, non tamen Laïi cædem certo ut debuit, congruenterque oraculo contigiſſe oſtenderet, ſiquidem eum Apollo declaravit gnati mei manu periturum omnino. Atqui eum miſellus ille neutiquam occidit, ſed ipſe interiit prior. Quocirca vaticiniorum gratia neque huc neque rurſus illuc reſpexerim.

OEDIPUS. Recte putas: attamen mitte aliquem, qui rure arceſſat operarium, & ne omiſeris.

JOCASTE. Mittam ocius: ſed eamus intro: nihil enim faciam, niſi quod tibi gratum fuerit.

CHORUS. Utinam perpetua mihi contingat felicitas, venerandam ſervanti ſanctitatem verbis & factis omnibus, de quibus propoſitæ ſunt leges ſublimes, cœleſti in æthere genitæ, quarum Olympus pater eſt ſolus, neque eas mortale genus hominum peperit, neque ſane umquam oblivio delebit. Magnus in his ineſt Deus, neque ſenio marceſcit. Regalis faſtus Injuriam parit: rex, ubi temere multis ſe exſatiavit, quæ nec opportuna nec utilia ſunt, illum Injuria ſummo & abrupto in faſtigio impoſitum, in exitium impellit, unde fruſtra conatur aufugere. Quod autem urbi ſalutare futurum eſt conſilium, hoc ne irritum fieri ſinat, Deum oro: Deo non deſinam umquam præſide niti. Si quis autem factis dictisve inſolenter ſe ge-

rit, ultricem Juſtitiam non veritus, nec Divûm ſedes venerans, male ille pereat, luatque pœnas infauſtarum delitiarum, ſi juſtis non ſtudebit lucris, nec ab impiis abſtinebit factis, aut non tangendis manus inferet demens. Quis enim umquam vir iſtis deditus ab animo ſtimulos conſcientiæ arcere poterit? Namque ſi hæc impia facta honorem inveniunt, quid me juvat ſacris intereſſe choris? Non amplius ibo ad ſacrum terræ umbilicum venerandi gratia, nec ad delubrum quod eſt Abis, nec Olympiam, niſi hæc oracula omnibus mortalibus probabuntur. Sed ô qui imperas, ſi rite vocaris omnium rector, Jupiter, ne hæc lateant te tuumque immortale ſemper regnum. Res enim eo redit, ut ſpernant oracula olim Laïo reddita, nec eis amplius fidem adhibeant: nuſpiam Apollo ſplendet honoribus; peſſum eunt divina.

JOCASTE. O urbis hujus principes, in mentem mihi venit Deorum adire templa, ſumtis in manus hiſce velamentis & thure. Nimis enim ſuſpenſo animo quarumque curarum æſtu fluctuat Oedipus, nec, ut cordatum virum decet, nova ex veteribus colligit; ſed cuivis ſe dat, ſi modo terrores nuntiet. Quando igitur admonendo nihil promoveo, ad te, ô Lycee Apollo, qui proximus ædibus noſtris accolis, ſupplex venio hiſce cum muneribus, ut piam aliquam ſolutionem des mali: nam torpemus jam omnes, perculſum illum cernentes, ut gubernatorem navis.

NUNTIUS. Num a vobis, hoſpites, diſcere queam, ubi regis ſit Oedipi domus? Quin magis ipſe ubi ſit dicite, ſi ſcitis.

CHORUS. Hæ ſunt quidem illius ædes, & ipſe intus, ô hoſpes: mulier autem hæcce liberorum ejus mater.

NUNTIUS. Utinam & ipſa beata ſit, & cum beatis uſque verſetur, illius quum ſit perfecta conjux!

JOCASTE. Idem tibi contingat, hoſpes! dignus enim es bona ob verba: ſed dic qua gratia veniſti & quid nuntiaturus.

NUNTIUS. Bona domuique & marito tuo, mulier.

JOCASTE. Quænam illa ſunt? & unde nobis advenis?

NUNTIUS. E Corintho: quod autem dicturus ſum, gratum tibi fore opinor: quidni enim? tamen & forſan dolebis.

JOCASTE. Quid rei eſt? quamnam ſic duplicem vim obtinet?

NUNTIUS. Regem creabunt Oedipum terræ Iſthmîæ incolæ, ut illic ferebatur.

JOCASTE. Quid vero? annon ſenex Polybus regno potitur adhuc?

NUNTIUS. Non ſane, quandoquidem illum mors in ſepulcrum condidit.

JOCASTE. Quid narras? an mortuus eſt Polybus?

NUNTIUS. Si non vera dico, mori non recuſo.

JOCASTE. Famula, quid ceſſas introire, & hæc quam celerrime hero dicere? O Deorum oracula ubi eſtis? hunc virum ne occideret metuens olim Oedipus e patria profugit: & nunc ille fato ſuo interiit, nec ab Oedipo omnino.

OEDIPUS. O cariſſimum conjugis Jocaſtæ caput, quid me foras huc evocaſti?

JOCASTE. Audi hunc virum, & quum audieris, conſidera veneranda quo redierunt Dei oracula.

OEDIPUS. At hic quis eſt tandem? & quid adfert mihi?

JOCASTE. Venit e Corintho, patrem tuum nuntiaturus non amplius vivere Polybum, ſed mortuum eſſe.

OEDIPUS. Quid dicis, hoſpes? tu ipſe mihi rem ſignifica.

NUNTIUS. Si hoc primum oportet me diſerte dicere, pro certo ſcias, eum vita cum morte commutata ad plures abiiſſe.

OEDIPUS. Dolusne eum ſuſtulit, an in morbum incidit?

NUNTIUS. Senilia corpora leve momentum ſternere leto ſolet.

OEDIPUS. Morbo, ut videtur, abſumtus eſt miſer.

NUNTIUS. Ita ſane, & longo, quod vivendo emenſus eſt, tempore.

OEDIPUS. Vah, vah! quid ergo, uxor, reſpiciat aliquis fatidicas Delphis aras, aut in aëre clangentes alites, quibus auctoribus ego peremturus eram patrem meum? Ille vero exſtinctus conditus eſt ſub terra: at ego qui hic ſum enſem in eum non ſtrinxi; niſi forte mei deſiderio contabuit, adeoque ſic a me occiſus dici poſſit. Ergo jacet apud inferos Polybus, abſtulitque ſecum quæcunque edita fuerant nullius pretii oracula.

JOCASTE. Annon ego iſta tibi prædixi pridem?

OEDIPUS. Dicebas quidem; at ego metu transverſus agebar.

JOCASTE. Ne ergo quicquam horum poſthac in animum inducas.

OEDIPUS. Qui vero thalamum matris vereri deſiſtam?

JOCASTE. Quid metuat homo, quum res humanas omnes verſet Fortuna, nullius autem rei providentia certa ſit? optimum eſt temere vivere, ut quiſque poſſit. Tu vero ne metuas cum matre congreſſus: multi enim jam in ſomniis homines ſibi viſi ſunt cum matre corpus miſcere. Sed iſta qui nihili eſſe ducit, facillime vitam agit.

OEDIPUS. Recte hæc omnia tibi dicta forent, niſi viveret adhuc mater mea: at quando ſupereſt, quamvis recte loquaris, fieri non poteſt quin timeam.

JOCASTE. Atqui magnum argumentum eſt ſepulcrum patris.

OEDIPUS. Magnum, intelligo: attamen dum vivit illa, eſt cur metuam.

NUNTIUS. Quæſo, quænam eſt illa mulier, quæ vobis terrorem injicit?

OEDIPUS. Merope, ô ſenex, quæ cum Polybo nupta fuit.

NUNTIUS. Quid eſt autem cur illam metuatis?

OEDIPUS. Divinum oraculum, ô hoſpes, idque horribile.

NUNTIUS. Poteſtne dici, an nefas eſt quemvis alium ſcire?

OEDIPUS. Maxime: dixit enim Apollo olim me cum mea ipſius matre concubiturum, & ſanguinem paternum manibus meis hauſturum. Quapropter jam olim a Corintho procul habitare cœpi: feliciter ſane; ſed tamen parentum conſpectu frui ſuaviſſimum eſt.

NUNTIUS. Numnam iſtorum ob metum illinc abiiſti exſul?

OEDIPUS. Tum etiam ut patris ne fierem occiſor, ſenex.

NUNTIUS. Quidni ergo te, ô rex, ab hoc timore libero, ſiquidem benevolo erga te ſum animo?

OEDIPUS. Sane condignam tibi referrem gratiam.

NUNTIUS. Atqui hanc maxime ob cauſſam veni, ut, ubi domum reverſus fueris, aliquid mihi facias boni.

OEDIPUS. At numquam parentes meos conveniam.

NUNTIUS. O fili, manifeſte apparet, te neſcire quod agis.

OEDIPUS. Quomodo, ô ſenex? per Deos doce me.

NUNTIUS. Si horum gratia a domo refugis.

OEDIPUS. Metuo utique ne mihi Apollo evadat veridicus.

NUNTIUS. Num ne quid piaculi a parentibus contrahas?
OEDIPUS. Hoc ipſum, ſenex, hoc me ſemper territat.
NUNTIUS. Noſtin', amabo, nullam eſſe cur timeas cauſſam?
OEDIPUS. Quidni vero, ſiquidem his parentibus natus ſum?
NUNTIUS. Quia genere tibi nullo modo conjunctus fuit Polybus.
OEDIPUS. Quid narras? annon Polybus me genuit?
NUNTIUS. Tantumdem ut ego, & nihilo magis.
OEDIPUS. At quomodo genuiſſe & non genuiſſe idem ſit?
NUNTIUS. At neque te genuit ille, nec ego.
OEDIPUS. Quare igitur filium me nominabat ſuum?
NUNTIUS. Quia te olim a manibus meis dono acceperat; hoc ſcias.
OEDIPUS. Et adeo dilexit acceptum ab aliena manu?
NUNTIUS. Scilicet quia dudum carebat liberis.
OEDIPUS. Tu vero emtum me aliunde, an genitum ex te ei dediſti?
NUNTIUS. Inventum nemoroſis Cithæronis in receſſibus.
OEDIPUS. Quanam vero gratia locos illos adibas?
NUNTIUS. Ibi montanis gregibus præfectus eram.
OEDIPUS. Paſtor itaque eras mercenarius, erraticam vitam degens.
NUNTIUS. Tuus quidem, ô nate, ſervator illo tempore.
OEDIPUS. Quid mihi in illa calamitate acciderat mali, quum me ſuſtuliſti?
NUNTIUS. Id articuli pedum tuorum indicare poſſint.
OEDIPUS. Hei mihi! quid hoc vetus commemoras malum?
NUNTIUS. Vinctos loro trajecto ſolvi tuos pedes.
OEDIPUS. Monumenta ſane illa nactus ſum, quibus non eſt quod glorier.
NUNTIUS. Ita ut ab hoc caſu nomen ſortitus ſis, quod habes.
OEDIPUS. O per Deos, patriſne an matris juſſu expoſitus fui? dic mihi.
NUNTIUS. Neſcio: qui te dedit mihi, melius hoc noverit.
OEDIPUS. An ergo ab alio me accepiſti, nec ipſe inveniſti?
NUNTIUS. Non; ſed paſtor alius tradidit mihi.
OEDIPUS. Quis ille? potin' es mihi hoc declarare?
NUNTIUS. Quidam ex familia Laïi dicebatur eſſe.

OEDIPUS. An ejus, qui hujus urbis rex olim fuit?

NUNTIUS. Maxime: hujus viri ille erat paſtor.

OEDIPUS. An vivit ille adhuc, ut videre eum queam?

NUNTIUS. Id vos hujus urbis incolæ optime ſcire poteſtis.

OEDIPUS. Veſtrûmne aliquis eſt, qui hic adeſtis, qui paſtorem illum noverit, quem hic memorat, ſeu ruri eum, ſeu hic in urbe conſpicatus? Indicate; nam hæc retegi tempus poſtulat.

CHORUS. Arbitror equidem neminem alium eſſe, quam ruſticum illum, quem tu modo cupiebas videre: verum hoc omnium optime Jocaſta dixerit.

OEDIPUS. Uxor, cogitaſne illum quem modo venire juſſimus, eundem eſſe quem hic dicit?

JOCASTE. Quis autem, quem dixit? ne ſis ſolicitus, temereque dicta ne meminiſſe velis.

OEDIPUS. Nequaquam fiet, ut, quum ego ceperim indicia tanta, manifeſtum non reddam quibus ex parentibus ortus ſim.

JOCASTE. Ne, per Deos, ſi qua tibi vitæ tuæ cura eſt, hoc exquiras. Satis ſit me afflictam eſſe.

OEDIPUS. Bono animo es: tu enim, etſi a tertia inde uſque matre apparuero tripliciter ſervus, nihilo deterior eris.

JOCASTE. Tamen obtempera mihi, obſecro: ne hoc facias.

OEDIPUS. Non obtemperabo, quin iſta exquiram certo.

JOCASTE. Atqui benevolo erga te animo, quæ optima ſunt, tibi ſuadeo.

OEDIPUS. Sed optima illa dudum mihi moleſta ſunt.

JOCASTE. O infauſte, utinam numquam reſciſcas, qui ſis!

OEDIPUS. Ocius mihi aliquis paſtorem huc adducat: hanc autem ſinite opulento gaudere genere.

JOCASTE. Heu, heu, miſer! hoc enim ſolum eſt, quo te nunc compellem, nec quidquam aliud a me poſthac audies.

CHORUS. Quid, Oedipe, ſic uxor abiit, acri concita dolore? metuo ne ex hoc ſilentio erumpat mala.

OEDIPUS. Quidquid volet, erumpat: at ego natales meos, etiamſi obſcuri ſint, cognoſcere volam. Illam, quippe quæ, ut mulier, ſpiritus altos gerit, pudet forte ignobilis generis mei. Ego vero me

Fortunæ filium eſſe ratus, quæ mihi proſperâ eſt, infamiæ non ſubibo notam. Hac enim matre natus ſum; cognati autem menſes parvis me magniſque diſtinxerunt rebus. Tali autem quum ſim origine, fieri non poteſt, ut adeo diverſus deprehendar, ut natales meos inveſtigaſſe nolim.

CHORUS. Si quid ego conjectura auguror, nec me fallit animus, non te, Cithæron, Olympum teſtor, non te latebit, ſimul ac craſtina dies ſplendidum extollet jubar, ut te venerabimur tamquam populârem & altorem & parentem Oedipi, choreiſque celebrabere noſtris, ob beneficium quo reges meos affeceris. Iſta tibi, malorum depulſor Apollo, iſta ſint placita! Quis te, fili, quis te genuit immortalium? num qua Nympha cum Pane montivago congreſſa, aut cum Apolline? gaudet enim hic etiam nemoroſis jugis. An te Cyllenes rex, an Bacchus ſummos qui colit montes, accepit inventum ab aliqua Nympharum Heliconiadum, quicum ludere ſolet?

OEDIPUS. Si me par eſt, ô ſenex, conjecturam facere de homine, cui nihil umquam mecum fuit commercii, quem quærimus dudum, paſtorem videre mihi videor. Congruit enim ſenilis ætas; huicque viro æqualis eſt: maxime vero eos, à quibus adducitur, ut famulos meos agnoſco. Sed tu certius hoc noveris, qui forte paſtorem illum antea videris.

CHORUS. Novi ſcilicet, certa res eſt. Nam vir fuit Laïo, ſi quis alius, fidus, ut paſtorem decet.

OEDIPUS. Te primum rogo, Corinthie hoſpes, num hunc dicis?

NUNTIUS. Hunc ipſum, quem intueris.

OEDIPUS. Heus tu ſenex, adſpice me contra oculis, & reſponde mihi ad ea quæ te rogabo. Tune eras olim Laïi?

FAMULUS. Servus eram, non emtus, ſed domi educatus verna.

OEDIPUS. Quodnam procurabas opus, quodve fuit tuum vitæ genus?

FAMULUS. Greges paſcendo maximam vitæ partem tranſegi.

OEDIPUS. Quænam incolebas maxime loca?

FAMULUS. Modo Cithæronem, modo vicinos ſaltus.

OEDIPUS. Meminiſtin' ergo hunc virum illic cognoviſſe?

FAMULUS. Quid rei agentem? ecquem mihi refers virum?

OEDIPUS. Huncce, qui adeſt. Aut aliquid cum eo habuiſſe commercii?

FAMULUS. Non ita, ut ſubito poſſim memoriter dicere.

NUNTIUS. Neque hoc mirum eſt, here. Sed quæ excidere, jam ei clare in memoriam reducam. Nam ſatis ſcio illum meminiſſe, quando in Cithæronis locis, ubi ille duos, ego unum paſcebam gregem, converſatus eſt mecum tres totos menſes a vere adulto ad Arcturi occaſum; hieme autem jam imminente, meam ego in caſam pecus coëgi, ille autem in Laii ſtabula. Ecquid eorum quæ dico, ſic factum eſt, anne?

FAMULUS. Vera dicis, etſi a longo tempore.

NUNTIUS. Age, dic jam: meminiſtine, te puerum mihi tunc quemdam dediſſe, quem educarem ut peculiarem mihi?

FAMULUS. Quid eſt? quamobrem tu iſtuc inquiris?

NUNTIUS. Hic ipſe eſt, amice, qui tunc erat puer.

FAMULUS. I in malam crucem. Quin taces?

OEDIPUS. Ah, virum hunc ne caſtiga, ſenex: tua enim magis, quam illius, dicta caſtigatore egent.

FAMULUS. Quid vero, optime here, peccavi?

OEDIPUS. Quia de puero nihil indicas, quem ille inquirit.

FAMULUS. Neſcit enim quod dicit, & temere iſta movet.

OEDIPUS. Tu bona cum gratia non dices, ſed malo hercle tuo dices.

FAMULUS. Ne, per Deos obſecro, ſenem me verberato.

OEDIPUS. Non aliquis ocius retortas tergo manus hujus ligabit?

FAMULUS. Infelix ego! ſed quare? quid noſſe vis?

OEDIPUS. Puerumne huic dediſti, de quo ille inquirit?

FAMULUS. Dedi. Utinam vero periiſſem hac ipſa die!

OEDIPUS. At eo res tibi redibit, niſi verum dixeris.

FAMULUS. Multo etiam magis, ſi dixero, peribo.

OEDIPUS. Vir hic, ut videtur, moras quærit.

FAMULUS. Haud ſane ego: nam dudum dixi me dediſſe.

OEDIPUS. Unde acceptum? tuumne, an cujuſvis alius?

FAMULUS. Haud equidem meum dedi: ſed a quodam acceperam.

OEDIPUS. Quonam ab cive hujus urbis, & a qua domo?

FAMULUS. Ne, per Deos, ne, here, plura ſciſcitare.

OEDIPUS. Periiſti, ſi hæc iterum te rogabo.

FAMULUS. Ergo quidam erat ex familia Laïi.

OEDIPUS. Num ſervus, aut quis erat ex illius genere?

FAMULUS. Væ mihi! jam eo res rediit, ut horrendum malum mihi dicendum ſit.

OEDIPUS. Et mihi audiendum: attamen audire certum eſt.

FAMULUS. Illius quidem profecto filius dicebatur eſſe: quæ vero domi eſt tua uxor optime dixerit, ut ſe hæc habeant.

OEDIPUS. An ergo ipſa tibi puerum tradidit?

FAMULUS. Scilicet, ô rex.

OEDIPUS. Qua gratia?

FAMULUS. Ut eum interficerem.

OEDIPUS. Ipſane, quæ pepererat, miſera?

FAMULUS. Triſtium oraculorum metu.

OEDIPUS. Quorumnam?

FAMULUS. Daturum eum neci ſuos parentes prædictum fuerat.

OEDIPUS. Cur igitur huic ſeni puerum tu dediſti?

FAMULUS. Miſeritus, here; & quia illum credidi in aliam regionem, unde ipſe erat, ablaturum puerum: at ille mala ad maxima ſervavit. Si enim is es, quem hic dicit, ſcito te infelicem eſſe.

OEDIPUS. Hei, hei! omnia jam evadent manifeſta. O lux, ultimum te nunc videam! qui aperte natus ſum e quibus non oportuit, cumque quibus non oportet, conſueſco, & quos non oportuit interfeci.

CHORUS. Heu, genera mortalium, quam vos, quamdiu vivitis, eodem in loco, quo nihil, numero! Quis enim, quis homo plus felicitatis obtinet, quam quantum opinione concipit? camque quum concepit, tamen corruit. Tuum igitur exemplum habens, tuam fortunam, tuam, inquam, ô infelix Oedipe, mortalium neminem beatum prædico; qui mira ingenii ſolertia ad ſummum felicitatis culmen evectus es; ô Jupiter! qui peremta curvis unguibus rapace virgine, perplexi carminis vate, contra civium cædes propugnaculum patriæ meæ exſtitiſti, unde rex meus vocaris, & maximos honores adeptus es, magnis in Thebis imperium obtinens. Nunc autem, ut audio, quis te miſerior? quis in ærumnis, quis immani

in

in noxa æque demerſus vitæ viciſſitudine? O inclytum Oedipi caput! cui unus & idem ſuffecit portus, quo filius & pater & ſponſus excipereris. Quomodo, quo tandem modo paterni te ſulci ferre ſilentio potuere tam diu? Invitum te deprehendit omnia cernens tempus: damnat inauſpicatas pridem nuptias genitoris ſimul & geniti. O Laïi progenies, utinam te, utinam vidiſſem numquam! te enim vehementer deploro magnis ejulatibus. Ut vera tamen dicam, recepique ſpiritum per te, & per te ſopivi meos oculos.

INTERNUNTIUS. O hujus urbis dignitate principes, qualia facinora audietis? qualia & videbitis? quantumque haurietis luctum, ſiquidem ſerio adhuc vobis curæ eſt Labdacidarum domus? Credo enim neque Iſtrum, nec Phaſin abluere atque expiare poſſe flagitia quæ in hac domo latent, quæque mox in lucem proferentur, ſponte, nec ullo cogente, admiſſa. Malorum vero ea maxime dolent, quæ ultro arceſſuntur.

CHORUS. Deeſt quidem nihil, quin acerbiſſima ſint, quæ prius reſcivimus: ad illa vero quid ultra nuntias?

INTERNUNTIUS. Ut pauciſſimis & ego dicam, & vos intelligatis, interiit divum Jocaſtæ caput.

CHORUS. O multipliciter miſeram! quænam illi cauſſa mortis fuit?

INTERNUNTIUS. Sibimet ipſa. E factis autem quod maxime doleret, abeſt: non enim rem datur cernere. Tamen, quantum ego memoria teneo, audies illius miſeræ caſus acerbos.

Ut enim flagrans ira intra veſtibulum ſe abripuit, recta contendit ad geniales thalamos, comas lacerans utraque manu: ubi autem intro conceſſit, occluſis foribus, invocavit Laïum jampridem mortuum, antiquorum congreſſuum memoriam repetens, unde is ortus, a quo periiſſet ipſe, ſe matrem relinquens ſuopte filio infandis nuptiis parituram liberos; deploravitque lectum, ubi duplici flagitio ex marito maritum, liberoſque ex liberis peperiſſet. Quo vero deinde modo perierit, neſcio. Clamore enim magno irrupit Oedipus, ob quem non licuit illius inſpectare caſum: ſed in ipſum huc illuc curſitantem oculos intendimus. Impetu enim ferebatur, nos rogans ut gladium ſibi daremus, & ubi conjugem non-conjugem, mater-

numque inveniret geminum arvum ſuique & liberorum. Furenti autem indicavit Deus neſcio quis; nullus enim dixit homo eorum qui aderamus illi. Tum ille horribiliter exclamans, recta, tamquam ſi viam quis præmonſtraret, geminas fores inſultat calcibus, funditusque evellit cava clauſtra, atque in cubiculum irruit, ubi demum conſpeximus penſilem mulierem, tortilibus ſuſpendiis implicitam. Ille vero ubi eam videt, horrendum infremens miſer, ſuſpenſam reſtim expedit. Sed poſtquam miſera humi proſtrata jacuit, viſu horribilia conſecuta ſunt. Namque avulſis ab illius ſtola aureis fibulis quibus ſubnexa erat, illas attollens oculorum orbes ſibi confodit, talia dicens: *illos neutiquam viſuros nec quæ paſſus eſſet, nec quæ patraſſet mala, ſed tenebris merſos in poſterum, quos non oporteat, viſuros, quoſque cuperet ipſe, non agnituros.* Talia dum imprecatur, ingeminat plagas elevatis palpebris: ſimulque cruentæ pupulæ genas rigabant: nec raræ lenti ſanguinis deſtillabant guttæ, ſed ater lacrymarum imber cruoris miſtus grandinibus effluebat. Atque iſta a duobus, non ab uno tantum, exorta ſunt mala, ſed viri & uxoris commiſta calamitas. Antiqua autem felicitas olim quidem vero nomine felicitas appellabatur; at nunc hac ipſa die in gemitus, in noxam, in mortem, in dedecus converſa eſt: malorum quotquot ſunt omnium nomina, nullum hic abeſt.

CHORUS. Nunc autem miſer ille quo in malo verſatur?

INTERNUNTIUS. Clamat ut clauſtra relaxentur, atque oſtendat aliquis omnibus Cadmi civibus illum patris occiſorem, illum matris — impia loquens, nec a me referenda: quippe qui certus ſit ſemet ex hac terra ejicere, nec amplius manere domi, quibus ipſe ſe devovit, diris obnoxius. Auxilio utique & ductore aliquo indiget: nam vis doloris major eſt, quam quæ tolerari poſſit. Oſtendet autem & tibi: hujus enim januæ panduntur clauſtra: moxque ſpectaculum videbis ejuſmodi, quod vel hoſti miſericordiam moveat.

CHORUS. O atrox adſpectu clades! ô atrociſſima omnium, quas mihi videre umquam contigit! Quis te, ô miſer, invaſit furor? quis Deus majora maximis malis tuæ infelici ſorti adjecit? heu, heu, infelix! Verum ne quidem intueri te poſſum, multa

licet cupiam ſciſcitari, multa audire, multaque videre; talem mihi horrorem incutis.

OEDIPUS. Heì, hei, hei, hei, heu, heu miſer ego! ubi terrarum feror infelix? vox mihi quonam avolat in auras ſublata? ô fortuna quonam evaſiſtì?

CHORUS. In horrendam calamitatem, auditu & viſu trucem.

OEDIPUS. O tenebrarum quibus me condidi caligo deteſtabilis, ut me involvis infinita, inſuperabilis, & immedicabilis! hei mihi, hei mihi iterum! quam acres præſentium dolorum pungunt me ſimul aculei, & præteritorum malorum memoria!

CHORUS. Nec ſane mirum eſt, tot in malis duplicem te luctum & duplicia ferre mala.

OEDIPUS. Io amice! Tu quidem conſtanti adhuc fide mihi famularis; ſuſtines enim adhuc me cæcum curare. Vah! quippe me non lates; ſed clare agnoſco, quamvis tenebris obvolutus, tuam vocem tamen.

CHORUS. O quam dira molitus es! quomodo ſuſtinuiſti ſic oculos corrumpere? quis te impulit Deorum?

OEDIPUS. Apollo, amici, Apollo is fuit, qui mala confecit mea, qui mihi hunc acerbum invexit caſum. In oculos involavit mihi nemo; at ipſe ego infelix eos confodi. Quid enim adtinebat me videre, cui quidem videnti nihil erat viſu ſuave?

CHORUS. Ita eſt, quemadmodum tu dicis.

OEDIPUS. Quid tandem, quæſo, amici, ſupereſt mihi, quod aut videre, aut amare, aut cujus adfatus accipere cum voluptate poſſim? Abducite me ex his locis quam celerrime, abducite, amici, peſtem maximam, diris caput devotiſſimum, mortaliumque omnium inviſiſſimum Diis.

CHORUS. Infelix ob iſtum animum & calamitatem pariter! quam vellem numquam adgnoviſſes qui ſis!

OEDIPUS. Pereat, quicumque is fuit, qui projecto mihi ſilveſtribus in paſcuis ſæva pedum ſolvit vincula, & a morte me liberatum ſervavit, nulla cum mea gratia! ſi enim tum periiſſem, non eſſem amicis & mihi tanti doloris cauſa.

CHORUS. Id factum & ego vellem.

OEDIPUS. Tunc neque patris peremtor exſtitiſſem, nec ſponſus dicerer illius a qua natus ſum. Nunc vero miſer ſum, impiorum filius, ſobolem ſuſcepi ex ea quæ me ipſum peperit: denique ſi quid uſquam pejus eſt malo malum, id ſortitus eſt Oedipus.

CHORUS. Neſcio quomodo tua laudem conſilia: præſtantius enim foret tibi non omnino eſſe, quam cæcum vivere.

OEDIPUS. Iſta quidem non optima ratione ſic confecta eſſe, ne mihi demonſtrare contende, neque conſule amplius. Neſcio etenim, ſi videns inferos adiiſſem, quibus oculis patrem coram intueri ſuſtinuiſſem, quibus adeo miſeram matrem, quos in duos atrociora admiſi ſcelera, quam quæ ſuſpendio lui poſſint. At, quæſo, jucundumne dices futurum fuiſſe mihi liberorum adſpectum, eo quo progeniti ſunt modo, in lucem editorum? haud ſane oculis meis umquam. Nec urbem intueri poſſim, nec mœnia, nec Deorum ſacra delubra, quibus miſerrimus ego, ſolus virorum, qui Thebis verſantur, me ipſum pulcherrime privavi, ipſe prædicans ab omnibus expellendum eſſe impium illum, quem Dii ipſi impurum declaraſſent, & Laïi natum ſemine. Quam ego ſcelerum meorum labem quum ipſe palam revelaſſem, rectiſne oculis hoſce intueri poteram? minime ſane: ſed & auditus fontes, ſonique per aures meatus ſi poſſent obſtrui, non temperaſſem ſic etiam obturare miſerum meum corpus, ut cæcus ſimul & ſurdus eſſem: quippe ſenſu carere dulce eſt in malis. Io Cithæron, quare me ſuſcepiſti? cur non acceptum ſtatim me peremiſti, ut numquam hominibus palam facerem unde natus eſſem? O Polybe & Corinthe, & paterna, ut dicta es, antiqua domus, qualem me pulchritudinis ſpeciem malorum obductam ulceri enutriiſtis! nunc enim & ipſe malus, & ex malis natus deprehendor. O trivium, & abdita convallis, ſaltuſque, & anguſtiæ in trium viarum compito, quæ paternum meum ſanguinem meis ipſius a manibus bibiſtis, ecquid mei meminiſtis adhuc, quale facinus apud vos patrarim, qualiaque deinde, poſtquam huc veni, commiſerim rurſus? O nuptiæ, nuptiæ, genuiſtis nos, & poſtquam genuiſtis, remiſiſtis idem ſemen, & in lucem edidiſtis patres, fratres, liberos, ſanguinem cognatum, ſponſas, uxores, matreſque, & quotquot inter homines turpiſſima cenſentur flagitia.

Sed, quandoquidem loqui haud fas eſt, quæ factu turpia ſunt, per Deos obſecro, quam celerrime me alicubi extra urbem occultate, vel occidite, vel in mare abjicite, ubi non amplius me videatis. Ite, miſerum virum ne dedignemini manu contingere; obtemperate, ne formidetis: mea enim mala nullus valet præter me ferre mortalium.

CHORUS. At eccum ad ea quæ petis commodum advenit Creon, penes quem eſt & facere & conſulere, ſiquidem ſolus relictus eſt tui loco hujus urbis cuſtos.

OEDIPUS. Hei mihi! quonam ſermone eum compellabo? quæ mihi apud eum merito fides eſſe poſſit, qui prius in eum omnimodis repertus ſum injurius?

CREON. Non ut deriſor, Oedipe, veni, nec ut quidquam tibi exprobrem priorum tuarum calamitatum. Sed ſi mortalium non reveremini genus, ſaltem ſupremi Solis omnium altricem flammam vereamini, ne tale piaculum ſic apertum exhibeatis, quod neque terra, nec cœleſtis imber, neque lux ipſa perferet. Sed quam celerrime hunc intro abducite. Cognatos enim cognatorum mala maxime videre, ſoloſque audire, fas & æquum poſtulant.

OEDIPUS. Per Deos, quandoquidem meam de te opinionem fefelliſti, qui vir optimus veneris ad me virum peſſimum, obtempera mihi: e re enim tua, non e mea, loquar.

CREON. Et quidnam eſt, quod me tam enixe petis?

OEDIPUS. Ejice me ex hac terra, quam ociſſime, ut ſim ubi mortalium neminem poſſim adloqui.

CREON. Feciſſem utique, ne neſcias, niſi prius a Deo exquirere vellem, quid facto opus ſit.

OEDIPUS. At illius omnis patet dictio, nempe oportere parricidam me impiumque perimere.

CREON. Sic quidem iſta dicta ſunt: attamen, ut præſens eſt rerum ſtatus, melius eſt quærere quid ſit faciendum.

OEDIPUS. Itane ergo de infelici homine Deum conſuletis?

CREON. Etenim præſens tua fortuna fidem Deo conciliare poſſit.

OEDIPUS. Tibi vero mando, teque adhortor, ut eam quæ intus jacet, ut tibi videbitur, ſepeliri cures: hoc enim te tuis offi-

cium præſtare decet. Me vero non eſt ut poſtulet paterna hæc urbs viventem incolam habere: ſed ſine me habitare in montibus, ubi meus dicitur Cithæron ille, quem viventi mihi proprium ſepulchrum mater conſtituit & pater, ut, ſicut illi morti me deſtinaverunt, moriar. Quamquam ſatis certe ſcio, me neque morbo, neque alio quovis modo periturum fuiſſe: non enim umquam morti jam traditus, ereptus liberatuſque fuiſſem, niſi ad aliquod atrox malum eſſem reſervatus. Sed fatum meum quo ire cœpit, eat. Liberorum autem meorum, marium quidem ne mihi, Creon, curam ſuſcipe: viri ſunt: proinde, ubicumque futuri ſint, victus penuria non laborabunt: at infelices miſerandaſque meas filias, quibus numquam ſeorſum a me menſa adpoſita fuit; ſed quodcunque ego adtingebam cibi, ejus & illæ partem accipiebant ſemper, has tibi curæ eſſe volo: maximeque te rogo, ut mihi permittas manibus meis eas contingere, earumque coram deplorare infortunia. Age, permitte, ô rex, age, ô generoſa ſtirpe edite; manibus ſi contingam, ita tenere eas mihi videbor, ut quum viſu fruerer. Quid dicam? anne cariſſimas filias audio fletus fundentes, meique miſeritus Creon dulciſſima mihi miſit ſobolis meæ pignora? Verumne dico?

CREON. Dicis profecto: ipſe enim ego hæc tibi præbeo, ſciens quam dudum hujus oblectamenti deſiderio tenearis.

OEDIPUS. At tibi proſpera omnia eveniant, & te ſtudium ob hoc Deus melius cuſtodiat quam me! O filiæ, ubinam eſtis? huc adeſte, venite ad haſce meas fraternas manus, quæ genitoris veſtri nitentes prius oculos, ita uti nunc videtis, concinnarunt: qui vobis, ô gnatæ, re nec viſa nec cognita, genitor exſtiti unde ipſe genitus fueram. Enimvero vos deploro, tametſi intueri non poſſum, cogitans quam acerba futura ſit vita, quæ vobis inter homines degenda ſupereſt. Quos enim civium adibitis cœtus, quæ feſta, unde non ipſæ vice ſpectaculi defletæ domum reverſuræ ſitis? Aſt ubi jam ad nubilem venceritis ætatem, quis ille erit, quis audebit, ô gnatæ, tot & tanta ſuſcipere dedecora, quæ generi inhærent meo, parentibus veſtris vobiſque ſimul exitialia? Quid enim malorum abeſt? patrem pater veſter peremit ſuum; corpus miſcuit cum matre, unde ipſe ſatus erat, & ex iisdem ſuſcepit vos, unde ipſe

natus eſt. Hæc audietis probra. Itane vos quiſquam ducet domum? nemo futurus eſt, ô gnatæ; ſed videlicet incultas vos innuptaſque vagari neceſſe erit. At, ô fili Menœcei, quando quidem ſolus tu illis relictus es pater, (nos etenim, qui genuimus, ambo periimus) ne eas patiare mendicas, conjugii expertes, huc illuc errantes, quum tuæ cognatæ ſint; nec pari eas mecum premi calamitate velis: at miſerere earum, quas tantillas vides, omnique deſtitutas præſidio, præterquam quod ad te adtinet. Adnue, ô generoſe, daque fidem manu. Vos autem, ô filiæ, ſi per ætatem intelligere poſſetis, multis commonerem: nunc vero hoc a me votum habete, ut, ubicumque opportunum erit, tranſigatis ævum, vitæque meliorem ſortem nanciſcamini, quam qui vos genuit pater.

CREON. Satis eſt. Nam quo te luctus abripit? Quin intra domum.

OEDIPUS. Parendum eſt, etſi jucundum non eſt quod jubes.

CREON. Omnia enim tempeſtiva pulchra ſunt.

OEDIPUS. Scin ergo qua conditione ibo?

CREON. Dices, tuncque ſciam, quum audiero.

OEDIPUS. Ut terræ hujus finibus procul me extermines.

CREON. Quod a me petis, in Deo ſitum eſt.

OEDIPUS. At Deis, ſi quis alius, inviſus ſum ego.

CREON. Proinde conſequeris id ociter.

OEDIPUS. Verumne dicis?

CREON. Quippini? quod enim non ſentio, haud loqui ſolco temere.

OEDIPUS. Jam ergo me hinc abduc.

CREON. Vade igitur amiſſis puellis.

OEDIPUS. Ne quæſo illas a me divelle.

CREON. Ne obtinere cuncta poſtules: nam quæ obtinuiſti antehac, non tibi in commodum vitæ ceſſerunt.

CHORUS. O patriæ Thebæ incolæ, adſpicite; hic Oedipus qui fama celebrata ſolvit ænigmata, optimuſque vir fuit, qui non favorem civium nec fortunas reſpexit, in quantam procellam diræ calamitatis incidit. Quare obſervans donec ſupremum illum diem videris, neminem qui mortalis natus ſit beatum prædices, priuſquam vitæ terminum tranſierit, nihil triſte paſſus.

FINIS OEDIPI REGIS.

SOPHOCLIS

ŒDIPUS COLONEUS.

DRAMATIS PERSONÆ.

OEDIPUS.

ANTIGONE.

HOSPES.

CHORUS ATTICORUM SENUM.

ISMENE.

THESEUS.

CREON.

POLYNICES.

NUNTIUS.

SOPHOCLIS
ŒDIPUS COLONEUS.

OEDIPUS. Cæci ſenis filia Antigone, quænam ad loca, quorumve hominum ad urbem pervenimus? Quis erronem Oedipum hodie exiguis excipiet donis, modicum petentem, & adhuc modico minus accipientem, eoque tamen contentum? Namque me ærumnæ, & longa ætas, tertioque loco generoſa animi indoles hæc boni docent conſulere. Sed, ô filia, ſi quem hominem vides vel profana in exedra ſedentem, vel ſacro in luco, ſiſte me & colloca, ut percontemur quo tandem in loco ſimus. Peregrini enim venimus, ut a civibus edocti, quod facto opus ſit, exſequamur.

ANTIGONE. O calamitoſe pater Oedipe, turres quæ cingunt oppidum, quantum videre licet, procul ſunt: locus autem hic ſacer eſt, ut manifeſtis ex indiciis colligo, quippe qui lauro, olea & vitibus crebris conſitus eſt; intus vero frequentes luſciniæ dulces ore fundunt ſonos. Huc conſide in hoc rudi ſaxo; longiorem enim quam pro ſene confeciſti viam.

OEDIPUS. Colloca nunc me & cuſtodi cæcum.

ANTIGONE. Satis longa conſuetudine adſuevi hoc facere, ut me moneri opus non ſit.

OEDIPUS. Poteſne, quæſo, certum me facere, quo loco conſtiterimus.

ANTIGONE. Athenas quidem novi; ſed locum hunc ignoro. Illud enim nobis dixit rogatus quivis viator. Sed quis hic locus ſit, viſne ut progreſſa exquiram?

OEDIPUS. Admodum, filia; idque maxime, num ſit habitabilis.

ANTIGONE. Atqui habitatus eſt. Sed abire me non opus eſſe arbitror: eccum enim virum prope nos video.

OEDIPUS. Accedentemne huc & feſtinantem?

ANTIGONE. Quin jam præſentem. Itaque quidquid e re tua videbitur, proloquere; nam vir adeſt, quem dixi.

OEDIPUS. O hoſpes, poſtquam ex hac audivi, quæ pro me & pro ſe videt, te opportunum advenire ſpeculatorem, qui ea nobis expedias, de quibus incerti ſumus —

HOSPES. Priuſquam plura ſciſciteris, ex iſta ſede abi: nam tenes locum, quo intrare nefas eſt.

OEDIPUS. Quis ergo locus eſt? Cui Deorum ſacer eſt?

HOSPES. Quem neque tangere, nec habitare fas eſt. Terribiles enim eum tenent Deæ, Terræ & Erebi filiæ.

OEDIPUS. Quaſnam, audito venerando nomine, invocaverim?

HOSPES. Omnia cernentes Eumenidas eas appellare ſolet hic populus: ſed alia alibi placent.

OEDIPUS. Utinam ergo propitiæ me accipiant! quippe ex hoc loco non exceſſero umquam.

HOSPES. Quid hoc rei eſt?

OEDIPUS. Signum ad fortunas meas pertinens.

HOSPES. Haud ſane privatim te ex hoc loco abigere auſim: ſed re ad cives delata rogabo quid facto opus ſit.

OEDIPUS. At per Deos te obſecro, hoſpes, ne me talem mendicum ita deſpicatui habeas, ut nolis mihi declarare, quæ te enixe rogo.

HOSPES. Significa quid velis; non enim a me contemtus eris.

OEDIPUS. Quis hic locus eſt, obſecro, in quo conſtitimus?

HOSPES. Quæ quidem ego ſcio, ex me audies omnia. Locus hic quidem totus ſacer eſt; tenet autem eum verendus Neptunus, & ignifer Deus Titan Prometheus; quodque nunc calcas ſolum, id terræ hujus appellatur æreum limen, Athenarum firmamentum: at vicina arva equeſtrem Colonum præſidem ſuum gloriantur eſſe, atque ex eo communi nomine omnes appellati ſunt. Hæc ita ſunt, ut dico, hoſpes, non fama magis quam ipſo uſu nota.

OEDIPUS. Numnam hiſce in locis habitant homines aliqui?

HOSPES. Certe, & quidem ab hoc deo nomen habentes.

OEDIPUS. Regnumne quiſpiam hic tenet, an penes multitudinem imperium eſt?

HOSPES. Hæc loca a rege, qui urbi præeſt, gubernantur.

OEDIPUS. Is vero quiſnam eſt, qui jure & viribus dominatur?

HOSPES. Theſeus vocatur, Ægei, qui ante eum regnavit, filius.

OEDIPUS. An ergo aliquis ex vobis nuntius ad eum ire velit?

HOSPES. Nuntiaturuſne aliquid, an effecturus ut huc ſe conferat?

OEDIPUS. Ut parvo pro beneficio magnum lucrum auferat.

HOSPES. Et quid opis ab homine cæco adferri poſſit?

OEDIPUS. Quæ dicturi ſumus, cæca non ſunt, ſed omnia clara & perſpicua.

HOSPES. Scin', hoſpes, quomodo ab errore tibi caveas? ſi quidem es, ut videtur, generoſus, præter calamitatem tuam. Iſtic mane, ubi adparuiſti, donec ego popularibus hujus pagi, non urbis incolis, hæc nuntiem: illi enim decernent, utrum oporteat te manere, an hinc abſcedere.

OEDIPUS. O filia, anne abiit jam hoſpes?

ANTIGONE. Abiit. Proinde omnia tibi, pater, liberum eſt otioſe proloqui: nam ego ſola adſum.

OEDIPUS. O venerandæ, terribiles adſpectu Deæ, quandoquidem veſtra eſt prima hujus terræ ſedes ad quam diverti, ne Apollini & mihi ſitis iniquæ. Is enim, quum multas illas mihi prænuntiaret calamitates, hanc prædixit poſt longum tempus requiem malorum fore, ubi, quum veniſſem in fatalem mihi regionem, apud venerandas Deas ſede & hoſpitio exciperer, ibi me finiturum eſſe ærumnoſam vitam, cum lucro quidem eorum qui me reciperent, cum damno vero eorum qui me ejeciſſent. Vitæ autem exitum promiſit ſignificatum iri mihi vel terræ motu, vel tonitru, vel fulgure: Enimvero haud dubie intelligo, me ad hunc lucum proſpero a vobis augurio adductum fuiſſe, vobiſque viæ ducibus: alioquin haud umquam iter ſic temere faciens, in vos primas incidiſſem, ſobrius in ſobrias, atque in hac veneranda rudi ſede conſediſſem. Quare mihi demum, ô Deæ, juxta Apollinis reſponſa concedite, ut quocunque modo vitam finiam; niſi forte non ſatis malorum habere videor, qui perpetuis conflictor ærumnis, iiſque maximis quas

humana ſors ferat. Agite, ô dulces filiæ antiqui Erebi, age, ô quæ magna a Pallade nomen habes, Athenarum nobiliſſima civitas; miſereat vos hujus miſerrimæ umbræ Oedipi: non enim hoc meum priſtinum corpus eſt.

ANTIGONE. Sile. Ecce enim huc veniunt ætate quidam provecti viri, inſpecturi ubi ſedeas.

OEDIPUS. Silebo: tu vero me duc ex via & abſconde in luco, donec audiero quoſnam hi conferent ſermones: nam in explorando ineſt cautio eorum quæ agenda ſunt.

CHORUS. Diſpice: quiſnam erat? ubi moratur? quonam evaſit ex hoc loco erumpens, ille omnium maxime inſatiabilis? Videſne eum? inſpice, inclama ubique. Profecto vagus quis eſt exterus ille ſenex. Alioquin inacceſſum lucum haud ſubiiſſet hunc indomitarum virginum, quas nomine compellare veremur, quaſque præterimus averſis oculis, compreſſa voce, tacite nobiſcum bene ominata cogitantes. Nunc vero aliquem veniſſe ferunt, nihil iſta reverentem, quem ego circumſpectans per omne nemus nondum poſſum videre, ſicubi deliteſcit.

OEDIPUS. Ille ego adſum: nam, ut ajunt, voce video.

CHORUS. Vah, vah! gravis adſpectu, gravis & auditu.

OEDIPUS. Ne me, obſecro, pro legum contemtore habeatis.

CHORUS. Jupiter propulſator! Quiſnam hic eſt ſenex?

OEDIPUS. Haud ſane felicitatis præcipuam ſortem nactus, ô terræ hujus præſides: & hoc re ipſa oſtendo. Alioqui non ſic alienis oculis greſſus meos regerem, nec grandis parvo niterer fulcro.

CHORUS. Hei, hei! Cæcus ergo es, infelix, & ſenex, ut conjicere eſt. Sed haud ſane, quantum per me licebit, his noxam addes, ob quam diris devovearis. Tranſis enim, tranſis. Sed ne irruas in taciturnum hunc herbidum lucum, ubi crater aquæ liquati mellis latice miſcetur. Quare, infelix hoſpes, diligenter cave: retrocede, abi. Procul jam a limite intro te penetraſti. Audiſne, ô ærumnoſe mendice? ſi quid me vis, ſermoneſque mecum miſcere cupis, e ſacro primum loco egredere, &, ubi fas eſt omnibus, loquere; prius vero tempera me adfari.

OEDIPUS. O gnata, quo me convertam?

ANTIGONE. O pater, civium moribus congrua facere nos decet, cedentes, ut oportet, nec invitos.

OEDIPUS. Adprehende igitur me.

ANTIGONE. Adprehendo autem.

OEDIPUS. O hoſpites, ne, quæſo, injuria adficiar, quum, vobis ut obtemperem, hinc abſceſſero.

CHORUS. Haud ſane te quiſquam, ô ſenex, ex iſto, quo conſiſtimus, loco invitum abducet.

OEDIPUS. Ulteriuſne igitur adhuc progrediar?

CHORUS. Procede longius.

OEDIPUS. Adhucne?

CHORUS. Promove, puella, ulterius; tu enim quantum velimus intelligis.

ANTIGONE. Sequere hac, ſequere, ut potes, infirmo pede, pater, quo te duco. Peregrinus peregrina in terra ſuſtine, ô miſer, quod civitas odioſum ducit, idem & tu odiſſe, atque colere quod ipſa colit.

OEDIPUS. Duc me ergo, filia, ut pie nos gerentes dicamus viciſſim & audiamus, & neceſſitati ne reluctemur.

CHORUS. Iſtic conſiſte, nec ultra hoc limen amplius pedem promove.

OEDIPUS. Siccine?

CHORUS. Satis eſt, inquam.

OEDIPUS. Num ſedebo?

CHORUS. Oblique in ſummo lapide recumbe, modice te inclinans.

ANTIGONE. Pater, hoc meum officium eſt, hei mihi! placide greſſus tuos dirigere. Senile corpus in caram meam manum inclina.

OEDIPUS. Heu infelicem calamitatem!

CHORUS. O miſer, quandoquidem mihi nunc obtemperas, dic, quis te genuit mortalium, quis tam ærumnoſus duceris? quanam te patria ortum eſſe audiam?

OEDIPUS. O hoſpites, extorris ſum. Sed ne —

CHORUS. Quid eſt quod renuis, ſenex?

OEDIPUS. Ne, quæſo, me roges qui ſim, nec ultra perge inquirere.

CHORUS. Quid hoc rei eſt?

OEDIPUS. Calamitoſum genus.

CHORUS. Narra, quæſo —

OEDIPUS. Hei mihi! filia, quid dicam?

CHORUS. Quo generatus es ſemine: paternum nomen ede, hoſpes.

OEDIPUS. Hei mihi! quid agam, filia? heu!

ANTIGONE. Dic, ſiquidem ad incitas redactus es.

OEDIPUS. Atqui dicam. Haud enim celare poſſum.

CHORUS. Diu cunctamini: age, properate.

OEDIPUS. Noſtiſne Laïi quamdam progeniem?

CHORUS. Vah, vah!

OEDIPUS. Genuſque Labdacidarum?

CHORUS. Pro Jupiter!

OEDIPUS. Infelicem Oedipum?

CHORUS. Tune ergo ille es?

OEDIPUS. Ne quem dictis ex meis metum concipe.

CHORUS. Vah, vah!

OEDIPUS. Infelix ego!

CHORUS. Vah, vah!

OEDIPUS. O filia, quid nobis actutum fiet?

CHORUS. Excedite, abite ex hac regione.

OEDIPUS. Sed quæ prius promiſiſti, qui efficies?

CHORUS. Neminem ultio divina manet, qui malum malo rependit: fraus pro fraude retributa auctori pro gratia dolorem refert. Tu vero ſedes has linquens, quam ociſſime te ex terra mea abripe, ne quod ultra civitati meæ negotium faceſſas.

ANTIGONE. At, ô verecundi hoſpites, quandoquidem ſenem hunc meum patrem non ſuſtinuiſtis audire, facta memorantem haud ſponte admiſſa, ſaltem obſecro, infelicem me miſeramini, quæ pro meo patre ſupplico, non cæcis vos intuens oculis, tamquam ſi veſtro e ſanguine prognata eſſem, ut vos miſeri reverentia moveat. In vobis, haud ſecus ac in Deo, ſpes noſtræ reſident. Sed agite, adnuite

adnuite inſperatum beneficium. Per ego te, ſi quid tibi ex animo carum eſt, obteſtor, ſeu proles eſt, ſeu uxor, ſive poſſeſſio, ſive Deus. Non enim, quantumvis inquirendo, reperias hominem, qui, ſi Deus trahat, poſſit effugere.

CHORUS. At ſcito, filia Oedipi, nos veſtra calamitate moveri, ut tui pariter hujuſque nos miſereat: ſed Deorum iram timentes nihil eorum, quæ tibi modo diximus, mutare poſſumus.

OEDIPUS. Quid præclara, quæſo, prodeſt exiſtimatio, quidve famæ egregiæ decus, quam facta non comprobant? ſiquidem Athenas aiunt eſſe religioſiſſimas, unamque omnium civitatum hoſpitem malis adflictum ſervare, unamque opem ferre poſſe. Mihi vero ubinam iſta ſunt, qui, poſtquam me ex iſta ſede ſubmoviſtis, me expellitis, ſolius ob metum nominis? non enim me ipſum, neque facta mea metuitis. Nam quod ad facta adtinet, ſunt illa, ſatis hoc certo ſcio, ſunt potius hominis injuriam paſſi, quam inferentis, ſiquidem fas mihi ſit vera tibi dicere de matre & patre, quorum cauſſa me abhorres. Quomodo enim malus ingenio dici poſſim, qui injuriam ante paſſus, feci viciſſim? adeo ut ſi ſciens feciſſem, ne ſic quidem cenſerer malus. Nunc vero imprudens eo, quo veni, delatus ſum: a quibus vero paſſus ſum ante, illi ſcientes me perdiderunt. Quapropter implorans per Deos obteſtor vos, hoſpites, ut me priore excitaſtis e ſede, ita ſervate; & ne, Diis honorem habentes, tamen Deos nihili facere videamini: ſed credite eos reſpicere, ſi quis inter mortales pius eſt, reſpicere quoque impios, ſceleſtumque hominem neminem umquam effugium inveniſſe. Tu Deorum cauſſa felicium Athenarum ſplendorem ne obſcura, factis impiis ſubſerviens: ſed ut me ſupplicem fide tua fretum accepiſti, libera me & conſerva: neque, meum caput adſpectu fœdum intuens, contumelia me adficias. Venio enim ſacer piuſque, & commoda civibus hiſce ferens: quum autem aderit quis auctoritatem habens, qui princeps veſter eſt, tum audita ex me omnia pernoſces; at interea ne, quæſo, in me ſis injurius.

CHORUS. Neceſſe eſt, ô ſenex, ut mihi religionem incutiant conſilia tua: haud enim parum in iis eſſe momenti ſermo tuus indicat. Sed mihi ſatis erit, ſi terræ hujus moderatoribus declarabuntur.

OEDIPUS. At ubi eſt regionis hujus rex, hoſpites?

CHORUS. Paternam urbem habitat. At qui me huc evocavit ſpeculator, eum etiam vocaturus abiit.

OEDIPUS. Ecquam putatis cæci hominis illum curam aut reſpectum habiturum, ut huc ſe conferre non gravetur.

CHORUS. Admodum, ubi tuum nomen audierit.

OEDIPUS. Quis vero eſt, qui hoc ei nuntiabit?

CHORUS. Longa via eſt: multa autem viatorum dicta ſolent diſpergi, quibus ille auditis, me vide, aderit. Multa enim, ô ſenex, tui nominis fama ubique dimanavit, ut, licet remiſſiori gradu ſoleat incedere, tuo audito nomine celeriter adventurus ſit.

OEDIPUS. Sed fortunatus veniat ſuæque ipſius urbi, & mihi! Quis enim bonus non eſt ſibi ipſi amicus?

ANTIGONE. O Jupiter! quid dicam? quid cogitem, pater?

OEDIPUS. Quid rei eſt, cara Antigone?

ANTIGONE. Mulierem video prope ad nos venientem, procero equo vectam, cui faciem obumbrat impoſitus capiti Theſſalicus galerus. An ea eſt? an non eſt? an fallor animo? & aio, & nego, nec quid credam certum eſt. Perii! non alia eſt: permulcet me blandus accedentis adſpectus, manifeſtumque facit ſolius Iſmenes hoc eſſe caput.

OEDIPUS. Quid dixti, nata?

ANTIGONE. Filiam tuam, meamque me videre ſororem. Sed loquentem eam actutum adgnoſces.

ISMENE. O gemina patris & ſororis dulciſſima mihi adloquia, quam ægre vos repertos nunc præ dolore ægre adſpicio!

OEDIPUS. Veniſtine, ô filia?

ISMENE. O pater miſerabilis adſpectu!

OEDIPUS. O ſata mecum ex eodem ſanguine!

ISMENE. O miſerrimum genus!

OEDIPUS. Adeſne tandem filia?

ISMENE. Non quidem ſine meo labore,

OEDIPUS. Amplectere me, filia.

ISMENE. Amplector ſimul duos.

OEDIPUS. O hancce & me —

ISMENE. Infelicemque me tertiam!

OEDIPUS. Cur autem veniſti, filia?

ISMENE. De te ſolicita, pater.

OEDIPUS. Meine deſiderio?

ISMENE. Et ut nuntium ipſa tibi adferrem veni cum unico hoc ex famulis fideli.

OEDIPUS. Tui autem adoleſcentes fratres quid nunc agitant?

ISMENE. Quod agunt, agunt: verum atroci verſantur in periculo.

OEDIPUS. Quam prorſus illi ad Ægyptias leges ingenium conformatum habent & vivendi modum! Ibi enim viri intus ſedent telam texentes: uxores vero foris quæ ad victum pertinent procurant identidem. Sic ex vobis, ô filiæ, quos par erat mei curam ſuſcipere, hi domi deſident, ut innuptæ puellæ: vos vero illorum vice propter me infelicem ærumnas perpetimini. Et hæc quidem ex quo pueritiam egreſſa eſt, firmitaſque acceſſit corpori, ſemper mecum infelix oberrans, ſenem me ducit, ſæpe quidem per aſperas ſilvas jejuna nudipeſque vagans, ſæpe etiam imbres ſoliſque ardores perpeſſa, poſthabetque commoda quibus domi frui poterat, ut pater ne victu careat. Tu vero, ô filia, antea quidem domo egreſſa, clam Thebanis, patri renuntiaſti quæcumque de me edita fuerant oracula; cuſtoſque mei fidelis exſtitiſti, quo tempore patria e terra expulſus ſum. Nunc vero quem rurſus nuntium, Iſmene, patri adfers? quæ tibi fuit domo proficiſcendi cauſſa? utique enim haud vacua venis, ſatis hoc ſcio: vereor ne mihi pavorem nunties aliquem.

ISMENE. Ego quodcunque laboris pertuli, pater, dum inveſtigarem quonam in loco verſareris, narrare ſuperſedebo: nolo enim male bis affici, ærumnas ferendo, eaſque rurſus memorando. Sed quæ infelices inter tuos filios exorta ſunt mala, ea nuntiatum veni. Prius enim in una conſenſerant voluntate, Creonti ſolium concedere, nec inquinare urbem, ſecum reputantes veterem generis labem, qualis tuam occupaverit calamitoſam domum. Nunc autem a neſcio quo Deo immiſſa, vel ſceleſto ex animo orta miſerrimos inceſſit atrox contentio, uter principatu regioque potiretur impe-

rio. Ac minor quidem natu priorem ætate Polynicen throno ſubmotum patria ejecit. Ille vero, ut vulgo apud nos fertur, Argos profectus exſul, adfinitatem comparat novam, ſociamque amicorum ſibi adjungit manum: ratus ſcilicet Argivos ultionem ſuam ſuſcipientes Cadmi ſolum continuo occupaturos, ſeque ab illis ad aſtra ſublatum iri. Atque hæc, ô pater, haud nudis modo ventilantur ſermonibus, ſed re ipſa geruntur: tuorum vero laborum ſi qua Dii miſerituri ſunt, prænoſcere nequeo.

OEDIPUS. Anne ergo umquam opinata es, Deos mei curam aliquam ita habituros, ut ſalutem conſequar aliquando?

ISMENE. Admodum, pater, editis nuper oraculis freta.

OEDIPUS. Quænam illa ſunt? quid futurum ſignificant, filia?

ISMENE. Fore aliquando, ut ſalutis ſuæ cauſſa te illinc homines mortuum vivumque expetant.

OEDIPUS. Quis vero ab homine ita, ut ego ſum, male adfecto juvari poſſit?

ISMENE. In te ſitum eſſe illorum robur fatidicæ ſortes confirmant.

OEDIPUS. Quando amplius non ſum, tunc ergo vir inſignis fio.

ISMENE. Nunc enim Dii te erigunt; prius autem perdiderunt.

OEDIPUS. Senem vero erigere frivolum eſt, qui juvenis concidit.

ISMENE. Atqui ſcito Creontem idcirco tibi mox adfuturum.

OEDIPUS. Quid facere cogitat, ô filia? rem mihi declara.

ISMENE. Prope terram Thebanam te collocaturi ſunt, ut habeant te quidem in ſua poteſtate, tu vero ne fines terræ intrare poſſis.

OEDIPUS. At quæ foris jacentis utilitas erit?

ISMENE. Tumulus tuus in peregrino ſolo illis erit gravis.

OEDIPUS. Vel ſine Dei monitu hoc quivis per ſe facile intelligat.

ISMENE. Ob hanc igitur cauſſam te, prope terræ ſuæ fines locatum, nec ubi tui juris ſis, adſerere ſibi geſtiunt.

OEDIPUS. An etiam humo Thebana me contegent?

ISMENE. Sed hoc cognatæ cædis non ſinit piaculum, pater.

OEDIPUS. Ergo me numquam in ſua poteſtate habebunt.

ISMENE. Ergo hoc erit aliquando Cadmeis grave.

OEDIPUS. Quonam eveniente, ô filia, caſu?

ISMENE. Tua ex ira, quando tumulo inſiſtent tuo.

OEDIPUS. Quæ dicis autem, a quo audita renuntias, filia?

ISMENE. A legatis Delphos conſultum miſſis.

OEDIPUS. Et hæc propter me eventura eſſe Apollo confirmavit?

ISMENE. Sic aiunt qui Delphis Thebas reverſi ſunt.

OEDIPUS. Alteruterne hæc audivit meorum filiorum?

ISMENE. Uterque pariter, & norunt probe.

OEDIPUS. Itane, his auditis, ſceleſtiſſimi illi regni cupidinem mei deſiderio præponunt?

ISMENE. Doleo equidem hæc audiens, fero tamen.

OEDIPUS. At illis Dii neque fatalis hujus contentionis faces exſtinguant, & penes me ſit iſtius pugnæ exitus, quam nunc conſerere parant, invicem in ſe arma inferentes: ut neque qui ſceptra ſoliumque nunc tenet, iis potiatur amplius, nec qui in exſilium pulſus eſt, urbe recipiatur denuo; qui quidem parentem me ſuum, quum ignominoſe adeo patria ejicerer, nec retinuerunt, nec tutati ſunt; ſed iis adnuentibus domo & fortunis everſus expulſus fui, atque exſul renuntiatus. At forte dicas hanc mihi cupienti gratiam tum fuiſſe a civibus, ut par erat, conceſſam. Haud ſane ſe ita res habet. Nam ſtatim primo die, quum indignatione flagraret mihi animus, morique dulciſſimum eſſet mihi & lapidibus obrui, nemo comparuit, qui iſtam mihi expleret cupiditatem: quum vero temporis lapſu jam omnis dolor mollitus eſſet, animadvertiſſemque iræ exæſtuantis impetu acerbiores me, quam pro delictis, pœnas de me ſumſiſſe, tunc demum me civitas quidem longo poſt tempore e finibus invitum ejecit; illi vero, patris pulchra ſoboles, patri quum poſſent opem ferre, id præſtare renuerunt: ſed, quia ne verbulo quidem cauſſam meam tueri adgreſſi ſunt, extorris illis & mendicus vagor. At ex hiſce virginibus, quantum illis per ſexum licet, victum paratum habeo, & ſecuram ſedem, & dulcia liberorum miniſteria. Illi autem, patre poſtpoſito, maluerunt thronos & ſceptra regere, imperioque potiri urbis. Sed numquam me auxiliatorem habebunt, nec umquam Cadmei hujus regni lætum percipient

fructum. Hoc ego novi, hujuſque oracula audiens, ſimulque reputans mecum vetera reſponſa, quæ mihi olim effecta dedit Apollo. Proinde Creontem mittant, qui me arceſſat, vel ſi quis alius in urbe pollet viribus: ſi enim vos, ô hoſpites, cum his venerandis populi veſtri præſidibus Deabus, auxilio mihi velitis adeſſe, huic quidem urbi magnum ſoſpitatorem comparabitis, meis autem inimicis malum.

CHORUS. Profecto dignus es, Oedipe, tuque, & virgines hæ, miſericordia. Quoniam vero hac oratione te ſervatorem huic urbi polliceris, quæ in rem tuam ſint, de iis admonitum te volo.

OEDIPUS. O cariſſime, interpres mihi ſis omnia facere parato.

CHORUS. Statue igitur piaculare ſacrum Deabus hiſce, ad quas primum veniſti, & quarum calcaſti ſolum.

OEDIPUS. Quibus modis, ô hoſpites? docete me.

CHORUS. Primum quidem ſacra perenni ex fonte adfer libamina, puras admovens manus.

OEDIPUS. Quid vero, quando purum laticem hauſero?

CHORUS. Crateres ſunt, artificis periti opus, quorum capita geminasque anſas cingito.

OEDIPUS. Frondene an lana? aut quonam modo?

CHORUS. Ovis juvenculæ lana recens detonſa involvens.

OEDIPUS. Eſto: quod vero reliquum, qui me expedire convenit?

CHORUS. Libationes fundere ad orientem ſolem converſum.

OEDIPUS. An hiſce fundam, quas modo dicebas, hydriis?

CHORUS. Ternos quidem liba latices: noviſſimum vero cratera totum effunde.

OEDIPUS. Quonam hunc replebo liquore? hoc quoque me doce.

CHORUS. Aqua mulſa: temetum ne addito.

OEDIPUS. At ubi hoc libamine herbida terra rigata fuerit, quid tum?

CHORUS. Ter novem poſitis ab utraque manu ramis oleæ, his ſupplica precibus.

OEDIPUS. Hæc audire geſtio; maxima enim ſunt.

CHORUS. Ut eas vocamus Eumenidas, benivolo ut animo ſupplicem accipiant ſoſpitentque, tu quidem ipſe pete, aut ſi quis alius

pro te, ſecrete & ſubmiſſe loquens, non elata voce; deinde abi, nec reſpice. Et hæc ſi feceris, audacter tibi adſtitero: alias metuerem, ô hoſpes, tibi.

OEDIPUS. Auditiſne, ô filiæ, hoſce hoſpites hujus loci incolas?

ANTIGONE. Audivimus quidem: proinde quod facto opus eſt impera.

OEDIPUS. Obire equidem hæc non poſſum; impedior enim duplici malo debilitate & cæcitate; veſtrûm autem altera illuc ſe conferens iſta adminiſtret. Animam enim vel unam, æque ac mille, piacula hæc perficere poſſe arbitror, ſi benivola adſit. Quare agite, ocius incipite; modo me ſolum ne linquite: haud enim poſſem deſertus ingredi, carensque duce.

ISMENE. At ego ſacra hæc peractura ibo: locum vero, ubi neceſſaria omnia inveniam, noſcere volo.

CHORUS. In ulteriori hujus luci parte: ſi qua autem re indigebis, eſt, qui dicet, incola.

ISMENE. Illuc ergo pergam: tu vero, Antigona, patrem hic ſerva. Parentibus enim ſi quis impenditur labor, moleſtus ille videri non debet.

CHORUS. Grave quidem eſt ſopitum jamdiu malum, ô hoſpes, excitare; tamen audire cupio —

OEDIPUS. Quidnam?

CHORUS. Miſerandum inexplicabilem iſtum dolorem, quo conflictaris.

OEDIPUS. Ne, per hoſpitalitatem tuam quæſo, iſta retegas. Turpia mihi contigerunt facta.

CHORUS. Late diffuſam & nondum deſinentem cupio, hoſpes, famam recte cognoſcere.

OEDIPUS. Hei mihi!

CHORUS. Morem gere mihi, obſecro.

OEDIPUS. Heu, heu!

CHORUS. Obtempera: etenim ego, quantum tu vis, facilem me præbeo.

OEDIPUS. Suſtinui peſſima, hoſpites, ſuſtinui; at ſane invitus, teſtis mihi ſit Deus. Horum nihil ſponte admiſſum fuit.

CHORUS. Sed quonam auctore?

OEDIPUS. Nefario in toro civitas me inſcium nuptiarum irretivit noxa.

CHORUS. Matriſne, ut audio, nefandum torum impleſti?

OEDIPUS. Hei mihi! Mors quidem eſt hæc audire, ô hoſpes: hæ autem duæ ex me —

CHORUS. Quid ais?

OEDIPUS. Filiæ, duæ autem noxæ —

CHORUS. Pro Jupiter!

OEDIPUS. Communis matris editæ ſunt partu.

CHORUS. Tuæ ſunt ergo filiæ, ſimulque patris ſorores ſui.

OEDIPUS. Eheu!

CHORUS. Eheu ſane. Infinitorum reciprocationes malorum paſſus es.

OEDIPUS. Graviſſima paſſus ſum nec obliviſcenda.

CHORUS. Feciſti —

OEDIPUS. Non feci.

CHORUS. Quid ita?

OEDIPUS. Donum accepi, quod ut in me miſerrimum conferret civitas, utinam numquam promeritus fuiſſem.

CHORUS. Miſer, quid ergo? patraſtine cædem —

OEDIPUS. Quidnam id eſt? quid ſciſcitaris?

CHORUS. Patris?

OEDIPUS. Papæ! altetum refricas vulnus.

CHORUS. Interfeciſti —

OEDIPUS. Interfeci. Sed eſt mihi —

CHORUS. Quid, quæſo?

OEDIPUS. Juſta quædam cauſſa.

CHORUS. Quidum?

OEDIPUS. Declarabo tibi. Etenim inſcius occidi & perdidi: lege autem purus, imprudens hanc noxam ſubii.

CHORUS. Atqui eccum nobis rex adeſt Ægei filius Theſeus, fama tua accitus.

THESEUS. Quum ex multorum ſermone mihi dudum innotuerit, cruentis vulneribus tibi conſoſſos fuiſſe oculos, facile te, ô fili

Laïi, agnoſco; quumque huc iter faciens de te audierim, eo certius nunc ſcio te coram mihi adeſſe. Habitus enim tuus, tuaque miſeranda facies, ſatis indicant qui ſis: tuique miſeritus percontari te volo, infelix Oedipe, quidnam a civitate & a me ſupplici prece petitum veniſti, tuque ipſe, & hæc tua infelix comes. Expone quid velis: rem enim admodum difficilem dixeris, quam tibi præſtare renuerem. Enimvero memini, me hoſpitem, ut tu nunc es, peregrino in ſolo educatum fuiſſe; plurimaque, poſtquam viribus adolevit ætas, certamina extra patriam obii, periculis objectans caput: ideo neminem, hoſpes qui ſit, ut tu nunc es, averſabor, quin operam ad ejus ſalutem conferam. Scio enim hominem me eſſe, nihiloque certiorem mihi eſſe, quam tibi, craſtinæ lucis uſuram.

OEDIPUS. Theſeu, tua generoſitas brevi ſermone emicuit, ut paucis tantum mihi verbis opus ſit. Tu enim ipſe dixiſti, qui ſim, & quo patre genitus, quaque ex terra venerim, ita ut nihil mihi ſuperſit dicendum, quam quid velim, & ſic oratio tota peracta eſt.

THESEUS. Id ipſum jam expone, ut liquido ſciam.

OEDIPUS. Dono tibi daturus venio meum miſerum corpus, adſpectu non æſtimandum: at potior eſt ex eo utilitas, quam formæ ſpecies.

THESEUS. Quid autem lucri te adferre prædicas?

OEDIPUS. Tempore ſuo id reſcies: nondum cognoſcere licet.

THESEUS. Quando ergo palam fiet commodum ex te oriundum?

OEDIPUS. Quum ego mortuus fuero, & tu me ſepeliveris.

THESEUS. Poſtrema vitæ poſtulas; quæ vero media ſunt, vel oblivione præteris, vel nihili facis.

OEDIPUS. Quippe media illa eodem mihi conferuntur.

THESEUS. At ſane exigua eſt, quam petis, gratia.

OEDIPUS. Vide tamen: non parvum, non utique, certamen hoc erit.

THESEUS. Tuiſne liberis, an dicis mihi?

OEDIPUS. Illi ut in patriam revertar cogere me volunt.

THESEUS. At ſi id cupiunt, ne tibi quidem exſulare honeſtum eſt.

OEDIPUS. At ne quidem illi patriam habitare, quando ipſe poſtulabam, permiſerunt mihi.

THESEUS. O demens, damnoſum eſt iræ indulgere, ſiquis verſatur in malis.

OEDIPUS. Ubi me audieris, tunc admone: nunc vero deſine.

THESEUS. Doce: non enim, niſi re cognita, me decet loqui.

OEDIPUS. Suſtinui, Theſeu, atrocia ſuper malis mala.

THESEUS. Num veterem illam generis labem innuis?

OEDIPUS. Minime; quandoquidem iſta totius Græciæ ſermonibus celebrantur.

THESEUS. Quonam ergo graviori, quam pro humana ſorte, laboras malo?

OEDIPUS. Sic res habet mihi. Patria mea expulſus ſum a meis ipſius filiis; nec umquam mihi conceſſum redire, utpote parricidæ.

THESEUS. Cur, quæſo, te arceſſerent, ſi tibi ſeorſum habitandum eſſet?

OEDIPUS. Eo adigit illos divinum oraculum.

THESEUS. Cujuſnam mali metum incutiunt Deûm reſponſa?

OEDIPUS. Nempe in fatis eſſe, ut ab hujus terræ cædantur incolis.

THESEUS. At qui futurum eſt, ut rupto fœdere mutuis certemus odiis?

OEDIPUS. O cariſſima Ægei proles, Diis ſolis datur non ſeneſcere, nec mori quidem umquam: cetera autem omnia miſcet cunctorum domitor Tempus. Abſumitur enim vigor terræ, abſumitur & corporis, peritque fides, ſuccreſcitque perfidia: nec eadem ſemper adſpirat aura nec inter amicos, nec civitati erga civitatem. His enim nunc quidem, illis vero, interjecto tempore, jucunda fiunt amara, rurſuſque amica. Sic Thebarum etſi nunc, ſervato tecum fœdere, res in tranquillo ſint, infinitum tamen procedens tempus noctes dieſque gignit infinitas, in quibus præſentem concordiam, pactamque junctis dextris fidem, leves ob cauſſas diſſipabunt: ubi leto ſopitum humoque conditum meum corpus, oſſaque olim frigida calidum eorum ſanguinem bibent; ſi modo Jupiter eſt Jupiter, & Jovis filius Apollo verax. Verum, haud enim jucundum eſt ta-

cendas res effari, ſine me iis immorari, a quibus orſus ſum; promiſſis tuis modo maneas, fidemque ſerves: nec umquam dices Oedipum inutilem loci hujus incolam te accepiſſe, ſi quidem Dii me non fefellerint.

CHORUS. O Rex, jamdudum hic vir hæc & talia commoda huic terræ præſtiturum ſe prædicat.

THESEUS. Quis, quæſo, benivolentia non complectatur talem virum, cui primum quidem hoſpitalis apud nos ara ſemper communis eſt? Deinde ſupplex Dearum ingreſſus, terræque huic & mihi tributum haud exiguum pendit. Quorum ego religione motus, numquam ejus repudiabo gratiam; contra autem in hac terra ſedem ei præbebo. Sive hic ſuave eſt, hoſpiti manere, tibi eum tuendum committam; ſive ſuave eſt mecum ire, horum utro voles, per me licet, utere, Oedipe; ſic enim tibi opem feram.

OEDIPUS. O Jupiter, talibus viris dignam rependas gratiam!

THESEUS. Quid ergo vis? domumne meam abire?

OEDIPUS. Utinam fas eſſet mihi! at hic eſt locus —

THESEUS. In quo quid es facturus? non enim obſiſtam.

OEDIPUS. In quo eos ſuperabo, qui me ejecerunt.

THESEUS. Uberem prædicas fructum tuæ apud nos manſionis.

OEDIPUS. Si quidem promiſſis tuis ſtas, dum hæc præſtitero.

THESEUS. Mea quidem cauſſa confide: numquam te prodam.

OEDIPUS. Haud equidem te juramento, ut infidum, adligabo.

THESEUS. Haud enim ſic plus, quam nudo promiſſo ferres.

OEDIPUS. Quomodo igitur facies?

THESEUS. Cujuſnam te rei maxime tenet metus?

OEDIPUS. Venient viri —

THESEUS. At iſtis curæ hoc erit.

OEDIPUS. Vide, ſi me relinquis —

THESEUS. Ne me quid facto opus ſit doce.

OEDIPUS. Timenti ita neceſſe eſt.

THESEUS. At meum cor non timet.

OEDIPUS. Neſcis quas minas —

THESEUS. Scio equidem te neminem hominem hinc abducturum ingratiis meis. Multas quidem minas, multaque inania verba

ira ſolet proferre; ſed quando mens ad ſe redit, evanidæ abeunt minaciæ. Sic illis, etiamſi forte eo proceſſerunt ferociæ, ut atrociſſima quæque minitarentur circa tuam reductionem, longum videbitur, ſat ſcio, nec navigabile, quod huc venientibus emetiendum erit pelagus. Bono igitur te eſſe animo, vel abſque mea providentia, æquum eſſe cenſeo, ſi te huc deduxit Apollo: tamen etiam me abſente, ſcio tutelam tibi fore nomen meum, ne qua lædaris injuria.

CHORUS. Optimam, hoſpes, equis gaudentis hujus regionis in ſedem veniſti, candidum Colonum, ubi viridantibus in vallibus maxime frequens querulos fundit modos canora luſcinia, nigricantem incolens hederam, ſacramque Dei frondoſam ſilvam, multiplici pullulantem fructu, ſolis inacceſſam radiis, tutamque ab omnibus hiemis ventis, ubi bacchans ſemper Dionyſus inambulat, divinarum nutricium comitante cœtu. At cœleſti rore viret in dies ſemper pulchris conſpicuus corymbis narciſſus, antiquum magnarum Dearum coronamentum, auricolorque crocus; nec perennes agrum perrantes deficiunt fontes Iliſſi fluentorum: ſed continuus ille quotidie labitur per arva, imbre limpido fecundans gremium terræ: neque Muſarum chori regionem hanc peroſi ſunt, neque etiam aureas habenas tractans Venus. Eſt autem hic arbor, qualem nec in Aſia terra, nec in magna Dorum inſula uſquam audivi creſcere, humana non ſatum manu germen, ſponte ſua enatum, hoſtilibus armis terrorem injiciens, quod hac in terra maxime pullulat, glaucæ liberûm nutricis folium oleæ: quod quidem neque nunc quiſquam, neque olim imperans exſcindet, manu vaſtans: ſemper enim intentus oculus Morii Jovis illud tuetur, & cæſiis oculis Minerva. Sed & aliud decus hujus metropolis memorare valeo, munus egregium prævalidi Dei, maximam gloriandi materiam, quod equis præſtat & navibus. Tu enim eam, ô Saturnia proles, rex Neptune, eo gloriæ evexiſti, inſtituto in his primum regionibus more frenis equos regendi: apta vero remo palmula, manibus in mare porrecta ſaltat, quinquaginta Nerei filiarum comes.

ANTIGONE. O maximis laudibus celebrata terra, nunc inclytam illam famam re comprobare decet.

OEDIPUS. Quid novi eſt, ô filia?

ANTIGONE. Eccum propius ad nos accedit Creon, non ſine ſatellibus, pater.

OEDIPUS. O cariſſimi ſenes, ex vobis mihi nunc certa adpareat ſalus.

CHORUS. Confide, aderit: etſi enim ſenex ſum, tamen hujus terræ non conſenuit robur.

CREON. Viri indigenæ hujus terræ incolæ, veſtro ex vultu video, ſubitum vos aliquem metum concepiſſe meum ob adventum: ne me timete, maledicisque parcite vocibus. Venio enim, non ut vi quidquam facturus; quandoquidem ſenex ſum, ſcio autem ad urbem me venire præpotentem, ſi qua alia Græciæ. Sed tantæ quum ſim ætatis profectus ſum, virum hunc perſuaſurus ad Cadmeam terram me ſequi, non unius miſſu, ſed civibus ab omnibus juſſus, quia me, ob communionem ſanguinis, magis quam quemquam aliium in civitate luctus adtingit illius calamitatum. At, ô ærumnoſe Oedipe, auſcultans mihi, redi domum: univerſus te populus Thebanus, ut fas eſt piumque, vocat, &, ut qui maxime, ego, quo magis, niſi longe omnium ſim peſſimus, doleo tuas ob ærumnas; calamitoſum te videns, hoſpitem, erronem ſemper & mendicum, victuque egentem unica ductum a miniſtra; quam, ô miſer ego! numquam opinatus eſſem in tam indignam fœdamque ſortem dejectum iri, quo nunc dejecta eſt, dum te tuumque caput ſemper curat mendicato cibo, tam grandis, nuptiarum expers, & cujuslibet expoſita contumeliis. Ecquid miſerandum probrum, ô me infelicem! in te conjeci, meque, & totum genus? Verum, haud enim mihi datur, quæ manifeſta ſunt, celare, age, per ego te Deos patrios obteſtor, Oedipe, ea tu abſconde, ſponte tua urbem domumque paternam repetens; & huic urbi amanter valedicito: promerita eſt enim: at patria merito plus colatur, quæ te aluit olim.

OEDIPUS. O ad omnia audax, & e quolibet juſto ſermone machinas producens ſubdolas, quid hiſce me tentas, denuoque capere me vis, quibus maxime dolerem captus? Ante etenim mihi malis domeſticis laboranti, quum volupe eſſet mihi in exſilium ejici, no-

luiſti volenti conferre hanc gratiam: at ubi ira exſaturatus quievi, vitamque domi agere dulce fuit mihi, tum expuliſti & ejeciſti; neque tibi tum ſanguinis illa conjunctio ullo caritatis ſenſu tentavit animum. Nunc etiam rurſus, quando vides urbemque hanc benivole me amplecti, & gentem totam, conaris me avellere, aſpera verbis mollibus loquens. Quamquam quænam hæc voluptas eſt invitos amare? ut ſi quis tibi enixe flagitanti quod cupias conſequi, nihil concedat, nec opem ferre velit; expletum autem animum habenti, quorum eguiſſes, tunc donet, quum gratia oblata nullam parit gratiam, an inani ex dono voluptatem capias? Atqui talia tu mihi offers, verbis quidem bona, ſed ipſa re mala. Declarabo autem & hiſce, ut te improbum eſſe oſtendam. Venis abductum me, non ut domum reducas, ſed ut ad confinia me loces, quo urbs tibi ſit immunis a cladibus, quæ ab hac terra impendent. Hæc autem non conſequeris; ſed te iſta manent, illic ſemper habitans injuriarum mearum ultrix Furia, regionis pernicies. Filiis autem meis terræ meæ tantum ſortiri fas eſt, quantum ſatis ſit immorituris. An non melius quam tu res Thebarum noſſe videor? multo quidem, quanto certiores auctores habeo, Apollinemque, & ipſum Jovem, qui illius pater eſt. Tu vero huc veniſti ſubdole conficta dicturus multo cum acumine; ſed hoc ex ſermone mala auferes plura quam commoda. Verum, quandoquidem certo ſcio te mihi iſta non perſuaſurum, abi, noſque ſine hic vivere. Non enim male, ne ſic quidem, vivemus, ſi ita vivere nos juvat.

CREON. Num putas ex hoc tuo conſilio majus mihi, quam tibi ipſi, damnum imminere?

OEDIPUS. Mihi quidem jucundiſſimum eſt, ſi tu neque me perſuadere potes, nec hoſce qui adſunt.

CREON. O miſer, ne longum quidem tempus docuit te ſapere, ſed in ſenectute etiam noxium te dementia facit.

OEDIPUS. Lingua tu acer es: at probum eſſe neminem ego cenſeo, qui ex omni cauſſa recte velit dicere.

CREON. Aliud eſt multa loqui; aliud, opportuna.

OEDIPUS. Quam tu breviter hæc, ſed opportune dicis!

CREON. Haud ſane, ſi cui eadem eſt mens, quæ tibi.

OEDIPUS. Abi, dicam enim horum etiam nomine, neque me obſerva, hortans ubi habitare me oporteat.

CREON. Anteſtor hos, non te, qualibus nunc verbis reſpondes amicis. Si te umquam cepero —

OEDIPUS. Et quis me invitis his adjutoribus capiat?

CREON. Certe tu, etiamſi non capiaris, dolebis tamen.

OEDIPUS. Nam quid te moliri hæ minæ indicant?

CREON. Natarum tuarum alteram quidem modo abreptam ablegavi, alteram autem mox abducam.

OEDIPUS. Hei mihi!

CREON. At mox habebis, quod plores magis.

OEDIPUS. Filiamne meam habes?

CREON. Et hanc habebo haud longum poſt tempus.

OEDIPUS. O hoſpites, quid facturi eſtis? an me prodetis, an abigetis ſceleſtum hunc ex hac terra?

CHORUS. Faceſſe, hoſpes, hinc ocius: non enim in præſentia quæ facis juſta ſunt, nec quæ feciſti antea.

CREON. *(ad Satellites)* Vos hanc jam abducite, ſi ſponte non ibit.

ANTIGONE. Hei mihi miſeræ, quo fugiam? quod auxilium deorum implorabo, aut hominum?

CHORUS. Quid agis, hoſpes?

CREON. Non adtingam hunc virum, ſed iſtam, quæ mea eſt.

OEDIPUS. O terræ hujus principes!

CHORUS. O hoſpes, injuſte facis.

CREON. Juſte.

CHORUS. Qui juſte?

CREON. Meos abduco.

ANTIGONE. O civitas!

CHORUS. Quid agis, hoſpes? non amittes? mox manum meam experieris.

CREON. Abſtine manum.

CHORUS. Non equidem a te, ſi iſtæc moliris.

OEDIPUS. Civitati enim vim infers, ſi quid me lædis.

CHORUS. Nonne tibi hæc prædixeram?

CREON. Dimitte manibus puellam ocius.

CHORUS. Ne impera, quæ imperare fas non eſt tibi.

CREON. Dimittere te jubeo.

CHORUS. Et ego te abire. Progredimini huc, adeſte, adeſte, incolæ; violatur civitas, violatur civitas mea. Progredimini huc mihi.

ANTIGONE. Abſtrahor infelix, ô hoſpites, hoſpites.

OEDIPUS. Ubinam es mihi, filia?

ANTIGONE. Vi coacta abeo.

OEDIPUS. Manus, ô nata, mihi porrige.

ANTIGONE. At non valeo.

CREON. *(ad Satellites)* Quin, vos, iſtam abducitis?

OEDIPUS. O miſer ego, miſer!

CREON. Non amplius poſthac hiſce ſcipionibus nixus ambulabis. Sed quoniam vincere vis patriamque tuam, & amicos, a quibus ego juſſus, tametſi rex ſum, hæc facio, age vince. Olim enim, fat ſcio, intelliges, te & nunc in te male conſulere, & antea itidem male conſuluiſſe, invitis amicis, iræ indulgentem, quæ tibi ſemper exitialis eſt.

CHORUS. Subſiſte hic, hoſpes.

CREON. Edico ne quis adtingat.

CHORUS. Haud ſane te abire ſinam, virginibus illis privatus.

CREON. Ergo ſtatim efficies ut majus aliquid civitati tuæ ſit vindicandum: non enim his ſolis injiciam manus.

CHORUS. Sed quo te vertes?

CREON. Hunc correptum abducam.

CHORUS. Mirum quid narras.

CREON. Quod tamen mox peractum erit, niſi me rex terræ hujus prohibeat.

OEDIPUS. O vocem impudentem! Numnam tu me tanges?

CREON. Jubeo te tacere.

OEDIPUS. Enimvero ne me hujus loci præſides Deæ obmuteſcere velint priuſquam te his adhuc onerem diris, qui mihi, ô ſceleſtiſſime, oculis jampridem capto ſolum, quo regebar, oculum vi abripis:

abripis: quare & te ipſum & genus tuum Deorum cuncta cernens Sol det vitam talem, qualem ego, exigere in ſenectute.

CREON. Videtiſne hæc, terræ hujus incolæ?

OEDIPUS. Vident & me & te; atque intelligunt factis me læſum verbis te ulciſci.

CREON. Haud ſane cohibebo iram; ſed vi abducam hunc, licet ſolus ſim, & ætate tardus.

OEDIPUS. O me miſerum!

CHORUS. Quanta huc audacia veniſti, hoſpes, ſi putas te hæc effecturum!

CREON. Puto.

CHORUS. Hanc igitur non amplius cenſeam civitatem eſſe.

CREON. Juſta in cauſſa parvus etiam magnum vincat.

OEDIPUS. Auditis quæ loquitur.

CHORUS. Quæ vero non perficiet.

CREON. Jupiter hoc ſciat: tu vero arbiter non eris.

CHORUS. Non hæc injuria eſt?

CREON. Injuria; ſed ferenda.

CHORUS. O populus omnis, ô terræ principes, adeſte propere, adeſte; namque ultra fas jam tranſeunt.

THESEUS. Quis hic clamor eſt? quid rei? quemnam ob metum ſacrificantem me ad aras marino Deo inhibetis, hujus Coloni præſidi? dicite, ut rem omnem ſciam, qua gratia huc celerius prorupi, quam pedibus gratum erat.

OEDIPUS. O cariſſime, adgnovi enim vocem tuam, paſſus ſum atrocia ab hoc viro modo.

THESEUS. Quænam illa ſunt? quis tibi fecit injuriam? effare.

OEDIPUS. Hicce, quem cernis, Creon geminas filias, quod unicum ſupererat vitæ meæ ſubſidium, a me avulſit.

THESEUS. Quid ais?

OEDIPUS. Quæ paſſus ſum audiſti.

THESEUS. Quin ergo e miniſtris quiſpiam abit quam citiſſime aras ad illas, omnem coacturus populum, peditem, equitemque, ut, ſacris relictis, effuſis habenis properent eum in locum, ubi duplex euntibus via in unam maxime coit, ne tranſeant puellæ, nec

ego deridiculus fiam huicce hoſpiti, vi ſuperatus? abi, ut juſſi, ocius. Hunc autem ego, ſi iræ indulgerem, qua dignus eſt, incolumem e manu mea non dimitterem: nunc autem quas ipſe leges huc intulit, iiſdem, non aliis tenebitur. Non enim umquam hiſce ex oris abibis, niſi prius illas huc reductas palam mihi ſtiteris; quandoquidem & me, iiſque quibus prognatus es, & patria tua indignum facinus adgreſſus es; quippe qui æqui ſervantem ingreſſus civitatem, nihilque niſi ex lege facientem, tamen ſpretis iis penes quos eſt hujus loci publica auctoritas, ſic violenter irruis, abduciſque quæcunque vis, tibique per vim ſubjicis. Et mihi urbem eſſe putaſti vacuam viris, aut domino ſervientem alicui, & me hominem eſſe nihili. Quamquam te Thebæ non docuerunt eſſe malum; non enim ſolent injuſtos viros educare: nec te adprobarent, ſi reſcirent te meaque & divina ſpoliare, vi abducentem miſeros ſupplices. Haud quidem ſane, tuam ingreſſus terram, ne ſi cauſſas haberem omnium juſtiſſimas, abſtraherem abduceremve quemquam, abſque regis, quisquis ille eſſet, arbitrio; ſed ſcirem, quo ſe modo hoſpes inter cives gerere oporteat. Tu vero tuam ipſius patriam, haud tali dignam probro, dedecoras; & te longa ætas ſenem ſimul reddit, & mente vacuum. Dixi quidem jam ante, nuncque iterum dico, puellas ut quis huc reducat quam celerrime, niſi inquilinus hujus loci fieri per vim atque ingratiis tuis non refugis. Atque hæc tibi ex animo pariter & lingua dico.

CHORUS. Vides quo loco res tibi ſit, hoſpes? Nam reputanti a quibus natus ſis, juſtus eſſe videris; mala autem patraſſe deprehenderis.

CREON. Equidem neque viris vacuam, neque conſilii expertem hanc civitatem putans, ut tu rere, ô nate Ægei, iſta molitus ſum; ſed quia ſciebam neminem horum fore civium, qui tanto erga conſanguineos meos accendatur ſtudio, ut vel meis ingratiis eos alere velit. Noram præterea hominem parricidam & ſcelere pollutum ab iis receptum non iri, nec qui inceſtis ex nuptiis liberos procreaſſe compertus ſit. Talem illis in Areopago ſenatum indigenam eſſe noram, prudentia inſignem, qui non ſinit hujuſmodi errones in hac urbe converſari. Quorum quidem fiducia hanc prædam

capere aggreſſus ſum: nec ſic tamen feciſſem, niſi mihi ipſi, generique meo diras hic acerbas imprecatus eſſet: quapropter injuria laceſſitus, hanc æquum cenſui rependere vicem. Ira enim non conſeneſcit; ſola morte reſtinguitur; mortuique ſoli nullo tentantur dolore. Proinde quodcunque libuerit facies, quandoquidem me ſolitudo, tametſi juſta dico, parvum reddit. Attamen, qualiacumque futura ſint tua facta, etſi hac ætate ſum, par conabor referre.

OEDIPUS. O impudentem audaciam! utrum proſcindere putas, mene ſenem, an te ipſum hiſce conviciis? qui mihi cædes & nuptias, calamitatesque ore exprobas improbo, quas ego miſer tuli invitus: Diis enim ita viſum eſt, iratis forte generi noſtro veterem ob aliquam culpam. Me enim ipſum haud quidquam mali commeruiſſe arguas, qua gratia hæc in me meosque admiſerim flagitia. Nam doce me, ſodes, ſi quo oraculi reſponſo prædictum fuit patri, peremtum illum iri a filio, quo jure mihi hoc exprobres, qui nec a patre tunc ſatus, nec a matre conceptus, nec dum generatus eram. Si vero natus infelix, ut ego natus ſum, cum patre conſerui manus, eumque occidi, nec quod facinus admitterem, nec in quem, ſciens; qui mihi quod imprudens nec conſulto feci juſte vertas crimini? Ecquid vero non te pudet, perdite, matris meæ, quæ tua fuerit ſoror, de nuptiis cogere me loqui? quæ quales fuerint, mox dicam: rem enim ſilentio non premam, quum tu impium hunc ſermonem exorſus ſis. Peperit enim me, peperit (heu quantum eſt mali!) ignarum ignara: materque eadem mea deinde liberos, ſuimetipſius probrum, peperit mihi. Verum unum ſaltem hoc mihi conſtat, te quidem ultro meque & illam his urgere conviciis: ego autem eam invitus duxi, invituſque hæc loquor. Sed ne quidem ob has nuptias malus perhibebor, neque ob eam, quam mihi objectas uſque, cædem paternam, acerbe exprobrans. Unum enim mihi reſponde ſolum quod te interrogo. Si quis te, juſtum illum, ſubito hic invadens perimere conaretur, quæreresne utrum pater is eſſet, qui te vellet occidere, an vero ſtatim ulciſcereris? ſane exiſtimo, ſi quidem vitam amas, improbum ulciſcereris, neque quid juſtum conſiderares. Talia quidem & ipſe incidi in mala, Deis ducentibus; quibus ne animam quidem patris, ſi revivi-

ſcat, contraria dicturam eſſe opinor. At tu, haud enim probus es, ſed omnia dictu honeſta putans, fanda infandaque, talia mihi coram his exprobras? & tibi Theſei nomen adulari decorum videtur, Athenarumque urbem, ut quæ præclaris habitetur incolis. Nec tamen, quum ſic multa laudas, hoc meminiſti, urbem hanc, ſi qua alia deos novit honoribus colere, religione omnes antecellere; unde tu ſupplicem me ſenemque furto conaris ipſum abducere captivum, raptiſque filiabus meis aufugere. Quorum ego nunc gratia haſce Deas invocans rogo, & precibus ſupplico, ut adſint mihi auxilio, quo diſcas qualibus a viris hæc cuſtoditur urbs.

CHORUS. Bonus eſt hic hoſpes, ô rex; ſed exitialis premit eum calamitas, quæ vindice digna eſt.

THESEUS. Verborum ſatis eſt: nam illi quidem raptores properant: nos vero, qui injuria adfecti ſumus, hic ſtamus.

CREON. Quid, quæſo, imbecillo homini, ut faciat, imperas?

THESEUS. Ut illam ingrediaris viam, meque eo deducas: ut, ſicubi in his locis virgines, noſtras hoſpitas, detines, ipſe mihi eas exhibeas: ſi vero aufugerunt raptores, non eſt quod laboremus: alii enim ſunt, qui contento curſu eos perſequuntur, quos quod ex hac terra effugerint, numquam illi Diis vota perſolvent. Sed præi: adgnoſce vero, ut tenens teneris ipſe, utque venantem te cepit fortuna: dolo enim malo quæſita ſtabilia non manent. Neque cujuſvis alius hac in re utéris opera: quippe ex ea quam nunc oſtendis audacia ſatis intelligo, te nequaquam viris armiſque deſtitutum ad tantam injuriam inferendam acceſſiſſe; ſed præſidium eſt aliquod, cui tu fidens hæc patraſti. Hoc vero diſpicere me oportet, nec committere, ut hæc civitas uni ſuccumbat viro. Numquid hæc intelligis? an fruſtra tibi dicta putas quæque nunc audis, & quæ audiſti, quum iſta machinareris?

CREON. Nihil hic mihi dices, quod refellere valeam: domi vero & nos ſciemus quid facto opus ſit.

THESEUS. Abi modo, & minare quantumvis. Tu vero nobis, Oedipe, quietus hic mane, & confide, me, niſi prius moriar, non deſiturum, priuſquam tuarum te compotem filiarum fecero.

OEDIPUS. Bene ſit tibi, Theſeu, cum ob animum generoſum, tum ob hanc erga nos juſtam providentiam.

CHORUS. Utinam illic adeſſem, ubi concurrentes infeſtis armis viri ferriſtrepum Martem miſcebunt, vel ad Apollinea litora, vel ad illa lampadibus fulgentia, ubi verendis ſacris mortales excolunt Venerandæ Deæ, quarum aurea clavis linguas etiam coërcet miniſtrorum Eumolpidarum: ibi puto bellicoſum Theſea in geminas innuptas ſorores cito incurſurum pugna haud impari, his in regionibus. An uſque ad occiduum petræ nivalis jugum campeſtribus ex Oeæ paſcuis, concitatis equis & curribus, fuga contendent? adparebit terribilis adcolarum Mars, terribile quoque Theſidarum robur. Cunctis enim ex frenis fulgor emicat; omneſque properant ornatos phaleris equos conſcendere, qui equeſtrem colunt Minervam, marinumque terram ambientem Rheæ carum filium. Remne gerunt, an cunctantur? Quam præſagit mihi animus mox redditum iri virginem acerba paſſam, acerbiſque impetitam injuriis a conſanguineis! Conficiet, conficiet aliquid hodie Jupiter. Vates ſum felicium prœliorum. Utinam, ceu velox columba præpeti concita volatu, ætheriam in nubem ſublatus, ipſorum certaminum viſu expleam oculos meos! O qui omnia cernis, Jupiter Deorum rex ſumme, tribuas hujus terræ rectoribus, ut triumphali robore expeditionem hanc, partaque præda, conficiant; tuque, veneranda virgo, Pallas Minerva, nec non venatorem Apollinem, ſororemque maculoſos ſectantem celeripedes cervos, obſecro geminam opem ferentes adſint huic urbi & civibus.

O vage hoſpes, ſpeculatorem me haud dices falſo augurari: eccas enim puellas video prope huc rurſus ſe conferentes.

OEDIPUS. Ubi, ubi? quid ais? quid dixti?

ANTIGONE. O pater, pater, quis Deorum tibi præſtet, ut fortiſſimum videas virum, qui nos huc remiſit tibi?

OEDIPUS. O filia, anne adeſtis?

ANTIGONE. Quippe manus hæ nos Theſei ſervarunt, fidorumque comitum.

OEDIPUS. Accedite, ô filia, ad patrem, & ſinite me veſtra, quæ neutiquam reditura ſperaveram, contingere corpora.

ANTIGONE. Quod petis, conſequéris; nobis enim cupita gratia eſt.

OEDIPUS. Ubi, quæſo, ubi eſtis?

ANTIGONE. En una ambæ accedimus.

OEDIPUS. O cariſſima germina!

ANTIGONE. Genitori quidquid genuit carum.

OEDIPUS. O fulcra viri —

ANTIGONE. Infelicis ſane infelicia!

OEDIPUS. Cariſſima teneo pignora; neque adhuc omnium ero miſerrimus, ſi moriar, vobis adſiſtentibus mihi. Adplicaminor mihi, ô filia, utrumque ad latus; adhærete genitori, finemque imponite ſolitariæ & miſeræ vagationi, ad quam modo redactus eram: & mihi quæ geſta ſunt narrate pauciſſimis: nam vos, id ætatis, brevis decet ſermo.

ANTIGONE. Hic eſt qui nos ſervavit: hunc audire oportet, pater; & ſic tibi brevis erit mea oratio.

OEDIPUS. O hoſpes, ne mirere quod animo meo morem nimis geram, ſi liberis meis inſperato redditis produco ſermonem. Quod enim ex illis gaudium capio, id tuum eſſe ſcio & a nemine alio ortum: tu enim eas ſervaſti, nec quiſquam alius mortalium. Proinde digna tibi, ut opto, præmia Dii ferant, ipſique & huic civitati; quandoquidem apud vos hominum ſolos pietatem inveni, & æquitatem, verbaque fallere neſcia. Hæc autem expertus, hiſce ſermonibus gratum teſtor animum: habeo enim, quæ habeo, per te, nec quemquam alium: & mihi manum, ô rex, porrige dextram, ut tangam, exoſculerque, ſi fas, tuum caput. Quamquam quid dico? quomodo infelix ego adtingere poſtulem virum, cui nulla ſuſcepta eſt flagitii macula? haud ſane faciam, nec, ſi concedere velis, ſinam. Soli enim mortalium, quos uſus edocuit, harum ærumnarum oneri adjutando pares ſunt. Tu vero iſthinc mihi ſalve, & in poſterum mei curam gerito juſte, ut feciſti hodie.

THESEUS. Neque ſi longiori uſus es ſermone, lætitia adfectus ob receptas haſce tuas filias, demiror, neque ſi, me poſthabito, priores eas adlocutus es: nihil enim horum nobis grave eſt. Non enim ſermonibus ſtudemus inclareſcere magis quam factis. Idque

re ipſa oſtendo. Quæ enim juratus promiſi tibi, ſenex, horum nihil eſt in quo fidem non exſolverim. Quippe has tibi adduco ſalvas, illæſaſque omnibus quæ minitabatur Creon. At hoc certamine quomodo victoria parta fuerit, quorſum adtinet jactabundum me narrare, quæ quidem ipſe ex his, quibuſcum verſaris, reſcies. Sed rem, quæ mihi modo huc venienti renuntiata eſt, animum adverte, ſiquidem, parva licet dictu, digna tamen admiratione eſt. Rem vero nullam negligere hominem decet.

OEDIPUS. Quid rei eſt, fili Ægei? doce me, ut qui ſciam eorum nihil, quæ tu audiiſti.

THESEUS. Aiunt virum quemdam, haud quidem ejuſdem tecum conſortem civitatis, cognatum vero, ſupplicem nobis ad aram Neptuni ſedere, ad quam ſacra faciebam, quum tumultu hic orto excitatus fui.

OEDIPUS. Cujatem eſſe aiunt, quidve petentem hac ſupplicatione?

THESEUS. Haud ſcio, niſi unum: a te enim, ut narrant mihi, exiguum expetit officium, nec plenum negotii.

OEDIPUS. Quodnam? haud enim parvum quid minatur hæc ſeſſio.

THESEUS. Illum poſtulare aiunt, ut ſibi liceat ad te accedere & tecum colloqui, tum tuto abire, nihilque mali paſſum, quod huc venerit.

OEDIPUS. Quiſnam eſſe poſſit, qui ſic ſupplex ſedet?

THESEUS. Vide, num Argis quis vobis cognatus ſit, qui hoc a te velit conſequi.

OEDIPUS. O cariſſime, ne ultra progredere.

THESEUS. Quid vero eſt tibi?

OEDIPUS. Ne me obſecra.

THESEUS. Quanam ſuper re? dic mihi.

OEDIPUS. Sat ſcio, his auditis, quis ille ſit, qui ad aram ſedet.

THESEUS. Et quis tandem eſt, quem dignum reprehenſione judicem?

OEDIPUS. Filius meus, ô rex, odium, cujus ego ſermones ex omnibus maximo cum dolore ſuſtinerem audire.

THESEUS. Quid vero? non tibi audire liceat, quæque nolis, non facere? cur audire tibi ſic moleſtum eſt?

OEDIPUS. Inviſiſſima, ô rex, vox illa patris accidit aures, & ne me eo redigas, ut invitus hæc tibi concedam.

THESEUS. Sed id ſi flagitat ſupplex ad aram ſedentis habitus, vide an non Dei religio tibi ſervanda ſit.

ANTIGONE. Pater, obtempera mihi, tametſi adoleſcentula te moneo. Virum hunc ſine ſuo ipſius animo obſequi, & Deo, ſicut cupit; & nobis concede ut frater veniat. Non enim te, confide, invitum a ſententia abſterrebunt, quæ ille tibi non commoda dixerit. Verba autem audiiſſe, quid nocuerit? ſane conſilia recte cogitata verbis declarantur. Genuiſti illum: quare, etiamſi erga te ſceleſtiſſime ſe geſſerit, ne tibi quidem fas eſt male illi rependere: ſed miſſum eum fac. Sunt & aliis mali liberi, & ira acris; ſed amicorum blandis adloquiis moniti, mulcentur deliniunturque. Tu vero ne nunc mala illa reſpectes, quæ paſſus es ob commiſſa in patrem matremque piacula; quamquam ſi illa penitus inſpicias, cognoſces, ſat ſcio, quam malus ſit iræ impotentis exitus. Habes enim hujus rei haud leve argumentum, quod effoſſis oculis lumine orbatus es. Verum nobis cede: non enim diu decet obſecrare, qui juſta petunt, neque ipſum te par eſt beneficium accepiſſe, & acceptum neſcire rependere.

OEDIPUS. Nata, vincitis me veſtra oratione, ut vobis morem geram in re mihi permoleſta: ſit igitur, ut vobis placet. Tantum, hoſpes, ſi quidem ille huc venerit, ne quis vitam meam in ſua poteſtate habeat.

THESEUS. Hæc ſemel dixiſſe ſatis eſt: bis audire nolo, ſenex. Nec libet gloriari; tu tamen ſalvum te tamdiu ſcito, dum me Deus quis ſervabit.

CHORUS. Quiſquis longiorem vitæ ſortem, mediocri haud contentus, adpetit, ille ſiniſtri eſſe ingenii, me judice, cenſebitur: quandoquidem longi ſæpe dies triſtes curas propius admovent; læta vero non facile videas illi contingere, quem immodicam delapſum in cupiditatem, ne morte quidem impendente, capit ſatietas; quando ſenectus hymenæi, citharæ & chorearum expers adpa-

ruerit, & ad extremum ipſa mors. Natum non eſſe, ſortes vincit alias omnes: proxima autem eſt, ubi quis in lucem editus fuerit, eodem redire, unde venit, quam ociſſime. Nam ſimul ac juventas adeſt ſtultas levitates adferens, quis effugit multiplices labores? quæ non miſeria adeſt? cædes, ſeditiones, lites, pugnæ, & invidia: tandem ſupervenit, odioſa, viribus defecta, moroſa ſenectus, amicis orba, ubi omnia mala malorum pejora cohabitant: in qua infelix hic, non ego ſolus, Boreale velut litus undique fluctibus hiemeque quatitur; ſic & hunc a vertice inſurgentes calamitatum fluctus adſiduis quatiunt procellis; hæ quidem a ſolis occaſu; illæ vero ab ortu, aliæ quum ſol medio ex orbe ſpargit radios, aliæ nocturnis ſplendentibus aſtris.

ANTIGONE. Atqui eccum nobis, ut videtur, pater, gradum huc confert hoſpes ille incomitatus, ora rigans lacrimis.

OEDIPUS. Quis is eſt?

ANTIGONE. Quem & olim cogitabamus, ipſe hic Polynices adeſt.

POLYNICES. Hei mihi! quid faciam? an mea ipſius mala prius deflebo, puellæ, an quæ hujus video patris ſenis? quem peregrina in terra vobiſcum inveni hic ejectum, cum veſte tali, cujus inamabilis ſqualor ſenili adhærens corpori, membra ſitu tabefacit; & in capite oculis orbo impexa coma ventis diffunditur: hiſque, ut videtur, conſimilia habet miſeri ventris alimenta. Quæ quidem ſero nimis cognoſco perditiſſimus ego; & teſtor me peſſimum omnium huc venire, qui, ne te victus deficeret, providere debuerunt: hoc ex aliis ne quæras. Sed Jovis etiam adſidet ſolio Pudor omnibus in factis; tibi quoque, pater, adſiſtat. Horum enim quæ peccavimus remedium quidem eſt; at ea exprobrare nihil amplius adtinet. Quid taces? loquere aliquid, ô pater; ne me averſeris. Nihilne mihi reſpondes? ſed contemtum ita dimittes, nihil locutus, ne declarata quidem iræ tuæ cauſſa? O viri hujus progenies, meæque ſorores, at vos ſaltem conamini movere patris moroſum os & haud affabile, ut ne ſpretum me Dei ſupplicem ita dimittat abſque ullo reſponſo.

ANTIGONE. Dic, ô miſer, ipſe qua gratia veneris. Plerumque enim ſermo vel oblectationem aliquam, vel offenſionem ferens, aut ad miſericordiam movens, vel obſtinate ſilentibus vocem aliquam exprimit.

POLYNICES. Ergo eloquar; probe enim tu me commones; primum quidem ipſum hunc Deum orans, ut ſit adjutor, cujus ex ara me huc venire excitavit hujus terræ rex, a quo data mihi venia dicendique & audiendi tuto cum commeatu: hæcque ut a vobis, hoſpites, mihi contingant, & ab hiſce ſororibus, patreque, impenſe cupio. Cujus autem gratia venerim, jam tibi volo dicere, pater. Patrio e ſolo expulſus ſum in exſilium, quia regio in tuo throno ſedere volui pro meo jure, ut qui natu ſim major. Quapropter me natu minor Eteocles ex urbe pepulit, non ut qui rationum momentis cauſſam vicerit, nec qui ſe manu factiſve meliorem me eſſe oſtenderit, ſed perſuaſis civibus. Quorum equidem cauſſam in Erinnyn maxime confero, tuarum dirarum teſtem: quam opinionem confirmant etiam vatum reſponſa. Poſtquam enim veni Argos ad Doricum, Adraſtum adeptus ſocerum, conjuratos ſocios adjunxi mihi, terræ quicunque Apiæ principes cluent, florentque bellica laude, ut, ſeptemgemino exercitu contra Thebas cum his coacto, vel juſta pugna moriar, vel horum auctores malorum e terra ejiciam. Sed hactenus iſta. Cur tandem huc me contuli? Dicam. Tibi ſupplices, ô pater, preces admoturus, mei ipſius cauſſa, ſociorumque meorum; qui ſeptem numero totidem nunc agminibus urbem Thebanam obſidione cingunt: qualis bellicoſus Amphiaraus, armis qui primas obtinet, primaſque auſpiciis: ſecundus Aetolus eſt Oenei filius Tydeus: tertius Eteoclus Argivo cretus patre: quartum Hippomedonta miſit pater Talaus: quintus Capaneus gloriatur ſuffoſſam Thebarum urbem ſtatim ſe vaſtaturum: ſextus Parthenopæus Arcas concitus fertur, nomine referens diu ſervatam olim matri virginitatem, Atalantæ partu editum ſe probans: ego vero tuus, vel, ſi nevis, irati Genii filius, attamen tuus vocatus, duco intrepidum Argivorum ad Thebas exercitum: qui te per haſce tuas filias & tuam vitam, pater, obteſtamur ſupplici petentes prece, ut iram gravem mihi remittas, fratris injuriam ulciſci

properanti, qui me expulit, patriaque ſpoliavit. Si qua enim fides eſt oraculis, utris tu acceſſeris, horum victoriam fore prædixit Deus. Per nunc te fontes, perque cognatis jura dantes Deos, rogo obſequaris, & remittas iram: quandoquidem mendicus ego & hoſpes, tuque hoſpes etiam; alios autem obſervantes peregrina interra degimus tuque & ego, eamdem fortunam ſortiti. At is domi regno potitus, ô miſer ego, utrumque noſtrùm pariter irridens, molliter vivit: quem, ſi tu conſilia mea adjuvabis, facili negotio brevique tempore diſſipabo: ſicque in domum tuam te reſtituam, reſtituamque me ipſum, illo per vim ejecto. Et hæc, ſi tua voluntas acceſſerit, gloriari mihi licet; at ſine te ne ſoſpitari quidem valeo.

CHORUS. Huic viro, illius qui miſit cauſſa, Oedipe, quodcunque tibi expedire videbitur reſponde, eumque ſic dimitte.

OEDIPUS. At niſi terræ hujus rex Theſeus illum huc miſiſſet, a me reſponſum ut ferret poſtulans, haud ſane, viri, vocem ille umquam meam audiret: nunc vero is honor ei habebitur, abibitque auditis ex me talibus, quæ numquam ejus vitæ lætitiam adferent. Qui, ô ſceleſtiſſime, ſceptra & ſolium quum tenebas, quæ nunc tuus frater Thebis tenet, tuum ipſe patrem hunc expuliſti, patriaque extorrem feciſti, eòque redegiſti, ut hac indueretur veſte, quam nunc intuens lacrimas, quando in eaſdem miſerias conjectus es. Hæc vero deploranda mihi non ſunt, ſed ferenda, quamdiu viventi mihi ſedebit animo parricidæ tui memoria. Tu enim in has ærumnas me detruſiſti; tu me expuliſti; tua quoque opera vagus ab aliis mendico quotidianum victum. Quod ſi non haſce genuiſſem mihi nutricias filias, haud ſane ſupereſſem amplius, tua quidem cauſſa: nunc autem hæ me ſervant, meæ ſunt hæ altrices; hæ viri ſunt, non feminæ, adjuvandis meis ærumnis: tu vero fraterque tuus ex alio, non ex me, nati eſtis. Quapropter te Deus intuetur, nondum tamen qualem mox, ſiquidem hæc moventur agmina contra Thebarum urbem. Non enim eſt, ut oppidum illud evertas; ſed prius ſanguine concides fœdatus, ſimulque frater tuus. Has ego vobis diras & antea imprecatus ſum, nuncque eas rurſus invoco, ut auxilio adſint mihi, quo juſtum eſſe intelli-

gatis, parentes revereri, neque eos afficiatis contumelia, quod, tales quum ſitis, cæcum habeatis patrem. Hoc enim iſtæ non fecerunt. Itaque tuam ſedem tuosque thronos diræ illæ occupabunt, ſiquidem priſca dea Juſtitia Jovis adhuc adſidet ſolio, veteres ſervans leges. Tu vero in malam rem abi, exſecratus abdicatuſque patri, ſceleſtorum ſceleſtiſſime, haſque tecum aufer diras, quas tibi imprecor, ut neque terra patria bello potiaris, nec redeas umquam cavum ad Argos; ſed cognata manu cadas, occidaſque eum a quo ejectus es. Hæc tibi imprecor, & invoco odioſum Erebum, Tartari tutelarem Deum, ut te illuc habitaturum deducat: has quoque Deas invoco, ſimulque Martem, qui vobis atrocis illius odii furorem injecit. Atque hæc quum audieris abi, atque hinc digreſſus renuntia Cadmeiſque cunctis, & tuis ſimul fidelibus ſociis, tales Oedipum filiis ſuis rependiſſe gratias.

CHORUS. Polynices, haud tibi gratulor ob ſuſceptum huc iter; at nunc rurſus abi, quam potes celerrime.

POLYNICES. Hei mihi! heu infelix iter, quam mihi ceſſit male! heu ſocios meos! hunccine ergo ut nanciſceremur finem ab Argis movimus? ô me calamitoſum! talem quidem, qualem neque renuntiare cuiquam liceat ſociorum, nec fas pedem referre; ſed tacitum oportet me in hunc caſum incurrere. Sed vos, ô germanæ hujus viri filiæ, quandoquidem diras, quibus me defixit hic pater, audiiſtis, ne me tamen, per Deos obſecro, ſi quando imprecationes iſtæ exitum ſortitæ fuerint, vobiſque contingat aliqua domum redire, ne me inhonoratum patiamini, ſed ſepultura adficite, ſepulcroque ſollemnia mittite. Sicque vobis ad iſtam laudem, quam ab hoc viro pium ob laborem reportatis, alia non minor accedet ob officium mihi præſtitum.

ANTIGONE. Polynices, obſecro te, morem mihi gere.

POLYNICES. Qua in re? dic, ô cariſſima Antigone.

ANTIGONE. Quamprimum ad Argos converte retro exercitum, & ne te ipſum civitatemque perditum eas.

POLYNICES. Sed fieri hoc nequit. Qui enim rurſus eaſdem cogere poſſim copias, ſi ſemel timore correptus fugero?

ANTIGONE. Quid vero neceſſe eſt, ô fili, impotenti iræ iterum te indulgere? Quid te juvabit patriam evertiſſe?

POLYNICES. Fugere turpe eſt, meque priorem ætate ita irrideri a fratre.

ANTIGONE. Viden' ergo, ut ipſe hujus viri oracula ad exitum perducere properas, quibus vobis necem mutuam prænuntiat?

POLYNICES. Vaticinatur enim quæ futura ſunt; quo minus inter nos gratia reconcilianda eſt.

ANTIGONE. Hei mihi miſeræ! Quis vero audebit te ſequi, quum audiet qualia vir hicce ediderit oracula?

POLYNICES. Adverſa non renuntiabimus: boni enim ducis eſt læta proferre, at infauſta ſilentio premere.

ANTIGONE. Siccine ergo, ô fili, hæc tibi decreta ſunt?

POLYNICES. Ne me retineas: namque curæ mihi erit hoc iter conficere, quamvis infauſtum & pernicioſum, propter hunc patrem, ejuſque Erinnyas. Vobis autem proſpera omnia adnuat Jupiter, ſi mihi mortuo illa quæ rogo confeceritis; vivo enim non erit amplius quod præſtare poſſitis. Jam vero dimittite me, & valete; non enim aura veſcentem videbitis me poſthac.

ANTIGONE. O me miſeram!

POLYNICES. Ne, quæſo, me luge.

ANTIGONE. Et quis ruentem te ad præſens letum non lugeat, frater?

POLYNICES. Moriar, ſi fatale eſt.

ANTIGONE. Ne tu hoc velis; ſed mihi obſequere.

POLYNICES. Ne ſuadeas, quæ non decet.

ANTIGONE Atqui miſerrima ego, ſi te privabor.

POLYNICES. Fortuna decernet, utro hæc caſura ſint modo. At Deos precor, vobis ut nihil umquam eveniat mali: indignæ enim eſtis omnino quovis infortunio.

CHORUS. Novum ſane & mirandum mihi acciderit, ſi infelices caſus, quos prædixit lumine caſſus ſenex, vis fati ad exitum non perducat: nullum enim divinum decretum habeo, quod fruſtra editum dicere queam; videt, videt illa ſemper tempus: quandoqui-

dem & prius deſtinata huic viro infortunia novis incrementis in dies cumulans — Inſonuit æther, ô Jupiter!

OEDIPUS. O natæ, natæ, utinam, ſiquis hic adeſt incola, huc mihi optimum Theſea arceſſat!

ANTIGONE. Pater, quid rei eſt, quod illum advocas?

OEDIPUS. Jovis hoc alatum fulmen ad Orcum me ducet illico. Verum agite, mittite quam primum.

CHORUS. En fragor ingens intonat, fulmina torquente infandum in modum Jove: ſummi verticis comam horror erigit; animum ſternit pavor: rurſus enim cœleſte fulgur coruſcat. Quemnam portendit eventum? exhorreo: haud enim umquam emicat temere, nec abſque novo quopiam caſu. O magnus æther! ô Jupiter!

OEDIPUS. O natæ, adeſt huic viro fatalis vitæ exitus, nec amplius eſt effugium.

ANTIGONE. Qui ſcis? qua ex re iſtud conjicis?

OEDIPUS. Pulchre novi: ſed quam celerrime profectus aliquis regem hujus terræ mihi adducat.

CHORUS. Heu, heu! ecce iterum circumtonat horriſonus fragor. Propitius eſto, Deus, propitius mihi, ſi quid infauſtum huic meæ altrici terræ adfers. Utinam cum pio converſer; nec, quod ſceleſtum virum viderim, malam gratiam reportem! Jupiter rex, te invoco.

OEDIPUS. An prope adeſt vir? num adhuc ſpirantem, filiæ, inveniet me & compotem mentis?

ANTIGONE. Quid habes, quod illius fidei concreduas?

OEDIPUS. Accepto pro beneficio plenam ei gratiam rependere volo, quam pollicitus ſum.

CHORUS. Eho, eho, ô fili, ades, ades, etſi forte ad aram extremo in litore poſitam marinum Deum Neptunum placas, veni. Ille enim hoſpes tibi, civitatique & amicis dignam cupit gratiam rependere pro acceptis beneficiis. Propera, citato curſu veni, ô rex.

THESEUS. Quis iterum a vobis communis reſonat clamor, clarus quidem veſtrûm, manifeſtus & hoſpitis? Numquid Jovis fulmen, aut rupto nimbo præcipitavit grando? Deo enim tempeſtatem ciente, omnia hujuſmodi exſpectanda ſunt.

OEDIPUS. O rex, optatus advenis; & tibi Deorum aliquis ſecundavit hoc iter.

THESEUS. Quid vero, ô nate Laïi, rurſus exortum novi?

OEDIPUS. Vita mihi ad exitum inclinat; & antequam moriar, promiſſorum tibi huicque civitati fidem liberare volo.

THESEUS. Undenam proximi interitus capis præſagium?

OEDIPUS. Ipſi mihi denuntiant Dei, numquam fallentibus propoſitis ſignis.

THESEUS. Quomodo ais, ô ſenex, hoc tibi aperiri?

OEDIPUS. Audita ſæpius continua tonitrua, crebraque me commonent invicta manu contorta tela.

THESEUS. Fidem mihi facis; nam multa te vaticinari intelligo, eaque non falſa. Proinde quid facto opus ſit declara.

OEDIPUS. Ego docebo, ô nate Aegei, quæ rata tuæ urbi nullo conſeneſcent ævo. Ad locum enim ipſe mox præibo, nemine manu ducente, ubi me oportet mori. Eum autem indica mortalium nemini, nec ubi latet, nec in qua ſitus eſt regione; ut is tibi multorum vice clipeorum, externorumque ſubſidio arceſſitorum militum, contra vicinos ſit ſemper præſidio. Quæ vero arcana ſunt, nec palam proferenda, ſolus tu diſces, ubi illuc veneris. Nam neque civium horum ulli dixero, neque filiabus meis, etſi eas diligo. Sed tu ſolus ea recondita ſerva, quumque ad finem vitæ perveneris, illi tantum aperi, qui ſummæ imperii præfuturus ſit; ille vero deinceps, continenterque omnes qui regnaturi ſunt, quiſque ſuo ſucceſſori indicet. Et ſic urbem hanc habitabis Thebanis inexpugnabilem. Quippe civitates innumeræ, licet bene inſtitutæ, facile eo declinant, ut aliis injurias inferant. Dii enim acute quidem, at tarde intuentur, quum quis ſpreta numinis religione ad furorem vertitur; quod ne tibi accidat, ô nate Aegei, cave ſedulo. Sed quid ego hæc ſcientem edoceam? Locum vero, urget enim me præſens a Deo fatum, adeamus jam, nec quidquam extimeſcamus. O filiæ, hac ſequimini: ego enim dux vobis viciſſim fio novus, ut ipſæ antea duces eratis patri. Ingredimini, & ne me attingite, ſed ſinite ſolum me invenire ſacrum tumulum, ubi fatale eſt me hac terra condi. Hac pergite, hac inquam: hac enim me

ducit Mercurius animarum deductor, & inferna Dea. O lux, cujus ſplendore careo, mihi quidem antea te frui licuit: at nunc ultimum te contingit corpus meum. Jam enim abeo ſupremum vitæ diem conditurus apud Orcum. At, ô cariſſime hoſpitum, ipſeque & hæc terra, tuoque parentes imperio, fortunati ſitis, & in rebus proſperis eſtote memores mei mortui, felicitate fruentes perpetua.

CHORUS. Si fas eſt mihi tenebrarum potentem Deam, & te precibus venerari, rex Manium Aidoneu, precor, ut nec laborioſa, nec dura morte defunctus hoſpes, ſubeat infera mortuorum arva, quo genus hominum conditur omne. Multa enim nec merita mala poſtquam te invaſerunt, æquum ſit, ut te viciſſim fortuna benigne reſpiciat. O infernæ Deæ, invictaque belua, quam ad poſtes cubare aiunt, & ex antro continuos ululatus ciere, indomitum Orci cuſtodem . . . . quem, ô Terræ Tartarique progenies, precor ut placide occurras hoſpiti properanti ad infernas Manium lacunas: te inquam appello, te ſemper inſomnem.

NUNTIUS. O cives, quam breviſſimis verbis dixero, vobis renuntians occidiſſe Oedipum: at quæ geſta, quoque modo ſingula peracta ſunt, haud facile eſt brevibus expedire.

CHORUS. Numnam periit infelix ille?

NUNTIUS. Senilem vitam eum reliquiſſe ſcias.

CHORUS. Quomodo? num divina ope, facilique caſu?

NUNTIUS. Hoc quidem jam admiratione dignum eſt. Quo enim modo hinc abiit, & tu, qui aderas, noſti, nemine amicorum ductore, ſed ipſe nos omnes ducens. Ubi vero pervenit abruptæ ad voraginis limen, æreis fundamentis ima in terra ſuffultum, conſtitit in una ex viis quæ in compitum coëunt, prope cavum ſpecum, ubi Theſei Pirithoique manent fidorum ſemper fœderum monumenta: cujus loci, Thoriciæque petræ, cavæque ſilveſtris piri, & lapidei tumuli in medio conſedit: deinde exuit ſqualidas veſtes: tum advocatis filiabus, juſſit alicunde ſibi adferrent vivæ aquæ lavacra & libamina: illæ autem frugiferæ Cereris in conſpicuum collem profectæ, patris ea mandata celeriter exſequuntur, ipſumque lavacris de more & veſte exornant. Quum autem omni peracto lætus eſſet officio, nec erat quidquam infectum eorum quæ mandaverat,

daverat, intonuit quidem Jupiter inferus, auditoque ſragore metu diriguerunt virgines: tum patris ad genua prolapſæ, lacrimas fudere, neque intermiſerunt planctus, longoſque gemitus. Ille vero, ut ſonum derepente audiit acerbum, amplexus eas lacertis, dixit: *O filiæ, non amplius eſt vobis hac in die pater; periere enim omnia mea, nec amplius laborioſam habebitis mei alendi curam: duram quidem eam fuiſſe novi, filiæ; ſed enim una hæc res mollit quidquid id eſt moleſtiæ: nam nemo eſt, qui vos majore, quam ego, proſecutus ſit amore, quo jam orbatæ, quod ſupereſt ævi bene exigetis.* Hunc ad modum ſe invicem amplexi flebant omnes crebris ſingultibus. Ubi autem lugere deſierunt, imo corde dolorem prementes, erat quidem ſilentium, quum ſubito exaudita vox quædam illum vocavit, cujus metu percuſſis cunctis ſubito adrectæ ſteterunt comæ: multum enim multiſque modis vocabat eum Deus: *Heus, heus, Oedipe, quid cunctamur ire? jampridem tu in mora es.* Ille vero ſimulac ſenſit ſe a Deo vocari, jubet ad ſe venire terræ regem Theſea, qui ubi acceſſit, dixit: *O carum caput, da mei cauſſa dextræ tuæ priſtinum pignus filiabus meis, voſque viciſſim, ô natæ, huic date: atque fidem tuam obſtringe, te numquam eas ſponte proditurum, ſed effecturum ſemper quæcunque mente benivola ex uſu earum fore cognoſces.* Ille vero abſque lamentis, ut vir generoſus, juramento promiſit hoſpiti ſe illa præſtiturum. Quæ quum is feciſſet, protinus Oedipus invalidis manibus amplexus filias, ait: *O natæ, generoſo animo huic neceſſitati parentes oportet vos hiſce ex locis abire, neque, quæ nefas, poſtulare ut videatis, & non audienda ut audiatis: at abite quam celerrime: adſit tantum Theſeus, qui ſummæ rerum præeſt, ut omnem eventum videat.* Talia loquentem exaudivimus ſimul omnes: largoque fletu rigantes ora gementeſque una cum puellis abſceſſimus: nec dudum abieramus, quum reſpicientes vidimus eum quidem virum nullibi amplius adeſſe, ipſum autem regem obtenta capiti manu oculos tegentem, tamquam terribili aliqua objecta ſpecie, cujus viſum ſuſtinere non poſſet. Denique haud longo poſt tempore videmus eum terram ſimul adorantem, eademque prece Olympum, Deorum ſedem, invocantem. At quo fato ille obierit, ne unus quidem mortalium dixerit, præter

Theſea. Neque enim illum Jovis igniferum fulmen confecit, neque marina quæpiam procella, tunc temporis coorta; ſed aut Deorum aliquis eum deduxit, aut ima dehiſcens tellus benigne eum excepit Manium caligine. Haud enim vir ille gemebundus, nec morbi doloribus exhauſtus occidit, ſed, ſi quis alius mortalium, dignus admiratione. Hæc autem quum dicam, ſi cui videar minus ſana eſſe mente, qui de me ita ſentiunt, iis haud facile conceſſerim.

CHORUS. Ubi vero ſunt puellæ, quique eas deduxerunt amici?

NUNTIUS. Illæ non longe abſunt: clarus enim lamentorum ſonus huc eas accedentes indicat.

ANTIGONE. Ah, ah, heu! adeſt, adeſt nobis jam, non ut hoc ſolum, abſque alia calamitate, lugeamus, nos infelices lucem hauſiſſe ſceleſto patris ſatu, cujus gratia conſtanti animo multas variaſque pertulimus ærumnas: ad extremum inenarrabilium malorum ſpeciem inducemus, quæ vidimus & paſſiæ ſumus.

CHORUS. Quidnam id eſt?

ANTIGONE. Ne cogitatione quidem id aſſequi licet, amici.

CHORUS. Obiitne?

ANTIGONE. Ita quidem, ut tu maxime interire velles. Quid enim? utpote quem nec Mars, nec pontus ſuſtulit; ſed caliginoſæ hiatu terræ apertæ lacunæ eum abſorpſerunt incomperto leti genere. Me miſeram! nobis autem exitialis nox oculis oboritur. Qui enim peregrina aliqua in ora, aut mari tumido vagantes, difficilem nanciſcemur victum?

ISMENE. Neſcio. Utinam me ſanguinolentus Orcus rapiat, unaque cum ſene patre miſeram morte obruat: mihi enim quæ ſupereſt vita non eſt vitalis.

CHORUS. O geminæ filiarum optimæ, quod fors fert, æquo animo ferendum; ne nimium incendite luctum: fors veſtra nemini contemnenda.

ANTIGONE. Ergo malorum aliquod eſt deſiderium! Quod enim nequaquam jucundum videri poſſit, id tum jucundum erat, quando illum manibus amplectebar. O pater, ô care pater, ô qui æternis ſub terra tenebris involutus es, nec, quum ſenilem ducebas vitam, inamatus umquam fuiſti mihi, nec eris poſthac.

CHORUS. Perfecit igitur —

ANTIGONE. Perfecit quod voluit.

CHORUS. Quale id eſt?

ANTIGONE. Qua cupiit, hoſpita in terra mortuus eſt, opertumque perenni umbra ſub humo cubile habet: nec luctum reliquit indefletum. Namque te ſemper, ὁ pater, hic meus oculus lacrimis plorat ſtillantibus; neque ſcio miſera, quomodo queam tam acerbum tui deſiderium abolere. Heu! peregrino in ſolo non debuiſſes mori; verum ita mihi etiam deſertus mortuus es.

ISMENE. O miſera! quæ me fortuna jam manet ita deſertam, omniumque egenam, teque, ὁ cara . . . . ſic patre orbatas?

CHORUS. Sed quandoquidem ultimum ſaltem vitæ diem feliciter compoſuit, deſinite lugere, ὁ caræ; miſeriarum enim nemo immunis eſt.

ANTIGONE Retro abſcedamus, ſoror.

ISMENE. Quidnam facturæ?

ANTIGONE. Deſiderium me cepit —

ISMENE. Quodnam?

ANTIGONE. Inferam domum videndi —

ISMENE. Cujus?

ANTIGONE. Patris. Heu me miſeram!

ISMENE. Qui vero fas ſit eo accedere? nonne vides —

ANTIGONE. Quid ita increpas?

ISMENE. Et hoc, ut —

ANTIGONE. Quid me rurſus abſterres?

ISMENE. Inſepultus obiit, & ab omni conſpectu ſegregatus eſt.

ANTIGONE. Duc me eo, ibique me interfice.

ISMENE. Hei mihi miſerrimæ! ubinam, quæſo, poſthac deſerta, conſiliique inops, vitam ærumnoſa exigam?

CHORUS. Amicæ, ne quid metuatis.

ANTIGONE. At quo fugiam?

CHORUS. Jam antea effugiſtis, ut ne quid mali accideret vobis.

ANTIGONE. Cogito —

CHORUS. Quid tandem verſas animo?

ANTIGONE. Quomodo domum redeamus, plane ignoro.

CHORUS. Ne hoc quidem ſollicite inquire: laborioſum eſt —

ANTIGONE. Et antea fuit; ſiquidem graves nos ſemper urgent ærumnæ, modo quidem ultra, modo ſupra modum.

CHORUS. Vaſto ſane pelago jactamini.

ANTIGONE. Vaſto utique.

CHORUS. Id quoque ego fateor.

ANTIGONE. Heu, heu! quo ibimus, ô Jupiter? ad quam enim ſpem nos Deus nunc impellit?

THESEUS. Parcite lugere, puellæ: nam quibus mors exoptata contigit, eos deflere non decet: haud enim fas eſt.

ANTIGONE. O nate Aegei, ad tua accidimus genua.

THESEUS. Quid vobis, ô puellæ, vultis a me fieri?

ANTIGONE. Tumulum patris noſtri contueri cupimus.

THESEUS. At fas non eſt eo accedere.

ANTIGONE. Quid ais, ô rex, Athenarum dominator?

THESEUS. O puellæ, interdixit mihi ille, ne quis hos adeat locos, neve compellet quiſquam mortalium ſacrum ſepulcrum, quo conditus latet. Quæ ſi obſervarem, dixit me terram hanc proſpere ſemper habiturum incolumem. Horum itaque nobis conſcius eſt Deus, &, quod omnia exaudit, Jusjurandum Jovis.

ANTIGONE. At hæc ſi illi placent, iis nos acquieſcere par eſt. Nos autem Thebas deduc Ogygias, ſi qua forte fratribus imminentem necem prohibere poſſimus.

THESEUS. Faciam & hæc, & quæcunque alia vobis utilia, eique grata facere poſſim, quem nuper mortuum terra recondit. Non enim defatigari me decet.

CHORUS. Sed jam quieſcite, nec ultra lamentis indulgete. Omnia enim hæc omnino ſunt rata.

FINIS OEDIPI COLONEI.

SOPHOCLIS

ELECTRA.

DRAMATIS PERSONÆ.

PÆDAGOGUS.

ORESTES.

ELECTRA.

CHORUS VIRGINUM ARGIVARUM.

CHRYSOTHEMIS.

CLYTÆMNESTRA.

ÆGISTHUS.

SOPHOCLIS ELECTRA.

PÆDAGOGUS. O ductoris exercitus olim ad Trojam Agamemnonis fili, nunc coram intueri tibi licet illa, quorum fuisti semper cupidus. Hoc enim vetus illud Argos est, quod desiderare solebas: hic locus est œstro percitæ Inachi puellæ: porro, mi Orestes, hoc Lyceum forum est lupicidæ Dei; ad lævam inclytum hoc est Junonis templum: quo vero pervenimus, crede te Mycenas opulentas cernere, exitialemque Pelopidarum domum, unde te olim e paterna cæde ereptum, traditumque mihi a germana tua sorore abstuli, & servavi, & educavi huc usque ætatis, paternæ necis ultorem. Nunc igitur, Oresta, tuque hospitum carissime, Pylade, quid facto opus sit ocius deliberandum. Namque jam nobis lucidum solis jubar matutinos excitat alitum cantus claros, nigræque noctis occidere astra. Priusquam igitur hominum quisquam foras egrediatur, conferenda sunt consilia: nam in eo sumus, ubi segnitiæ nihil est amplius loci, sed properato opus est.

ORESTES. O famulorum carissime, quam certa mihi indicia exhibes benivoli in nos animi! Quemadmodum enim generosus equus, etsi jam consenuit, in periculo tamen non deficit animo, sed aures arrigit, sic & tu nosque incitas, & ipse inter primos sequeris. Proinde quæ decrevi tibi exponam: tu vero acutis auribus dicta mea hauriens, si quid a re aberro, corrige. Ego enim postquam Delphicum adii oraculum, ut discerem quonam modo pœnas sumerem patris ab occisoribus, hoc mihi responsum edidit Apollo, quod jam audies: *Solum me, nec armorum, nec exercitus instructum apparatu, clam ex insidiis meritam inferre manu necem.* Quoniam igitur tale

oraculum audivimus, tu quidem, ubi te inducet temporis opportunitas, has ædes ingreſſus, fac reſciſcas quidquid intus agitur, ut cognitis omnibus, certa nobis renunties. Neutiquam enim te ſenecta adeo immutatum poſt tam longum tempus adgnoſcent, aut ſuſpectum habebunt. Sermone autem tali utere, *hoſpitem te quidem Phocenſem eſſe, miſſum a Phanoteo viro;* namque is ſummus eſt illis amicus: nuntia vero, jurejurando fidem dictis adſtruens, *ceſſiſſe fatis Oreſtem violenta morte, rapido curru delapſum Pythico in certamine.* Hæc ſumma ſit orationis tuæ. Nos vero quum primum patri, uti juſſit Apollo, intulerimus libamina, & tonſas vertice comas tumulo impoſuerimus, huc revertemur, manibus ferentes æream urnam, quam ſcis & ipſe in virgultis alicubi nobis abditam, ut fallaci ſermone deceptis lætum adferamus nuntium, *periiſſe meum corpus, crematum jam & in cineres redactum.* Quid enim hoc mihi doleat, quando verbis mortuus re ipſa vivam, gloriamque reportabo? cenſeo enim rumorem nullum malum eſſe, qui lucrum adferat. Quippe jam ſæpius vidi etiam ſapientes, mortuos falſo dictos, qui quum domum rediere, magis honorati fuerunt. Ita & me confido ex hac fama viventem, ut ſidus, obfulſurum poſthac inimicis meis. At ô patria terra, Diique indigetes, excipite me fauſto omine reducem, tuque ô paterna domus: venio enim a Diis impulſus, ut repetendis ſcelerum pœnis te expiem: neque me inhonoratum dimittite ex hac terra; ſed efficite, ut avitas opes poſſidens ſtator fiam domus. Et hæc quidem hactenus. Tibi vero jam, ſenex, curæ ſit eunti tuum ut exſequaris munus: nos vero exibimus: occaſio enim adeſt, quæ hominum cœptis omnibus optima eſt adjutrix.

ELECTRA. Hei mihi miſeræ!

PÆDAGOGUS. Et quidem viſus ſum famularum aliquam ſuſpirantem intra ædes audire, ô fili.

ORESTES. Num miſera eſt Electra? vis hic maneamus, & lamenta audiamus?

PÆDAGOGUS. Minime. Rebus aliis omnibus poſthabitis, Apollinis juſſa conemur exſequi: hiſce præverti decet, patrique inferias

facere: iſta enim victoriam nobis conferent, cœptorumque felicem exitum.

ELECTRA. O lux pura, terramque ambiens ſpatiis æqualibus aër, quam multos ſenſiſti meos lamentorum leſſus, crebroſque adverſi pectoris planctus cruentos, quum nox tenebroſa receſſit! At quid longis noctibus agam, novit jam inviſus torus ærumnoſæ domus, quantopere miſerum meum lugeam patrem, quem in barbara terra non Mars cruento excepit hoſpitio; ſed mater mea, thalamique conſors Ægiſthus, ut quercum ſolent lignarii, ita illius diffidere caput cruenta ſecuri. Nec quemquam, præter me, horum miſeret, te, ô pater, tam fœda, tamque miſerabili nece exſtincto. At vero numquam deſinam lugere, acerboſque fletus edere, dum rutilantia videbo ſiderum lumina, hancque videbo lucem; ſed, ut luſcinia pullis orbata, ante fores harum paternarum ædium ejulans acutos omnibus ſonos profundam. O domus Orci & Proſerpinæ, ô terreſtris Mercuri, & verenda Imprecatio, voſque ô ſeveræ Deorum filiæ Erinnyes, quæ injuſta nece peremtos reſpicitis, quæ furtivis ſtupris alienos violantes thalamos, adeſte, opem ferte, ulciſciminor patris cædem noſtri, & mihi meum mittite fratrem: ſola enim amplius ſufferre non valeo mœroris ingraveſcens onus.

CHORUS. Heu filia, filia audaciſſimæ Electra matris, quid te ſemper ita maceras inexpletum lugens illum olim doloſis impiæ matris artibus captum, ſceleratæque proditum manui Agamemnonem? Utinam pereat, qui iſta patravit, ſi mihi hæc optare fas eſt?

ELECTRA. Generoſæ ſtirpis ſoboles, venitis labores meos lenituræ: novi quidem & intelligo iſta, nec eorum quidquam me fugit: haud tamen deſinam miſerum patrem meum lugere. Sed, ô benivolentiæ omnigenam quæ rependitis gratiam, ſinite me deſperatas ſpes meas ſic deplorare, eheu, eheu, obſecro.

CHORUS. At tamen nec lamentis nec precibus patrem tuum excitabis ex Orci communi palude: ſed luctus excedens modum, mærori concedis ineluctabili, ſemperque gemens is te perditum. Cur, quæſo, ſortem cupis tam intolerabilem, in qua tamen malorum tuorum nulla eſt ſolutio?

ELECTRA. Non mentis eſt ſanæ, qui miſerabili morte exſtincto-

rum parentum obliviſcitur. Sed animo meo complacita eſt avis gemebunda, Jovis nuntia, quæ Ityn, ſemper Ityn luget. O omnibus modis miſerrima Niobe, te, te equidem pro Dea colo, quæ ſaxeo in ſepulchro ſemper lacrimas.

CHORUS. Atqui, ô filia, haud tibi mortalium ſoli accidit calamitas, quam non æquo toleras animo, ut illi intus tui conſanguinei ortu eodem prognati, nec ita te geris, ut Chryſothemis & Iphianaſſa, occulteque ille juventutem agens & dolens ſimul, quem felicem aliquando inclytæ Mycenæ excipient paterno clarum genere, propitio Jovis ductu in hanc urbem reverſum Oreſten.

ELECTRA. Quem ego ſcilicet indefinenter exſpectans, ſine liberis infelix, innupta, perpetim obambulo, lacrimis madens, inexhauſtas ærumnas ferens: ille vero obliviſcitur acceptique a me beneficii, mandatorumque quæ ei miſi. Quid enim non mihi venit falſi de eo nuntii? Namque ſemper quidem cupit: cupiens vero non dignatur umquam venire.

CHORUS. Confide mihi, confide, filia: eſt magnus in cœlo Jupiter, qui inſpicit omnia & gubernat: cui acerbiorem committens iram, neque inimicis nimium ſuccenſeas, neque tamen non memineris. Tempus enim facilis eſt Deus. Nam nec qui nunc paſcuis abundantem Criſæam habitat oram filius Agamemnonis numquam reflectet pedem, neque Deus ipſe qui apud Acheruntem imperat.

ELECTRA. Sed mihi jam magna peracta pars vitæ ſpes irritas foventi, neque amplius obfirmare queo, quæ parentibus orbata contabeſco, quam nullus amicus tuetur; ſed tamquam inquilina quæpiam nullius pretii, vitam dego patris in thalamis, ſic quidem ſordida amicta veſte; vacuis autem adſiſto menſis.

CHORUS. Luctuoſa ſane fuit illa vox, quæ reditum nuntiavit: luctuoſa etiam illa patris in thalamo edita, quando æreæ ſecuris adverſus incuſſus eſt ictus. Dolus excogitavit, Cupido occidit, horrenda fævis in animis concepta prius ſceleris forma; ſive Deus, ſive mortalium quis erat, qui illud patravit.

ELECTRA. O omnium quas vidi, longe acerbiſſima dies! O nox, ô cœnæ nefandæ horrenda calamitas, qua pater meus oppreſſus fuit, fœde necatus a geminis manibus, quæ vitam quoque meam prodi-

tam eripuere, quæ me funditus perdidere; quibus Jupiter magnus Olympius pares calamitates immittat; neque umquam illis bene ſit, qui talia perpetrarunt facinora!

CHORUS. Animum adverte, parce plura loqui. Non cogitas, quali e ſtatu quales in ærumnas ſponte tua incidis adeo indigne? magno enim cumulo tute mala tua auges, anxio tuo animo ſemper gignens rixas. Atqui cum potentioribus jurgio contendere haud conducibile eſt.

ELECTRA. Eo me compulit malorum atrocitas: ſcio, nec me meus latet impetus animi. Sed, quid enim agam malis obruta? non temperabo his querelis licet damnoſis mihi, dum vita mihi ſuppetet. A quo enim umquam, cara progenies, audire poſſim dictum aliquod conveniens mihi? a quo opportuna cogitante? Mittite, mittite me conſolari. Hic enim luctus numquam ſolvetur, nec umquam præ dolore ceſſabo fletus ſine numero fundere.

CHORUS. Atqui benivolentia adducta ilta dico, ut fida mater tibi conſulens, ne malum malis accumules.

ELECTRA. At quis modus meæ adflictionis? cedo, qui honeſtum fuerit mortuorum curam abjicere? ubinam homo eſt eo ingenio natus? Neque ſim apud tales honorata, neque, ſi cui nubam fortunato viro, cum eo habitem tranquilla, immemor debiti parentibus honoris, impetumque cohibens acutorum gemituum. Nam ille ſi mortuus jacebit terra inſenſilis, nec aliud quidquam; hi vero ſi non dabunt pœnas, cædem cæde luentes, peribit pudor, & omnis ſimul apud mortales pietas.

CHORUS. Ego equidem, ὁ filia, tua gratia, meaque ſimul ipſius huc veni: ſi quid minus recte ſuadeo, tu vince; tibi enim obſequemur.

ELECTRA. Pudet me quidem, ὁ mulieres, quod ob adſiduos fletus videar vobis nimium impotenti eſſe animo: verum ignoſcite; eo enim me adigit neceſſitas. Nam qui generoſa mulier non itidem lugeat, paterna cernens infortunia? quæ ego interdiu & noctu ſemper magis pullulare quam marceſcere video. Cui primum a matre quæ me genuit omnia inimiciſſima contigere: deinde mea ipſius in domo cum patris occiſoribus converſor, horumque ſub imperio ſum,

& horum ex arbitrio pendet, accipiamne aliquid an caream ego. Porro quales me dies agere putas, quando paterno in ſolio Ægiſthum ſedere video, quando & video iiſdem quibus ille indutum veſtibus, ſtantemque ad focum Diis fundere libamina, quorum in conſpectu illum trucidavit? Denique quando horum video extremam contumeliam; occiſorem nobis in lecto patris cum perdita matre, matrem ſi fas eſt eam appellare, quæ cum iſto cubet. Illius vero adeo veſana confidentia eſt, ut cum piaculari conſueſcat viro, Deorum vindictam nullam reformidans: verum tamquam gaudens patrato ſcelere, redeunte ſingulis menſibus optato illo die, quo olim patrem meum ex inſidiis interfecit, hoc ipſo choros celebrat, immolatque hoſtias Diis ſervatoribus. At ego hæc miſera conſpicans in tectis ploro, contabeſco & mecum tacita lugeo infelices illas epulas patris dictas nomine. Neque enim palam lamentari licet quantum volupe eſt animo. Namque hæc verbo tenus generoſa mater, alto clamore talibus me increpat probris: *O Diis mihique inviſa, ſoline tibi mortuus eſt pater? nulluſne alius mortalium in luctu eſt? Male pereas, neque te vel inferi Dei ab his fletibus liberent umquam!* his me conviciis inceſſit. At ſi quando aliquem audit dicere venturum Oreſtem, tum furore percita inclamat adſtans: *Non tu mihi horum cauſſa es? Nonne tuum hoc eſt factum, quæ manibus ex meis ſubductum Oreſtem alendum alio clam emiſiſti? ſed ſcito te dignas horum daturum pœnas.* Talia latrat, illamque ſimul ad ea inſtigat prope adſtans inclytus ſponſus, ille prorſus imbellis, mera illa noxa, qui mulieribus ſtipatus pugnas viris conſerit. Ego vero Oreſtis adventum ſemper exſpectans, his malis finem qui ſtatuat, miſera interibi pereo: dum enim ille ſemper molitur aliquid, nihil tamen promovens, præſenteſque mihi & futuras ſpes corrupit omnes. Talibus ergo in ærumnis neque modeſte agere, amicæ, neque pietatem colere facile eſt; ſed qui in malis verſatur ſemper, neceſſe eſt prorſus ſtudia ut ſectetur conſimilia.

CHORUS. Age dic, dum tu ita nobiſcum loqueris, eſtne Ægiſthus domi, an foras abiit?

ELECTRA. Abiit ſane: ne credas, ſi domi eſſet, licuiſſe mihi foras prodire. Nunc vero ruri eſt.

CHORUS. Confidentius ergo tecum ſermones miſcebo, ſiquidem ita factum eſt.

ELECTRA. Ille quidem abeſt: proinde, ſi quid vis, ſciſcitare.

CHORUS. Et primum quidem te rogo, de fratre quid cenſes: venturuſne eſt, an cunctatur adhuc? hoc ſcire cupio.

ELECTRA. Dicit quidem; ſed dictis facta non ſuppetunt.

CHORUS. Solet enim cunctari qui rem arduam molitur.

ELECTRA. Atqui ego ipſum nequaquam cunctata ſervavi.

CHORUS. Bono es animo: generoſa eſt indole, adeoque amicis opem feret.

ELECTRA. Ita fore confido: alioqui non tamdiu vixiſſem.

CHORUS. Ne quid amplius dixeris: nam video ex ædibus tuam ſororem patre eodem prognatam & matre eadem, Chryſothemin, inferias ferentem, quales inferis dari ſolent.

CHRYSOTHEMIS. Quem tu rurſus ante veſtibuli fores progreſſa, ô ſoror, cies clamorem? nec te longum tempus docere poteſt, ut ne iræ veſanæ fruſtra indulgeas? ſane conſcia ſum ipſa mihi, quam doleam præſenti rerum noſtrarum ſtatu; adeo ut, ſi vires ſuppeterent mihi, oſtenderem quo ſim erga illos animo. Nunc vero malis circumventa, ſubductis velis navigare conſultum cenſeo; nec putare me magnum quid facere, quum ne lædam quidem. Sed & te vellem idem quoque facere; tametſi juſtum non eſt te ita agere ut ego ſuadeo, ſed ut ipſa rectum eſſe judicas; tamen ſi libera debeo vivere, dominantibus omnino parendum eſt.

ELECTRA. Atqui indignum eſt te eo prognatam patre, cujus filia es, illius eſſe oblitam, matris autem curam habere. Omnia enim tua iſta dicta, quibus me commones, tibi ab illa ſuggeſta ſunt, nec quidquam ex te ipſa dicis. Sin autem, elige horum alterutrum, vel ut deſipere credaris, vel recte ſapiens amicos deſerere: quæ modo aiebas, te, ſi ſuppeterent vires, tuum erga illos odium oſtenſuram eſſe; mihi vero, quum omnia experiar ut patrem ulciſcar, nec te ſociam addis, etiamque ne quid inceptem dehortaris. Nonne ſic præter alia mala, timiditatis etiam in crimen incurris? alioquin doce me, vel ipſa diſce ex me, quidnam lucri factura ſim, ſi horum luctuum deſinam. Nonne vivo? male quidem, haud neſcio;

ita tamen, ut ſufficiat mihi. At illis moleſta ſum, ita ut exinde mortuo patri honorem tribuam, ſi qua horum apud inferos gratia eſt. Tu vero, quæ odiſſe ais, verbis quidem odiſti; re autem ipſa cum patris occiſoribus facis. At ego numquam, ne quidem ſi mihi quis præmia tua illa adferret, quibus nunc delectaris, his me ſubderem: tibi vero lauta adponatur menſa, victuſque abunde adfluat. Enimvero ſolum hoc me ſuſtentet, quod illis moleſta ſim; tuos autem honores nequaquam conſequi cupio. Nec cuperes etiam tu, ſi ſana eſſes mente. Nunc autem quum tibi liceat patris omnium optimi filiam dici, matris filia dicitor; ita enim quamplurimis videberis mala, quæ mortuum patrem & amicos prodis tuos.

CHORUS. Ne quid iracundius, per Deos obſecro: nam dictis utriuſque fructus ineſt, ſi tu quidem diſcas iſtius uti recte, & hæc rurſus tuis.

CHRYSOTHEMIS. Dudum equidem, ô mulieres, adſueta ſum iſtiuſmodi hujus dictis: & ne meminiſſem quidem umquam, niſi maximum malum ei imminere audiſſem, quod eam perpetuis his reprimet a luctibus.

ELECTRA. Age ergo, expedi quid ſit hoc tam grave malum: nam ſi mihi majus quid hiſce dixeris, haud amplius obloquar.

CHRYSOTHEMIS. Atqui quodcumque hujus rei novi, id omne enarrabo tibi. Decreverunt enim te, niſi horum lamentorum deſinas, eo ablegare, ubi numquam amplius ſolis jubar adſpicies: viva autem in tenebroſo ſpecu procul ab hac urbe convicia fundes. Quamobrem adverte animum; nec umquam poſthac malo accepto culpam in me conferas: nunc enim tempori ſanum conſilium capere potes.

ELECTRA. Iſtane, quæſo, ſerio deſtinant in me facere?

CHRYSOTHEMIS. Maxime, ſimulac Ægiſthus domum redierit.

ELECTRA. Utinam hac quidem gratia redeat ocius!

CHRYSOTHEMIS. Quid tibi, ô miſera, ultro imprecaris?

ELECTRA. Illum venire, ſi quid horum facere cogitat.

CHRYSOTHEMIS. Ecquid mali ut patiaris? Satin' ſana es?

ELECTRA. Ut a vobis aufugiam quam longiſſime.

CHRYSOTHEMIS. Vitæ autem præſentis non tibi ſubit cogitatio?

ELECTRA. Pulchra ſcilicet vita mea eſt: mirum ni eam tueri velim.

CHRYSOTHEMIS. At pulchra eſſet, ſi tu recte ſapere noſſes.

ELECTRA. Ne me doceas amicis eſſe perfidam.

CHRYSOTHEMIS. Ego vero id non doceo; ſed dominantibus ut morem geras.

ELECTRA. Tu hujuſmodi dictis aſſentare: meum haud narras ingenium.

CHRYSOTHEMIS. Atqui pulchrum eſt tamen, non cadere præ temeritate.

ELECTRA. Cademus, ſi ſic oportet, patrem vindicantes.

CHRYSOTHEMIS. At horum, ſat ſcio, pater ipſe nobis dat veniam.

ELECTRA. Ignavorum eſt hujuſmodi dicta probare.

CHRYSOTHEMIS. Tu vero non auſcultabis neque conſenties mihi?

ELECTRA. Minime ſane: ne ſim adeo mentis inops.

CHRYSOTHEMIS. Pergam igitur eo quo iter inſtitui.

ELECTRA. Quorſum autem vadis? cui fers iſta ſacra?

CHRYSOTHEMIS, Mater me mittit, ut patris ad tumulum inferias feram.

ELECTRA. Quid ais? An mortalium inviſiſſimo?

CHRYSOTHEMIS. Quem ipſa occidit. Hoc enim vis dicere.

ELECTRA. Quonam ab amico perſuaſa? cui hoc placuit?

CHRYSOTHEMIS. Ex pavore quodam nocturno, ut mihi videtur.

ELECTRA. O Dii patrii, adeſte nunc, quæſo, maxime.

CHRYSOTHEMIS. Numquid fiduciæ tibi adfert hic pavor?

ELECTRA. Si mihi inſomnium narraveris, tum tibi illud dicam.

CHRYSOTHEMIS. Sed paullum eſt quod hac de re dicere poſſim.

ELECTRA. Iſtud dic ſaltem: ſane dicta paucula ſæpe jam proſtraverunt, vel erexerunt homines.

CHRYSOTHEMIS. Fertur illam vidiſſe patrem tuum ac meum rurſus in auras emerſum: deinde illum in domo verſantem cepiſſe ſceptrum, quod geſtabat olim ipſe, nunc autem gerit Ægiſthus, illudque in terram defixiſſe, atque ex eo in altum ſuccreviſſe ger-

minantem ramum, quo obumbrata fuerit tota Mycenarum terra. Hæc ſic exponi audivi a quodam qui præſens adfuit, quum illa Soli ſomnium narraret. Plura vero his non novi, niſi quod eo me illa miſit ob conceptum ex hoc inſomnio timorem. Per ego te patrios Deos obſecro igitur, ut mihi auſcultes, neque per imprudentiam peſſum eas. Nam ſi me nunc repelles, poſtea malo coacta me revocabis.

ELECTRA. At, ô cara, horum quidem, quæ portas manibus, tumulo admoveris nihil. Non enim tibi fas nec pium, a muliere adeo inimica inferias offerre patri, aut libamina fundere: ſed vel projice ventis, vel alte effoſſa in terra conde, unde numquam ad tumulum patris horum accedat quidquam: at donec moriatur, theſaurus ei iſte ſub terra adſervetur. Omnino enim, niſi hæc audaciſſima mulier omnium nata foret, numquam inviſos hoſce inferiarum honores illius, quem ipſa occidit, tumulo deſtinaſſet. Enimvero perpende, an tibi ipſi videatur tumulo conditus mortuus munera hæc libenter accepturus ab ipſa, a qua indignis modis occiſus, extremis membris, ut hoſtis, truncatus eſt, quæque purificationis vice maculas abſterſit illius capite. Num cenſes his quæ fers cædem illi expiari poſſe? Nequaquam fieri poteſt. Proinde hæc quidem omitte; tu vero præcide capitis extremos cincinnos tui, meique miſeræ, illique da, parva hæc quidem, qualia tamen habeo, ſupplices has comas, & cingulum meum nulla expolitum arte. Pronis autem ſupplex genibus ora, ut propitius ex inferis veniat, opem nobis contra hoſtes laturus; utque filius Oreſtes validiore manu hoſtes adortus, vivus ipſe jacentes conculcet pede; quo ipſius tumulum poſthac ditioribus quam nunc manibus ornemus donis. Puto equidem, puto aliquid jam ipſum agitare animo, adeoque illi immiſiſſe horrenda hæc viſu inſomnia. Verum, ſoror, hiſce ſubſervi, quæ tibique & mihi cedunt vindictæ, ut & mortalium omnium cariſſimo, qui apud inferos eſt, communi patri.

CHORUS. Pie virgo loquitur: proinde, ſi ſapis, ô cara, illi obtemperabis.

CHRYSOTHEMIS. Faciam, ut jubet: nam de re juſta haud conſentaneum eſt duos contendere, ſed maturare factum. Hæc autem quum

quum adgredior, per Deos quæſo, amicæ, ſilentium mihi præſtate; namque ſi hæc mater mea reſciverit, haud ſine magno meo malo credo iſtuc inceptum me auſuram eſſe.

CHORUS. Niſi ego vates ſum ſtulta, atque ſana deſtituta mente, veniet Juſtitia ſui prænuntia, juſtum adferens manibus robur: pœnas repetet, ô filia, quamprimum. Modo ſubit mihi ea fiducia, poſtquam audivi gratum de inſomnio nuntium. Haud enim immemor eſt genitor tuus, Græcorum rex, neque vetus illa ferro cuſa anceps bipennis, quæ illum occidit fœdiſſimis cum contumeliis. Multipes veniet & multimanus horrendis abdita latebris æripes Erinnys. Sceleſtarum enim & cæde pollutarum nuptiarum ambitio eos inceſſit, quos conjungi nefas erat. Idcirco confido iſtud quod nobis obtigit portentum nullo, nullo pacto innoxium fore ſceleris auctoribus & ſociis. Profecto mortalibus divinatio nulla eſt in diris inſomniis nec in oraculis, niſi hoc nocturnum ſpectrum bene nobis ceſſerit. O laborioſa aurigatio quondam Pelopis, quam luctuoſa exſtitiſti huic terræ! ex quo enim in mare præceps datus Myrtilus interiit, aureis e curribus diram per contumeliam magno impete ejectus, nulla umquam deſtitit ab hac domo ærumnoſa calamitas.

CLYTÆMNESTRA. Soluta, ut videris, evagaris rurſus: non enim adeſt Ægiſthus, qui te cohibere ſolet, ne foras prodiens infames cognatos tuos: nunc vero, quia ille abeſt, nihil revereris me. Et ſane multa ad multos dixiſti de me, ut petulans ſim, & præter fas & æquum prior te tuoſque contumeliis adoriar. Atqui haud equidem proclivi ſum ad contumeliam ingenio: male autem tibi dico, male audiens abs te ſæpius: ſcilicet patrem tuum, nullus enim tibi alius eſt jurgiorum prætextus, a me occiſum fuiſſe: a me quidem; pulchre id ſcio; nec cur negem ulla cauſſa eſt: namque illum Juſtitia ſuſtulit, haud ego ſola, cui decebat te opitulari, ſi ſana mente fuiſſes: quandoquidem pater ille tuus, quem lugere non deſinis, germanam tuam ſororem ſolus Græcorum auſus eſt immolare Diis, tametſi parem ille non ſuſtinuit laborem gignendo, ſicut ego parturiendo. Sed eſto: tu vero me doce cujus gratia illam mactavit. Argivorumne dices? At nullum erat illis jus meam occidendi. Sed propter fratrem, credo, Menelaum? occiſis meis, nonne de-

buit ob hæc mihi pœnas dare? non ipſi Menelao liberi erant gemini, quos potius quam meam mori conſentaneum erat, patre & matre genitos, quorum cauſſa ſuſcepta erat illa expeditio? Orcumne major inceſſerat cupido meos, quam illius, liberos devorandi? an perditiſſimo patri exſtinctus erat amor erga liberos ex me ſuſceptos, & vigebat erga liberos Menelai? Non hæc inconſulti ac malevoli ſunt patris? ſic cenſeo quidem, etiamſi aliter tu ſentis: idem quoque diceret mortua filia, ſi poſſet loqui. Quocirca me ſane eorum quæ feci haud piget: tu vero, ſi minus recte ſapere tibi videor, rem æquo judicio perpendens, culpam in alios confer.

ELECTRA. Nunc quidem haud dices, te amaris dictis a me provocatam iſta mihi regeſſiſſe: ſed ſi veniam concedes mihi, & pro mortuo ſimulque pro ſorore, ut par eſt, tibi reſpondebo.

CLYTÆMNESTRA. Age, permitto: verum ſi me ſemper ſimili verborum exordio adfata fuiſſes, neutiquam fuiſſes auditu moleſta.

ELECTRA. Ergo tibi dico. Patrem ais te occidiſſe; quo quid turpius dici umquam poteſt, ſeu jure id feceris, ſive injuria? Dicam vero tibi, nullo te jure occidiſſe; ſed eo te induxit ſuaſus improbi viri, quicum nunc habitas. Interroga autem venatricem Dianam, cujus delicti pœnas repoſcens claſſem adverſis flatibus detinuit in Aulide: vel tibi dicam ego; ex illa enim ſciſcitari non fas eſt. Pater meus olim, ut ego accepi, quum in Dianæ luco luderet, excitatum cervum diſtinctum maculis, cornibuſque inſignem, curſu adſecutus eſt, cujus in cæde ſe efferens ſuperbum neſcio quid emiſit verbum: & inde irata Latoa virgo detinuit Achivos, ut pater multæ loco pro fera ſuam ipſius mactaret filiam. Hoc illa mactata eſt modo: non enim alio pacto expediri poterat exercitus vel domum, vel ad Ilium. Quapropter conatus multa, & reluctatus, ægre tandem illam immolavit, non ut Menelai iniret gratiam. Si vero, dicam enim etiam quod e re tua ſit, fratris juvandi ſtudio hoc fecit, ideone interfici eum oportuit a te? Qua lege? Vide, ſi legem hanc ſtatuas hominibus, ne tibi ipſi damnum arceſſas & pœnitentiam. Si enim alium pro alio trucidabimus, tu ipſa prima morieris, ſiquidem merita conſequaris præmia; ſed vide ne falſam cauſſam prætexas. Doce me enim, niſi grave eſt, qua nunc gratia quæ

facto ſunt longe turpiſſima facis, quippe quæ viro abominando conſueſcis, cujus ope patrem meum olim enecaſti, & procreandis liberis das operam, priores vero legitimos, & ex legitimis natos ejicis. Qui talia adprobare poſſim? An etiam hoc dices, te iſtoc facto filiæ mortem ulciſci? turpe ſane id, etiamſi dixeris. Non enim honeſtum eſt inimicis nubere, filiæ cauſſa. Sed ne quidem monere te licet, quæ ſtatim clamas matrem me conviciis exagitare. Atqui dominam te haud minus quam matrem habeo, quæ vitam dego ærumnoſam perpetuis in malis, quibus me vexas, tuque contubernaliſque tuus. At ille alius, qui vix manum tuam effugit, miſer Oreſtes, infelicem terit vitam, quem ſæpe me tibi educare occiſorem criminata es: & hoc quidem ſi potuiſſem, feciſſem ſane, id certo ſcias. Quocirca prædica me apud omnes improbam eſſe, vel maledicam, vel, ſi mavis, plenam impudentiæ: ſi enim his vitiis ſum obnoxia, haud multum ab indole tua degener, non ero tibi dedecori.

CHORUS. Spirantem iras video; at video neminem, cui curæ ſit perpendere jure ne illa an injuria iraſcatur.

CLYTÆMNESTRA. Quid ego nam vero res iſtius curem, quæ contumelioſis adeo verbis parentem inceſſit, idque jam eo provecta ætatis? An tibi non videtur omni projecto pudore quodvis auſura facinus?

ELECTRA. Et nunc quidem, ne neſcias, horum me pudet, etſi tibi ſecus videtur; intelligoque quam ætati meæ incongrua ſint, quamque me parum deceant, quæ facio: ſed tuum erga me odium, tuaque facta eo me adigunt ingratiis meis: a turpibus enim turpia docentur.

CLYTÆMNESTRA. O beſtia impudens, an ego te, & mea dicta, & facta mea maledicere cogunt?

ELECTRA. Tu ipſa maledicis, non ego: quippe tu patras facta; facta autem facile verba inveniunt.

CLYTÆMNESTRA. Ita me ſoſpitet Diana, ut pœnas hujus audaciæ dabis, ſimul ac Ægiſthus domum redierit.

ELECTRA. Viden? nunc ira incenderis, poſtquam mihi permiſiſti dicere quæ vellem, nec potis es audire.

CLYTÆMNESTRA. Non ergo male ominatis parcens clamoribus ſines me tranquille Diis ſacra facere, quoniam ſemel tibi permiſi omnia loqui?

ELECTRA. Sino, jubeo, ſacrifica, neque poſthac os meum incuſa; nihil enim ultra loquar.

CLYTÆMNESTRA. Adfer jam tu, quæ ades famula, omnigenûm fructuum libamina, quo vota huic Deo fundam diſcutiendis terroribus, quibus nunc agitor. Audi jam, Apollo Tutelaris, ſecretam meam precem: non enim inter amicos ſermo eſt, neque omnia palam revelare convenit, prope hac adſtante mihi; ne odio concitata, petulanti cum clamore per totam urbem inanes diſſeminet rumores: ſed ſic accipe, ut occultis verbis tibi dicam. Nempe hac nocte oblata ancipitis inſomnii ſpectra, hæc mihi, Lycee Rex, ſi fauſta quidem viſa ſunt, fac rata; ſin adverſa, inimicis ea tranſmitte retro: & ne, ſi qui ſtruunt inſidias, ut me præſentibus opibus evertant, id fieri ſinas: ſed ſic me ſemper incolumem colentem vitam, Atridarum domum ſceptraque hæc regere concede, proſperaque fortuna utentem amicorum frui conſuetudine, quibuſcum nunc converſor, liberorumque, qui mihi non volunt male, nec odio moleſti ſunt. Hæc, ô Lycee Apollo, propitius audiens, da nobis omnibus, quemadmodum expoſcimus. Cetera vero omnia, etiam me tacente, exiſtimo te, qui Divus es, pulchre noſſe. Jove enim prognatos conſentaneum eſt omnia videre.

PÆDAGOGUS. Mulieres hoſpites, quî certo ſciam, an hæc ſit regis Ægiſthi domus?

CHORUS. Hæc eſt, ô hoſpes; ipſe conjeciſti probe.

PÆDAGOGUS. An etiam recte conjicio hanc eſſe illius uxorem? Nam reginæ ſimilis eſt.

CHORUS. Maxime: hæc ipſa tibi adeſt.

PÆDAGOGUS. Salve ô regina: tibi & Ægiſtho ferens advenio jucundum nuntium a viro amico.

CLYTÆMNESTRA. Amplector dictum: diſcere autem a te primum cupio, quis te miſit hominum.

PÆDAGOGUS. Vir Phanoteus ex Phocide, rem magni momenti ſignificans.

CLYTÆMNESTRA. Quidnam, hoſpes? dic: miſſus enim ab amico, amica, ſat ſcio, dicturus es verba.

PÆDAGOGUS. Mortuus eſt Oreſtes: rem in pauca confero.

ELECTRA. Heu me miſeram! perii hodie.

CLYTÆMNESTRA. Quid ais, quid ais, hoſpes? ne hanc audi.

PÆDAGOGUS. Periiſſe Oreſten dico nunc, ut & prius.

ELECTRA. Occidi miſera penitus: amplius jam nulla ſum.

CLYTÆMNESTRA. Tu rem tuam age: tu vero, hoſpes, verum dic mihi, quo periit modo.

PÆDAGOGUS. Atqui hac gratia miſſus ſum, remque tibi omnem enarrabo. Quum enim ille veniſſet ad nobiliſſimum Græciæ conventum, Delphicos propter ludos, ſimulac audivit clara præconis voce curſum indici, quo primum contendi ſolet, ingreſſus eſt ſplendidus, omnibuſque qui aderant admirandus: emenſo autem tanta celeritate ſtadio, ut inter carceres & metam vix aliquid ſpatii eſſe videretur, egreſſus eſt, ſummum victoriæ decus auferens: atque ut multa paucis complectar, non alius viri talia novi facta, nec tale robur. Unum autem ſcito: quorumcumque enim curſuum diaulorum a ludorum arbitris indicta fuere pro more certamina, horum omnium victor maximo plauſu renuntiatus eſt, beatus ab omnibus prædicatus, Argivus quidem proclamatus, nomine autem Oreſtes, Agamemnonis filius, illius qui inclytum olim Græciæ congregavit exercitum. Et hæc quidem ita ſunt: ſi vero Deus quis præpediat, ne præſtans quidem robore effugere poſſit. Ille enim poſtero die, quum oriente ſole committendum eſſet velox equeſtre certamen, ingreſſus eſt cum multis aurigis. Unus erat Achivus, unus e Sparta, duo Libyes docti quadrijuges currus regere, quintus ipſe Theſſalos ducens equos, ſextus ex Aetolia cum flavis equis, ſeptimus vir Magneſius, octavus albis cum equis Aenian genere, nonus ab Athenis divinitus conditis, denique Bœotius, decem curruum complens numerum. Stantes autem, ubi unicuique delecti ludorum præſides ductis ſortibus locum adſignaverant, quoque collocarant ordine, ſimul ac tuba ſignum dedit, eruperunt, increpitantes equos, habenaſque quaſſantes manibus; totum completum erat ſtadium ſtrepitu crepitantium curruum, pulvis in altum glome-

rabatur; una omnes inter ſe commiſti, ſtimulis haud parcebant, ut alter alterius rotas frementeſque equos præverteret: namque conferti equi alii aliorum aurigarum in terga rotarumque orbitas ſpumam fervidoſque fundebant flatus. Ille autem ſub ultimam metam jam currum agens, propius propiuſque admovebat modiolum rotæ, funalique ad dextram equo habenas laxans, ſiniſtrum cohibebat. Et hac quidem tenus recti omnes ſteterunt currus: deinde vero Aenianis viri contumaces durique oris equi currum vi auferunt, & ex adverſo, quum ſextus jam ſeptimuſque conficeretur curſus, frontes impingunt Libyſſis quadrigis: atque inde uno ex malo alius alium confringit & ſuperincidit: totus vero repletus eſt curulibus naufragiis Criſæus campus. Quod ubi conſpexit Athenienſis callidus auriga, extra orbitam deflectit, & frena inhibet, dum prætervehitur equeſtrem procellam in medio æſtuantem. Interea Oreſtes poſtremus omnium ultimo loco equos agebat, in fine certam ſpem victoriæ ponens: qui ſimul ac vidit Athenienſem illum ſolum relictum, velocium equorum auribus incutiens acutum flagelli ſonum, inſequitur: & æquatis jugis ambo ferebantur, modo hic, modo ille equorum capitibus antevertens alterius quadrigam. Et reliquos quidem omnes curſus tuto exegerat infelix Oreſtes ſtans recto in curru: deinde remittens habenas flectentis ſiniſtrorſum equi, imprudens in metam extimam impingit, fractoque rotæ modiolo, e curru volvitur, implicaturque loris: illo autem in terram prolapſo, diſſipati ſunt equi medium per ſtadium. Cœtus ut vidit illum excuſſum curru, deploravit claris lamentis adoleſcentis vicem, quibus rebus geſtis, quæ ſortiretur mala, raptatus modo per ſolum, modo cœlum verſus crura protendens, donec ipſum aurigæ, vix tandem cohibito equorum curſu, ſolverunt cruore fœdatum adeo, amicorum ut nemo miſerabile videns corpus umquam adgnoſceret. Et ipſum rogo impoſitum cremarunt illico, parvaque in urna permagni corporis miſerabilem cinerem Phocenſes delecti viri huc adferunt, ut patria in terra tumuletur. Iſta ſunt quæ dicenda habui, relatu quidem triſtia, ſpectantibus vero, quotquot ſpectavimus, graviſſima omnium quæ umquam vidi mala.

CHORUS. Heu heu! totum ergo priſcorum dominorum radicitus, ut videtur, interiit genus.

CLYTÆMNESTRA. O Jupiter! qui iſta accipiam? feliciane dicam, an atrocia quidem, lucroſa tamen? triſte vero eſt, quod vitam conſervo meis ipſius malis.

PÆDAGOGUS. Quid ita, mulier, audito hoc caſu, angeris animo?

CLYTÆMNESTRA. Peperiſſe, magnam vim habet: mater enim ne quidem injuria adfecta prolem ſuam odiſſe poteſt.

PÆDAGOGUS. Fruſtra igitur, ut videtur, huc venimus.

CLYTÆMNESTRA. Minime quidem fruſtra: quomodo enim fruſtra dixeris? ſiquidem ades certa mihi adferens de illius morte indicia, qui ex me prognatus, ab uberibus meis & educatione mea ſe ſegregans, exſul peregrinam vitam egit: neque me, poſtquam ex hac terra abiit, umquam vidit: accuſanſque me paternæ cædis, atrocia interminatus eſt, ita ut nec noctu nec interdiu dulcem ſomnum ceperim: ſed nullum tempus ſperare poteram, quod imminentis necis metu vacuum eſſet. Nunc vero, (hac enim die liberor periculo, nihil ut timeam poſthac ab iſta illoque: iſta enim acerbior erat peſtis, una mecum habitans, meum exhauriens ſemper animæ merum ſanguinem), nunc tranquillam, ſaltem quod ad iſtius adtinet minas, vitam tranſigemus.

ELECTRA. Hei mihi miſeræ! nunc enim adeſt, cur deplorem, Oreſta, tuam vicem, quando in cinerem redactus, contumeliis inſuper ab hac matre afficeris. Num ſic bene agitur?

CLYTÆMNESTRA. Haud ſane tecum: ſed cum illo, ut habet, bene actum eſt.

ELECTRA. Audi ultrix Nemeſis illius qui modo interiit.

CLYTÆMNESTRA. Audiit quos oportuit, eorumque vota rata fecit pulchre.

ELECTRA. Inſulta; nunc enim felix es.

CLYTÆMNESTRA. Non ergo Oreſtes & tu felicitatem hanc delebitis.

ELECTRA. Nos ipſi deleti ſumus, nedum te poſſimus delere.

CLYTÆMNESTRA. Multa dignus eſſes, hoſpes, ferre præmia, ſi hujus petulantes clamores compeſcuiſſes.

PÆDAGOGUS. Abibo igitur, ſiquidem hæc recte habent.

CLYTÆMNESTRA. Non facies: neque enim hoc me dignum eſſet, neque illo qui te miſit hoſpite: ſed ingredere, iſtam vero foris clamare ſine ſuaſque ipſius & amicorum miſerias.

ELECTRA. Num vobis ut dolens & mœſta graviter lacrimare & lamentari impia videtur filium miſerabili exſtinctum leto? ſed irridens intro ſe abripuit. O me miſeram! Oreſta cariſſime, ut me tua perdidiſti morte! Avulſiſti enim ex animo meo quidquid mihi reliquum erat ſpei, fore ut vivus venires aliquando ultor patris meique miſeræ. Nunc vero quo me convertam? ſola enim ſum, teque orba & patre. Sane oportet me ſervire denuo inter inimiciſſimos hominum, patris mei occiſores. An tolerabilis hæc mea fortuna eſt? Equidem vero nequaquam cum illis poſthac his in ædibus habitabo; ſed hic ante oſtium proſtrata, amicis deſtituta, contabeſcam. Quod ſi cui eorum qui intus ſunt ægre erit, occidat licet: gratum enim erit mihi, ſi moriar: dolor autem, ſi vivam: quippe nulla mihi vitæ cupido eſt. Ubi tandem ſunt Jovis fulmina, aut ubi lucidus Sol, ſi hæc intuentes iram tranquilli comprimunt? he, he, heu, heu!

CHORUS. Filia, quid lacrimas?

ELECTRA. Heu!

CHORUS. Ne quid gravius dicas.

ELECTRA. Enecas.

CHORUS. Quidum?

ELECTRA. Si de iis qui manifeſte ad Orcum abierunt ſpem importuna ſuggeres, in me dolore jam tabidam, magis inſultabis.

CHORUS. Novi enim regem Amphiaraum auro nexis mulierum retibus obrutum; qui nunc tamen ſub terra —

ELECTRA. He, he, heu!

CHORUS. Immortalis imperat.

ELECTRA. Heu!

CHORUS. Luctuoſa ſane iſta ſunt. Perditiſſima enim mulier —

ELECTRA. Sceleris pœnas dedit.

CHORUS. Planiſſime.

ELECTRA. Scio, ſcio: exortus eſt enim aliquis, cui curæ fuit cædem ulciſci: mihi vero nemo ſupereſt amplius; quem enim habebam vindicem, is evanuit fato abreptus.

CHORUS. Omnium es infeliciſſima.

ELECTRA. Et ego hoc ſatis ſuperque ſcio in hac colluvie & diuturnitate multorum graviſſimorum maximeque odioſorum dolorum.

CHORUS. Juſtas eſſe ſcimus tuas querelas.

ELECTRA. Ne me ergo, ne me amplius ſoleris, ubi nulla —

CHORUS. Quid ais?

ELECTRA. Spes ſupereſt auxilii a nobili germano.

CHORUS. Hominibus omnibus fato deſtinatum eſt mori.

ELECTRA. An etiam in celeripedum equorum certaminibus, ut miſero illi contigit, implicari loris?

CHORUS. Improviſa calamitas.

ELECTRA. Quippini? ſi peregrina in terra ſine meis manibus —

CHORUS. Papæ!

ELECTRA. Conditus eſt urna, neque ſepulcri, neque lamentorum a nobis honorem ſortitus.

CHRYSOTHEMIS. Præ gaudio ad te, ô cariſſima, propero, omiſſo decoro, ut citius veniam: læta enim adfero, requiemque malorum, quibus gravabaris & ingemiſcebas antea.

ELECTRA. Unde autem invenias tu meorum malorum levamen, quibus medelam nullam videre licet?

CHRYSOTHEMIS. Adeſt nobis Oreſtes, certum hoc ſcias te ex me audire, ita manifeſtus, ut me nunc intueris.

ELECTRA. Num inſanis, ô miſera, & tuis ipſius malis, meiſque irrides?

CHRYSOTHEMIS. Patrios penates adjuro, haud ſane joco iſta dico, ſed vere adfirmo illum adeſſe.

ELECTRA. Hei mihi miſeræ! Et quonam ex homine nuntium hunc audiiſti, cujus fide tam facile credis?

CHRYSOTHEMIS. Equidem ex me ipſa, non ex alio, certa ſigna quum viderim, huic rei habeo fidem.

ELECTRA. Quodnam, miſera, conſpicata argumentum, quidnam, quæſo, intuita incaluiſti tam flagranti atque inſanabili lætitia?

CHRYSOTHEMIS. Per Deos ergo audi, ut, re cognita, deinde vel ſapere me, vel deſipere dicas.

ELECTRA. Fare ergo, ſiquidem id tibi volupe eſt,

CHRYSOTHEMIS. Atque ædepol tibi omnia dicam quæcumque vidi. Nam ſimul ac veni patris ad vetus buſtum, conſpicor tumulo ex ſummo recens fuſos lactis latices, & ornatum undique ſepulcrum patris omni florum genere: quod quum video, admirans circumſpicio, ne quis ſe mihi homo obviam obferat. Ubi vero in tranquillo omnem vidi locum, tumulum acceſſi propius, & ſummo in buſto conſpicor recens defectas comas; ſimulque ut adſpexi miſera, perculit animum illico familiaris facies, tamquam ſi hominum omnium cariſſimi Oreſtæ hoc viderem indicium: & manibus tollens, vocem quidem compreſſi, lacrimis autem præ gaudio rigavi ora. Nuncque ut prius perinde mihi compertum eſt a nemine hæc munera quam ab illo oblata eſſe: cui enim hoc præterquam mihi vel tibi convenit? atqui non tuli ego has inferias; ſatis hoc certo ſcio; neque adeo tu: qui enim potuiſſes? cui quidem vel Diis ſupplicatum exire ex hac domo non licet impune. Sed neque matri talia facere in mentem venire ſolet, nec, ſi feciſſet, hoc nos fugeret. Verum ſunt Oreſtæ hi procul dubio honores. Age, ô cara, confide: non ſane eadem ſemper iidem fortuna utuntur: nobis quidem antea adverſa erat: ſed forte hæc dies multorum erit bonorum auſpicium.

ELECTRA. O dementiam! ut me jampridem miſeret tui!

CHRYSOTHEMIS. Quid eſt? an quæ dico non grata ſunt tibi?

ELECTRA. Neſcis quo terrarum, nec quo cogitationum ferare.

CHRYSOTHEMIS. Qui vero neſciam, quæ vidi egomet clare?

ELECTRA. Mortuus eſt, ô miſera; & ab illo tibi ſperata ſalus periit: ne amplius ad illum reſpicias.

CHRYSOTHEMIS. Hei mihi miſeræ! Ex quo hæc audiſti mortalium?

ELECTRA. A quodam qui aderat, quum periret ille.

CHRYSOTHEMIS. Ubinam is eſt? Profecto ſubit hæc mirari.

ELECTRA. Intus, jucundus, neque matri moleſtus.

CHRYSOTHEMIS. Hei mihi miſeræ! cujusnam ergo hominum erant multæ illæ ad patris tumulum inferiæ?

ELECTRA. Opinor equidem maxime ab ignoto aliquo adpoſita fuiſſe iſta mortui Oreſtæ monimenta.

CHRYSOTHEMIS. O me infelicem, quæ gaudio concita lætum huc ferens nuntium properabam, ignara ſcilicet, qua eſſem in calamitate! Nunc vero, ubi veni, prioreſque, aliaſque inſuper reperio miſerias.

ELECTRA. Ita hæc ſe tibi habent. Si vero mihi auſcultabis, præſentis mali onere nos levabis.

CHRYSOTHEMIS. Num, quæſo, mortuos reſuſcitabo?

ELECTRA. Non iſtuc eſt quod dixi: haud enim demens ſum adeo.

CHRYSOTHEMIS. Quid igitur jubes, quod ego præſtare valeam?

ELECTRA. Ut quod monebo audeas exſequi.

CHRYSOTHEMIS. Atqui, ſiquidem ex uſu erit, non detrectabo.

ELECTRA. Vide; ſine labore nihil proſpere cedit.

CHRYSOTHEMIS. Video; conferam quidquid potero.

ELECTRA. Nunc igitur audi, quo pacto rem conficere decreverim. Tu quidem ipſa ſcis amicorum auxilium ut nobis nullum ſit; ſed Orcus eos abripiens nos orbavit, ſolæque relictæ ſumus. Ego equidem quamdiu fratrem in medio eſſe audivi florentem ætate, ſpem habui, venturum eum aliquando paternæ cædis ultorem: nunc vero, quando non eſt amplius, ad te reſpicio, ut qui propria manu patri necem intulit, hunc mecum ne dubites occidere; nihil enim exinde me tibi reticere fas eſt. Quouſque enim conquieſces? quam ſpem reſpectas adhuc firmam? cui adeſt quidem copia lugendi, paternis opibus dejectæ, adeſt & mærendi copia, quippe quæ tamdiu conſeneſcis expers nuptiarum: nec ſane ſperes te cuiquam nupturam aliquando: haud enim adeo vir inops eſt conſilii Ægiſthus, ut luculento cum ſuo damno tuam umquam vel meam ſuccreſcere ſinat ſobolem. Verum ſi conſiliis meis obſecuta fueris, primum quidem pietatis laudem a mortuo patre, ſimulque a fratre reportabis: deinde autem, ut libera nata es, ita libera in poſterum diceris, & nuptias te dignas nanciſcere? ſolet enim unuſquiſque ad honeſta reſpicere. Famæ vero non vides quantam celebritatem tibique & mihi conciliatura ſis, ſi parueris mihi? Quis enim vel civis vel hoſpes conſpicatus olim nos non proſequetur talibus laudibus? *Videte has duas ſorores, amici, quæ paternam do-*

mum conſervarunt, quæ vitæ haud parcentes ſuæ, inimicis olim ſummis opibus pollentibus mortem obtulere: has amare decet, has decet omnes venerari, has in Deorum feſtis inque civium conventibus honorare omnes decet, propter virilem virtutem. Talia de nobis quilibet homo dicet, ut dum vivamus, poſtque mortem etiam, noſtra numquam deficiat gloria. At, ô cara, obtempera, patri fer auxilium, adjuva fratrem, libera ex malis me, libera te ipſam quoque, hoc expendens, quam TURPE GENEROSIS VIVERE TURPITER.

CHORUS. In talibus rebus prudentia & dicenti & audienti utilis eſt.

CHRYSOTHEMIS. Immo antequam locuta eſſet, ô mulieres, ſi mens illi non læva fuiſſet, prudentiæ rationem habuiſſet, quam ab illa prorſus abjici videtis. Quo enim, quæſo, reſpiciens & ipſa ad tam audax facinus accingere, & me ſubſidio advocas? Nonne vides? mulier quidem, non vir, es: adverſariis autem longe es inferior viribus; quorum quidem fortuna in dies felicior, noſtra autem minor fit, & ad nihil redit. Quis igitur talem virum opprimere ſine maximo ſuo malo adgredietur? Vide, ne male jam adfectæ, majora nanciſcamur mala, ſi quis iſtos ſermones audierit. Nihil enim nobis profuerit, nec ulli erit adjumento, glorioſam adeptas famam indignis modis periiſſe. Haud enim mori triſtiſſimum eſt, at quum mori quis cupiens, ne hoc quidem valeat adſequi. Quare te ſupplex oro, priuſquam nos funditus pereamus, vaſteturque genus omne noſtrum, iram cohibe: & quæ dixiſti, pro indictis & irritis habebo, ſecretaque ſervabo. Tu vero ſaltem nunc ſero ſapere incipe, & diſce, nullis ipſa prædita viribus, potentioribus cedere.

CHORUS. Obtempera: nihil hominibus utilius contingere poteſt prudentia & mente ſana.

ELECTRA. Inexſpectatum nihil dixiſti: pulchre enim noram, te conſilia mea repudiaturam eſſe; ſed mea ſolius manu peragendum eſt hoc opus: nequaquam enim id irritum dimittemus.

CHRYSOTHEMIS. Vah! utinam tali fuiſſes animo tunc quum pater interficeretur! rem enim omnem confeciſſes.

ELECTRA. Eram quidem natura talis, ſed animo tunc imbecilliore.

CHRYSOTHEMIS. Da operam ut eumdem ſemper ſerves animum.

ELECTRA. Ut quæ non adjutura ſis, iſta me mones.

CHRYSOTHEMIS. Mali enim incepti par eſt conſimilem eſſe exitum.

ELECTRA. Laudo tuam prudentiam, ſed timiditatem odi.

CHRYSOTHEMIS. Libenter te audiam, etiam quando mihi bene dices.

ELECTRA. Sed ex me quidem id numquam conſequeris.

CHRYSOTHEMIS. Sat longum reſtat tempus, quod hæc dijudicet.

ELECTRA. Abi: in te enim nihil eſt auxilii.

CHRYSOTHEMIS. Ineſt: tibi vero deeſt docilis animus.

ELECTRA. I, matri hæc omnia enarra tuæ.

CHRYSOTHEMIS. Nondum tanto in te incenſa ſum odio.

ELECTRA. Scias tu tamen, quo me infamiæ adducis.

CHRYSOTHEMIS. Non quidem infamiæ, ſed providentiæ, ut tibi ipſi caveas.

ELECTRA. Ergone, quod tibi juſtum videtur, ſequi me oportet?

CHRYSOTHEMIS. Quippe quum recte ſapies, tum nobis præibis.

ELECTRA. Mirum eſt profecto bene dicentem perverſe facere.

CHRYSOTHEMIS. Quo tu laboras morbo, plane elocuta es.

ELECTRA. Quid ergo? An hæc ego tibi parum recte dicere videor?

CHRYSOTHEMIS. At enim quæ recta ſunt nonnumquam nocent.

ELECTRA. Has ego juxta leges nolo vivere.

CHRYSOTHEMIS. Sed ſi ita ages, poſtmodo laudabis me.

ELECTRA. Equidem agam, terricula tua nihil moror.

CHRYSOTHEMIS. Etiamne hoc certum, neque conſilium mutabis?

ELECTRA. Conſilio enim nihil eſt odioſius malo.

CHRYSOTHEMIS. Intelligere videris nihil eorum quæ loquor.

ELECTRA. Olim decreta ſunt hæc mihi, non nuper.

CHRYSOTHEMIS. Abibo igitur: neque enim tu mea dicta ſuſtines probare, neque ego tuos mores.

ELECTRA. Quin abi domum. Non ego tibi, ne impenſius quidem cupienti, comes futura ſum umquam. Nam magna dementia eſt, venari id quod nuſquam ſit.

CHRYSOTHEMIS. At ſi tibi ipſi ſapere videris, talia licet ſapias: verum ubi in mala jam incideris, mea probabis dicta.

CHORUS. Cur, obſecro, quum ſuperne involantes aves cordatiſſimas videamus earum victui proſpicere, a quibus prognatæ ſunt & educatæ, non idem & nos agimus? At ita ut Jovis fulmina ſunt, & eſt cœleſte numen Juſtitiæ, non diu ab illis malum aberit. O terram ſubiens mortalium Fama, miſerabilem vocem increpa defunctis Atridis, illætabilia nuntians opprobria: ut jam illis res domeſticæ adflictæ ſunt, utque diverſis abreptæ ſtudiis filiæ diſſident, nec amplius componuntur amico convictu: prodita vero ac ſola Electra vicem patris dolens perpetuo jactatur in luctu, ut ſemper flebilis luſcinia, nullam vitæ curam habens, quin & mori parata, dummodo geminas opprimat furias. Uſquamne alia tali animo reperiri poſſit nobili nata genere? Rebus in adverſis nemo generoſus nobilitatem ſuam dedecorare ſuſtinet, nec committere ut fama nominis intereat: quare & tibi, ô filia, complacitum eſt perpetuo in luctu vivere communis calamitatis, ut profligato ſcelere, duplicem laudem eodem conſilio conſequaris, ſapienſque dici, ſimulque optima filia. Utinam vivas mihi, ſupereſque manu & opibus inimicos tantum, quantum nunc ab illis opprimeris! nam te iniquis fatis exerceri video, tametſi ſanctiſſimas, quæ apud homines vigent, leges optime omnium coluiſſe perhiberis, tua erga Jovem pietate.

ORESTES. Num, ô mulieres, recte accepimus, rectequeeo, quo volumus, ingredimur via?

CHORUS. Quid quæris, aut quid cupiens huc veniſti?

ORESTES. Ægiſthum, ubi habitet, quæro dudum.

CHORUS. Atqui recte venis, quique monſtravit, culpa caret.

ORESTES. Quæ igitur veſtrûm intro renuntiabit noſtram, qui huc una advenimus, exoptatam præſentiam?

CHORUS. Iſta, ſiquidem proximam genere nuntium hunc ferre decet.

ORESTES. I, mulier, dic ingreſſa, Phocenſes quoſdam viros quærere Ægiſthum.

ELECTRA. Hei mihi miſeræ! num, quæſo, illius, quam audivimus, famæ certa adfertis indicia?

ORESTES. Neſcio quam prædicas famam: ſed ſenex me Strophius quædam de Oreſte nuntiare juſſit.

ELECTRA. Quid eſt vero, hoſpes? ut me inceſſit timor!

ORESTES. Mortui illius exiguas reliquias in parvo, ut vides, vaſculo adferimus.

ELECTRA. Heu me miſeram! Illud ipſum jam certum eſt: manifeſtum, ut videtur, dolorem cerno.

ORESTES. Si quid Oreſtis commoveris caſu, hoc vaſculo ſcito corpus ipſius conditum eſſe.

ELECTRA. Da mihi ergo, per Deos obſecro, ô hoſpes, in manus vaſculum hoc ſumere, ſiquidem eo ille reconditus eſt, ut me ipſam, totumque una genus, cum hoc lamenter & deflcam cinere.

ORESTES. Quæcumque ſit tandem, huic date adferentes: non enim hoc inimico animo expetit: ſed ut ex amicis aliqua vel ſanguine conjunctis.

ELECTRA. O cariſſimi hominum mihi monimentum, animæ Oreſtis quod ſupereſt unicum, quam longe diſſimili ſpe te recipio, ac emiſeram! Nunc enim te evanidum geſto manibus; domo te vero, ô fili, ſplendidum emiſi. O utinam mihi prius defeciſſet vita, quam te in peregrinam terram emitterem, manibuſque ſubductum hiſce ſervarem a cæde, ut illa ipſa die peremtus jaceres, communis cum patre tumuli partem ſortitus! Nunc vero domo extorris, exſul alieno in ſolo male periiſti, tua procul ſorore; neque ego te infelix meis manibus lavi, neque e rogo, ut decuit, abſtuli miſerabile onus: ſed peregrinis funeratus manibus infelix, parvum advenis pondus in parvo vaſculo. O miſera ego! ô inutilia quondam mea alimenta, quæ ego ſæpius tibi dulci labore præbui! neque enim umquam matri fuiſti carior quam mihi; nec quiſquam alius erat ex familia, ſed ego nutrix tua eram, tu me ſororem compellabas ſemper. Jam vero defecerunt hæc una die exſtincta tecum: omnia enim moriens ſimul abripuiſti, velut procella. Periit pater: ego tibi ſum mortua: tu ipſe nullus es: rident autem inimici, inſanitque præ gaudio mater impia, cujus tu mihi, per

miſſos clam nuntios, ſæpe ſignificaſti ultorem te venturum. Sed hæc prorſus evertit infelix fortuna tuaque & mea; quæ te huc deduxit, pro cariſſima forma, cineremque & umbram inutilem. Hei mihi! ô corpus miſerandum, eheu! ô infauſtum iter, hei mihi! quo ablegatus es, cariſſime! ut me perdidiſti! perdidiſti, inquam, ô germanum caput. Quocirca me recipe ſub hoc tuum tectum, me quæ nulla ſum, ad id quod nihil eſt, ut tecum apud inferos habitem poſthac. Etenim quando apud ſuperos eras, tecum fruebar pari ſorte, & nunc quoque mortua tui tumuli particeps fieri cupio. Mortuos enim dolore conflictari non video.

CHORUS. Mortali patre nata es, Electra, hoc cogita: mortalis etiam Oreſtes erat: quare nimios luctus compeſce: omnibus enim nobis idem neceſſe eſt pati.

ORESTES. Heu, heu! Quid dicam, quo me vertam, neſcius quid exordiar loqui? linguæ enim amplius temperare non poſſum.

ELECTRA. Quis te ſolicitat dolor? quamobrem hoc dicis?

ORESTES. Num tua nam inclyta eſt illa Electræ ſpecies?

ELECTRA. Illa ipſa eſt, & miſere admodum habita.

ORESTES. Heu infelicem oppido hanc calamitatem!

ELECTRA. Cur, quæſo, hoſpes, mea cauſſa ita ingemiſcis?

ORESTES. O corpus indigne atque impie deformatum!

ELECTRA, Non aliam ſane dudum quam me deploras, hoſpes.

ORESTES. Heu tuam innuptam & calamitoſam vitam!

ELECTRA. Quidnam, amabo, hoſpes, ita me intuens gemis?

ORESTES. Quam nihil meorum adeo noveram malorum!

ELECTRA. Quibus ex dictis noſtris comperiſti ea?

ORESTES. Videns te manifeſte multis oppreſſam doloribus.

ELECTRA. Atqui pauca ſane vides meorum malorum.

ORESTES. Et quomodo aliquis acerbiora hiſce videre poſſit?

ELECTRA. Quia cogor cohabitare interfectoribus —

ORESTES. Cujuſnam? Quid iſtuc ſignificas mali?

ELECTRA. Patris. Deinde his ſervio ingratiis meis.

ORESTES. Quis te in hanc neceſſitatem compulit mortalium?

ELECTRA. Mater vocatur, nihil autem maternum habet.

ORESTES. Quid agendo? manuſne violentas inferendo, an fœdo victu?

ELECTRA.

ELECTRA. Et vi, & fame, & omni malorum genere.

ORESTES. Neque qui opem ferat, nec qui prohibeat adeſt?

ELECTRA. Nemo ſane. Qui enim mihi unicus erat, hujus tu protuliſti cinerem.

ORESTES. O te infelicem! ut te intuens dudum miſeror!

ELECTRA. Solum te mortalium eſſe ſcito, quem umquam mei miſeritum ſit.

ORESTES. Solus enim advenio tuis dolens malis.

ELECTRA. An nobis cognatus alicunde venis, obſecro?

ORESTES. Dicam, ſi has benevolentes adeſſe ſciam.

ELECTRA. At ſunt benevolæ: proinde coram fidelibus dixeris.

ORESTES. Amitte ergo hoc vaſculum, ut omnia cognoſcas.

ELECTRA. Ne, quæſo, per Deos, hoc mihi facias, hoſpes.

ORESTES. Dictis meis obtempera, nec peccabis umquam.

ELECTRA. Ne, per mentum tuum, ne auferas cariſſima.

ORESTES. Non te hoc retinere ſinam.

ELECTRA. O me miſeram ob te, Oreſta, ſi hoc ſepulcro privabor tuo!

ORESTES. Bona verba, quæſo: immerito enim lamentaris.

ELECTRA. Egon' immerito lamentor, ob mortuum fratrem?

ORESTES. Non te decet iſta loqui.

ELECTRA. Itane mortuo contemtui habeor?

ORESTES. Nemini tu es contemtui: ſed hoc quod tenes, nihil ad te pertinet.

ELECTRA. Quidni? ſi quidem Oreſtis hoc porto corpus.

ORESTES. At enim Oreſtis hoc non eſt, niſi verbis ſubornatum.

ELECTRA. Ubinam eſt ergo infelicis illius ſepulcrum?

ORESTES. Nuſquam. Viventis enim ſepulcrum nullum eſt.

ELECTRA. Quid ais, adoleſcens?

ORESTES. Nihil equidem falſi dico.

ELECTRA. Num ergo vivit ille?

ORESTES. Siquidem mihi anima ineſt.

ELECTRA. Num ergo tu ille es?

ORESTES. Hoc intuita patris mei ſigillum, pernoſce an vera dicam.

ELECTRA. Ò cariſſima lux!

ORESTES. Cariſſima, & ipſe teſtor.

ELECTRA. O vox, adveniſti?

ORESTES. Ne aliunde amplius ſciſcitare.

ELECTRA. Teneone te manibus?

ORESTES. Sic in poſterum teneas ſemper!

ELECTRA. O cariſſimæ mulieres, ô cives optimæ, videte Oreſten hunc, mortuum quidem modo vafris commentis, nunc vero eadem arte ſoſpitem.

CHORUS. Videmus, ô filia, & præ gaudio tam felicis eventus lacrimæ nobis ex oculis erumpunt.

ELECTRA. Io ſoboles corporis mihi cariſſimi, veniſti tandem, reperiſti, adſpexiſti quos maxime cupiebas.

ORESTES. Adſumus; ſed tacita opperire.

ELECTRA. Quid vero eſt?

ORESTES. Tacere melius erit, ne quis intus exaudiat.

ELECTRA. At enim, ita me juvet caſta ſemper Diana, numquam metuendum exiſtimabo inutile illud domi ſemper deſidens mulierum pondus.

ORESTES. Videſis tamen, ut mulieribus etiam martius eſt animus: pulchre hoc noſti experta olim.

ELECTRA. Atattate! mentionem haud obſcuram injicis mali, quod nobis exortum eſt, numquam ſolubilis, nec umquam delebilis.

ORESTES. Novi hæc quoque: ſed quum tempus monuerit, tum harum rerum meminiſſe oportebit.

ELECTRA. Quodvis mihi, quodvis nunc idoneum fuerit tempus iſta merito conqueri: vix enim nunc tandem mihi conceſſum eſt libere loqui.

ORESTES. Adſentior tibi, quare facito ut hoc conſerves.

ELECTRA. Quid agendo?

ORESTES. Ubi non opportunum eſt, noli prolixe dicere.

ELECTRA. Qui autem, te mihi in conſpectum dato, æquum putem ſilentio ſermonem commutare, quando te nunc ex improviſo & præter ſpem intueor?

ORESTES. Tum me vidiſti, quum me Dii impulerunt venire.

ELECTRA. Quod nunc commemoras, majore me multo perfundit lætitia, ſiquidem te Deus incitavit ut noſtram venires ad domum. Equidem divinum hoc eſſe cenſeo.

ORESTES. Nolim quidem lætitiam tuam cohibere; tamen valde timeo ne nimium animo indulgeas.

ELECTRA. O qui longo poſt tempore, gratiſſimo confecto itinere, ſic dignatus es te mihi in conſpectum dare, ne me ita luctuoſam videns —

ORESTES. Quid ego non faciam?

ELECTRA. Ne me prohibeas adſpectus tui voluptate perfrui.

ORESTES. Immo valde iraſcerer, ſi qui te alii prohibere vellent.

ELECTRA. Adprobas ergo?

ORESTES. Quippini?

ELECTRA. O amicæ, audivi quem ego numquam ſperaſſem nuntium: vocem præcluſit ſtupor, nec audito acerbo caſu miſera ejulatum erumpere potui: nunc vero teneo te; adparuiſti gratiſſimum habens adſpectum, cujus ego, ne ſi maximis verſer in malis, obliviſcar umquam.

ORESTES. Supervacuos nunc mitte ſermones, & neque me dolce mater quam improba ſit, nec ut paternis opibus exhauriat domum Ægiſthus, eaſque profundat ac temere diſſipet: temporis enim opportunitatem excluſerit inutilis ſermo. Quæ vero mihi apta erunt in præſens tempus, ea expone, nempe ubinam locorum aut adparentes, aut delitentes, ridentes inimicos adventu hoc noſtro opprimamus. Cave autem, ne, nobis ingreſſis domum, hilari vultu matri te prodas gaviſam: ſed tamquam ob caſum, qui falſo nuntiatus eſt, ingemiſce. Quum enim res nobis feliciter proceſſerit, tunc gaudere licebit & ridere libere.

ELECTRA. At, ô frater, utcumque tibi complacitum erit, ita morem tibi geram: namque hac voluptate fruor a te accepta, non propria mihi: neque tibi auſim cum maximo meo emolumento vel tantillum moleſta eſſe; non enim recte ſic ſubſervirem præſenti, qui favet, Deo. Tu vero noſti quæ hic fiunt: quidni enim? quum audieris Ægiſthum domo abeſſe, intus vero adeſſe matrem, quam tu neutiquam vereare, ne riſu hilarem videat vultum meum: odium

enim vetus penitus mihi infixum inhæret; & poſtquam te adſpexi, numquam deſinam præ gaudio lacrimas effundere. Qui enim temperare a lacrimis mihi queam, quæ te uno hoc tuo adventu mortuumque & vivum adſpexi? feciſti autem mihi ne ſperanda quidem; ita ut, ſi pater mihi vivus redeat, neutiquam id in prodigii loco habitura ſim, ſed creditura protinus me ipſum videre. Quando igitur ad hunc modum nobis adveniſti, ipſe rem auſpicare, ut tibi animus eſt: nam ego ſola ſi fuiſſem, non utrobique propoſito excidiſſem; aut enim præclare me liberaſſem, aut præclare occubuiſſem.

ORESTES. Tacere jubeo; nam quempiam e domo exire audio.

ELECTRA. Ite intro, hoſpites; præſertim quum ea adferatis, quæ neque domo quis repellat, neque cum voluptate admittat.

PÆDAGOGUS. O nimium ſtolidi atque vecordes, an de ſalute nihil amplius ſoliciti eſtis, aut ratio ineſt vobis nulla ingenita, qui vos, non propinquos malorum eſſe, ſed malis in ipſis, iiſque graviſſimis, verſari non animadvertitis? ſed niſi dudum ego fores haſce ſervarem, prius intus conatus veſtri quam corpora apparerent. Sed nunc hæc ego providi: quare jam omiſſis longioribus ſermonibus, iſtiſque immodicis lætis clamoribus, ite intro: nam cunctari in tali negotio malum eſt: urget autem occaſio rei gerendæ.

ORESTES. Quomodo ergo ingreſſo mihi comparatum erit quod ſupereſt negotii?

PÆDAGOGUS. Pulchre: commodum enim contingit, ut te nemo noſcat.

ORESTES. Nuntiaſti videlicet me eſſe mortuum.

PÆDAGOGUS. Scito te illic jam unum eſſe de Orci incolis.

ORESTES. Gaudentne igitur hoc nuntio, aut quid aiunt?

PÆDAGOGUS. Rebus confectis, narrabo: ut autem nunc eſt, bene ſe habent illorum omnia, etiam illa quæ non bene.

ELECTRA. Quis hic eſt, frater? Dic mihi, per Deos obſecro.

ORESTES. Non cognoſcis?

ELECTRA. Ne in mentem quidem venit.

ORESTES. Ignoras cui me in manus tradidiſti olim?

ELECTRA. Cui? quid narras?

ORESTES. Cujus manibus Phocenſem in terram clam delatus ſum tua providentia.

ELECTRA. An hic ille eſt, quem olim ex multis ego ſolum inveni fidum, pater quum daretur neci?

ORESTES. Hic eſt; ne me pluribus verbis roga.

ELECTRA. O lux jucundiſſima, ô unice ſervator domus Agamemnoniæ, quomodo huc veniſti? an tu ille es, qui hunc & me ſervaſti a multis malis? ô cariſſimæ manus, tuque gratiſſimum habens pedum miniſterium, quare jampridem, quum adeſſes, me fallebas, nec te indicabas, facta habens dulciſſima mihi? Salve, ô pater! patrem enim videre videor: ſalve. Scias vero te unum omnium hominum maxime mihi odio & amori fuiſſe una hac die.

PÆDAGOGUS. Satis eſſe cenſeo: multæ enim volvuntur noctes dieſque totidem, quibus tibi, Electra, omnia declarare licebit quæ interea geſta ſunt: vobis autem, Oreſta Pyladeque, edico nunc tempus eſſe rem aggrediendi; nunc Clytæmneſtra ſola, nunc nemo virorum intus: ſi vero differetis, cogitate & cum his, & prudentioribus aliis, iiſque pluribus, vos dimicaturos.

ORESTES. Non hic longo ſermone amplius, Pylade, opus eſt, ſed quam ociſſime ire intro, ſalutatis prius Deorum patriorum ſimulacris, qui huic veſtibulo præſunt.

ELECTRA. O Rex Apollo, propitius illos audi, meque ſimul cum his, quæ ſæpe tibi cum donis, ut ſors mea ferebat, ſupplices tetendi manus: nunc autem, ô Lycee Apollo, cum verbis, quæ ſola habeo, ſupplex ad te venio, peto, precor, adſis nobis benivolus hujus cœpti adjutor, & oſtende mortalibus præmia impietati qualia tribuant Dii.

CHORUS. Videte quo prorumpit ſanguinem ſpirans ineluctabilis Mars. Subeunt jam tecta domus ultores immanium ſcelerum, inevitabiles canes: quare non amplius longa erit mora, & quod mihi animus vaticinatus eſt, eventus comprobabit. Namque furtivo pede penetrat domum, antiquarum opum paternas in ſedes, manium vindex, recens acutum gladium manibus tenens: Majæ vero filius Mercurius illum deducit ad ipſum finem, fraudem tenebris obtegens, nec amplius moratur.

ELECTRA. O cariſſimæ mulieres, viri actutum opus exſequentur: age ſilentio opperiminor.

CHORUS. Quomodo, obſecro? quid nunc agunt?

ELECTRA. Illa quidem in funebrem cœnam lebetem inſtruit: iſti vero prope adſtant.

CHORUS. At tu quid exiſti foras?

ELECTRA. Obſervatura ne imprudentibus nobis Ægiſthus ingrediatur domum.

CLYTÆMNESTRA. Heu, heu! ὁ tecta amicis deſerta, plenaque interfectoribus!

ELECTRA, Clamat intus aliquis: nonne audiſtis, amicæ?

CHORUS. Non audienda infelix audivi, & tota horreo.

CLYTÆMNESTRA. Hei mihi miſeræ! Ægiſthe, ubi tandem es?

ELECTRA. Ecce iterum exclamat quiſpiam.

CLYTÆMNESTRA. O nate, nate, miſerere matris.

ELECTRA. At tu neque hujus olim miſerita es, nec, qui genuit, patris.

CHORUS. O civitas, ὁ genus miſerum, nunc tè hujus diei fatum prorſus opprimit.

CLYTÆMNESTRA. Hei mihi! percuſſa ſum.

ELECTRA. Iterum, ſi potes, feri.

CLYTÆMNESTRA. Hei mihi, rurſum!

ELECTRA. Utinam & Ægiſtho ſimul!

CHORUS. Perficiuntur imprecationes: vivunt ii quos humus tegit: multo enim occiſorum ſanguine cædem ulciſcuntur dudum peremti.

ELECTRA. Sed prodeunt jam illi, cæſa Marti victima, cruore reſperſi manus: verum, Oreſta, neſcio ut res ſe habeat.

ORESTES. Intus quidem recte, ſi modo Apollo recte vaticinatus eſt. Occubuit miſera illa, nec eſt ut metuas amplius, ne te matris protervitas afficiat contumelia.

CHORUS. Silete: video enim Ægiſthum perſpicue.

ELECTRA. O juvenes, non retro ibitis?

ORESTES. Videtiſne forte virum contra nos conferentem gradum?

ELECTRA. Eccum, ex ſuburbio venit lætus. . . .

CHORUS. Ocius corripite vos in veſtibulum: prioribus modo feliciter peractis, ita hæc rurſus —

ORESTES. Confide: effecta dabimus, ut cupis.

ELECTRA. Age propera.

ORESTES. Ecce vado.

ELECTRA. Quæ hic agenda ſunt, curæ erunt mihi.

CHORUS. Huic viro pauca & quam leniſſima verba in aures inſtillare expediat, ut imprudens ruat in occultum ultionis certamen.

ÆGISTHUS. Quis veſtrûm novit, ubinam ſint Phocenſes hoſpites, quos ferunt nobis nuntiaſſe, Oreſtem vita deceſſiſſe equeſtribus in naufragiis? Te ſane, te percontor, te inquam, ſemper antea contumacem: nam id tibi maxime curæ eſſe opinor, teque ut gnaram maxime poſſe dicere.

ELECTRA. Novi. Qui enim neſciam? nam ſic fugeret me caſus, quo nihil rerum mearum magis animum meum commovet.

ÆGISTHUS. Ubinam ergo ſunt hoſpites? doce me.

ELECTRA. Intus: amicam enim apud hoſpitam diverſantur.

ÆGISTHUS. Quid? Satin' certo mortuum illum nuntiarunt?

ELECTRA. Immo re ipſa palam fecerunt, non verbis modo.

ÆGISTHUS. Licet ergo nobis manifeſtis ex ſignis rem cognoſcere.

ELECTRA. Licet profecto, ſpectaculumque intueri perquam miſerabile.

ÆGISTHUS. Magnum ſane, præter morem tuum, mihi narras gaudium.

ELECTRA. Gaude, ſi tibi læta hæc accidunt.

ÆGISTHUS. Silere jubeo, & pandi fores, ut conſpiciat Mycenenſium Argivorumque omnis multitudo, ut ſi quis eorum antea elatus fuiſſet inani ſpe reditus illius viri, nunc mortuum eum intuens, frena accipiat mea, atque ultro ad ſana conſilia redeat, non vi coactus, meque caſtigatorem expertus.

ELECTRA. Fit hoc quidem à me: tandem enim ſapere didici, & me potentioribus accommodare.

ÆGISTHUS. O Jupiter! rem video, dicto abſit invidia, quæ pulchre & feliciter cecidit: ſin adeſt Nemeſis, indictum volo. Ve-

lamentum omne removete ab oculis, ut lamentis etiam meis cognatio debitum conſequatur honorem.

ORESTES. Tu ipſe auferto; non meum hoc, ſed tuum officium eſt, haſce reliquias intueri, & compellare familiariter.

ÆGISTHUS. Recte quidem mones, tibique morem geram: tu vero voca mihi Clytæmneſtram, ſicubi domi eſt.

ORESTES. Ecce ipſa prope te eſt: ne jam aliorſum ſpecta.

ÆGISTHUS. Væ mihi! Quid video?

ORESTES. Quem times? quem non agnoſcis?

ÆGISTHUS. Quorumnam hominum in medios caſſes miſer incidi?

ORESTES. Non enim ſentis, ut dudum vivos, quaſi mortuos adloqueris?

ÆGISTHUS. Hei mihi! dictum intelligo. Non enim fieri poteſt, ut hic non ſit Oreſtes, qui me adloquitur.

ORESTES. Etſi optimus es vates, dudum tamen falſus es.

ÆGISTHUS. Perii profecto miſer: ſed mihi permitte pauca ſaltem fari.

ELECTRA. Ne, per Deos quæſo, frater, ſinas eum ulterius loqui, nec longos producere ſermones. Quid enim homo coopertus miſeriis & morti deſtinatus brevi mora lucri ferat? ſed quam celerrime eum interfice, interfectumque propone pollinctoribus, quos dignus eſt nanciſci, longe a noſtro conſpectu. Namque unicum hoc mihi veterum malorum fuerit remedium.

ORESTES. I intro propere: haud enim nunc ſermonum certamen eſt, ſed de tuo capite.

ÆGISTHUS. Nam cur intro me ducis? ſi factu pulchrum eſt quod agis, quid tenebris opus? Quin ſtatim interficis?

ORESTES. Noli jubere; ſed eo vade, ubi patrem meum occidiſti, ut in eodem loco moriaris.

ÆGISTHUS. Ecquid omnino neceſſe eſt hanc domum adſpicere præſentiaque & futura Pelopidarum infortunia?

ORESTES. Tua certe; ego vates tibi ſum hac in re veriſſimus.

ÆGISTHUS. Atqui haud paternam hanc artem jactitas.

ORESTES. Multum obſtrepis, nec interea promoves gradum, perge igitur.

ÆGISTHUS. I præ.

ORESTES. Te præire oportet.

ÆGISTHUS. Num times ne te fugiam?

ORESTES. Immo ne pro lubitu tuo moriaris, curare me decet, ut ne hac acerbitate mors tua careat. Par autem erat præſentem eſſe pœnam omnibus, qui plus poſſe vellent ſe quam leges, ut occiderentur: ita non creſceret improbitas.

CHORUS. O genus Atrei, quam multas poſt calamitates in libertatem perveniſti hoc tandem itinere?

FINIS ELECTRÆ.

Digitized by Google

NOTÆ IN OEDIPUM REGEM.

ARGUMENTI METRICI. V. 11. Legitur vulgo ſolœce ὅπως πύθηται. In uno cod. a prima manu πύθεται. Scripſerat auctor ὅπως πύθοιτο, Tragico ipſo præeunte v. 71.

V. pennlt. Aldus e codd. dedit:

δισσαῖς τι χερσὶν ἐξανάλωσεν κόρας.

Turnebus vero juxta Triclinium:

δισσαῖσι χερσὶν ἐξετύφλωσεν κόρας.

In hoc prava eſt utraque ſcriptura, quod *geminarum manuum* mentionem inducat, ubi res ipſa *geminos* flagitat *oculos*: ἐξανάλωσε χερσὶ δισσὰς κόρας. Ducem hic etiam habebat Grammaticus Sophoclem in Antig. 51. διπλᾶς ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί. In uno codice reperi:

κόρας κατησθόλωσεν αὐτὸς ὀμμάτων
πόρπαξι δεινῶς ὑσληθεὶς τοῦ φάους.

In quibus videor latentem deprehendiſſe ſinceram lectionem:

πόρπασι δισσὰς ἐξανάλωσεν κόρας.

Hoc ſcribere debuit Grammaticus ex ipſo Dramate 1268. Euripides Phœniſſ. 59.

χρυσηλάτοις πόρπῃσιν αἱμάξας κόρας.

Apud eumdem Polymeſtor in Hecuba 1155.

ἰμῶν γὰρ ὀμμάτων,
πόρπας λαβοῦσαι, τὰς ταλαιπώρους κόρας
κεντοῦσιν.

Nihil eſt igitur, quo in dubium vocari poſſit πόρπασι. Quod ad ἐξετύφλωσεν adtinet, gloſſema eſt a Triclinio inepte genuino verbo ſubſtitutum. Vide Valckenarium ad Phœniſſ. p. 223.

Diſquiſitionem quæ ſequitur de inſcriptione Dramatis ad fidem codd. dedi, rejectis putidis nugis recentiſſimi neſcio cujus Græculi. Latinam verſionem ſubjungere inutile duxi. Facile intelligit quicumque primoribus labris græcum ſermonem guſtarit, *quoſdam fuiſſe qui* ŒDIPUM PRIOREM, *non* REGEM *drama hoc inſcripſerint, habita ratione tam temporis, quo fuit editum, quam rerum in eo exhibitarum.* Quippe diu ante alterum Œdipum, quem Sophocles extrema in ſenectute fecit, in ſcenam inducta fuit hæc fabula; & Colonum adiit Œdipus longo tempore poſtquam ſe ipſum excæcaverat.

DRAMATIS V. 2. Τίνας ἕδρας τάσδε θοάζετε; id est διὰ τί προτθκωῦτι τκσδὲ τὰς ἕδρας; ὅτι προτχρήζεῖε ταύ·κις ταῖς ἕδραις; Vide Œd. Col. 1160. 1166.

3. ἐξεπλεμμένοι. Male interpres; *coronati*. Vertere poterat, *instructi*. Non coronis erant redimiti; sed manibus ferebant ramos oleæ lana obvolutos, qui Græcis στέμματα vocantur. Sic Chryses Iliadis initio:

στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν, ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ.

Infra 913. rami isti supplicatorii στέψη appellantur.

10. τίνι τρόπῳ. *quare*, *quamobrem?* Vide Marklandum ad Euripidis Supplices, 147.

11. στέψαντες. Sic unus e Regiis codd. quam lectionem adgnoscit Scholiastes, male expositam per παθόντες. στέργειν hic valet *petere*, *cupere*, *orare*, ut Œd. Col. 1094.

12. δυσάλγητος. Gallice *insensible*. Vide Fragm. inc. XXXI.

16. βωμοῖσι τοῖς σοῖς. Non *aris tibi dicatis*; sed *aris pro foribus tuarum ædium positis*. Veterum hic mos notus. Plautus Curcul. I. 1. 71.

Nunc ara Veneris hæc est ante horum fores.

Lenonis erat domus, quem consentaneum erat Venerem pro tutelari Dea colere. At plerumque ante ædes Apollinis erant aræ τοῦ Ἀγυιέως. Comicus in Vesp. 875. γείτων Ἀγυιεῦ τοῦ ἐμοῦ προθύρου. Plautus Bacchid. II. 1.

Saluto te, vicine Apollo, qui ædibus
propinquus nostris adcolis, veneroque te.

Vide El. 637. 1375. Eurip. Phœniss. 281. 640.

18. ἱερῆς. Atticismum a librariis sæpe obliteratum restitui. In Eurip. Supp. 666. legendum e duobus codd.

ἱππεῦσί θ' ἱππῆς ἦσαν ἀνθωπλισμένοι.

non, ut vulgo, ἱππεῖς. In Phœnissis 1236. 1255. optimi codicis auctoritate reposuimus ἀρισῆς. In Aj. 189. recte Turnebus edidit βασιλῆς, quod in v. 390. adsumi non debebat: sed in El. 690. 709. Attica forma βιαῖος omnino reponenda erat. — ἡθέων. Sic scriptum oportuit; non, ut vulgo, ἠιθέων. Bene Valckenarius in Phœniss. 952. edidit, σὺ γάρ ἐσσι ἥθεος. Eustath. ad Iliad. Σ. pag. 1166. ὁ γὰρ ἐν ἡλικίᾳ γυναικῶν αἱ παρθένοι, τοῦτο ἐν ἀνδράσιν ἠίθεοι, οἱ ὡραῖοι, φασὶ γάμου, καὶ μηδέπω γεγαμηκότες. ὡς δὲ καὶ τρισυλλάβως ἥθεος λέγεται ὁ ἠίθεος, προσγραφέντος τοῦ ε, Διονύσιος Ἀλιος φησί. καὶ ἔστι, φασὶν, Ἀττικόν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ παρθένου τὸ ἠίθεος, καὶ χρῆσις φέρεται εἰς τοῦτο αὕτη·

Εἰ μὴ κόρη δεύσειε τὸ σὸν ἥθεος.

28. σκήψας. gl. ἐπιστκήψας, βαρέως ἐμπεσών.

29. δῶμα Καδμεῖον. Sic plerique codd. & Scholiaſtes, ut mox ἄστυ Καδμεῖον. Vulgo utrobique Καδμείων.

31. ἰσούμενόν σε. gl. ἴσον. σύναπλε δὲ πρὸς τὸ κρίνοντες.

33. In συμφοραῖς βίου intellige quidquid ſponte ſua hominibus in vita evenire ſolet; ταῖς τυντυχίαις, τοῖς συναντήμασι: in ὀλιμόνων ξυναλλαγαῖς, quidqnid numen Deorum invehit præter ſolitum, quidquid fit Deorum interventu. Poſterius minus bene interpretatur auctor veteris gloſſæ, καταλλαγαῖς, φιλιώσεσιν. Infra 960. Œdipus quærit num Polybus mortuus fuerit νόσου ξυναλλαγῇ, *morbi interventu.* In Œd. Col. 410. ποίας φανείσης ξυναλλαγῆς; *cujusnam interventu?* ut recte explicat Scholiaſtes. Ad πρῶτον gloſſa: ἤγουν ἐν τῷ εὑρεῖν μηχανὴν καὶ ἀπαλλαγὴν αὐτῶν.

44. τοῖσιν ἐμπείροισι. gl. τοῖς ἐν πείρᾳ πολλῇ γεγενόσι. τὰς ξυμφορὰς, τὰ τέλη. ζώσας, ἀσφαλεῖς, ἀδιαπλώτους. Perperam hunc locum accepit Triclinius, cui fruſtra patrocinatur Toupius Cur. nov. in Suidam p. 60. ὡς τοῖς ἐν πείρᾳ γεγενόσι καὶ συνετοῖς καὶ τὰς συντυχίας, ἤγουν τὰς ἀποβάσεις τῶν βουλευμάτων ἐμῶ μᾶλλον ζώσας καὶ οὐκ ἀπολλυμένας.

58. γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτα. Sic apud Homerum Iliad. Z. 333.

Ἕκτορ, ἦτέ μοι κατ' αἶσαν ἐνίκησας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν.

ad quem verſum Euſtathius p. 645. ἐπιμενὴν ὁ λόγος ἔχει τὴν κατ' ἦθος ἀληθινήν. ὅτι ὅμοιον παρὰ τῷ φιλομήρῳ Σοφοκλεῖ τὸ, γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι. καὶ τὸ, κοὐδὲ μητρὶ δυσχερής. καὶ τὸ, οὔτε τι τοῦ μὴ θανεῖν προμηθὴς τὸ τε μὴ βλέπειν ἑτοῖμα. Duo poſtrema exempla in Electra ſunt 929. 1078. Addere poterat ex Ajace 289. ἄκλητος, οὔθ' ὑπ' ἀγγέλων κληθείς.

67. πλάνοις. Sic B. & Schol. recte ex Atticorum uſu. Eurip. Hippol. 284. φρενῶν πλάνον. Helena 541. οὐδ' ἀγύμναστον πλάνοις. 783. πόσον χρόνον πόντου 'πὶ νώτοις ἄλιον ἐφθείρου πλάνοις; Idem in Stobæo Grotii p. 105. πλάνος τε καρδίᾳ προσίσταται. Vide Œd. Col. 1114. Phil. 758.

70. ἐμαυτοῦ γαμβρόν. Græcis γαμβροὶ appellantur, quicumque per nuptias adfinitate juncti ſunt; generi, ſoceri, uxoris fratres, ſororum mariti: quo poſtremo ſenſu, vel etiam generaliori accipiendum in Sarpedonis oratione, qua Hectorem objurgat Iλ. E. 474.

φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἕξιμεν, ἠδ' ἐπικούρων,
οἷς σὺν γαμβροῖσι καὶ οἰγνήτοισί τε σοῖσι.

ad quem locum Euſtathius p. 572. γαμβροὶ νῦν μὲν; εἰ καινῶς οὕτω καλούμενοι. ἡ δὲ τραγῳδία ἐν τῷ, κηδεύσας καλοῖς γαμβροῖς, τοὺς πενθεροὺς δηλοῖ, ὡς καὶ αὐτοὺς κατὰ γαμικὸν κῆδος ὄντας συνάλλαγμα. καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ δὲ Οἰδίπους γαμβρὸν ἑαυτοῦ τὸν τῆς Ἰοκάστης ἀδελφὸν Κρέοντα λέγει, ὡς ἐξ ἐπιγαμβρίας συζυγῆ, ἀλλαχοῦ μέν τοι κηδεστὴν, κυριολεκτῶν, αὐτὸν λέγει ἐν τῷ, ἄναξ ἐμὸν κήδευμα. Sic nominis πενθερὸς late diffundi-

tur significatio. Vide Lexicon. Sororis maritum notat apud Eurip. Elect. 1295.

78. οἶδε γ' — Sic recte B. & Schol. Perperam a librariis mutatum fuit in οἵ δέ τε, quia prius τ' in εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας, acceperant pro τε. At valet τοι. ἀλλά τοι καλῶς εἶπας σύ· οἶδε γε ἀρτίως — Istud γε, ut sæpe alias, valet γάρ. Præcedentia enim confirmat.

80. εἰ γάρ, *utinam*. gl. εἴθε δή. Librorum omnium lectio est ἐν τύχῃ γέ τῳ, quam adgnoscit Eustathius p. 1154. & alibi: & retineri poterat. Nihilominus certissima mihi videtur, ut elegantissima est, Marklandi emendatio in nota ad Eurip. Suppl. 1145. τώς, cui respondet in proxima versu ὥσπερ. Sic in Aj. 840. ὥσπερ — τώς. In Æschyli S. Th. 485. ὡς δ' ὑπέρκυκλα βάζουσιν — τώς νιν Ζεὺς ἐπίδοι κοταίνων. Ibid. 639. τώς, sine relato ὡς, cujus vicem sustinent verba τὸν αὐτὸν τρόπον. — σωτὴρ nomen est substantivum pro adjectivo positum, cujus rei apud Poetas, non Atticos solum, sed quoscumque exempla passim obvia. Vide quæ notavi ad Apollonii βοτῆρα αὔλιον Argon. IV. 1248. ὕδωρ ἀνίκα τιμήσουσι legitur in Hesiodi Ἔργοις 174. Plurima exempla collegit Eustathius ad Odyss. Δ. p. 1484.

82. εὖ γὰρ ἂν κάρα. Coronati enim soli domum redibant, quibus lætæ sortes obtigerant. Quocirca bene in scholio additum ἐπί τινι αἰσίῳ. Quibus vero vel tristia nuntiata fuerant, vel domum repetentibus adversi aliquid acciderat, ii coronas deponebant. Theseus apud Euripidem Hippol. 813. audito uxoris leto:

τί δῆτα τοῖσδ' ἀνίσλιμμαι κάρα
πλεκταῖσι φύλλοις, δυσλυχὴς θεωρὸς ὤν;

Fabius Pictor legatus a Delphis Romam reversus in senatu dicit apud Livium XXIII. 11. *Se jussum ab templi antistite, sicut coronatus laurea corona & oraculum adiisset, & rem divinam fecisset, ita coronatum navim ascendere, nec ante deponere eam, quam Romam pervenisset.*

85. ἐμὸν κήδευμα, pro ἐμὸς κηδεστής. Sic Eurip. Orest. 479.

ὦ χαῖρε καὶ σὺ, Μενέλαως, κήδευμ' ἐμόν.

1237. ὦ ξυγγένεια πατρὸς ἐμοῦ. & Phœniss. 298.

ὦ ξυγγένεια τῶν Ἀγήνορος τέκνων.

pro ὦ ξυγγενές. Et sic sæpe res pro persona, seu, ut barbare loquuntur, abstractum pro concreto ponitur. Infra 128. τυραννίδος σὺν τῷ πεσούσης, pro τυράννου σὺν τῷ πεσόντος. De hoc schemate plura ad Antig. 756.

87. τἀδύσφορ'. Sic codd. omnes, quod diversimode in glossis exponitur: τὰ δυσκοῦλα σχίτλια. τὰ δυσχερῆ, ἤγουν ἡ ζήτησις τοῦ φονέως. Sic

etiam legit Scholiaſtes, apud quem τὰ δύσφημα nihil aliud eſt quam interpretamentum.

101. ὡς τήνδ' αἶμα χιμάζον πόλιν. Optima eſt docti viri apud Heathium emendatio. Libri omnes τόδ' αἷμα. Verum nondum facta mentio cædis definitæ alicujus perſonæ: proinde ex indole linguæ dici debuit ὡς αἷμα χιμάζον πόλιν: non vero αἷμα τόδε, quum nihil præceſſerit ad quod iſtud τόδε referri poſſit. Acute vidit eruditus Britannus τόδε in τήνδε mutandum. Accuſativus ὡς αἷμα χιμάζον abſolute poſitus pro genitivo, ſchema eſt Atticis ſcriptoribus perquam familiare. Ariſtophanes in deperdita fabula:

ἀλλά, τὸ σῖρόφιον λυθὲν,
τὰ κάφυά μου 'ξέπιπλεν.

ubi, ſive nominativus, ſive accuſativus eſt, poſitus eſt pro τοῦ σῖροφίου λυθέντος. Vide Gregorium de Dial. Att. VII. XXXV. LXXX. Kuſterum ad Comici Plutum 277. & quæ notavimus ad Ranas 1437.

110. τὸ ζητούμενον ἁλωτόν. Terent. Heaut. IV. 2. 8.

Nihil tam difficile 'ſt, quin quærendo inveſtigari poſſiet.

120. ἐξεύροι. gl. ἀντὶ τοῦ μηχανὴν δοίη.

134. πρὸ τοῦ θανόντος. Sic A. D. T. Gloſſa in primo ὑπὲρ, ὡς πρόμαχος; ὑπέρμαχος. Perperam in impreſſis πρὸς τοῦ.

138. ἀποσκεδῶ. Attica futuri forma pro ἀποσκεδάσω, de qua vide quæ notavi ad Comici Ranas 298. In Veſpis 229.

ἐάν περ ἐγὼ λίθους ἔχω,
πολλῶν δικαστῶν σφηκιὰν διασκεδῶ.

Æſchylus Prom. 25.

πάχνην θ' ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν.

ubi σκεδᾷ non præſens eſt pro futuro, ſed purum putum futurum. In Eurip. Phœniſſ. 616. ἑξελῶν. In Œd. Col. 406. κατασκιῶσι vera futura ſunt formæ contractæ, pro ἑξελάσων & κατασκιάσουσι. Nihil apud Atticos Poëtas frequentius.

142. βάθρων ἵσταστε. gl. ἀνίστατε, ἀνάστητε ἀπὸ τῶν καθεδρῶν. Sedebant enim ad aram pro ſupplicum more. Vide Œd. Col. 1158.

153. ἱκλίταμαι. Sic libri omnes. Gl. ἵκνους ἐγενόμην, ἢ μετέωρος. Quod pertinet quidem ad ἱκάταμαι, quomodo Poëtam ſcripſiſſe olim opinatus ſum. Sic Antig. 1307. ἀνίσλαν τόδε. Eurip. Suppl. 89. ὡς Φόβος μ' ἀναπλήσῃ. Sed nihil mutandum. ἱκλίταμαι Triclinius recte exponit e veteribus ſcholiis, quibus integrioribus uſus eſt, quam erant in exemplari a Jano Laſcare edito. Eodem ſenſu ἱκλίταμαι accipiendum videtur, quo παρετάθη apud Comicum in Nubibus 213. ubi ruſticus ait, Eubœam ab Athe-

nienſibus duce Pericle vexatam fuiſſe: *ὑπὸ γὰρ ὑμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους.* Ineſt his verbis cruciatus notio.

155. *ἀζόμενος.* gl. *εὐλαβούμενος, φοβούμενος.* recte. Hoc ſenſu *ἄζεσθαι* eſt apud Homerum Il. Ξ. 261.

ἄζετο γὰρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.

Locum in Aldina editione bene interpunctum non intellexit Johnſonus. Nulla hic eſt interrogatio, cujus ſignum poſt *χρέος* poni non debuit: *ἐκπέπληγμαι φοβούμενος τί ἐξανύσεις.*

159. *κεκλομένῳ.* Sic Aldus & codd. plerique. Si qui *κεκλόμενος* habent, in iis altera lectio quam ſequimur, ſuperſcripta. Refertur ad proximum *μοι. προφάντητί μοι κεκλομένῳ.* Euſtathius p. 714. extrema *κεκλόμενος* tuetur: *ἢ γὰρ καὶ ἐκεῖ λείπει τὸ εἰμὶ, ἢ τὸ κεκλόμενος ἀντὶ τοῦ κέκλεμαι εἶπε σθαι.* Hac ratione quodvis ſermonis vitium defendi poſſit.

161. *εὐκλέα.* Male vulgo *εὐκλειᾶ.* Utraque forma proba eſt: ſed poſteriorem hic loci reſpuit metri lex. Vide Euſtathium p. 1516. initio.

167. *ὦ πόποι.* gl. *ἀντὶ τοῦ φεῦ. διὰ μέσου.*

179. *οὐδ' ἔνι φρενῖδες ἔσχες.* gl. *οὐδ' ἔνεστι μηχανῆς, ἐπινοίας δύναμις.*

172. *ἔκγονα κλυτᾶς χθονός.* In uno cod. reperi *κλυτὰ χθονὸς*, quod haud deterius eſt. Cum his Sophocleis P. Victorius Var. Lect. XV. 20. Pacuvii verba ex Duloreſte comparat, a Nonio ſervata: *Nec grandiri frugum fetum poſſe, nec miteſcere.* Nempe arbitrabantur olim Deos hominibus iratos ob aliquod impium facinus, fructibus terræ obeſſe, fetusque animantium perdere, donec placarentur, expiato ſcelere.

174. *ἰηίων.* gl. *θρηνητικῶν.* Eurip. Phœniſſ. 1046. *ἰάλεμοι ἐστέναζον εἴκως ἰήϊον βοάν, ἰήϊον μέλος.* — *ἀνέχουσι.* gl. *ἄνεσιν ἔχουσιν, ἀναπαύονται.*

180. *νηλέα.* Neutrum plurale adverbii vice. Gl. *νηλέως. νηλέα δὲ καὶ ἀνελέως ἐκ παραλλήλου.*

184. *ἀϋτὰν παρεβώμιον.* Aldus *ἀελλὰν παραβώμιον*, ut alii codd. habent: in aliis diviſim *παρὰ βώμιον.* Menda eſt in *ἀελλὰν*, quam egregia conjectura ſuſtulit Muſgravius ad Eurip. Heracl. 44.

186. *ἐπιστοναχεῖσι.* Perperam vulgo *ἐπιστοναχοῦσι.* Legitimæ formæ ſunt *στενάχω* & *στοναχέω.*

187. *ὄμαυλος.* gl. *συμμιγής.*

189. *εὐῶπα.* vocativus a recto *εὐώπης.*

191. *ἄχαλκος ἀσπίδων.* gl. *ἄοπλος σωματικῶν ὅπλων.* Sic in El. 36. *ἄσχετον ἀσπίδων καὶ στρατοῦ.* In Aj. 321. *ἀψόφητος ἐξέων κωκυμάτων.* Eurip. Phœniſſ. *ἄσπαλος· φαρέων λευκῶν.* ad quem locum vide Valckenarium pag. 115.

193. *παλίσσυτον ὁρμὰν ποιῆσαι.* gl. *παλινδρομῆσαι.* Supplendum eſt

δὶς,

δὲς, quod in gloſſa etiam notatum. Eſt autem hæc ellipſis in precibus maxime ſollemnis. Vide Comicum Theſmoph. 286. Ran. 886. quo quidem intellecto liquet copulam τε in v. 190. neutiquam delendam eſſe.

194. πάτρας ἄπουρον. gl. τῆς πατρίδος τῆς ἐμῆς δηλαδὴ μακράν. Sic membr. & tres alii codd. cum Aldina editione; optime ſane. Altera lectio ἔπουρον plane mendoſa eſt.

204. ἀἰσκυλῶν. Genitivus pluralis nominis ἀἰσκύλη. Gloſſa in membr. τὰ νευρὰ λέγει.

212. Μαινάδων ὁμόσ᾽ολον. Sic liquido in duobus codicibus. Mendoſe reliqui, μενόσ᾽ολον. Gloſſæ: ὁμοδίαιτον. συνόμιλον, συνοδοιπόρον.

221. μὴ οὐκ in unam ſyllabam coaleſcunt, quod tironibus etiam notum. In B. ſcriptum μὴ ὐκ, ſupra 13. μὴ ὐ: & ſic ubicumque ſimili eliſioni locus eſt: quemadmodum & ſcribi & efferri volebat Marklandus. Gloſſa: ἐπεὶ οὐκ ἔχω τι σημεῖον.

227. ἐπίκλημα, κατέσκλημα, κατηγορία. Sic infra 529. Paſſim ἐπικαλεῖν pro ἐσκαλεῖν occurrit.

228. Poſt αὐτὸς καθ᾽ αὑτοῦ ſupplendum σημαινέτω, λεγέτω ὅμως, quod ex ſerie orationis intelligitur. Sic etiam in gloſſa.

229. ἄπιστιν. gl. ἀπειλεύτεται.

232. τελῶ. gl. τελέσω, δώσω. Forma futuri Attica, de qua ſupra ad v. 138. Sic infra 418 ἑλᾷ, ἑλάσει.

234. ἀπώσει. Enotatam ex uno e Britannis codd. probam lectionem reperi in T. & Auguſtano. Reliqui cum impreſſis ſolœce ἀπώσῃ.

235. ἐκ τῶνδε. μετὰ ταῦτα, *dehinc*, *poſtea*. Sophocli valde frequentatum.

240. Quid ſit χέρνιβας νέμειν docebit Athenæus, cujus hæc ſunt verba L. IX. p. 409. Εσ᾽ι δὲ ΧΕΡΝΙΨ ὕδωρ, εἰς ὃ ἀπέβαπτον δαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ᾽ οὗ τὴν θυσίαν ἐπετέλουν· καὶ τούτῳ περιραίνοντες τοὺς παρόντας ἥγνιζον.

250. γένοιτο μὴ οὐ ξυνειδότος. Sic optime Marklandus ad Eurip. Suppl. 390. Vulgo legitur prorſus abſurde ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ᾽ ἐμοῦ συνειδότος. At nulla cauſſa erat, cur quidquam imprecaretur interfectori, quem ipſe comperiſſet ſecum domi ſuæ habitare: illum ſtatim expellere poterat, aut quovis ſupplicio multare. Quod ſequitur πάθοιεν, ad interfectorem ſpectat, ſi quis forte in Œdipi domo neſcientis verſetur; non ad ipſum Œdipum, ut inepte ſomniarunt interpretes.

259. νῦν δέ γ᾽ ἐπικυρῶ τ᾽ ἐγώ. Sic liquido ſcriptum in D. Ceteri codd. ut Aldus, νῦν δ᾽ ἐπικυρῶ τ᾽ ἐγώ, labante verſu. Haud male emendaverat Heathius, νῦν δ᾽ ἄρ᾽ ἐπικυρῶ —

264. τοῦδ' ὡσαυτὶ τοῦ 'μοῦ πατρός. Sic recte eruditus Britannus. Codd. & Aldus τάδ'.

267. τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ, Πολυδώρου τε. Hoc exemplo bis utitur Euſtathius ad illuſtrandas ſimiles apud Homerum conſtructiones. Ιλ. Β. 54.

Νεσλορέη παρὰ νηὶ Πυλαγενέος βασιλῆος.

& Ε. 741.

Εν δέ τε Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου.

ad quem verſum ita commentatur p. 601. τὸ Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου, ὅμοιόν ἐσλι τῷ, Νεσλορέη παρὰ νηὶ Πυλαγενέος βασιλῆος. ὡς γὰρ ἐκεῖνο τῇ τοῦ κλητικοῦ ἀναλύσει εὐοδοῦται εἰς σύνταξιν, οὕτω καὶ τοῦτο. τὸ γὰρ Νεσλορέη ἀναλυθὲν εἰς τὸ, τῇ τοῦ Νέσλορος, εὖ ἔχει πρὸς τὸ εἰπεῖν, παρὰ τῇ Νέσλορος βασιλῆος νηί. οὕτω δὲ καὶ τὸ, Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου, λέγει κατ' ἀνάλυσιν ὅτι ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργοῦς, τοῦ δεινοῦ πελώρου. ὁμοίας καὶ τὸ (Antig. 1135.) Θηβαίας ἐπισκοπούντ' ἀγυιάς, τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾶς, μεταποιηθὲν ἀναλυτικῶς εὐοδοῦται εἰς τὸ, τὰς τῆς Θήβης ἀγυιάς, ἥν ἐκείνα πασῶν πόλεων τιμᾶς. ἐκεῖνο μέν τοι καὶ ἄλλως καθίσλαται. δύναται γὰρ εἶναι τὸ Θηβαίας, ἀντὶ τοῦ Θήβης, ἵνα ᾖ ὥσπερ σελήνη σεληναία, οὕτω καὶ Θήβη Θηβαία, αὐτὴ ἡ Θήβη. ὅμοιον δὲ πρὸς τὸ Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου, καὶ ἐκ τῶν Σοφοκλέους τὸ, Λαβδακείῳ παιδὶ Πολυδώρου τε καὶ Κάδμου καὶ Λιήνορος. καὶ ἐκεῖ γὰρ εὔοδος ἡ σύνταξις δι' ἀναλύσεως τοῦ Λαβδακείῳ παιδὶ, ἵνα ᾖ τῷ παιδὶ τοῦ Λαβδάκου, καὶ τῶν ἑξῆς.

271. μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας. Eſt cui hic legendum eſſe videtur γυναῖκα vel γυναῖκας. Sed fallitur. θεοὺς cohæret cum εὔχομαι, non vero cum ἀνιέναι, *Deos precor, a Diis peto*, μήτε γῆν ἀνιέναι αὐτοῖς ἄφορόν τινα, μήτε γυναικῶν παῖδας. Verbum ἀνιέναι mulierum partubus ſeorſum applicari non poſſet, qui e terra non gignuntur. Sed nihil frequentius ſchemate, quo verbum uni rei proprium pluribus adhibetur. Extrinſecus aliud verbum ex analogia adſumendum, quod fetu mulierum conveniat, αὔξειν, τρέφειν, ſiquidem terra παμβῶτις, κουροτρόφος appellatur. Homerus Odyſſ. Γ. 289.

λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' ἀϋτμένα χεῦε

κύματά τε τροφόεντα.

ad quem locum Euſtathius p. 1468. ἐν τῷ, ἀϋτμένα χεύας κύματά τε τροφόεντα, οὐ προσυπακουσίον ἀπὸ κοινοῦ τὸ χεύας καὶ ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἀλλ' ἐξ ἀναλόγου νοητέον τὸ ἐγείρας, ἢ κορυφώσας. οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ, σῖτον καὶ οἶνον ἔσθων, ἡ ἀκολουθία τὴν τοῦ πίνειν μέθοχὴν ἔξωθεν τῷ οἴνῳ κομίζει, ὡς τοῦ ἔσθων τῷ σίτῳ προσαρμόζοντος. τοιοῦτον δὲ σχῆματος καὶ τὸ, κατανὸν ἐλεύσσομεν καὶ φθογγήν. φθογγὴ γὰρ οὐ λεύσσεται πάντως, ἀλλ' ἐξακούεται. ὡς χρῆναι νοεῖν ἐντελῶς, ὅτι κατανὸν ἐλεύσσομεν καὶ φθογγὴν ἠκούομεν, ὡ

καὶ σεσίγηλαι τὸ τῆς ἀκοῆς ἀφιλῶς ἢ γοργῶς. Hujus idiotiſmi, cujus tamen exempla apud utriuſque linguæ ſcriptores paſſim obvia, ignoratio vel doctis fraudi fuit. Cave credas quidpiam deeſſe in hac phraſi Æſchinis contra Timarchum: μὴ γὰρ ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον, ἀλλὰ γεγνόμενον τὸ πρᾶγμα νομίσητ' ὁρᾶν. Ad quem locum Reiskius p. 161. *Poſt* λεγόμενον *videtur* ἀκούειν *deeſſe.* Nugatur: non magis ibi deeſt, quam in hoc Æſchyli verſu Prom. 21.

ἵν' οὔτε φωνὴν, οὔτε του μορφὴν βροτῶν
ὄψει.

Plura de hoc ſchemate dicemus ad El. 435.

276. ὥσπερ μ' ἀραῖον ἵλαος. Euſtathius p. 1809. legit ὥσπερ μ' ἀραῖον εἶλας, exponitque ὥσπερ με εἶλας διὰ τῆς ἀρᾶς.

277. ἔχω. gl. δύναμαι.

278. τὰ δὲ ζήτημα. Nominativus ſolutus; non vero qui vice genitivi eſt, & Latinorum ablativo abſoluto reſpondet; ſed per *Quod attinet* explicandus. Vide Valckenarium ad Phœniſſ. pag. 102. Aliter hic locus expediri etiam poteſt, ſublata diſtinctione poſt ζήτημα, ut conſtructio ſit: ἦν δὲ τοῦ πίμπλαντος Φοίβου τόδε τὸ ζήτημα, εἰπεῖν, ὅσλις εἴργασταί ποτε. Vel adhuc, transpoſita ſequenti diſtinctione, ἦν δὲ τοῦ πίμπλαντος Φοίβου τὸ ζήτημα, εἰπεῖν, ὅσλις ποτε εἴργασται τόδε. Prima ratio omnium videtur optima.

281. οὐδ' ἂν εἷς δύναιτ' ἀνήρ. Sic duo codd. recte, ut jam legendum eſſe monuerat Kœnius ad libellum de Dialectis p. 23. Ceteri codd. ut impreſſi, ſolœce, οὐδὲ εἷς δύναιτ' — Initio verſus male codd. & impreſſi ἄν: quæ frequens eſt in libris menda. Vide Marklandum ad Suppl. 364.

284. ταὔθ' ἑρῶντ'. Id eſt τὰ αὐτὰ, ut recte ſcriptum & expoſitum reperi in uno cod. Perperam vulgo ταῦθ'.

286. σκοπῶν. gl. ζητῶν, ἐρευνῶν. & 291. σκοπῶ, ἐξετάζω.

290. κωφά. gl. ἀνυπόστατα. — παλαιὰ, σαθρά.

295. Gloſſa: τὰς σὰς ἀκούων τοιάσδε κατάρας οὐχ ὑπομενεῖ στυγῆ φυλάττων.

297. ὑξελέγξων. gl. ὁ φανερώσων αὐτόν. Aldus ὑξελέγχων, ut eſt in B. T. Ceteri futurum habent.

305. εἰ καὶ μὴ 'κλυες. Sic recte Valckenarius ad Phœniſſ. pag. 320. quod confirmat codd. gloſſa, μὴ ἤκουσας, tametſi in iis etiam ſcriptum μὴ κλύεις.

310. σὺ δ' οὖν. Sic Aldus & codd. omnes. Perperam Triclinius οὖν mutavit in οὐ, putans forte negationem cum φθονήσας requiri, quæ jam adeſt in geminato μήτε.

311. μαντικῆς ὁδόν. gl. μέθοδον. Frequens uſus nominis ὁδὸς pro *modo*, *ratione*. Vide indicem noſtrum in Ariſtophanem, Euripidem Hec. 734. Phœn. 922. Hippol. 291. 394. Heracl. 237.

314. ἐν σοί ἐσμεν. *in te ſumus*. id eſt, *in te omnis poſita eſt ſpes noſtra*.

318. διώλεσα. gl. ἐπελαθόμην. recte. Ut σώζειν ſæpe adhibetur pro *tenere memoria*, ſic διολλύειν adhibetur pro *obliviſci*. Vide quæ notavi ad Eurip. Bacchas 782. & Hippol. 391. Nimis facete locum hunc vertit Johnſonus. οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην. *alioquin huc non veniſſem*: nempe εἰ ἐσωζόμην αὐτά: εἰ μὴ ἐπελαθόμην. Qui popularem ſuum merito caſtigat Jo. Burton, eo non fuit perſpicacior. Locus hic, ſi quis alius, ſanus eſt.

328. ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε τἄμ' ἐξενίσω. Sic ex indole linguæ legendum eſt. Vulgata lectione nihil mendoſius: ἐγὼ δ' οὐ μήποτε τἄμ' ὡς ἂν εἴπω. Ex his apud omnes conſtat nullum ſenſum elici poſſe, in quibus nulla quidem eſt legitimæ conſtructionis forma. οὐ μὴ cum futuro indicativi vel aoriſto 2 ſubjunctivi conſtruitur. Perſpicuus eſt ſenſus: οὐ μή ποτε εἴπω τἀμά, ἥγουν τὴν ἐμὴν μανίαν, ὡς ἂν μὴ ἐκφανήσω, ἥγουν φανερὰ ποιήσω τὰ σὰ κακά. Sic recte gloſſa: unde non aliter ſcripſiſſe Tragicum liquet, ac edidimus, οὐ μή ποτε τἄμ' ἐξενίσω. Bicompoſiti verbi, librariorum errore perquam ſollemni, exciderant præpoſitiones. ἐνίσω apud Tragicos frequens eſt, quo in verbo liquida geminari ſolet, metri lege plerumque id flagitante. Euſtathius ad Odyſſ. p. 1381. τὸ δὲ ἔννεπε πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ἐνὸς ν. καὶ δῆλον ἐξ ὧν πολλαχοῦ τὸ ἐνίσπω ἐν ἑνὸς ν ἐκφέρεται, ἀπὸ τῆς ἐν προθέσεως καὶ τοῦ ἔπω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἔπος. Verbo ἐξενίσω uſi ſunt Pindarus Olymp. VIII. 26. Apollonius I. 764. Dionyſius Perieg. 556. Apud Eurip. Bacchis 1255. occurrit aliud bicompoſitum ἐξυπεισῶν haud magis apud Tragicos obvium quam ἐξενίσειε. utrumque legitimum eſt & extra omnem ſuſpicionem.

332. ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτόν. Sic præter Athenæum L. X. p. 453. unus e noſtris codd. indubie, & alter a prima manu. Reliqui ἐγώ τ' ἐμαυτόν, cum gloſſa, ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐ. Paſſim occurrit ἐγὼ οὐ diſyllabum, ut Oed. Col. 939. Antig. 458. apud Comicum Lyſ. 284. 876. Ran. 33. Veſp. 416. Equit. 340. Cujusvis etiam vocis ω finale cum ſequente οὐ in unam ſyllabam coaleſcit, ut in Lyſiſtr. 1171.

οὐ τῶ σιῶ, οὐχὶ πάνυ γ', ὦ λυσσάνις.

Similiter ω ει coaleſcunt, ut in Philoct. 585. ἐγώ εἰμ' Ατρείδας δυσμενής. & Veſp. 1224.

ἐγὼ εἶσομαι. καὶ δὴ γὰρ εἶμ' ἐγὼ Κλέων.

335. ὀργάνειας. gl. εἰς ὀργὴν κινήσειας. Sic libri omnes, adſtipulante Euſtathio ad Iliad. p. 792. ὀργῶ ὀργαίνω. εἶεν, οὐ γὰρ ὀργαίνειν καλὸν

παρὰ Σοφοκλεῖ, (Trach. 552.) παρ' ᾧ καὶ τὸ, καὶ γὰρ ἂν πέτρου ϕύσιν σύ γ' ἐργασείας. Hemſterhuſio, viro ſummo, legendum videbatur ἐργάσιας, ab ἐργάζειν, *quamlibet materiam ſubigere, macerare, mollire.* Conjecturam protulit Ruhnkenius ad Timæi lexicon p. 129. elegantem quidem, nec tamen uſquequaque certam.

336. ἄτιϛος. gl. σκληρὸς, ἀμείλικτος. ἀτελεύτητος, ἄπρακτος, ἀκαμπής. Euſtathius p. 441. ἀτελεύτητος παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ τὸν μὴ τελευτὴν ἐπάγοντα τοῖς ζητουμένοις δηλοῖ ἐν τῷ, ἄτιϛος κἀτελεύτητος ΦΑΝΕΙ. Et ſic quidem apud eum legitur ϕανεῖ, non ϕανῇ. Qua occaſione monebo Atticam terminationem ſecundæ perſonæ paſſivæ & mediæ formæ me ubique in futuris repoſuiſſe; nec forte doctiorum reprehenſionem effugero, quod idem in reliquis temporibus non fecerim, ut in Ariſtophane. Quod ad futura attinet, haud pauca ſuperſunt in impreſſis noſtris libris hujus Atticiſmi veſtigia, librariorum inconſtantia, quibus cordi fuiſſe videtur nulli parcere. Infra 1295. εἰσόψει. El. 381. προσόψει. Trach. 199. ὄψει. Eurip. Androm. 708. ϕόνευσεῖ. Bacchis 782. σώσει. & alia permulta. In Aj. 195. D. præſens σῖηϱίζει exhibet. In Eurip. Iphig. T. 483. λυπεῖ ſcriptum olim fuiſſe pro λυπῇ Marklandus evicit. Vide Valckenarium ad Phœniſſ. p. 216.

337. τὴν σὴν δ' ὀμοῦ νοίσουσαν. Argutatur Euſtathius ad Iliad. p. 755. ambiguum hic ſtatuens eſſe ſenſum, quo aliud Tireſias innuit ac dicere videtur. δοκεῖ μὲν λέγειν ὁ Τειρεσίας, ὅτι τὴν σὴν ὀργὴν οὐ κατεῖδες, τὴν σύμϕυτόν σοι. ἀληθῶς δὲ λέγει, ὅτι τὴν σὴν ἄλοχον οὐκ οἶδας, ἥτις τὴν μητέρα σου, ἢ συμβιοῖς. ὅπερ ὀνείσας ἐκϕῆναι, εἶπε τὸ ὁμοῦ νοίσουσαν, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ὁμευνέτιν.

341. ἥξει. gl. παρεγενήσεται, ϕανήσεται.

345. ὡς ὀργῆς ἔχω. gl. ὡς διάκειμαι ἕνεκα ὀργῆς. alia: ὡς δυνατός εἰμι ὀργίζεσθαι. Neutraliter adhiberi ἔχω cum genitivo oſtendi ad Comici Lyſiſtr. 173.

350. ἄληθες; gl. εἰρωνικόν. Vide quæ notavimus ad Comici Ran. 840.

351. ὥπερ προεῖπας. ſic omnino legendum. Supra 223. ὑμῖν προϕωνῶ. Mendoſe in libris προσεῖπας, frequenti librariorum errore in verbis cum πρὸ & πρὸς compoſitis. Sic in Eurip. Hippol. 499. προσῆγον pro προῆγον male ſcriptum fuit: in Comici Concion. 31. προσιόντων pro προϊόντων.

355. καί που. Sic ſcribendum. Encliticum hic eſt που, non adverbium loci *quo*, ut male vertit Johnſon.

358. προὐτρέψω. gl. παρεκίνησας.

360. ἢ 'κπειρᾷ λόγων; Aldus & codd. ἢ 'κπειρᾷ λέγειν; Gloſſa in aliis, δοκιμάζεις καὶ ἐνοχλεῖς. In D. εἰς πεῖραν λόγων προτρέπῃ. In hoc cod. le-

giſſe videtur λέγων neſcio quis olim, qui margini adſcripſit, *αν λέγειν*; Corruptam eſſe lectionem conſtat, unde nullus exoritur ſenſus. Heathius conjecit ἢ ἀπειρῶν λέγεις, vel ἢ ἀπειρᾷς λέγων. Neutrum mihi placet: nec fere magis, quod dedi, etſi illis probabilius ſit: *aut ſermonemne meum tentas?* id eſt, *experirisne an iterum eadem tibi fim dicturus?* Nullus dubito, quin Sophocles ſcripſerit plano & perſpicuo ſenſu:

οὐχὶ ξυνῆκας; πρός τί μ' ἐκπειρᾷ πάλιν;

361. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν. Ad priorem partem interrogationis reſpondet Oedipus, οὐχὶ ξυνῆκας; ſcilicet ξυνῆκα μὲν, ἀλλ' οὐχ οὕτως, ὥστε εἰπεῖν ἐγνωσμένον, ὅπερ ξυνῆκα. Ineptiſſime vertit Johnſon.

362. οὗ refertur ad φονέα, licet proxime præcedat τἀνδρός. Qua ex vocum ſtructura ſuboritur aliquid ambiguitatis. Mallem fere legi: φονέα σε φημὶ τοῦτον, οὗ ζητεῖς κυρεῖν. Sic infra 449. τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι ζητεῖς.

363. πημονάς. gl. λοιδορίας.

365. ὡς μάτην. gl. ἐπεὶ ἀκαίρως.

366. σὺν τοῖς φιλτάτοις. Plurali numero unam matrem innuit. Sic infra 1184. Oedipus ait, ξὺν οἷς τ' οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, οὔτ' ἔμ' οὐκ ἔδει κλαύειν: quorum hoc ad ſolum patrem, ſuperius ad ſolam matrem refertur. Eſt hoc ſchema Tragicis valde uſitatum, de quo videndus Gatakerus opp. T. I. p. 351.

374. μιᾶς τρίφῃ πρὸς νυκτός. id eſt, μία σε νὺξ τρίφει. gl. διόλου ἐν τῇ σκότει διατρίβεις, qui verus eſt horum verborum ſenſus. Nemo ignorat quantum frequentet Sophocles verbum τρίφειν ſenſu τοῦ ἔχειν, qua de re videndi Caſaubonus ad Athen. p. 549. & Valckenarius ad Hippol. 364. Quæ ſequuntur, eorum vera eſt expoſitio in ſcholiis priore loco propoſita; altera nauci non eſt. Male Aldus βλέψαι, errore typothetæ, ut videtur; nam hoc in nullo cod. reperi, ne quidem in T. qui βλάψαι recte habet. Planum, ut opinor, & facilem ſenſum reddidi; unde ad id quod Oedipus dixit, nemo jam non intelligit, quid Tireſias reſpondere debuerit. Sequentium verſuum abſurda ſententia eſt, tam in Græcis, uti vulgo leguntur, quam in Johnſoni verſione. Nempe Tireſias plane contrarium dicit illius, quod dicere debuit: οὐ γάρ με μοῖρα πρός γε σοῦ πεσεῖν. Immo οὐ γάρ σε μοῖρα πρός γ' ἐμοῦ πεσεῖν. In iſtis γάρ refertur ad ſuppreſſam ſententiæ partem, facile ſupplendam: οὔθ' ἅν σε βλάψαιμ' · οὐ γάρ μοῖρά ἐστί σὲ πρὸς ἐμοῦ πεσεῖν. Facile, imperitis deſcribentibus librariis, pronomina commutari potuerunt. τάδ' ἐκπράξω. gl. τάδε τιμωρήσω. Quid vero? *Scelus, cujus auctorem inveſtigas, quodque te ipſum patraſſe ignoras.* Obſcure loquitur Tireſias, ita ut quod is

cogitet, non ſtatim adſequi poſſit Oedipus: ſed nobis, qui legimus, perſpicua eſt ſententia, modo ulcus lectionis ſanetur. Jam olim vitium inolevit, quod ne ſubodorati quidem ſunt veteres critici: recentiores autem interpretes prorſus cæcutierunt.

390. ἐπεὶ, *alioqui, ſi ſecus eſt.* gl. εἰ δὲ μή, ἄγε εἰπέ.

391. βαψῳδὸς κύων. Diriſſimâ quæque monſtra *canes* appellant Græci poëtæ. Eurip. Herc. fur. 1277.

τὴν τ' ἀμφίκραναν καὶ παλιμβόλαισιν κύνα
ὕδραν φονεύσας.

Harpyias Apollonius II. 289. appellat μεγάλοιο Διὸς κύνας. Erinnyes in Electra 1387. μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων ἄφυκτοι κύνες.

402. ἀγηλατήσειν. gl. ἐμὲ δηλονότι, ὃν λέγεις φονέα εἶναι. Pleriſque in codd. ut in Aldina edit. tenui ſpiritu notatur. At melius aſperatur. Euſtathius ad Odyſſ. Λ. p. 1704. τὸ ἀγηλατεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ. ἐκεῖνο μέν τοι καὶ δασύνεται παρὰ τὸ ἄγος. Sequentibus haud leniora audit Tireſias a Pentheo apud Euripid. in Bacchis 254.

εἰ μή σε γῆρας πολιὸν ἐξεφύετο,
καθῆσ' ἂν ἐν Βάκχαισι δείμιος μέσαις
τελετὰς πονηρὰς εἰσάγων.

411. Vide P. Victorii Var. Lect. VII. 22.

413. σὺ, καὶ διδορκὼς, οὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακοῦ. Vulgo σὺ καὶ δέδορκας κοὐ βλέπεις. In uno cod. reperi σὺ καὶ διδορκὼς κοὐ βλέπεις. Unde lectionem concinnavi quam dedi, altera, ni fallor, meliorem. Sic in Aj. 85.

ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ διδορκέτα.

418. δεινόπους. gl. φοβερὰ τὴν ἐπιδημίαν.

425. ὅσ' ἐξισώσει. Sic recte Marklandus ad Suppl. 594. Vulgo ἅ σ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. Intelligerem quidem ἅ σ' ἐξισώσει τοῖς σοῖς τέκνοις. Verum ἅ σ' ἐξισώσει σοι abſurdum mihi videtur. ἐξισώσει hic neutrum eſt, ut παιδιστώσῃ apud Comicum in Veſpis 565.

426. τοὐμὸν σθένος. gl. τοὺς ἐμοὺς λόγους. σθένος apud Tragicos ſæpiſſime *ſermonem* ſignificat. Sic infra 671. τὸ σὸν ἐπεικλύσω σθένος ἐλεινόν. id eſt, τοὺς σοὺς λόγους ἐλέους ἀξίους.

433. ᾄδη. Sic E a prima manu. Reliqui codd. & Aldus contra Atticorum morem, ᾄδειν. Vide doctos viros, quos laudavimus ad Comici Nub. 329. Attica hæc forma ſæpe a librariis, ſæpius ab editoribus obliterata fuit. In Oed. Col. 944. ubi Aldus ad codd. fidem ediderat ᾄδη, Turnebus repoſuit ᾄδειν. In Trach. 988. Aldus edidit ἐξᾴδης, quod Turnebus etiam mutavit in ἐξᾴδεις. Nos genuinam formam conſtanter retinemus.

434. ἐπλιλάμην. gl. μετεπλιλάμην. Simplex pro compoſito. πλίλλειν & πλίλλεσθαι hoc ſenſu frequentat Sophocles. Vide infra 860. Oed. Col. 298. Antig. 165. Phil. 60. 495.

436. ἔμφρονες. gl. φρένιμοι. Sic codd. omnes veteres & Aldus. Triclinius inepte ſcripſit εὔφρονες, quod Turnebus prætulit, & ex ejus editione in ſubſequentes permanavit.

438. φύσει σε. gl. δείξει σε, ὅθεν ἐγεννήθης.

439. ἄγαν αἰνικτά. Sic Aldus & codd. omnes ante Triclinium, qui γε inſeruit imperite. Ultima in ἄγαν longa eſt. Vide quæ notavimus ad Comici Nubes 199. & 1120.

442. τύχη. gl. αὕτη ἡ εὐδοκίμησις.

445. τά γ' ἐμπεδὼν ἐχλεῖς. Minus bene Aldus & Turnebus cum pleriſque codd. σύ γ' ἐμπεδών. In E. ſuperſcripta noſtra lectio: γρ. τάγ'. & hoc unicum B. in textu exhibet. τὰ ἐμπεδών, τὰ ἐν ποσὶ, τὰ πρόχειμενα, ut recte explicat Thomas M. excitato verſu ex Eurip. Phœniſſ. 718.

ἃ δ' ἐμπεδὼν μάλιστα, ταῦθ' ἥκω φράσων.

ἐχλεῖς. gl. ταραττεῖς. συθεῖς, πορευθείς.

448. πρόσωπον. gl. ἀξίωμα. — οὐ γάρ ἐστ' ὅπου, ut Aj. 1069. ad quem locum vide ſcholia minora. Sic codd. omnes, nec ulla eſt ratio cur mutetur ὅπου in ὅπως.

456. σκήπτρῳ προδείκνυς. Intellige τῇ βασιλείᾳ προδείκνυς ἑαυτῷ τὴν ὁδόν. Inceptiſſime hæc verba interpretatur Scholiaſtes — ἐμπορεύσεται. gl. ἀντὶ τοῦ πορεύσεται. Compoſitum hoc pro ſimplici frequentat Sophocles. Vide El. 405. Fr. Inc. LIV. Inde ἔμπορος *viator*, Oed. Col. 25. 303. & ξυνέμποροι Trach. 318. ἔμποροι occurrit etiam hoc ſenſu apud Eurip. Alceſt. 1020.

457. ξυνών. gl. συνυπάρχων. ὢν ὁμοῦ ἀδελφὸς καὶ πατήρ.

460. ὁμόσπορος. gl. ὁμόγαμος.

465. ἄῤῥητ' ἀῤῥήτων, *maxime infanda*: ut in El. 849. δειλαία δειλαίων *miſerrima*: & alicubi ἴσχατ' ἐσχάτων κακά, *mala plusquam maxima*.

467. Quintus hic ſtrophæ verſus, qui cum quinto antiſtrophæ ejusdem moduli eſſe debet, ei, uti vulgo leguntur, neutiquam par eſt. Sic eos exhibet Aldina editio:

ὥρα νιν αἰολοπώλων ἵππων.
Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν.

In prioris verſiculi propoſita ſcriptura conſentiunt codd. omnes: in altero ſolus T. diverſi quid habet; φοιτᾷ γὰρ ὑπαὶ ἀγρίαν ὕλαν. Voci ὑπαὶ ſuperſcripta Triclinii nota, διὰ τὸ μέτρον. Quod Turnebus dedit, ὑπὲρ

ἀγρίαν, id unde habeat neſcio. Sane deterius eſt. Vitii expertem verſiculum præpoſtera cura contaminavi, mendoſumque intactum reliqui. Parum me movet Heſychii interpretum cenſura: certo certius eſt Sophoclem reliquiſſe:

ὥρα νιν ἀελλάδων ἵππων.
φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν.

Et ſic oratio longe fit nitidior. Quem enim non offendat ἀελλοπόδων πόδα? Si quis tamen me invito prioris verſiculi lectionem vulgatam retinere velit, is ut antiſtrophicum ex emendatione mea legat, omnino neceſſe erit.

472. ἀπλάκητοι. Codd. veteres omnes, ut Aldus, ἀναμπλάκητοι. Triclinius & Scholiaſtes ἀναπλάκητοι. Ad metri rationem legendum omnino ἀπλάκητοι, quæ vox exſtat Trach. 120.

492. Aldus & codd. omnes veteres, ἔμαθον πρὸς ὅτου δὴ βασάνῳ, omiſſa voce, quæ ad verſus integritatem requiritur. Eam in veteribus ſcholiis deprehendere mihi viſus ſum. Verſus

χρησάμενος δὴ βασάνῳ

examuſſim antiſtrophico congruit,

τῷ πλεύσετ' ἦλθε κύρα.

Eurip. Jon. 361.

ποίῳ τόδ' ἔγνω χρωμένη τεκμηρίῳ;

Verbum rei aptiſſimum eſt, quod e textu in commentarium migraſſe opinor. In fine præc. v. male Aldus cum plerisque codd. ἔγωγε. Recte ſcriptum eliſa ultima vocali ἔγωγ' in C.

506. μεμφομένων ἂν καταφαίην. id eſt οὐκ ἂν καταφαίην τῶν μεμφομένων τὸν μάντιν. *Non contradicerem illis, qui vatem incuſarint, flocci fecerint.* Heſych. καταφάναι, καταπτῦν.

516. Aldus & codd. plerique πρός τ' ἐμοῦ, quod gloſſatoribus & Triclinio valet πρός τι ἐμοῦ. id eſt, εἰ νομίζει πεπονθέναι τι πρὸς ἐμοῦ. Sed præterquam quod indefinitum τι non ſic collocari ſolet, numquam, niſi me memoria fallit, eliditur. In T. ſcriptum a prima manu πρός γ' ἐμοῦ, ut Turnebus edidit, quod verum eſt. Locutionem φέρειν εἴς τι illuſtrat Marklandus ad Suppl. 295. Gl. φέρει. ἀφορᾷ, ἴσχεται.

533. τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον. ἥκουν ὧδε θρασὺς καὶ ἀναιδὴς εἶ.

534. τοῦδε τἀνδρός. id eſt ἐμοῦ. Sæpe ἀνὴρ ὅδε nihil aliud valet quam *ego* δειλιχῶς, ut apud Latinos Comicos *hic homo*. Sic in Trach. 305. Dejanira ſe ipſam indicat his verbis, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι, *me adhuc vivente*.

538. ἢ ὡς οὐ γνωρίσειμι. Iſta non amplius ad verbum ἰδὼν referri poſſunt, ſed aliud ex analogia adſumendum eſt, ὑπολαβών, ἐλπίζων.

539. *κοὐκ ἀλεξίμην μαθών. ἤγουν καὶ, εἰ μάθοιμι, οὐ δυνηθείην ἀποσβῆσαι, ἀμύνεσθαι.*

543. *οἶσθ' ὡς ποίητον.* Perperam Aldus & codd. *ποιήσων.* Jamdudum *ποίησον* ſcribendum monuit Canterus Nov. Lect. VIII. 5. ubi aliam emendationem ſuperioris verſus 533. proponit, merito exploſam. Atticis Poëtis familiaris hæc formula. Vide Eurip. Hec. 225. Helen. 323. 1253. Heracl. 452. Jon. 1039. & notam noſtram ad Comici Aves 54.

555. *ὡς χρείη.* Aldus *ὡς χρεία.* Cod. Auguſt. *ὡς χρή.* Reliqui omnes *ὡς χρεῖ' ἦ*, quæ omnes ſcripturæ perinde mendoſæ ſunt. Vide Daweſii Miſcell. Crit. p. 332. & quæ notavimus ad Comici Lyſiſtr. 113.

557. *ἔθ' αὐτὸς εἰμι.* Codd. & Aldus *ἔτ' αὐτός.* gl. *ὁ αὐτός.* Bene quidem ad ſenſum: ſed *αὐτὸς* absque articulo non valet *idem*, quod falſo contendit Abreſchius Diluc. Thucyd. p. 737. *ὁ αὐτὸς* Attice ſcribitur *ὠὐτὸς*, ut *ὁ ἀνὴρ ὠνήρ.* & ſic emendate codd. & Aldus exhibent in Phil. 521.

τότ' οὐκ ἔθ' ὠὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς.

Vide Valckenarium ad Phœniſſ. p. 340.

561. *μακροὶ παλαιοί τ'.* gl. *ἐπὶ πολὺ διήκοντες καὶ πάλαι ἀρξάμενοι.*

566. *ἔρευναν ἔτυχες.* gl. *ζήτησιν ἐποιήσατε.*

570. *τὸ σὸν δέ γ'.* Sic recte in membr. ut Turnebus edidit. At Aldus & quidam codd. *τοσόνδε γ'*, cum gloſſa *τοσοῦτον.*

574. *εἰ μὲν λέγει ταὐτὸ ὁ μάντις, αὐτὸς σὺ εἶδας.* Seq. v. *ταὔθ'*, id eſt *κατὰ τὰ αὐτά.* Vulgo male rurſus exhibetur *ταῦθ'*, ut ſupra 284.

583. Verſus hic recte expoſitus eſt in ſcholiis quæ ſub Triclinii nomine feruntur: ineptiſſime eum verterat Johnſonus. Eurip. Med. 871.

ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην.

587. Haud diſſimili argumento Hippolytus apud Euripidem patri crimen purgat, cujus a noverca falſo inſimulatus fuerat:

ἀλλ' ὡς τυραννεῖν κἀδὺ τοῖσι σώφροσιν.
ἥκιστά γ', εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορε
θυητῶν, ὅσοισιν ἀνδάνει, μοναρχία.
ἐγὼ δ' ἀγῶνας μὲν κρατεῖν Ἑλληνικοὺς
πρῶτος θέλοιμ' ἄν· ἐν πόλει δὲ δεύτερος
ξὺν τοῖς ἀρίστοις εὐτυχεῖν αἰεὶ φίλοις.
πράσσειν γὰρ εὖ πάρεστι. κίνδυνος δ' ἀπὼν
κρείσσω δίδωσι τῆς τυραννίδος χάριν.

588. *τύραννα δρᾶν.* gl. *Βασιλικὰ ποιεῖν, καὶ μὴ βασιλεὺς εἶναι, ὥσπερ αὐτὸς ἔχω νῦν.* Primitivum pro poſſeſſivo, ut alicubi dixit noſter, *σὺ γὰρ γερουσίαν βουλεύεις.* Hæc etiam nimis abſurde vertit Johnſonus. Vide P. Victorii Var. Lect. VI. 4.

598. τὸ γὰρ τυχεῖν ἅπαντα, ἐστὶν αὐτοῖς ἐνταῦθα, ἥκειν ἐν ἐμοί. *omnia quæ cupiunt ut conſequantur, in me poſitum eſſe intelligunt.* τυγχάνω cum quarto caſu conſtruitur. Vide quæ notavimus ad Eurip. Med. 759. Exempla paſſim obvia.

601. ἐρασθὴς τῆσδε τῆς γνώμης. Sic libri omnes. Eruditos Britannos nuper inceſſit libido litem huic lectioni obmovere, poſtquam iis in mentem venit, a Creontis ſententia & ſcopo alienum eſſe dicere, ſe hujus conſilii ἐρασθὴν non eſſe, quum negare debuiſſet ſe illius eſſe πλαστὴν vel ῥαστὴν. Verum quod ad ſenſum, perinde eſt. Nam qui dicit ſe nullo alicujus rei amore teneri, is certe ſignificat, ſe nihil inceptare, quo rem illam conſequatur. Tum phraſis elegantior eſt, inquè primis Sophoclea. Frequentat enim noſter verbum ἱεμαι, nomen ἵεμος, *pro expere, optare, cujusvis rei cupiditate.* Vide Oed. Col. 436. 512. Aj. 967. Phil. 651. 660. Temerariæ ſunt iſtæ conjecturæ. Voces τῆσδε τῆς γνώμης, quas gloſſa exponit τούτου τοῦ λογισμοῦ, non ſpectant crimen Creonti objectum communicati cum Tireſia conſilii conferendæ in Oedipum noxæ cædis Laii; ſed regnandi ambitionem. Infra v. 664. ubi Chorus ait, Φρένηιν εἰ ταὐτὸ' ἔχω, eodem ſenſu dicere poſſet, ταύτης τῆς γνώμης εἰ ἐρασθὴς ἔφυν. Hic autem Creon dicere poterat, ἀλλ' οὔτι τήνδε τὴν Φρόνησιν ἔχω. Eodem redeunt diverſæ illæ loquutiones.

605. Impreſſi: ταῦτ'. ἀλλ' ἐάν με — In hac ſcriptura ταῦτ' ad τὰ χρηστέντα refertur. In membr. ſcriptum τοῦτ' ἀλλ' ἐάν με — gl. συνδεσμὸς ἀντὶ συνδεσμοῦ. In C. τοῦτ' ἄλλ' — cum eadem gloſſa. In D. ταῦτ' ἀλλ' — gl. ταῦτα δέ. συνδεσμὸς ἀντὶ συνδεσμοῦ. Ex his quod verum eſt me ſelegiſſe opinor. Ad τοῦτο μὲν, quod præceſſit, refertur τοῦτο ἄλλο.

606. πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα. Senſus horum verborum dilucidatus eſt in minoribus ſcholiis. στόμα hic, ut centies alibi *ſermonem* ſignificat. πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα, idem eſt ac κατὰ πάντα ἐλευθεροστομεῖ. Aeſchylus Prom. 180. ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς.

608. χωρίς. gl. μαχρὰν ἄνευ αἰτίας. Alia, μάτην.

609. μάτην. gl. ἀνεξετάστως.

624. εἰόν ἐστι τὸ φθονεῖν. Optime hoc exponit gloſſa in B. εἰός ἐστιν ὁ ἐμὸς πρὸς σὲ φθόνος. *quum primium oſtenderis, quæ mea ſit erga te invidia.* Sic vertere debebam.

626. τὸ γοῦν ἐμόν. Gloſſa ſupplet, συμφέρον τῷ φρονῶ. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐμὸν συμφέρον ἐξέσου δεῖ φρονεῖν σε.

628. ξυνιεῖς. In quatuor codd. ut in Aldina edit. ξυνίεις, tono perperam notato. ἰεῖς ſecunda eſt præſentis: ἴεις imperfecti. Antiqua forma eſt ἴω, ut τίθω, a librariis ſæpe obliterata. In D. T. ſcriptum ξυνίης forma vulgari, ut Turnebus edidit. Legitur apud Homerum Il. K. 121.

πολλάκι γὰρ μεθιεῖ τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι.

Z. 523.

ἀλλὰ ἑκὼν μεθιεῖς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις —

Librarii cujusdam levitas intrusit μεθίης in Odyss. Δ. 372. ubi ad superiorum normam scribendum:

ἠὲ ἑκὼν μεθιεῖς, καὶ τέρπεαι ἄλγεα πάσχων.

Iliad. E. 880.

ἀλλ' ἀνιεῖς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀίδηλον.

In omnibus istis locis tonus etiam perperam notatus. Accurata scriptura est in Hesychii glossa: συνιεῖ, νοεῖ. At duo tempora confundit in glossa, μεθίει, ἀμελεῖ, ἀφῆκεν. a ξυνίω praesens est imperativi ξυνίει Homero frequentatum. Formam adgnoscit auctor Etymol. M. p. 612. l. 7. συνιῶ οὖν. καὶ ὁ παρατατικὸς, συνίουν. ὁ δὲ δεύτερος ἀόριστος, σύνιον καὶ ξύνιον. Pertinet observatio ad Homeri versum Il. A. 273.

καὶ μίν μευ βουλέων ξύνιον, πείθοντό τε μύθῳ.

El. 596. ἣ πᾶσαν ἴεις γλῶσσαν. Ibi tres codd. & Aldus ἴεις: reliqui ἵης. 1347. οὐχὶ ξυνιεῖς. Quatuor codd. & Aldus ξυνίεις. Eadem varietas aliis in locis deprehenditur: nos ubicumque rectam scribendi normam sequimur. Ridicule Eustathius cum alibi, tum p. 1500. l. 52. ἴεις, μεθίεις, τίθεις de tempore praesenti dici ait κατὰ ἐναλλαγὴν χρόνου.

629. Creontis sermonem abrumpit Oedipus: sententiam ille absolutus erat, ὑπεικεῖν, vel simile quid.

630. In tribus codd. μέτεσθι τῆσδ' οὐχὶ σοὶ — In T. emendate

κἀμοὶ πόλεως μέτεσθιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ.

Hanc lectionem in margine edit. Turnebi jam notatam Aldinae praeferri debuisse adgnosco. Longe melius meo judicio πόλεως absolute, quam πόλεως τῆσδε.

631. ὑμῖν. Sic Aldus & codd. veteres. Turnebus e Triclinio ἡμῖν.

637. εἶ. gl. περιόσει. Aldinam lectionem hujus versus, quam exhibuimus, confirmant codd. optimi & vetustissimi.

640. δυοῖν ἀπορρήτοιν κακοῖν. Utrum e duobus malis rex elegerit, non dicit Creon; sed boni ominis, ut videtur, gratia, obscure significat, quod supra Oedipus aperte dixit: θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι. Absolutus est sermo, nec quidquam extrinsecus supplendum. Ceterum observanda rara synalœphe in δυοῖν, quod hic monosyllabum est.

643. τεὐμὸν σῶμα, id est με. Eurip. Alcest. 647.

οὐκ ἦσθ' ἄρ' ὀρθῶς τοῦδε σώματος πατήρ.

id est ἐμὸς πατήρ. Ad quem locum alia citantur ex Heracl. exempla.

653. ἐν ὅρκῳ μέγαν. Magna erat apud veteres jurisjurandi religio,

quique ea ſe obſtrinxiſſet, nefas erat illi fidem negare. Apud Euripidem Hippolyto, qui Deos innocentiæ ſuæ teſtes advocaverat, Chorus ait v. 1047.

ἀφκοῦσαν εἶπας αἰτίας ἀποστροφὴν,
ἔρκους παρασχὼν, πίστιν οὐ σμικρὰν, θεῶν.

656. τὸν ἐναγῆ. gl. ἐνταῦθα τὸν καθαρὸν φησιν. Alia, ἐναγὴς, ὁ θανμαστός. — σὺν ἀφανεῖ λόγῳ. gl. σὺν ἀνεξιτάστῳ ὑπολήψει. Importune inſertam a Triclinio particulam γε nullus adgnoſcit veterum codd. βαλεῖν. Aldus & veteres codd. ἐκβαλεῖν, quod compoſitum retinent etiam in expoſitione hujus loci vulgata ſcholia. At Suidas, qui ea deſcripſit in ἐναγὴς, ſimplex habet βαλεῖν, quod metri ratio verum eſſe arguit. Legiſſe videtur antiquus interpres λόγων ἄτιμων βαλεῖν, quod minime procedit. Conſtructio eſt, ἐμβαλεῖν αἰτίᾳ τὸν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον.

660. οὐ τὸν — pro οὐ μὰ τὸν — Sæpiſſime μὰ ſic ſupprimitur, ut infra 1088. Antig. 758. El. 1063. Eurip. Jon. 888.

ἀλλ' οὐ, τὸ Διὸς πολύσπορον ἔδος,
οὐκ ἔτι κρύψω λέχος.

661. Vox θεὸν in Aldina & veteribus aliquot codd. perperam omiſſa eſt. Adgnoſcunt eam alii præter T.

668. κακὰ προσάψει. Sic Aldus & codd. omnes veteres. Gloſſæ: συναφθήσεται. συνελεύσεται. Incpte Triclinius προσψαύσει. Digeſtus eſt autem hic verſus in Membr. ut eum exhibui: trimeter eſt jambicus catal. Nihil hic vidit metrorum ſcrutator Heathius.

674. περάσῃς. gl. διαπεράσῃς, εἰς πέρας ἔλθῃς.

680. Gloſſa: κεμίσω, γνοῦσα τίς ἐστιν ἡ κατίσχουσα αὐτοὺς τύχη, ἤγουν ἡ μάχη.

684. Aldus, καὶ τίς ἦν ὁ λόγος, peſſum dato metro. In D. καὶ τίς ὁ λόγος, omiſſo ἦν, quod in fine verſus poni debebat.

686. φαίνετ'. Sic in D. ad metri rationem recte. Aldus φαίνεται.

688. παρείς. gl. ἐκλύων. καταμβλύνων, ἄθυμον ποιῶν.

690. Gl. ἴσθι δὲ δεδεῖχθαί με παράφρονα, ἀτυχῆ ἐπὶ τὰ συνετὰ, ἐάν σε παραλογίζωμαι, ὅστε τὴν ἐμὴν φίλην γῆν ἐν πόνοις ἀμηχανοῦσαν εὐώδωσας.

696. Οὔρισας. Sic metro & ſententia flagitante legendum, ut tribus in locis Euſtathius oſtendit a poëta ſcriptum fuiſſe. Ad Il. H. p. 661. ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος οὔρου, καὶ ῥῆμα οὐρίζειν, τὸ ἐξ οὐρίων πλεῖν, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, κατ' ὀρθὸν οὔρισας. Et ſic rurſus p. 1282. Ad Odyſſ. autem p. 1452. οὐρίσαι, τὸ ἀποκατασθῆσαι εἰς οὖριον, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. καὶ κατουρίζειν, ῥῆμα τραγικῶς. Jam olim mendam correxerat H. Stephanus Theſauri T. II. col. 1497. οὐρέω ſignificat *mingere*. Ab οὖρος,

ſecundum ventum ſignificante nec εὐρίω derivatur, nec προσευρίω, nec quodvis aliud compoſitum. Vide quæ notavimus ad Comici Ran. 94.

697. ταχὺν τε πομπὸς, εἰ δύναιο, γίγνου. Sic omnino ſcribendus hic verſus, ut cum Strophico 668. quadret. In Aldina, ταχὺν τ' εὔπομπος, εἰ δύναιο, γενοῦ. Codd. quidam ταχὺν δ' — In ſolo T. γίνου.

699. σίγησας ἔχεις. gl. ἔσῖησας. Ut paullo infra βεβουλευκὼς ἔχει pro ἐπιβεβούλευκε. Vide Fr. inc. LXXXV. & Valckenarium ad Phœniſſ. p. 268. ἰσλάναι μῆνιν, nihil aliud eſt quam μηνίειν, quemadmodum Tragici dicunt ἰσλάναι βοὴν pro βοᾶν. Nugatur Græculus in minoribus ſcholiis.

701. Κρέοντος. gl. ἕνεκα, quod hic ſubauditur, ut ſupra in ὅτου πράγματος.

716. ἐν τριῶλχῖς. Codd. aliquot ἐν διῶλαῖς, quo refertur explicatio in minoribus ſcholiis. Eadem varietas infra v. 730.

717. παιδὸς δὲ βλαστάς. *quod autem ad puerum adtinet.* ἐνζεύξας νιν ἄρθρα ποδῶν αὐτοῦ. Sic ſolent Græci poëtæ accuſativum pronominis vice genitivi jungere accuſativo rei. Vide quæ notavimus ad Comici Pacem 1099. quod ſchema Latinis poëtis haud inuſitatum. Aen. X. 697.

Sed Latagum ſaxo atque ingenti fragmine montis
occupat os faciemque adverſam.

722. πρὸς παιδὸς παθεῖν. In Aldina θανεῖν, cui voci in membr. ſuperſcripta prælata nobis lectio. Ex v. 713. repetita videtur vulgata.

725. χρείαν ἐρευνᾷ. Gl. in B. χρείαν ἐρεύνης παρίσῖησι. Locus difficilis expeditu, quem alii depravatum, alii integrum judicant. In prolatis explicationibus acquieſcendum mihi videtur; niſi quis malit ἤν pro ὧν legere: ἤν γὰρ ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ. *quam enim rem Deus quærit*, id eſt, *indagari vult, eam ipſe facile manifeſtam reddet.* χρεία, *res, negotium*, πρᾶξις. Hoc ſenſu occurrit infra 1435. Aj. 740. & aliis in locis.

728. ὑποσῖραφείς. gl. τῆς προτέρας ἐνσῖάσεως. id eſt: ὑπὸ ποίας φρονήσεως σῖραφεὶς ἀπὸ τῆς προτέρας ἐνσῖάσεως τοῦτο λέγεις;

731. οὐδέ πω λάξανθ' ἕκει. gl. οὔπω δὲ ἔλαξαν.

740. Φύσιν. gl. τὸν τοῦ σώματος ὄγκον. In fine ſeq. verſus libri omnes habent ἔχων, ubi, ſi gloſſarum auctores audimus, ſubaudiendum ἦν vel ἐτύγχανε, quod prorſus eſt abſonum. φράζε τίνα Φύσιν εἶχεν ὁ Λάϊος, τίνα δ' ἀκμὴν ἥβης ἔχων ἐτύγχανε. Verbum εἶχε duobus ſubſtantivis ſufficit; ſed requiritur adverbium, quo quæſtio ad definitum tempus reſtringatur. *Qua erat ætate TUNC, quando civitati renuntiatum fuit, eum in trivio occiſum fuiſſe?*

747. βλέπων. gl. ἀληθής. ἀληθεύων, παρ' ἔσον ὁ τὴν ἀλήθειαν λέγων, βλέπει· ὁ δὲ τὰ ψεύδη, τυφλώττων ἐστί.

751. λοχίτας. gl. ὑπασπιστάς.

763. ἄξιος γάρ ὅδι γ' ἀνήρ. Sic A. B. E. T. Auguſt. In C. D. ὅδ' ἀνήρ. Perperam Aldus ὧδ' ἀνήρ. Pejus adhuc Turnebus ᾧδ' ἀνήρ, quod inepte nuper quidam nugator tueri adgreſſus eſt.

766. πάρεστιν. gl. δυνατόν ἐστι τοῦτο. Vide Lexicon. ἐφίεσαι. gl. ἐντέλλῃ.

768. εἰσιδεῖν. gl. ἰδεῖν. ut εἰσοῤῥᾷν centies pro ὁρᾷν. Nempe compoſita ſæpiſſime adhibentur pro ſimplicibus, præpoſitione nihil ad ſignificandi vim conferente: & hæc maxime fuit cauſſa, cur tam ſæpe librarii præpoſitiones verborum compoſitorum omitterent, quas ſenſui inutiles eſſe judicabant. Vide indicem noſtrum in Comicum v. *Præpoſitiones.*

770. δυσφόρως ἔχοντ'. gl. βαρέως διακείμενα. Paullo infra δυσφόρως ἤγουν βαρέως, χαλεπῶς.

773. διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰών. *quum hanc fortunam expertus ſim:* ſeu potius, *quum in tali diſcrimine verſer.* διὰ τύχης εἶναι idem eſt, quod ἐν τύχῃ εἶναι. Sic frequentant tragici δι' ὀδύνης βαίνειν, *in dolore eſſe, dolore adfici:* διὰ φόνου χωρεῖν, *necem intentare, dare:* διὰ πόθου, διὰ φόβου ἐλθεῖν, *deſiderare, formidare.* Aliaque hujus generis multa.

781. βαρυθεὶς. gl. χολωθείς. Ruſticus apud Comicum in Nubibus 1363.

χἀγὼ μόλις μὲν, ἀλλ' ὅμως ἠνεσχόμην τὸ πρῶτον·
ἔπειτα δ' —

791. χρείη. Aldus χρεῖ' ἦ, & ſic pars codd. Alii χρεί' ἦ. Mendoſe, ut ſupra 555. Mirum eſt nullum exſtare hodie veterem librum hujus mendæ expertem. Prava ſcriptura vel Euſtathio fraudi fuit, qui ad Odyſſ. Λ. p. 1702. α longum quandoque elidi oſtendere volens, in exemplum adfert τὸ ἐὰν χρεῖ' ἦ, ἤγουν εἰ χρεία ὑπάρχει. Aliquanto melius cum ſcholiaſta noſtro ad Oed. Col. 267. χρεῖα pro neutro plurali accepiſſet, quod tamen perinde falſum eſt.

792. δηλώσοιμ'. Aldus & codd. plerique δηλώσαιμ', quod etiam pro varia lectione ſuperſcriptum in duobus qui δηλώσοιμ' exhibent; eſtque hoc unice verum. De uſu & notione futuri optativi vide Daweſii Miſcell. crit. p. 103. Sic Eurip. Hippol. 1186.

ἦλθε γάρ τις ἄγγελος λέγων,
ὡς οὐκ ἔτ' ἐν γῇ τῇδ' ἀναστρέψοι πόδα
Ἱππόλυτος.

Et Androm. 78.

οὐδ' ἀμφὶ Πηλέως ἦλθεν, ὡς ἥξοι, φάτις;

795. Suidas in Ἀστρονομία — Ἄστρεις τεκμαίρεσθαι. ἐπὶ τῶν μακρὰν καὶ ἔρημον ὁδὸν περιεομένων, καὶ ἄστρεις σημειουμένων τὰς θέσεις τῶν πατρίδων.

797. χρησμῶν ἐπείδη. Aldus & codd. plerique veteres χρησμῶν γ' ἐπείδη. In D. omiſſa particula, ut opinor, melius.

805. *πρὸς βίαν.* gl. *βιαίως.*

806. *τὸν τροχηλάτην.* gl. *τὸν ἡνίοχον.*

807. *δι' ὀργῆς*, *iracunde.* Vide quæ notavimus ad Eurip. Bacchas 433.

808. *μέσον κάρα.* gl. *κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς.* Perperam vulgo hic locus interpunctus. Verba *μέσον κάρα* non pendent a *τηρήσας*, ſed a ſuppreſſa præpoſitione *κατά.* Ordo eſt: *τηρήσας, καθίκετό μου διπλοῖς κέντροις κατὰ μέσον κάρα.* Sic etiam diſtinguit Gatakerus opp. T. I. p. 108. ubi *μοι* pro *μου* typothetæ error eſſe videtur. *καθικνεῖσθαι* ſenſu feriendi ſemper cum genitivo conſtruitur.

810. *ἴσην.* gl. *ἴσην δίκην ἀπέδωκεν, ἀντέτισεν.*

811. *ὕπαλος.* gl. *ἐπὶ τὰ μετάφρενα.*

813. *τῷ ξένῳ.* gl. *τῷ ἀνευθέντι. homini illi, mihi incognito.* Gallice diceremus *cet inconnu.* Quippe Græci cujuſcunque nomen vel ignorant, vel ſcientes reticent, illum *ξένον* appellant. Vide Dan. Heinſii Lect. Theocr. cap. XIV.

815. *τοῦδέ γ' ἀνδρός.* gl. *ἐμοῦ*: ut ſupra 534. & mox 829. *ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ', ἐπ' ἐμοί.*

817. Notanda hypallage: *ᾧ μὴ ξένων τινὰ ἔξεστι δέχεσθαι δόμους*, pro *ὃν μή τινι ξένων ἔξεστι δόμοις δέχεσθαι.* Aliter locum expedit Grammaticus in minoribus ſcholiis.

821. *λέχη.* gl. *ἤγουν τὴν γυναῖκα.*

824. *μή 'στι.* Sic liquido in B. & in Auguſt. Reliqui codd. & Aldus, impedita conſtructione, *μήτε.* Et hoc etiam eſt in T. ſed ſuperſcripta noſtra lectione, quam exhibet margo edit. Turnebi.

825. *ἐμβατεύειν πατρίδος.* Oed. Col. 400. *γῆς δὲ μὴ 'μβαίνης ὅρων.* Pro *ἐπεμβατεύειν* & *ἐπεμβαίνειν*, quod poſtremum occurrit Oed. Col. 924. *σῆς ἐπεμβαίνων χθονός.*

833. *κηλῖδα ξυμφορᾶς.* Hypallage, ſeu *ἀντίπλωσις*: pro *κηλῖδος ξυμφοράν.* Sic El. 19. *ἄστρων εὐφρόνη*, pro *ἄστρα εὐφρόνης.* 758. *μίγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ*, pro *μιγίστου σώματος δειλαίαν σποδόν.* Trach. 356. *πόνων λατρεύματα*, pro *λατρευμάτων πόνοι.*

838. *προθυμία.* gl. *πρόθεσις. θάρσος.* Alia: *τί διανοῇ δρᾶσαι;*

843. *κατακλίσιμον.* Sic tres codd. inter quos T. recte. In impreſſis *κατακλίναιεν.*

845. *εἴ; γέ τις πολλοῖς ἴσος.* Aldus & codd. *εἴ γε τοῖς πολλοῖς*, quod etiamſi nemini adhuc vitii ſuſpectum fuiſſe viderim, confidenter tamen Græcum non eſſe pronuntio. Articulus hic neutiquam locum tueri poteſt, ubi *πολλοῖς* indefinite accipiendum. Diverſa ſunt *πολλοὶ* & *ὁ πολλοί. τι, τοι: τὶς, τοῖς* paſſim commutantur. *ἴσος.* gl. *ἰσάριθμος.*

847.

847. εἰς ἐμὲ ῥέπον. Sic Aldus & codd. omnes veteres. Triclinius imperite, & ex eo Turnebus ἡμᾶς. Gloſſa: εἰς ἐμὲ ἀφορῶν. Comicus Pl. 51.

οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει.

Ad quem verſum vide quæ notavimus.

849. ἐκβαλεῖν πάλιν. gl. μεταβαλεῖν. De poteſtate adverbii πάλιν vide Toupium ad Suidam III. p. 4.

860. σιγῶσα. gl. μετακαλεσόμενον, κομιούμενον, μεταστελοῦντα.

873. Τέρας φυτεύει τύραννον. Erit forte, cui videantur hæc verba per hypallagen explicanda, ut Eraſmo Schmidio viro doctiſſimo explicare libuit iſta Pindari Olymp. XIII.

ἐθέλοντι δ' ἁλίξειν ὕβριν, κέρου
ματέρα θρασύμυθον.

Quæ quidem interpretandi ratio hic aliquanto probabilior eſt: ἡ τύραννις ὕβριν φυτεύει. Quemadmodum Dionyſius apud Stobæum Floril. Tit. XLIII.

ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ.

874. ἢν ὑπερπαλεσθῇ. Perperam Aldus cum veteribus codd. εἰ, quod ſolœcum eſſet. Recte in T. ἤν. Mendam non vidit Grotius Floril. loco ſupra citato, ubi εἰ dedit, tametſi Stobæi ſcriptus liber habet ἢ depravatum ex ἤν.

877. ὥρουσέν νιν εἰς ἀνάγκαν. Pronomen, quod inſerui, non minus ad ſententiæ quam ad verſus integritatem neceſſarium eſt. Aldus & codd. omnes veteres ὥρουσεν εἰς ἀνάγκαν: quo modo verſus cum antithetico 867. non quadrat. Solus Triclinius ex conjectura ἀνώρουσεν, peſſime. ὀρούειν hic tranſitivum eſt, ut præc. v. εἰσαναβᾶτ', cujus vice in D. gloſſema textum invaſit εἰσαναβιβάσατ'. Seq. v. Aldus & codd. omnes veteres ἔνθ' οὐ. Triclinius ὅθ' οὐ —

879. πάλαισμα non hic notat *callidum conſilium & vafrum*, quo ſenſu fere adhibetur, ducta metaphora a pugilum artificio: ſed ſimpliciter *conatum ſuſcepti negotii abſolvendi.* Juſſerat Apollo, ut Laïi occiſor inveſtigaretur. Ex Jocaſtæ verbis timere poterat Chorus ne ab hac inquiſitione rex deſiſteret, quod ne fieri ſinat Deum precatur. Non erat cur in definienda vocis poteſtate tantum hæſitarent interpretes, quam expoſitam habebant in gloſſa ab Ant. Francino ſcholiis addita.

883. ὑπέρφαλα. gl. καταφρονητικῶς. Neutrum plurale vice adverbii.

893. ἴρξει. Aldus & codd. plerique ἴρξεται: quidam ἴξεται. Utrumque contra ſermonis proprietatem & metri rationem. Supra habuimus futurum medium ἴρξεται, *cohibebit ſe, abſtinebit*; ſtatimque ἴξεται poteſtate itidem media, *adplicabit ſe*: unde liquet hic activum ἴρξει poni

debuisse, hoc sensu: τίς ἀνὴρ ἔχει ψυχᾶς βίλη ὥστε ἀμύνειν θυμῷ. Sed, ut dixi, habent alii codd. ἔξεται. Manifesto deprehenditur librariorum error, ex vicinis vocibus ortus, quarum alii aliam repetierunt. Heathii emendationem recepi: at nunc video scribi debuisse ἔξει, quod valet δυνήσεται, structura longe concinniori: τίς ἀνὴρ ἔξει ἀμύνειν θυμῷ ψυχᾶς βέλη; Absurda est Heathii hujus loci versio. Nihil aliud est quam *quis homo poterit arcere ab animo suo conscientiæ stimulos?* Super. versu ἐν τοῖσδ' habent codd. omnes veteres cum Aldo. Turnebus e Triclinio dedit ἐν τούτοις.

911. χώρας ἄνακτες. Non soli reges, sed cujuscumque civitatis primores veteribus appellabantur ἄνακτες. Vide Eustathium a nobis laudatum in fragment. p. 31. in Ιεκασίη.

917. ἔστι τοῦ λέγοντος. Comicus Equit. 860. ὦ δαιμόνια, μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι.

921. ποῖ. Sic Aldus & vett. codd. plerique, etiam T. a prima manu, superscripta prava lectione πόροις, quam Turnebus prætulit. Supra v. 917. veterum librorum omnium lectio est ἢν Φοίβους λέγῃ. Triclinii libidini debetur εἰ λέγοι.

923. νεώς. gl. καταδυομένης. Ordo est: βλέπουσι αὐτὸν, ὡς νεὼς κυβερνήτην ἐκπεπληγμένον.

930. παντελεῖς. gl. τέκνα ἔχουσα. V. seq. αὕτως, ὡσαύτως.

935. παρὰ τίνος. Sic D. & Aldus. In aliis codd. πρὸς τίνος.

936. σὺξερῶ Attica crasis pro ὃ ἐξερῶ. Sic quatuor codd. & Aldus. Alii minus bene ὃ 'ξερῶ — τάχ' ἂν ἥδιον μέν. Perperam Aldus distinxit τάχα, ἥδιον μέν. In D. super μὲν scriptum ἂν, videlicet pro glossa. In alio cod. ἥδιον μ' ἄν. Hæ librariorum turbæ indicium dant genuinæ lectionis, quam certissima emendatione reposui, τάχ' ἂν ἥδιον. Abesse non potest particula ἄν, qua etiam vitatur insuavis hiatus. At in ἀσχαλᾷς δ' ἴσως, e superioribus repetenda est. Bene glossa, ἀλγοίης δ' ἂν ἴσως.

939. εἰ 'πιχώριοι. Perperam in libris εὖπιχώριοι. Vide quæ notavimus ad Comici Ran. 461. infra 1046. in D. T. emendate scriptum εἰ 'πιχώριοι, ubi reliqui codd. & Aldus, ut hic, mendosi sunt.

948. μὴ κλάνοι. Sic ad syntaxeos normam legendum. Vulgo μὴ κλάῃ. In duobus e nostris codd. superscriptum κλάνοι.

949. πρὸς τῆς τύχης. Sic recte Aldus & codd. veteres plerique. Gl. ἀπὸ φυσικοῦ θανάτου. Alii cum Triclinio πρὸ τῆς τύχης.

959. θανάσιμον βεβηκότα. Prius glossæ exponunt per νεκρὸν ὄντα: alterum per ἀπειλοῦντα. In Trach. 874.

βέβηκε δηάνειρα τὴν παντοίαν
ὁδὸν ἀπάντων.

Unde hic explicari poſſit per ellipſin: εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον βεβηκότα θανάσιμον ὁδόν.

971. ξυμπαθῶν. Sic in duobus codd. Alii, ut vulgo, συμπαθῶν.

977. ᾧ τὰ τῆς τύχης κρατεῖ. Thucydides IV. 62. τὸ δὲ ἀσφάλιστον τοῦ μέλλοντος ὡς ἐπιπλεῖστον κρατεῖ. Quod ſequitur πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σοφὴς cum his Pindari Olymp. XII. comparari poteſt:

Σύμβολον δ' οὔπω τις ἐπιχθονίων
πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσ-
σομένας εὗρεν θεόθεν.

979. εἰκῇ. gl. ὡς ἔτυχε. ἁπλῶς καὶ ἀφροντίστως, καὶ μὴ πρὸς μαντείας ὁρῶντα.

981. Ejusmodi ſomniorum cauſſam explicat Plato a Cicerone converſus L. I. de Divinatione cap. 29. *Quum dormientibus ea pars animi, quae mentis & rationis ſit particeps, ſopita langueat: illa autem, in qua feritas quaedam ſit atque agreſtis inmanitas, quam ſit inmoderato tumefacta potu atque paſtu, exſultare eam in ſomno inmoderateque jactari: itaque huic omnia viſa objiciuntur, a mente ac ratione vacua: ut aut CUM MATRE CORPUS MISCERE videatur, aut cum quovis alio vel homine vel deo, ſaepe belua, atque etiam trucidare aliquem, & inpie cruentari, multaque facere inpure atque taetre, cum temeritate & inprudentia.*

993. ἦ οὐχὶ θεμιτόν. Aldus & codd. omnes ἦ οὐ θεμιτόν. In D. ἦ ὑ, quia duae voculae in unam coaleſcunt, quod monere etiam non ſupersedit Triclinius. ἦ οὐ. συνίζησις. Et ſic quidem crurifragio laborat verſus; nam falſum eſt quod ineptus ille Graeculus praeterea obſervavit, mediam in θεμιτὸν hic produci, quod in codice ſignificatum linea ſuper ducta, quod ſignum eſt productae vocalis. Uno verbo ἦ οὐ, μὴ οὐ apud Atticos poëtas ſemper ſunt monoſyllaba. Iſtud οὐχὶ millies apud Tragicos occurrit, & ſaepius a librariis metra ſuſque deque habentibus paragoge omiſſa fuit, ut in Eurip. Cyclope 204.

τί βακχιάζετ'; οὐχὶ Διόνυσος τάδε.

Vulgo legitur verſu ruente, οὐ Διόνυσος. Hic ſcriptum oportuit ἦ οὐχί, ut Oed. Col. 360. μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι.

1006. εὖ πράξαιμί τι. Sic Comicus Pl. 341. χρηστόν τι πράξων. Pace 215. εἰ δ' αὖ τι πράξαντ' ἀγαθόν. Eurip. Herc. Fur. 729. ταρσοδόκα δὲ, δρῶν κακῶς, κακόν τι πράξειν. His omnibus in exemplis, quorum ſimilia paſſim obvia, πράττειν ſenſu τοῦ πάσχειν adhibetur.

1014. πρὸς δίκης. gl. μετὰ δίκης. *Jure, merito*, Sic El. 1211. πρὸς δίκης γὰρ οὐ ξένης.

1021. παῖδά μ' ὠνομάζετο. Sic libri omnes, abſque ulla vitii ſuſpe-

ctione. Marklandus ad Suppl. 749. emendat παῖδά μ' ὠνόμαζεν ἔν, quia ὠνομάζετο eſt *nominabatur*, non *nominabat*. Sed nodum in ſcirpo quærit. ὠνομάζετό με παῖδα, vi verbi reciproci plane idem eſt, quod ὠνόμαζέ με ὂν παῖδα. Sunt quidem verba apud Græcos, quæ non inveniuntur *bodie* in voce media: ſed *bodie* pauca admodum ſuperſunt Atticæ ſcenæ monumenta. Neſcimus quantum locutionibus, quæ dubiæ nobis videntur, accederet auctoritatis, ſi fabulas omnes ſcenicorum quatuor quos novimus, haberemus. Equidem nihil hic contra librorum fidem mutare velim.

1035. δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνιλέμην. Euſtathius ad Il. P. p. 1097. verſum hunc laudat cum inſigni varietate, καλόν γ' ὄνειδος — quod vulgato ideo præferendum, quia his Oedipi verbis amara ſubeſt ironia, quæ inde acrior redditur. Senſum minime perſpectum habuerunt interpretes. σπαργάνων non pendet ex ſuppreſſa præpoſitione ἐκ, quod Scholiaſtes ſenſiſſe videtur: inepta eſt Johnſoni verſio; *atrox ſane dedecus cunabulorum pertuli*. σπάργανα ſunt *monumenta*, *crepundia*, ut bene Donatus ad Terentii Eunuchum IV. 6. 15. *MONUMENTA ſunt, quæ Græci dicunt γνωρίσματα καὶ σπάργανα*. Vide ad eum locum eruditam Frid. Lindenbruchii notam.

1037. Senſus hujus verſus bene expoſitus in minoribus ſcholiis.

1046. Aldus & codd. εἰδῆτ' ἄν. gl. ἤγουν εἰδεῖτε, quod lectionem noſtram confirmat εἰδεῖτ' ἄν. Optativus hic omnino requiritur. Verum in hujus formæ optativis frequens eſt librariorum lapſus, qui plerumque offenderunt ad contractionem Atticam εἶτον, εἴτην, εἶμεν, εἶτε, ſcenicis poetis noſtris ſolam uſitatam. In Comici Ran. 1448. codd. exhibebant σωθείημεν ἄν contra metrum & ſermonis Attici uſum, ubi reponi debuit σωθεῖμεν ἄν, amoto vulgatorum librorum ſolœciſmo σωθῶμεν ἄν. Sic apud Eurip. Helen. 824. legitur σωθείμεν ἄν: in eodem Dramate λιπαθεῖμεν ἄν: Herc. Fur. ἐκβαῖμεν ἄν. Græci ſermonis proprietatem ignorant, quicumque promiſcuum uſum eſſe credunt optativi & ſubjunctivi. εἰδῆτ' ἄν plane & putide hic ſolœcum eſſet, ut in Eurip. Medea 737. μαθῇς ἄν, quam Mureti conjecturam vir quidam doctus admittendam eſſe nuper contendebat pro vulgato μαθεῖς ἄν, quod quidem Muſgravio probari potuiſſe miror, quum ne Græcum quidem ſit. Veram lectionem revocavi, non ex conjectura, ut falſo objectum fuit, ſed ex fide Florent. editionis capitalibus literis excuſæ, μαθεῖ' ἄν. Eliſionis ſignum, ſeu apoſtrophum, in ſibilum mutaverat librariorum ſtupor, quod alibi etiam obſervatum. In Comici Ran. 437. legebatur αἴρως ἄν, pro αἴροι' ἄν: in Pl. 1140. membr. Reg. ὑφίλοις exhibent, ubi germa-

nus uſus linguæ ὑθέλει᾽ flagitat: in Philoct 119. pro κεκλῇ᾽ ἅμα, codd. dant κέκλησ᾽ ἅμα. Quod autem docti quidam viri ſtatuernnt formam mediam verbi μιμνήσκω cum quarto caſu legitime non conſtrui, id merum commentum eſt, quod alibi confutavimus.

1048. κάτοιδε. gl. ἀντὶ τοῦ οἶδε. Compoſitnm pro ſimplice, ut ſupra 854. δοῦναι, ἀντὶ τοῦ εἶναι.

1052. κἀμάτους. Attica craſis pro καὶ ἐμάτους. Hac in re ſæpe a librariis peccatum. Vide quæ notavimus ad Comici Equites 269.

1054. νοεῖς. gl. συναίσεις τῷ νῷ, συμβιβάζεις.

1061. ἄλις νοσοῦσ᾽ ἐγώ. Sic bene Scholiaſtes. Perperam codd. & Aldus νοσοῦσ᾽ ἔχω. In Antig. 547. ἀρκέσω θνήσκουσ᾽ ἐγώ.

1062. θάρσει. Male Aldus & codd. θάρρει. Vide Valckenarium ad Phœn. p. 22. — ἐκ τρίτης μητρὸς τρίδουλος. Vide Muſgravium ad Eurip. Androm. 637. & confer Euſtathium ad Iliad. Θ. p. 725. l. 19. — κακή. gl. δυσγενής.

1064. μὴ δρᾷ τάδε. Sic in tribus codd. cum gloſſa, μὴ ποιεῖ. Reliqui cum Aldo μὴ δρᾶν. In ſcholiis minoribus corrige typographi σφάλμα: excudi volui, ut eſt in cod. ὅπως ἂν ἔχῃ. —

1069. ἐλθών. gl. ἀπελθών.

1073. Confer Antig. 1244. Trach. 813.

1074. ἄξασα. Perperam Aldus αἴξασα, Turnebus αἶξασα. Atticis poëtis ἄσσω, ἅτλω diſyllaba ſunt. Vide Valckenarium ad Phœn. p. 467. Gloſſa, ὁρμήσασα.

1075. ἀναῤῥήξει. Sic liquido D. E. cum uno e Britannis. Reliqui cum Aldo ſolœce ἀναῤῥήξῃ. Particulæ ὅπως μὴ, οὐ μὴ, cum aor. 1. ſubjunctivo formæ vel activæ vel mediæ legitime non conſtruuntur.

1077. σπέρμ᾽ ἰδεῖν. gl. γένος γνῶναι.

1082. τῆς γὰρ — Recte gl. ταύτης. Articulus ὁ pronominis vicem ſuſtinet, pro οὗτος, quod quidem in feminino genere vitaſſe poëtas Atticos Marklandus credidiſſe videtur ad Suppl. p. 251. Sed falſum eum fuiſſe hic locus oſtendit, & infra v. 1466. ταῖν μοι μέλεσθαι, id eſt τούτων.

1083. διώρισαν. gl. ἔταξαν.

1088. ἀπείρων. Sic Aldus & codd. quos vidi omnes. In pleriſque gloſſa ἄπειρος. Mirum eſſet profecto ni futiles quædam chartæ reperirentur, in quibus gloſſa genuinæ voci ſubſtituta fuiſſet. Vide lexicon in Ἀπείρονας. Diverſæ formæ ſunt ἄπειρος & ἀπείρων, ut ὄμαιμος ὁμαίμων, aliaque multa.

1096. ἰὼ ἰὼ σοι Φοῖβε. Pronomen venuſte hic repetitum in nullo comparet libro, etſi neceſſarium eſt ad integritatem verſus. Nihil verius ob-

ſervatione deſideratiſſimi Valckenarii in egregio ad Phœniſſas commentario p. 374. *Verſus in choricis cantilenis corruperunt ſæpenumero librarii, dum voces omittunt, quæ fuerant eædem repetendæ. Hoc mendarum genus late patet.* Hujus librariorum ſocordiæ exempla bene multa enotavimus ad Comicum. Vide ſupplementum notarum in Nubes 1443. & Indicem in *Repetendæ voces a librariis ſæpe omiſſæ.*

1099. ἄρα prima brevi ſcribendum: verſus eſt trochaicus.

1100. Voculam που ex probabili conjectura ab Heathio additam, non adgnoſcunt codices. ὁρισσοῦσά τε ſcriptum in E. T.

1102. θυγάτηρ non ſemper relative *filiam* ſignificat; ſed quandoque, ut hic, abſolute *puellam*. Sic ἄλοχοι ſupra 183. abſolute *mulieres*. Utrumque obſervavit Muſgravius ad Euripid. Helen. 1321. Androm. 1039. — τῷ γὰρ, id eſt τούτῳ, τῷ Ἀπόλλωνι, cujus proxime præceſſit mentio, quique paſſim Νόμιος appellatur. Perperam in gloſſis τῷ Ηχοῖ.

1109. αἵδε. Male Aldus et veteres codd. αἷς.

1111. πρίσθυ. Aldus, πρίσθεις, ut B. in textu, ſuperſcripta var. lect. γρ. πρίσθυ. In C. D. πρίσθυν cum gl. τὸν γηραιόν. Alii πρίσθυν & πρίσθεις habent, altero alteri ſuperſcripto. Harum lectionum unice vera eſt πρίσθυ, quod maxime ex eo perſpicuum eſt, quod mox ſequitur, σύ μου πρεσβύχοις. Chorum quum adloquuntur tragicæ perſonæ, numero ſingulari haud minus ſæpe utuntur quam plurali, ut ſupra 658. 687. infra 1321. paſſimque in quibuſcumque dramatibus. Hoc librarius quum minus perſpexiſſet, πρίσθεις intulit. πρίσθυν abſolute ſine articulo, fere ſolœcum eſt.

1112. ἐν μακρῷ γήρᾳ ξυνάδει. Male hæc acceperunt veteres magiſtri, qui ſupplebant, ἐν μακρῷ γήρᾳ ὢν συμφωνεῖ τῷ λόγῳ. Præpoſitio ἐν hic, ut ſæpe alias, abundat. Supra 821. Antig. 962. 1003. Phil. 1160. Ordo eſt: τῷ μακρῷ γήρᾳ ξυνάδει, καὶ ξυμμετρός ἐστιν ἀνδρὶ τῷδε, nempe τῷ Κορινθίῳ ἀλγίλῳ. Scribi etiam potuiſſet, nec forte deterius, τῷδε τἀνδρὶ, ſublata diſtinctione poſt ξυνάδει.

1117. ἔγνωκα γάρ. Gloſſa in B. δή. Nempe γὰρ pro δὴ hic poni docet. At in D. καὶ ante ἔγνωκα ſuppletum, ne otioſum γὰρ videatur. Nihil tale comminiſci neceſſe eſt. αἰτιολογικὸν γὰρ præponitur ob inverſionem membrorum in phraſi: σάφ' ἴσθι αὐτὸν ἐκεῖνον ὁρῶν. ἔγνωκα γὰρ αὐτόν.

1123. ἦν δοῦλος. Sic noſtri codd. Vide Lexicon in ἦ pro ἦν. — οἰκέτης τραφείς, quem Attici una voce οἰκότριβα appellabant, quique ſupra v. 756. οἰκεύς dicitur. Vocem οἰκοτροφεύς, quam quis forte putaverit a poëta hic adhibitam fuiſſe, ut Atticis inuſitatam damnant Thomas M. & Mœris.

1130. ἢ ξυναλλάξας τι πω. Sic liquido in D. Gl. ἢ συντυχὼν κατά τι. In membr. ἦ ξυνήλλαξας. Continuatio eſt præcedentis interrogationis: ἆρ' οἶσθα τοῦτον τὸν ἄνδρα τῆδέ που μεθὼν, ἢ ξυναλλάξας τι πω; Perperam in impreſſis ἦ.

1133. ἀγνῶτά νιν. gl. ἀντὶ τοῦ ἐπιλαθόμενον αὐτόν.

1136. ἐπλησίαζεν. Sic legendum eſſe meridiana luce clarius eſt: οἶδα γ' ὀπηνίκα κατὰ τὸν Κιθαιρῶνα ἐπλησίαζεν ἐμοί — Codd. omnes & Aldus ἐπλησίαζον cum gl. συναντιλιφθέμην. Verſus præcedens totus eſt διὰ μέσου, ſeu in parentheſi: ſupplendum vel σὺν, vel ἐπισταθῶν: nominativi ſunt abſoluti ὁ μὲν, ἐγὼ δ' —

1144. τοῦτο τὸ ἔπος, *hanc rem.* Hoc ſenſu ἔπος apud Homerum frequens.

1158. τοὔνδικον, *juſtum*, id eſt *verum*. Heſych. ἔνδικον, ἀληθές.

1160. ἐς τριόδους ἰλᾷ, eodem ſenſu quo apud Comicum Acharn. 386. πορίζεις τριόδας. Neutiquam placet docti viri apud Heathium interpretatio, *recta ad fuſtuarium tendit.* Alius Britannus pro τριόδας legere malit σίραδας, quam conjecturam ſibi ſervare poterat.

1170. κἄγωγ' ἀκούειν. Perperam codd. & Aldus ἀκούων, manifeſta menda. Duobus in locis Valckenario indicatis ad Phœniſſas p. 140. hos verſus citat Plutarchus, recte legens utrobique ἀκούειν, ut etiam legiſſe conſtat auctorem veteris gloſſæ: καὶ ἐγὼ ἐπ' αὐτῷ εἰμὶ τῷ δεινῷ ἀκούειν.

1174. ὡς πρὸς τί χρείας. gl. ὡς ἐπὶ ποίᾳ χρείᾳ.

1175. θεοφάτων κακῶν ὄνῳ. Sic concinne in D. Tres codd. & Aldus θεοφάτων γ' ὄνῳ κακῶν. Idem in T. vocum ordo, omiſſa particula γε.

1178. ὡς ἄλλην χθόνα. Sic Aldus & codices omnes veteres. ὡς hic non valet εἰς, quandoquidem ab Atticis ea poteſtate non adhibetur, niſi rei animatæ junctum. Sed eſt pro κατὰ, & ſubauditur εἰς ellipſi perquam frequenti: quemadmodum recte hæc in gloſſis explicantur: κατὰ δοκῶν ἐκεῖνον ἀποίσειν τὸν παῖδα εἰς ἄλλην χθόνα, ἔνθεν αὐτὸς ἦν. Temere Triclinius veterem ſcripturam mutavit.

1186. Choricum hunc canticum in duas ſtrophas & totidem antiſtrophas, undenùm ſingulas verſuum, dividit Heathius: quod ſi abſque ulla interpolatione fieri poſſet, libens admitterem. Sed eo minus a codicum fide diſcedere volui, quo minus intelligo, quid noſtra interſit monoſtrophicane an antiſtrophica hæc ſint.

1194. λιμὴν ὁ αὐτός. Perperam vulgo αὐτός. Gloſſa ſupplet ὁ, ut ſit ὁ αὐτός. Vid. not. ad v. 557. ἤρκεσεν codd. omnes habent. Typothetæ errore in Aldina ἤρκεσε.

1209. In D. *παιδὶ, πατρὶ, καὶ θαλαμηπόλῳ πιστῖν.*

1212. *ἰδυνάθησαν.* Sic B. cum gl. *ἰδυνήθησαν.* Vulgo *ἰδυνάσθησαν.*

1214. *δικάζει.* gl. *καὶ ἀδικάζει.* Reddi poterat *ulciſcitur, pœnas repetit.* Vide quæ notavimus ad Eurip. Med. 157.

1219. *ἰαχαίων ἐκ σῖωμάτων.* Sic optime C. Nomen eſt adjectivum *ἰαχαῖος* ab *ἰαχὴ* derivatum. In D. *ἀχαίων.* In reliquis *ἰαχέων* cum gl. *φωνῶν.*

1222. *κατικοίμισα.* Sic liquido B. D. E. T. Auguſt. qua de ſcriptura ne dubitari poſſit, ſuperſcripta in duobus gl. *ἀντὶ τοῦ κοίμισα διὰ τοῦ ι.* In impreſſis *κατικοίμησα.*

1234. *ὁ μὲν τάχιῖος.* Operoſum eſſet abſque ullo fructu, ſi conjecturas omnes, quibus male feriati homines Sophoclis ſcripta emendare ſibi viſi ſunt, recenſere vellem. Quod permultas ne verbulo quidem attingam, nemo opinetur eas mihi incognitas eſſe. Sed futiles nugæ ſani ingenii lectoribus nihil niſi tædium adferrent. Quis umquam in animum inducet in hoc verſu ſcriptum olim fuiſſe *ὁ μίνᾳ ἄχθιῖος*, vel *ἴχθιῖος*, quia nupero editori Britanno *τάχιῖες* frigidum videtur? aliis bene multis videtur inprimis opportunum. At quod non videtur ſolum, ſed & pro certiſſimo haberi debet, iſtud eſt: *Atticorum poëtarum, quotquot fuerunt, nulli vocalem correptam fuiſſe ante literas κτ, vel, quod perinde eſt, χθ in eadem voce.* Fruſtra obmovetur Sam. Clarkius, qui de proſodia Homerica ſatis perite egit: ſed quæcumque ille Homero licuiſſe oſtendit, nihil ea ad ſcenæ Atticæ uſum faciunt, cujus ex reliquiis vel unicum exemplum rem conficere poterat; ſed nec exſtat, nec exſtitit umquam. — *εἰπεῖν τε καὶ μαθεῖν.* gl. *εἰς τὸ εἰπεῖν ἐμὲ δηλονότι, καὶ εἰς τὸ μαθεῖν ὑμᾶς.*

1242. *ἴκτ' εὐθύ.* Sic recte C. In D. *ἵκτ'* cum gl. *ὥρμα — εὐθύ, κατ' ὀρθόν.* Sed in textu male *εὐθύς.* In impreſſis *ἵκετ' εὐθύ.* Verbi *ἵημι* prima producitur in temporibus quæ augmentum recipiunt. Sic in Antig. 432. *ἵέμεθα* prima longa. Vide quæ notavimus ad Comici Concion. 346. Perperam ſpiritu aſperò notatur in D. Eadem menda in Eurip. Suppl. 700. ubi ſcriptum oportuit:

ἀλλ' ἵκτ' εὐθὺς, λαίμῃ' ἀναρπάσας ὅπλα.

1244. Gloſſa: *ὅπως δὲ εἰσῆλθεν ἔσω, ἐπιῤῥήξασα, ἤγουν κλείσασα, τὰς πύλας.* Vide Euſtathium ad Homeri locum quem citat Scholiaſtes p. 1358.

1246. *σπερμάτων.* gl. *παίδων. τουτέστι τοῦ Οἰδίπους.*

1249. *ἐγοᾶτο.* Minus bene vulgo *γοᾶτο* abſque augmento, quod Attici omittere non ſolent, niſi metri neceſſitate coacti. In B. ſcriptum *'γοᾶτο.* Sed hic eliſio non habet locum, quum præcedens verſus in conſonantem deſinat.

1250. ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρα. Sic D. T. Gl. ἐκ τοῦ Λαΐου τὸν Οἰδίκοδα. Ceteri codd. & Aldus ἄνδρας, quod minus placet.

1256. γυναῖκά τε. gl. δηλονότι ἐξαιτῶν αὐτὸ κοινοῦ. Poſſis etiam extrinſecus arceſſere verbum ex analogia: ἐξαιτῶν ἡμᾶς πορεῖν οἱ ἔσχος, καὶ δικαύειν ὅπου κίχοι —

1260. ὑφηγητοῦ. Sic una voce codd. omnes, recte. Gl. ὁδηγοῦ. Perperam in impreſſis, ὑφ' ἡγητοῦ. Subauditur cognatum verbum, ὡς ὑφηγητοῦ τινὸς ὑφηγουμένου αὐτῷ. Sic ſupra 966. abſolute ὧν ὑφηγηλῶν. Et Œd. Col. 1588. ὑφηγητῆρος εὐδενὸς φίλων. ſcilicet παρέντος, vel ὑφηγουμένου.

1262. κλῇθρα. Aldus κλεῖθρα, ut hic etiam codd. Sed multis aliis in locis Atticam ſervant ſcripturam, quam in v. 1287. repræſentant Romana ſcholia.

1264. ἰώρας. In tribus codd. αἰώρας, proba quidem forma, ſed quam metrum hic non admittit. Euſtath. ad Iliad. Γ. p. 589. περίθεσθαι δέ, κυρίως μὲν τὸ ἐν ἀέρι κρέμασθαι, ἐξ οὗ καὶ ἡ αἰώρα — ὅτι δὲ ἡ ῥηθεῖσα αἰώρα καὶ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ ἔχει τὴν ἄρχουσαν, ὡς δηλοῖ οὐ μόνον τὸ, Πλεκταῖς ἰώραις ἐμπεπλεγμένην, ἀλλὰ καὶ τὸ μετέωρος, ἕτεροι ἐπαγωνιζέσθωσαν.

1266. Aldus edidit: ἐπεὶ δὲ γῇ ἔκειθ' ὁ τλήμων, δεινὰ δ' ἦν ταὐθένδ' ὁρᾶν. quæ lectio depravatiſſima eſt. In B. ἐπὶ δὲ γῇ ἔκειθ' ὁ τλήμων, ſuperſcripta gloſſa ἡ ἀθλία, quod ineptum eſt. Aliquanto melius in D. ἐπὶ δὲ γῇ ἐκεῖτο τλάμων. eadem ſuperſcripta gloſſa ἡ ἀθλία. Quod ſequitur membrum nulla particula connecti debet, ſaltem particula δὲ neutiquam; quæ adverſativa eſt, nec hic locum habere poteſt. In ſolo T. pro varia lectione reperi δεινά γ' ἦν, quæ Triclinii emendatio eſſe videtur. Inutilis *ſoli*, γῆς mentio. Per ſe ſatis intelligitur, cadaver quod modo penſile conſpectum fuit, ſimulac ſolutus vel abſciſſus fuit laqueus, decidiſſe, & humi jacuiſſe: verum ex linguæ indole vix abeſſe poteſt articulus ἡ. Ex γ' ἡ imperitus librarius eo facilius fecit γῆ, quod olim ι non ſubſcribebatur, quod nec in ullo veterum codd. comparet, quos ad manum habeo. Eadem ſocordia concinnum verborum ordinem inverterunt, & ex ἔκειτο plerique fecerunt ἔκειθ' ὁ. Quantum fieri pgtuit caverunt tragici Poëtæ in ſenariis a concurſu ejuſdem vel ſimilis ſoni vocalium in fine verſus & ſequentis initio. Non ſcripſiſſet Sophocles ἐπὶ δὲ γῇ ἔκειτο τλήμων, quum ſcribere poſſet ἐπὶ δὲ γῇ τλήμων ἔκειτο. Sed ex omni parte veram ſcripturam reſtituimus: ἐπὶ δέ γ' ἡ τλήμων ἔκειτο, δεινὰ ταὐθένδ' ἦν ὁρᾶν.

1271. οὐκ ὄψοιντο. Sic liquido vetuſtiſſimi & optimi e noſtris codd. A. D. ut & T. ex Triclinii recenſione, tametſi Turnebus edidit ὄψοιτο,

nulla alterius lectionis facta mentione. Sane nemini non liquet plurale poëtæ præferri debuisse; quum proxime sequantur duo verba pluralia ὄψοιντο, γνώσοιντο. Alias si primum solum esset, tam bonum esset ὄψεται, quam ὄψοιντο, siquidem a neutro plurali pendet ἄρθρα. Est autem οὐκ ὄψοιντό νιν οἵτε ἔπαισχεν, pro οὐκ ὄψοιντο οἵα αὐτὸς ἔπασχεν. Vide quæ notavimus ad Comici Concion. 1125. Græcis acceptum habent hoc schema Comici Latini, apud quos frequentissimum est. Sic Plautus Rud. II. 3. 59. *eam veretur, ne perierit.*

1274. ὀψοίαθ'. Quærit hic aliquis, qui Œdipi oculi, modo nihil visuri dicti, nunc dicantur visuri οὓς οὐκ ἔδει: quæ quum contraria sibi ac proinde absurda videantur, pro ὀψοίαθ' is reponit ὀσσοίαθ', quod quidem ego longe ineptissimum esse aio. Ut *cogitaret*, ut *imagines sibi fingeret* Œdipus, minime necessarium erat, ut sibi foderet oculos. Nam Telemachus ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶ, cæcus non erat: acute vero, si quis alius, cernebat Jupiter ille, qui θνητοῖς ἀνθρώποισι κάκ' ὄσσετο θυμῷ. Nisi quis invita Minerva criticam exerceat, antequam locum aliquem veteris poëtæ emendare aggrediatur, verborum non singulorum solum vim ac potestatem, sed usum tropicum, idiotismos linguæ, & sensum universum perspexisse debet. Ut supra v. 419. βλέπετα σκότον, *cernentem caliginem* tantumdet valet ac *cernentem nihil*: ita hic ὄπτεσθαι ἐν σκότῳ, *videre in tenebris*, nihil aliud est, quam *non videre*. Dicit ergo Œdipus, oculos suos in posterum *visuros in tenebris* οὓς οὐκ ἔδει, *quos non oporteat*: quid vero? *eos* nempe, *quos non oporteat in tenebris videre*: id est, *eorum adspectu privatum iri, quos videre maxime sit jucundum*: scilicet liberos suos.

1275. ἰφυμνῶν. ἤγουν ὑστάτων. Eustath. ad Iliad. Z. p. 634.

1279. Aldus edidit: ὄμβρος χαλάζης αἵματος ἐτέγγετο, sensu nullo aut pravo, & metro vacillante. In T. αἵματές τ' ἐτέγγετο. Istud τε fulciendo versui insertum, superscriptum est in E. a secunda manu. Ceteri codd. in Aldina lectione consentiunt. Aut verbi compositi præpositio excidit, & scribendum ἀπετέγγετο, quod prætuli: aut loco copulæ, quæ hic locum non habet, inseri debuit γε, ut v. 294.

ἀλλ' εἴ τι μὴν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος.

ita hic legi poterat

ὄμβρος χαλάζης αἵματός γ' ἐτέγγετο.

Sed prius longe præfero. Est autem χαλάζης dativus pluralis, cujus ambiguitatem sustulit librarius membran. nostrarum, ι perspicue subscripto. Nihil hic intellexit auctor veteris glossæ, qui ὁμοῦ interpretatus est συνεχῶς. Immo valet σύν. Ordo est: ἀλλὰ μέλας ὄμβρος ὁμοῦ χαλάζης

αἵματος ἀπεστίλγετο. Diverſa ſunt μίλακες ὄμβρες, humor ex oculis manans, & χαλάζαι αἵματος, grandines ſanguinis, id eſt crebræ ſanguinis guttæ: opponuntur hæ ταῖς μυδώσαις ϕόνου σταγόσι, quæ minus quid ſignificant: *Nec lentam tabi ſaniem emittebant, ſed largifluo lacrimarum imbri miſtæ ſanguinis grandines decidebant.* Venuſtum eſt hoc ſchema quo res augetur, minoris negatione. Sic in Aj. 628.

οὐδ' εἰκῆρας γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς
ἥστι δύσμορος· ἀλλ' ὀ-
ξυτόνους μὲν ᾠδὰς
θρηνήσει —

1281. συμμιγῆ κακά. Sic libri omnes, non ſine vitii ſuſpicione. Vix dubito quin ſcripſerit Tragicus συμμιγῆ πίλαι.

1295. εἰσόψει. gl. θεάσῃ.

1296. εἶδον καὶ σὺ γοῦντ' ἐπωικτίσαι. gl. καὶ τὸν μισοῦντα ἐλεῆσαι. Eadem ſententia in Aj. 924.

ὡς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.

& in Tyrone Frag. XV.

κεἴνην ἀνοικτίρμων τις εἰκτίρειεν ἄν.

1299. ὅσ' ἐγὼ προσέκυρσ' ἤδη. Verbum προσκύρω fere ſolet cum tertio caſu conſtrui. Hic autem quartus adjungitur. Sic ſæpe compoſita verba caſum adſciſcunt quem regit vel ſimplex verbum, vel præpoſitio. Reſolvenda phraſis ad hunc modum: πρὸς ὅσα ἐγὼ ἤδη ἔκυρσα. Heſych. προσκύρει, προστίγίζει.

1301. μακίστων. Dorica μάσσων μάκιστος adhibent Tragici pro μείζων μέγιστος. Sic noſter Phil. 849. Eurip. Hippol. 826. τὰ μάκιστ' ἐμῶν κακῶν. Æſchyl. Prom. 634.

μή μου προκήδου μᾶσσον, ἢ ὡς ἐμοὶ γλυκύ.

Perſis 438.

λέξον τίν' αὖ ϕὴς τήνδε συμϕορὰν στρατῷ
ἐλθεῖν, κακῶν βίαιον ἢ τὰ μάσσονα.

Ibidem 705.

πολλαὶ μὲν γὰρ ἐκ θαλάσσης, πολλαὶ δ' ἐκ χέρσου κακαὶ
γίγνεσθαι θνητοῖς, ἢ μάσσων βίοτος ἦν ταθῇ πρόσω.

Ex his exemplis liquet veterem ſcripturam male immutatam fuiſſe a Triclinio, qui μακίστων dedit, hoſque verſus fœde interpolavit. Perperam in C. κακίστων, eadem menda, quam ſuſtulimus in Euripidis loco modo citato.

1303. δύστανε. Perperam Aldus δύστανες. In ſeq. v. δύναμαί σ' ἐθέλων diſtincte exhibet B. In reliquis ut apud Aldum σε θέλων.

1310. πίτλαι. Aldus διαπίταλαι, ſicque pars codd. Alii διαπέπλαται. Unus E. διέπλαται. Unice verum eſſe quod dedimus metri ratio arguit. Atticum autem πίτνται prætulimus vulgari formæ πίπτονται. gl. διέρχεται.

1320. φορῶν. Sic A. B. recte. Alii cum Aldo φέρειν. Vide Valckenarium ad Hippol. 316.

1324. φεῦ in Aldina contra metri rationem geminatum eſt.

1330. Aldus edidit, ut in plurimis codd. ſcriptum eſt,

ὁ κακὰ τελῶν,
ἐμὰ τάδ' ἐμὰ πάθια.

At in membr. & in C.

ὁ κακὰ κακὰ τελῶν
ἐμὰ τάδ' ἐμὰ πάθια.

Vox κακὰ repeti debuit: eam alii librarii omiſerunt, alii præpoſtere poſuerunt.

1343. τὸν ὄλεθρον μέγαν. Codd. omnes, ne T. quidem excepto, dant, ut Aldus, ὀλέθριον. Quidam pro μέγαν habent μέγα. Turnebus recte ὄλεθρον.

1348. ἀνακτωνάκι ποτ' ἄν. Sic plurimi codd. Aldus & membr. ποτὶ fine ἄν.

1351. ἔλυσέ μ', ἀπό τι Φόνου. Aldus & codd. pars, omiſſo pronomine, quod hic ſupprimi non debet, ἔλυσεν ἀπό — In B. ἔλυσ' ἔμ' ἀπό — C. eam ſcripturam exhibet, quam repræſentavi. Verum ſunt omnes itidem depravatæ. Ut metri conſtet ratio, & hic verſus antithetico ſuo 1331. congruat, ſcribendum μ' ἔλυσ', ἀπό τε Φόνου. Sic quadrant duo verſiculi, qui pæonici ſunt:

κακὰ τάδ' ἐμὰ | πάθια
μ' ἔλυσ' ἀπό | τε Φόνου.

1375. ἐφίμερος. Non Aldus ſolum & codd. omnes habent, ſed Turnebi etiam editio. In H. Stephani officina operarum incuria excuſum fuit ἐφήμερος, quæ menda in pleraſque ſubſequentium editionum manavit.

1380. τραφείς. Perperam Johnſonus vertit *enutritus*: neque hoc verbo innuitur amor, quo Thebani Œdipum fovebant, quod anonymo Britanno in mentem venit. τραφείς valet διατρίψας, ut recte exponitur in gloſſis. Sic τροφὴ, διαγωγὴ, διατριβὴ in Œd. Col. 362.

1385. τούτους ὁρᾶν, nempe τοὺς Θηβαίους. In Q. T. τούτοις, ut Turnebus edidit.

1387. οὐκ ἂν ἐσχόμην. Perperam Aldus una voce ἀνεσχόμην, ut in veteribus pleriſque codd. ſcriptum eſt. Alii ἠνεσχόμην. — τὸ μὴ 'πικλεῖ-

σαι. Haud minus bene ſcribi poterat ſine eliſione, ut eſt in D. τὸ μὴ ἀπωκλεῖσαι. In unam ſyllabam coaleſcunt η α. Sed utro modo ſcribatur, perinde eſt. In nullo codice reperi τὸ μὴ οὐ 'πωκλεῖσαι, ut legendum eſſe ſibi perſuaſit nuperus editor Pentalogiæ Jo. Burtoni, tamquam ſi in hac loquendi formula voces τὸ μὴ non negarent, niſi adſcita altera negatione οὐ. At tamen apud Comicum in Nubibus 1084. legitur:

ἔξει τινὰ γνώμην λέγειν, τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι;

ubi ſi οὐ inferciatur, doceri vellem qui in pedes ſuos dividenda ſit clauſula τὸ μὴ οὐ εὐρύπρωκτος εἶναι. Permulti ſunt verſus, ubi ſalvo metro & euphonia, οὐ inſeri poſſet in hac formula, quod tamen contra librorum fidem facere nolim. Antig. 27. 236. Æſchyl. Prom. 235. ἐξεφυσάμην βροτοὺς

τοῦ μὴ διαῤῥαισθέντας εἰς Ἅιδου μολεῖν.

Euripides Alceſt. 705.

σὺ γοῦν ἀναιδῶς διεμάχου τὸ μὴ θανεῖν.

1392. ὡς ἔδειξα μή ποτε. Ut tertio ante hunc verſu ἵν' ἦν valet *ut eſſem*, ita hic ὡς ἔδειξα μή ποτε, *ne unquam oſtenderem*. ὡς enim hic valet ἵνα, ut recte expoſitum in gloſſa. Imperite Heathius particulam ἂν inſerit. Vide quæ notavimus ad Æſchyli Prom. 155. & Eurip. Phœniſſas 214. Comicus in Conc. 151.

ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἡθάδων

λέγειν τὰ βέλτιστ', ἵν' ἐκαθήμην ἥσυχος.

Idem in Pace 135.

οὐκοῦν ἐχρῆν σε Πηγάσου ζεῦξαι πλεκὸν,

ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος.

1394. πάτριχ. gl. πατρῴα. De harum vocum differentia & uſu promiſcuo vide Luciani Interpretes ad Solœciſtam p. 561.

1396. κάλλος κακῶν. gl. ἔξοχον τῶν κακῶν, ἦγουν περιφανὲς κακόν. Euſtathius ad Iliad. P. pag. 1097. Παροιμιῶδες τὸ, κακῶν δέ κε φέρτερον εἴη, ἀντὶ τοῦ ὡς ἐν κακοῖς κάλλιον. ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς παραξίσας ποιεῖ τὸν Οἰδίποδα λέγοντα περὶ αὐτοῦ, ὅτι κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξετράφη, ἀντὶ τοῦ ἐν κακοῖς μέγα καὶ περιφανές. εἴη δ' ἂν ὅμοιόν τι καὶ τὸ, καλόν γ' ἔντιδος σπαργάνων ἀνειλόμην. Verèor ut hæc bene acceperit Euſtathius. Equidem κακῶν malim cum ὕπουλον jungere, ut ſit οἷον ἆρ' ἐμὶ κάλλος ἐξεθρέψατε ὕπουλον κακῶν, id eſt ὑπὸ τὸ προφαινόμενον κακὰ πολλὰ κρύβδην.

1402. ὑμίν. gl. παρ' ὑμῖν.

1403. ὦ γάμοι, γάμοι. Hunc locum citat Longinus de Sublimitate XXIII. iſto exemplo obſervationem illuſtrans, ὅτι ἴσθ' ὅπου προσπίπτει τὰ πληθυντικὰ μεγαλοφημονέστερα, καὶ αὐτῷ δεξιοπομπεῖται τῷ ὄγκῳ τοῦ

ἀριθμοῦ. — Deinde prolatis ſex verſibus addit: *πάντα γὰρ ταῦτα, τὰ μὲν ἓν ὀνομά ἐσῖιν, Οἰδίπους, ἐπὶ δὲ θατέρων Ιοκάσῖη. ἀλλ' ὅμως χυθεὶς εἰς τὰ πληθυντικὰ ὁ ἀριθμὸς συνεπλήθυσε καὶ τὰς ἀτυχίας.* Confer not. ad v. 366.

1405. *ἀνεῖτε.* Secunda pluralis aor. 2. ε in ει mutato, pro ἄντε. Sic in tertia plurali occurrunt *ἀνεῖσαν, καθεῖσαν, μεθεῖσαν, παρεῖσαν.* In Eurip. Ione 1189. legendum *ὡς δ' ἀνεῖσαν ἡδονήν*: ut in Bacchis 684. *καθεῖσαν κόμας.* Priore in loco perperam edidit Muſgravius *ἀνῆσαν.*

1414. *μὴ δείσητε.* Vide P. Victorii Var. Lect. V. 4.

1415. *πλήν γ' ἐμοῦ.* Sic recte D. In reliquis libris media particula omiſſa, quam inſerere amant Attici poëtæ ante ε poſt ſyllabam longam in ν deſinentem. *πλήν γε* frequentiſſimum eſt.

1422. Codd. alii *οὔθ' ὡς γελασθῆς — οὔθ' ὡς ὀνειδιῶν.* Alii *οὔθ' — οὔθ'* — Membr. Aldo conſentiunt, quem ſequimur.

1434. *πρὸς σοῦ, οὐδ' ἐμοῦ. e re tua, non mea. Dicam quæ tua magis quam mea interſit fieri.* Sic Trach. 479. *δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν.* Comicus Veſp. 647. *μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι.* Lucianus T. I. pag. 255. *τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις.*

1438. *ἴδρασ' ἄν, εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἄν.* Sic diſtinctum eſt in libris omnibus recte. Euripides Med 940.

οὐκ οἶδ' ἄν, εἰ πείσαιμι· πειρᾶσθαι δὲ χρή.

Et Alceſt. 48.

λαβεῖν ἴθ'· οὐ γὰρ οἶδ' ἄν, εἰ πείσαιμί τε.

In his ἄν pertinet ad *οἶδα*, non ad εἰ.

1453. *ζῶντι.* Sic bene Toupius Cur. nov. in Suid. p. 103. Libri omnes mendoſe *ζῶντε.*

1454. *οἵ μ' ἀπωλλύτην, qui me perdere voluerunt.* Verba ſæpe non tam actionem ſignificant, quam conſilium ſeu voluntatem agendi. In El. 320. *πράσσων* Scholiaſtes exponit *ἐπιχειρῶν πράττειν.* In Œd. Col, 993. *κτεῖναι, occidere velit.* In Comici Pace 212. *ἐκείνων πολλάκις σπονδὰς ποιούντων*, id eſt *ποιεῖν ἐπιθυμούντων.*

1459. *ἀρσένων.* Sic recte in B. D. E. T. Perperam in reliquis, ut in Aldina, *ἀῤῥένων.*

1466. *ταῖν μοι μέλεσθαι.* Sic bene ſcriptum in D. Gloſſa *τούτων.* Aldus & reliqui codd. mendoſe *αἷν.* Vide ſupra ad 1082.

1474. *ἐκγόνων ἐμοῖν.* Sic bene ſcriptum in B. Vulgo *ἐξγόνων.* gl. *τῶν ἐμῶν παίδων.* Vide quæ notavimus ad Comici Equites 786. & Valckenar. ad Phœn. p. 390.

1477. *τίφθ', ἥ σ' εἶχεν πάλαι.* Sic ſcriptum in B. E. T. Auguſt. In

A. D. ἦν εἶχις πάλαι, ut Aldus edidit. In C. neſcio quid fuerit: in fine mutilus eſt & deſinit in v. 1458. Turnebus edidit, ἧς εἶχις πάλαι. Aldi lectio nihil aliud eſt quam noſtræ interpretatio.

1493. τίς οὗτος ἔσται; τίς παραῤῥίψει, τέκνα. In E. τίς οὗτος ἔσται γ', ὃς παραῤῥίψει, τέκνα. Peſſime vertit Johnſonus, *Quis ille erit, qui ita abjiciet liberos? τέκνα* vocativus eſt, & παραῤῥίψει neutraliter adhibitum, ut fere ſolet ἀναῤῥίπτειν, ſubaudito κίνδυνον.

1494. ἃ τοῖς ἐμοῖς ἔστιν, γονεῦσι σῴζων θ' ὁμοῦ δηλήματα. In impreſſis ἃ τοῖς ἐμοῖς γονεῦσιν ἔσται σῴζων θ' ὁμοῦ δηλήματα. Nec diverſa eſt codd. ſcriptura. At ex iſta lectione nullus rectus ſenſus elici poteſt. Quid enim ſibi vult hæc Johnſoni verſio? *quæ meis parentibus tuisque ſimul adhærent nocumenta.* Quorſum hic Œdipus mentionem faciat parentum ſuorum, quum ſuimet ipſius maxime meminiſſe debeat? Recte gloſſa, ἃ γονεῦσιν ὑμῶν καὶ ὑμῖν ὁμοῦ. Deinde cur futurum ἔσται de re quæ jam exſiſtit, & certiſſime cognita eſt? Interpres ex vi ſententiæ *adhærent* non *adhærebunt* vertit. Poëtæ manum reſtituiſſe mihi videor, & ſenſum adſecutus fuiſſe: ἃ τοῖς ἐμοῖς ἔστιν, nempe πράγμασι, vel ἐγγενέσι: γονεῦσι σῴζων θ' ὁμοῦ δηλήματα, pro γονέων καὶ σῴζων. Dativus pro genitivo, quod frequens eſt. Vide quæ notavi ad Eurip. Phœn. 85. Apollonium III. 862. Comici Theſmoph. 1054.

1502. φθαρῆναι male vertit Johnſonus *mori.* φθείρεσθαι ſignificat πλανᾶσθαι, quod ipſe Œdipus ſtatim oſtendit, quum quarto poſt verſu ſubjicit μή σε περιΐδῃς ἀλωμένας. Hoc ſenſu occurrit φθείρεσθαι apud Euripidem in Helenæ verſu quem citavimus ſupra 67. In Electra 234.

οὐχ ἵνα νομίζων φθείρεται πόλιως νέμων.

& paſſim. Vide Abreſchium ad Æſchylum p. 207. & nos ad Comici Concion. 248.

1505. μή σε περιΐδῃς. Certiſſima eſt Daweſii emendatio, quem vide Miſcell. crit. p. 268. περιΐδειν eſt *ſpernere, negligere*, quod flagitat ſententia. Depravate libri omnes παρίδῃς, claudicante verſu, nec ſatis bene ad ſententiam. Nihil frequentius apud quoſvis ſcriptores Græcos verbis περιΐδειν, περιορᾶν, περιόπτεσθαι. Exempla ſatis multa e Comico protulit Daweſius. In Lyſ. 1019. νῦν δ' οὖν σ' οὔ σε περιόψεμαι γυμνὸν ὄνθ' οὕτως. Lyſias edit. Reiskii p. 145. αἰσχρὸν περιΐδειν οὕτως ἀνόμως καὶ βιαίως ὑβριζόμενα τὸν νεκρόν. p. 163. μή με περιΐδητε ἐκ τῆς πατρίδος ἀδίκως ἐκπεσόντα. p. 184. μὴ περιΐδητε ἐπὶ τούτῳ γενόμενον.

1512. νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεταί μοι. De veritate lectionis dubitandum non eſt, quam temere docti ſimul & indocti homines ſolicitarunt conjecturis ne dignis quidem, quibus immorer; peſſime autem reddiderunt inter-

pretes. Tenendum quod in minoribus ſcholiis traditur, εὔχεσθε hic paſſive ſumi. τ ὃν᾽ εὔχεσθέ μοι, ταύτης τῆς εὐχῆς τυγχάνετε ἀπ᾽ ἐμοῦ. Raro ſic εὔχομαι adhibetur, nec forte alterum exemplum proferri poſſit. Sed novator, ſi quis alius, in verbis Sophoclis, apud quem plurima occurrebant, ceteris omnibus poëtis indicta: & hæc ratio eſt cur tam multa ex eo enotarunt veteres Grammatici.

1517. εἶτ᾽ ἐφ᾽ οἷς οὖν εἶμι. Sic ſcribendum. εἶμι hic valet πεπύσομαι. Codd. & impreſſi εἰμί. Gloſſa in B. ſupplet ἐνθυμοῦμαι. In D. ἤγουν ἐφ᾽ οἷς ἔχω τὴν ἐμὴν διάνοιαν. Prava ſcriptura falſæ interpretationi locum dedit. ἐπὶ cum dativo conditionem notat, ἐπὶ τούτοις, *hac lege, hac conditione*: ἐφ᾽ οἷς, *qua lege, qua conditione*. Comicus in Pluto 1068. εὐχοῦν ἐπὶ τούτοις εἰσίω. Vide ibidem 1000. 1141. Lyſiſtr. 251. Ran. 589.

1518. Perperam Aldus ἀπ᾽ οἴκων, ut eſt in membr. a prima manu, ſuperſcripta ſincera lectione: γρ. ἄπτοικον. Pars codicum male πίμψῃς.

1519. θεοῖς γ᾽ ἔχθιστος. Sic membr. Mendoſe Aldus αἴχθιστος. Ceteri codd. γε omittunt.

1522. ταύτας. Sic codd. omnes. Perperam Aldus πάντας. Codd. aliquot ἅλῃς.

1524. Codd. omnes ultimos hos verſus Choro adſcribunt. Falſo Scholiaſtes opinabatur eos ab Œdipo recitatos fuiſſe. λύσατ᾽. Male in B. D. λύσετ᾽.

1525. ἥδε. Male codd. & impreſſi ἥδει. Vide Valckenarium ad Iliadis librum XXII. p. 55.

1528. Frequentiſſima apud Tragicos ſententia. Euripides Androm. 100.

χρὴ δ᾽ οὔποτ᾽ εἰπεῖν οὐδέν᾽ ὄλβιον βροτῶν,
πρὶν ἂν θανόντος τὴν τελευταίαν ἴδῃς,
ὅπως περάσας ἡμέραν ἥξει κάτω.

Troàſin 513.

τῶν δ᾽ εὐδαιμόνων
μηδένα νομίζετ᾽ εὐτυχεῖν, πρὶν ἂν θανῇ.

Vide Tyndarei fragmentum p. 31. Ovidius Metam. III. 135.

Ultima ſemper
exſpectanda dies homini: dicique beatus
ante obitum nemo ſupremaque funera debet.

Auſonius in ludo VII. Sapientum:

Spectandum dico terminum vitæ prius,
tum judicandum, ſi manet felicitas.

FINIS NOTARUM IN OEDIPUM REGEM.

NOTÆ IN OEDIPUM COLONEUM.

De loco cui nomen Κολωνὸς, videndus Meurſius in Pagis Atticis, & Reliquorum Atticorum cap. VI. maxime vero Cicero in ſuaviſſimo exordio libri V. de Finibus, ubi *molliſſimum carmen* appellat verſus iſtos Oedipi requirentis quemnam in locum perveniſſet.

V. 7. χῷ μακρὸς ξυνὼν χρόνος. Euphoniæ ergo vocum ordinem inverti. Legitur vulgo χῷ χρόνος ξυνὼν μακρός. Perperam in T. pro ξυνὼν, παρὼν.

11. ὡς πυθώμεθα. Codd. & Aldus ſolœce, πυθοίμεθα.

13. χ' ἅ^ν ἀκούσωμεν. Membr. & Aldus copulam male omittunt.

19. κάμπτειν κῶλα, γόνυ. *Sedere*, *quieſcere*. Vide Aeſchylum Prom. 32. 396. Apollonium Rhod. I. 1174.

23. ἔστου καθίσλαμεν. Sic Vaticanus cod. teſte Orvillio ad Charitonem p. 119. quod præferendum videtur codd. noſtrorum & Aldi lectioni ἔστοι, licet hoc non prorſus ſit damnandum. Latet enim in verbo καθίσλαμεν motus ſignificatio. Sic in Eurip. Bacchis 180.

ποῖ δεῖ χορεύειν, ποῖ' καθισλάναι πόδα;

25. Hunc verſum membr. cum Aldo Antigonæ continuant: alii perperam Oedipo eum tribuunt. Libri omnes τοῦτον ἡμῖν mendoſe. Eſſet enim hoc pronomen ad χῶρον referendum, quod falſam efficeret ſententiam. Quum enim locum neſciat qui ſit, dicere non poteſt ſe de eo a quovis viatore certiorem factam fuiſſe. Proinde legendum cum Heathio τοῦτό γ', ſcilicet *Athenas haud longe abeſſe*.

27. ὅπου γ' ἐστὶν ἐξικνούμεθ'. Membr. & Aldus ὅπου ἔσθ' γ' — Alii codd. particulam γε prorſus omittunt. Neſcio quid ſomniabat auctor notæ ad hunc verſum in nova editione Pentologiæ Jo. Burton. In Aldina liquido excuſum ἐξικνούμεθ'. Proinde mirum non eſt a nullo editorum obſervatam fuiſſe lectionem quæ ibi non comparet. Si vero ἐνικνούμεθ' in Aldina legeretur, operarum errori tribuendum id eſſet, nedum recipi deberet, contra metri legem, quæ pyrrichium pro jambo non admittit. Lectorum patientia abutuntur, qui talibus ineptiis molem librorum augent.

28. Aldus ut A. B. ἀλλ' ἔσθ' μὲν εἰκητός. In T. μέν γ' — ſed ſcribendum erat, ut edidimus, ἔσθ' μὲν —

32. ὡς ὥνηρ ὅδε. In codd. ἀνὴρ, ſine articulo, ſollemni librariorum errore.

33. ἀκούων. Sic Aldus & veteres codd. Imperfectus eſt ſermo ab hoſpite abruptus. Triclinius perperam ἀκούω.

36. πρὶν νῦν τἀ — Sic membr. & Aldus. In B. πρὶν ἢ τἀ —

39. ἴμφοῖσι. gl. ἄγουσι αἱ Φοβεραί.

40. Σκότου. In B. Σκότους.

41. Perperam vulgo poſt τίνων interrogationis ſignum poſitum, quod in fine verſus poni debebat.

42. Vulgo legitur ſolœce, ὅ γ' ἐνθάδ' ὢν εἴποι λεώς τιν. Optativus εἴποι abſque particula ἂν hic ſtare non poteſt: eſt autem participium ὤν prorſus otioſum. Manifeſtus eſt librarii error. — νὶν pro αὐτὰς a Scholiaſta damnatur temere & imperite. Accuſativus eſt utriuſque numeri & trium generum. Vide Valckenarium ad Hippol. 1253.

44. τὸν ἱκέτην. Sic legendum, ut infra 284. 487. 1008. Aldus & codd. τόνδ' — Idem cum membr. ἵλεως mendoſe. In duobus aliis ἵλεω.

48. τί δρῶ. In B. T. τί δρᾶν, ut etiam Scholiaſtes legiſſe videtur: nec deterius eſt. Bonus ille hoſpes rem ad populares *deferre* vult ἐνδεικνύναι, ut ſciat quid facto opus ſit. Prægnans eſt phraſis: πρὶν γ' ἂν ἐνδείξω τοῖς δημόταις, ὥστε βουλεύεσθαι αὐτοὺς τί δρασθέον.

52. τίς ἔσθ' — Perperam in libris τίς δ' ἔσθ' —

57. χαλκόπους ὀδούς. Perperam vulgo ὀδούς. Vide Scholiaſtam ad v. 1590. & Lexicon in Οδούς.

58. αἱ δὲ πλησίον γύαι. Sic recte B. T. In membr. ut in impreſſis perperam, αἱ δὲ πλησίοι γύαι.

59. τὸν ἱππότην. In libris τόνδ' ἱππότην perperam, eodem librariorum errore, quo ſupra 44. τόνδ' ἱκέτην. & 52. τίς δ' ἔσθ' —

61. ὠνομασμένοι. Mendoſe vulgo ὠνομασμένον, quod quidem membr. etiam exhibent a prima manu, ſed ſuperſcripta noſtra lectione.

71. καταρτύσων μελεῖν. Sic membr. & Aldus cum Suida in καταρτίζω. Perperam ceteri μόλοι, quod e fine præc. verſus a ſupino librario repetitum.

74. ἐρῶντα. Tropice, *caligine non obvoluta, perſpicua*, ἐρώμενα. Sic ſæpe activam verbi formam pro paſſiva adhibet Sophocles, ut infra 1604. πάντὸς δρῶντος, pro ὁρωμένου. Trachin. 196. τὸ πεθοῦν, pro τὸ πεθούμενον. Oed. T. 968. κεύθει, pro κεύθεται.

87. ἐξέχρη. gl. ἐμαντεύετο.

90. Σεμναὶ Θεαὶ, κατ' εὐφημισμὸν, αἱ Ἐριννύες, ὥσπερ αἱ αὐταὶ καὶ Εὐμενίδες ἐκαλοῦντο. ἦσαν δὲ τρεῖς. Σεμναὶ θεαί. οὕτως καλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὰς Ἐριννύας. *Photii Lex. Mſſ.*

91. κάμψειν. Membr. & Aldus κάμωλειν. gl. καταλῦσαι, τελειῶσαι.

92. εἰκήσαιλα. Sic Aldus & codd. omnes. Turnebus edidit εἰκήσοιλα.

94. παρηγύα. Perperam Aldus, ut membr. a prima manu, παρειγύα.

97. Schol. Mſ. κατὰ διάνοιαν, φησὶν, ἐξ ὑμῶν ἐνταῦθα ἀφῖγμαι. πλεῖόν γὰρ, τὴν πλέωσιν τῆς διανοίας, ἢ εἰωνόν. Aliud: Πτερὸν. ἢ εἰωνὸς, ἢ πλέωσις τῆς ἐμῆς διανοίας.

99. πρώταισιν ὑμῖν. Sic bene legitur apud Suidam in Νηφάλιος θυσία. Perperam in codd. noſtris, ut in impreſſis ὑμῶν. Quin pejus adhuc in T. πρώτοιτιν ὑμῶν.

101. ἀσκίπαρνον. gl. ἄξισλον, ἀκαλλώπισλον. ὡς καὶ ἄνω (19.) ἔφη, ἐπ' ἀξίσλου πέτρου.

102. ὀμφάς. gl. μαντίας. — πέρασιν, τελείωσιν.

111. ὧδε δή τινες — Sic B. T. In membr. οἷδε δή, ut Aldus edidit. χρόνῳ παλαιοί. gl. γέροντες.

113. κρύψον με πόδα. pro πόδα μου. Vide ad Oed. T. 717.

121. λεύσσεις νιν; interrogative. Aldus & membr. λεύσσατ' αὐτόν. Alii λεύσσετ' αὐτόν. Perperam, ut ex antiſtrophico verſu liquet.

122. προσφθέγγου. In B. T. προσαύδου, quod haud deterius eſt.

134. λόγος οὐχ ἅζωθ'. Baſis anapæſtica, ut antiſtrophicus verſus 166. λόγον εἴ τιν' ἔχεις. Unde liquet vitioſam eſſe vulgatam lectionem οὐδὲν ἅζωθ', quam adgnoſcit tamen Euſtathius p. 694. Triclinius inepte, ſed ſalvo metro, οὐδὲν ἄγωθ'.

138. ὁρῶ. *Video*, id eſt *percipio*. Verbis videndi, quum ſit is ſenſus omnium nobiliſſimus, reliquorum ſenſuum perceptiones declarantur. Sic Aeſchylus S. Th. 103. κλύων δέδορκα. Alexis Comicus apud Athenæum p. 134. A.

Τοῦτο γὰρ νῦν ἐσλί σοι
ἐν ταῖς Ἀθήναις ταῖς καλαῖς ἐπιχώριον·
ἅπαντες ὀρχοῦνθ' εὐθὺς, ἢν εἴνου μόνον
ὀσμὴν ἴδωσιν.

144. οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι πρώτης. ἤγουν οὐ τῆς πρώτης μοίρας τῶν εὐδαιμονιζομένων. ἀλλὰ δηλαδὴ τῆς ἐσχάτης. Euſtathius p. 479. ubi hujus ſchematis plurima exempla profert, quibus utitur Gatakerus Opp. T. I. p. 215.

153. ἀλλ' οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοί. Sic Aldus & codd. veteres. Verum pro ἐμοὶ legendum ἡμῖν, ut metra congruant. Verſus antithetici ſunt:

λεύσσεις νιν; προσδέρκου.
ἀλλ' οὐ μὰν ἔν γ' ἡμῖν.

161. τῷ, *quocirca.* Aldus & membr. τῶν. In B. τόν. utrumque mendoſum.

167. Perperam in Aldina ἀπ' ἀδάτων ἀπεδάς, metro corrupto.

172. κοὐκ ἄκοντας. Mendoſe in Aldina ἀκούοντας.

175. πιθεύσας. Vulgo σοὶ πιθεύσας. Pronomen a mala manu additum non adgnoſcit B.

188. εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες. Id eſt, interprete Euſtathio p. 713. l. 31. εὐσεβοῦντες. Sic Euripidi, Hippol. 215. μανίας ἔπεχος λόγος, eſt μανικὸς λόγος. — ἵν' ἄν, ὡς ἄν, ὅπως ἄν cum ſubjunctivo paſſim obvia ſunt, *ut* ſignificantia. Peſſime Turnebus εἴπωμεν, ἀκούσωμεν edidit, ſervato πολεμῶμεν. Ridicula eſt Britanni editoris conjectura ἵν' ἄνευ 'σεβίας.

192. ἀντιπέτρου. gl. τοῦ ἰσοπέτρου χαλκοῦ. ἀντὶ πέτρας γὰρ χαλκοῦς ἦν.

195. ἥσθῶ. Pravam ſcripturam imprudens hic remanere paſſus ſum. ἥσθῶ ſedendi ſenſu nequidem græcum eſt. In membr. ſcriptum, ut Aldus excudi curavit, ἢ 'σθῶ, id eſt ἢ ἐσθῶ; gl. ἆρα καθεσθῶ; Alteram lectionem memorat ſcholiaſtes, prava ſcriptura itidem obſcuratam ἢ σταθῶ; Illud valet *an ſedere debeo?* Hoc, *an ſtare debeo?* Alterutrum probum eſt: quod vero dedimus, nihil eſt. Poſteriorem ſcripturam præ altera probat Scholiaſtes; meo quidem judicio, merito. Huic enim Chori reſponſio magis congruit: *ſta ad ſaxi latus*, λέχους, *de coté*, *ſubmiſſis modice genibus ſaxo innitens.* Quippe his Chori verbis non ſedere jubetur Oedipus. Johnſono præeunte hunc locum perperam converti.

201. πρόσλαιον. Aldus & membr. πρόσλαίας. In B. πρόσλίας. In T. πρόσλαιον. Si πρόσλίας legas, ſenſus erit ſuſpenſus, interpellante Oedipo; unde nihil video huic loco commodi aut venuſti accedere.

205. τίν' ἄν σου πατρὸὶ ἐκπυθοίμαν. Nemo non videt particulam ἄν tam ſæpe a librariis omiſſam, neceſſario hîc requiri, ut v. 41. 42. Solœcum eſt, quod vulgo legitur.

208. τί τοῦτ' ἀπαινίσεις γέρον; dimeter jambicus. Perperam Aldus & codd. τόδ'.

212. Verſus eſt anapæſticus. Perperam Aldus & codd. τί τόδε; — αὖδα in B. T. Choro tributum, recte.

214. γεγώνω. Sic Euſtathius p. 709. l. 43. Verbum eſt barytonum. Vide Aeſchylum Prom. 193. 790.

216. Verſus eſt anapæſticus. Contra metri rationem, quin etiam frigide legitur vulgo τίνων ἐμόν.

217. ἐπ' ἴσχατα βαίνεις. Sic liquido ſcriptum in T. Ceteri μίνεις, quod quidem facile erat emendatu. μ & β in antiquis codd. fere eamdem habent formam: αι & ε paſſim confunduntur: hinc ortus error. βίνεις ſcriptum fuit pro βαίνεις.

222. Οἰδιπόδαν. De hac forma vide Valckenarium ad Phœniſſ. p. 306. Male in B. Οἰδίποδα.

226. Verſus eſt anapæſticus. Recte in T. ſcriptum πόρσω. Ceteri cum Aldo contra metri rationem πρόσω. gl. πόῤῥω.

233. Baſis anapæſtica. Perperam Aldus σὺ δ' ἐκ τῶνδ' — addita inutili præpoſitione, ut ſupra 167.

235. χρεῖος ob metrum legendum. Perperam vulgo χρέος. In membr. autem verſus digeſti, ut eos exhibui.

238. γεραόν. In quibuſdam exemplaribus diverſa erat lectio ἀλαόν; quod Scholiaſtæ obſervatum. Neutra carere voluit Triclinius.

242. Verſus eſt anapæſticus. Inſigni librariorum errore vulgo legitur εἰκλείρεθ'. In Oed. T. 1508. ἀλλ' εἴκλισον σφᾶς. Vide infra 556. Trach. 312. 855. 897. Paſſim hoc verbum occurrit.

243. τοῦ 'μοῦ. Aldus & membr. τοῦ μόνου, quod præferri debebat — Pro οὐκ ἀλαοῖς, veteri lectione, eaque optima, Turnebus e Triclinio peſſime dedit οὐ καλοῖς. In codice ſyllabæ κα ſuperducta linea, qua ineptus ille Sophoclis interpolator ſignificabat α produci, cujus proſodiæ apud Atticos poëtas non unicum exſtat exemplum.

247. Vulgo ἐν ὑμῖν γάρ, ὡς θεῷ. A mala manu inſertum fuit γάρ, quod metro officit. Nec γάρ in γε mutandum. ἀσύνδετα amat affectus. — ἐν ὑμῖν κείμεθα, ut Oed. T. 314. ἐν σοί ἐσμεν.

251. ἢ τέκνον, ἢ λέχος. Vulgo ἢ λόγος, ſine ullo ſenſu. Ingenioſa conjectura Tragici manum certiſſime reſtituit Reiskius. λέχος, *uxor*.

252. βροτόν. Sic bene in T. Quod ceteri habent, βροτῶν metri lex reſpuit.

260. εἰ τάς γ' Ἀθήνας. Sic legendum, id eſt εἴ γε τὰς Ἀθήνας. Perperam in membr. ut Aldus edidit, τάς τ' —

261. τὸν κακούμενον ξένον. Perperam Turnebus e Triclinio dedit τὸν καλούμενόν.

268. χρείη. Aldus χρεῖ' ἦ. Vide notas ad priorem Oed. 555. 791.

277. εἶτα τῶν θεῶν ὤραν ποιεῖσθε μηδαμῶς. Sic certiſſime emendo, facem præferente Valckenario ad Herodotum p. 476. Quod librariis debemus, eſt depravatiſſimum. Aldus & membr. habent εἶτα τοὺς θεοὺς μείρακας ποιεῖσθε μηδαμῶς. B. T. cum Turnebo μεῖραν. Neutra phraſis ex indole Græcæ linguæ eſt. ὤρα *curam* ſignificat. Infra 386. ὤραν ἔχειν, *curam habere*: τῶν θεῶν ὤραν μηδαμῶς ποιεῖσθαι, *Deos nihili facere, ſpernere*. εἶτα inter participium & verbum vel abundat, vel, ut hic, per *tamen* redditur. Vide Kœnium ad libellum de Dialectis p. 62.

286. τὸ δυσπρόσωπον, ſcribere potuit τὸ δυσπρόσοπλον, ut El. 460.

πίμψαι τάδ' αὐτῇ δυσφρόσυτ' ὀνείφατα.

288. ὅταν δὲ κύριος. Sic recte T. Ceteri cum Aldo, ὅταν ὁ κύριος.

293. πολλή 'στ' ἀνάγκη. Sic Suidas in Ταρβεῖν, quod alibi φοβεῖσθαι significat; hic vero, τιμᾶν. Membr. & Aldus, πολλή τ' ἀνάγκη, quod accipiendum eſſet pro πολλή τοι. In B. T. πολλή γ' ἀνάγκη.

294. βραχέσι. gl. εὐτελέσιν.

298. ἔπεμψεν. Sic B. T. In membr. ut Aldus edidit, ἔπεμπεν.

300. καπόνως ἐλθεῖν πέλας. Sic recte Turnebus edidit ex metri lege. Aldus cum tribus codd. ἀπόνως τ' ἐλθεῖν, claudicante verſu.

307. καὶ βραδὺς ἕρπει. Scripti & impreſſi libri, καὶ βραδὺς εὕδει, quod longe ineptiſſimum eſt. Quis enim vel βραδὺς vel ταχὺς dormit? Hoc docere debebat nugator ille, qui vulgatam lectionem defendit; non vero exemplis probare, quod cuivis notiſſimum eſt, *dormientem quempiam e ſomno excitari poſſe*. Nec mihi ſoli iſtud εὕδει alienum viſum eſt. Idem de eo ſenſiſſe video generoſum apud Batavos virum, ingenii & doctrinæ laude florentiſſimum, Ericum Hubertum van Eldik, qui alia conjectura, eaque non minus probabili, librarii errorem corrigit, καὶ βραδὺς σπεύδει. Gloſſa, εἰ ἀναπαυόμενος βραδύνει.

313. ἡλιοσεβὴς κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλὶς μὲν ἀμπέχει. ὅ ἐστι, σκέπει τὴν αὐτῆς κεφαλὴν κυνῆ σκιάζουσα τὸν ἥλιον, ὡς μὴ καταυαίειν τὸ πρόσωπον. Euſtathius p. 803. ubi perperam μὲν legit, quod Tragicis inuſitatum.

319. φιλόφρων γοῦν ἀπ' ὀμμάτων. Minus eleganter in T. φιλόφρων οὖν ἀπ' ὀμμάτων. Non animadverterat Triclinius φιλόφρων neutrum eſſe plurale pro adverbio. Pro σκίπει membr. & Aldus σημαίνει.

331. ὦ τῆσδε κἀμοῦ — Patris querelam intercipit Iſmene, ipſiuſque & ſororis miſeriæ comitem ſe adjungens, ſententiam abſolvit, δυσμόρου τ' ἐμοῦ τρίτης. Abſurdiſſime vulgo Oedipus interrogat ἦ τῆσδε κἀμοῦ; reſpondente Iſmene δυσμόρου δ' ἐμοῦ τρίτης. Egregiam Marcklandi emendationem recepi, quem vide in Explicationibus Supplicibus ſubjectis p. 247. extrema. Aldus & membr. δυσμόρου δ' ἐμῆς τρίτης.

333. καὶ λόγων αὐτάδελφος. Sic recte in T. Ceteri cum Aldo καὶ λόγοις τ' αὐτάδελφος.

335. ποῦ. Male vulgo ποῖ. Subauditur verbum εἰσὶ, *ſunt*. εἰ δὲ κἀφώνημά τι ποῦ εἰσὶ τοῦ πονεῖν. Id eſt, ἐν ποίῳ πόνῳ εἰσίν; τί πονοῦσι;

336. δεινὰ τἀκείνοις τανῦν. Sic recte ſcriptum in B. T. Aldus edidit δεινὰ δ' ἐν κείνοις τἀ νῦν In membr. δεινὰ δ' κείνοις. Scribere debuit librarius δ' ἐκείνοις, ut eſt in Romana ſcholiorum editione. τανῦν una voce Atticum eſt pro νῦν.

349. ἀνλίπους τ' ἀλωμένη. In B. ἀνηλίπους ἀλωμένη. In T. ἀνηλίπους τ' ἀλωμένη. Veram lectionem esse credo ἀνήλιπές τ' ἀλωμένη, & ita edidisse vellem. Hanc formam adgnoscunt grammatici omnes: etymon vero accuratissime tradidit Theocriti enarrator ad Idyll. IV. 55. ΑΝΑΛΙΠΟΣ. ἄγευν ἀνυπόδητος. ἤλιψ γάρ, τὸ ὑπόδημα, παρὰ τὸ ἑλίσσειν τὸν πόδα, ἐξ οὗ καὶ πέδιλον, τὸ ὑπόδημα. ἀνήλιπος δὲ οἱονεὶ ὁ μὴ ἑλίσσων τὸν πόδα.

362. ζητοῦσα τὴν σὴν, ποῦ κατοικεῖν, τροφήν. Id est, ζητοῦσα ὅπου κατοικοῖν ἡ σὴ τροφή. ἄγευν διατριβή, δίαιτα, διαγωγή. Lectionem quam dedimus, exhibent B. Γ. In membr. ποῦ κατοικεῖν σὴν τροφήν. Impressi autem, ποῦ κατοικοῖς τροφήν.

367. ἦν ἔφως. Libri omnes ἦν ἔμοις, quod series narrationis falsum esse ostendit, & a librario huc retractum fuit e v. 372. Acutissimi viri, Thomæ Tyrwhitt, cujus tot præclaræ exstant in Euripidem emendationes, conjecturam recepi, qua nihil certius mihi videtur. Sic ἔφως occurrit infra 436. Euripid. Phœniss. 631. Alcest. 1101. Suppl. 139. Iphig. A. 813. & passim. Vide notata ad prioris Oedipi v. 601.

371. κἀξ ἀλιτηρίου φρενός. Sic bene scriptum in T. Glossa, ἁμαρτωλοῦ, μιαρᾶς. In duobus aliis, ut in Suida, & ut Aldus edidit, κἀξ ἀλιτηροῦ φρενός, claudicante versu. Codicum auctoritate firmatam lectionem recepi, quam sinceram esse & genuinam affirmo. Nam in κἀξ consentiunt omnes; unus autem, ceteris hac in parte emendatior, dat ἀλιτηρίου. Quippe opinioni non accedo, Tragicos poetas numquam anapæstos in paribus senariorum sedibus adhibuisse. Non alium decantati hujus canonis fidejussorem cognosco præter Hephæstionem, qui tamen id non omnino adserit. Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον δέχεται κατὰ μὲν τὰς περιττὰς χώρας ἴαμβον, τρίβραχυν, σπονδεῖον, δάκτυλον, καὶ ἀνάπαιστον· κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους ἴαμβον, τρίβραχυν, καὶ ἀνάπαιστον· τοῦτον δὲ τὸν ἀνάπαιστον παρὰ μὲν τοῖς κωμικοῖς συνεχῶς· παρὰ δὲ τοῖς ἰαμβοποιοῖς καὶ τραγικοῖς ΣΠΑΝΙΩΤΕΡΟΝ. Satis est ad tuendam nostram lectionem, fateri Hephæstionem Tragicos nonnumquam, licet rarius, Comicorum licentia usos fuisse. Quod autem de veteribus jambographis ait, id falsum esse opinor. Unicum quod mihi occurrit exemplum, mendosum esse comperi, & certa conjectura in integrum restituo. Versus est in Simonidis lepidissimo carmine de mulierum ingeniis 43. ubi legebatur:

τὴν δ' ἔκ τε σποδιῆς καὶ παλυντρίδος ὄνου.

Nos autem non ita pridem edidimus:

τὴν δ' ἐκ σποδιῆς τε καὶ παλιλλιδος ὄνου.

Vox σποδιῆς glossema est. Scripserat antiquus ille Simonides:

τὴν δ' ἐκ τιφῆς τε καὶ παλιντριβῶν ὄνου.

Heſychius: τιφὸν, σπεδιὸν, φαιὸν, πολιόν. Quibus autem perſuaſum eſt anapæſtum in pari loco ſenarii tragici ferendum non eſſe, iis egregie Toupius ad Suidam II. 168. emendaſſe videbitur,

νῦν δ' ἐκ θεῶν του καλλιτριβοῦ φρενός.

375. Πολυνείκην. Aldus, ut in membr. ſcriptum eſt, edidit Πολυνείκη, quod, ut magis Atticum, retineri debebat. Jonicam terminationem accuſativi ex Attici in η contrahunt. Sic apud Comicum Αντιοθένη, Κλεισθένη, Σωκράτη.

377. πληθύων. In B. T. πληθύνων.

380. Aldus ſic hos verſus edidit:

ὡς αὐτὸς Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον
τιμῇ καθίζων, ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.

In membr. ſcriptum Καδμεῖον & καθίξον. Poſtremum quidem recte omnino: nam Ἄργος, ad quod participium illud refertur, neutrum eſt. Sed tetrius remanebat ulcus. Particulæ disjunctivæ ἢ, quas Scholiaſtes ridicule pro καὶ accipiendas eſſe ait, locum hic habere non poſſunt, quum duo membra ſibi invicem non opponantur; quin vero alterum ex altero ſequatur. Sed ille in hujus loci explicatione nihil niſi ollas lippit. Palmam tamen ſtoliditatis ſibi vindicat Johnſonus, cujus verſionem videſis. Prius ἢ mutari debuit in δή. ὡς δὴ *tamquam ſcilicet*, ſenſu ironico: poſterius vero in καί. καὶ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν, nempe αὐτὸν, τὸν Πολυνείκη.

387. τοῖς νῦν γ' — Poſtrema particula in T. omiſſa.

390. εὐσωίας. Unice hoc verum ſuperſcriptum eſt in T. pro varia lectione. Ceteri, ut Aldus, male εὐναίας. Vide lexicon.

393. ἀνήρ. *Vir*, κατ' ἐξοχήν. Sic apud Comicum Equit. 391.

ἀλλ' ὅμως οὗτος τοιοῦτος ὢν ἅπαντα τὸν βίον,
κατ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι. — ibid. 1254.

μέμνησ' ὅτε
ἀνὴρ γεγένησαι δι' ἐμέ.

393. ὃς νέος πέτῃ. Sic Aldus & codd. omnes: quo magis miror qui Turnebus ediderit πέσοι, quod ſolœcum eſt. Aeſchylus S. Th. 259.

μοχθηρὸν, ὥσπερ ἄνδρας, ὧν ἁλῷ πόλις·

Ubi vide quæ notavi. Idem in Jaculatricibus apud Plutarchum:

τίας γυναικὸς οὔ μ' ἐκ λάθῃ φλέγων
ὀφθαλμὸς, εἴ τις ἀνδρὸς ἢ γεγευμένην.

Eurip. Med. 519.

ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ἦν
τιμῆρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ —

Noſter in El. 770. — *οὐδὲ καὶ κακῶς*

πάσχοντι μῖσος ὢν τέκνῳ προσγίγνεται.

His in exemplis, quibus alia multa addi poſſent, vides ſubjunctivum adhiberi, non optativum. Φλαυρὸν in hoc verſu, nec ἀδύνατον, nec χαλεπὸν ſignificat; ſed *εὐτελὲς*, *vile*, *futile*.

397. *βαιοῦ, κοὐχὶ μυρίου.* Reduplicatio, ut in priore Oedipo 58.

402. *τύμβος δυσλυχῶν. Tumulus infelix*, id eſt, *tumulus in peregrina terra.* Pars enim quædam felicitatis eſſe videbatur, ſi quis poſt mortem patrio conderetur ſolo. Sic quidem recte exponit Scholiaſtes. Heathius vero: *Illis quidem ſepulcrum tuum, ſi eo fruſtrantur, grave eſt futurum.* Non ſatis video qui hic ſenſus e Græcis elici poſſit, etiamſi δυσλυχῶν per enallagen accipiatur pro δυσλυχεῦσι. Hoc ſi voluiſſet poëta, ſcribere poterat:

κτίνεις ὁ τύμβος ἀτυχοῦσι σὸς βαρύς.

403. Perperam vulgo in fine hujus verſus interrogationis ſignum poſitum. τις indefinitum eſt. *Me etiam mortuum illis infenſum fore, ἀρᾴδιον, ſi me non ſiverint in patria terra ſepeliri, vel non monente Deo quivis facile intelligat.* Nulla hic interrogatio eſt, quod vel inde liquet, quod nulla ſubjicitur reſponſio.

405. *μηδ' ἵν' ἂν σαυτοῦ κρατεῖς.* Libri omnes κρατῇς ſolœce. ἵνα hic valet ὅπου, quod non intellexit Johnſonus, qui peſſime vertit, *ne tui juris ſis.* Senſum tamen expediverat Scholiaſtes: *μηδὲ τιθέναι σε ὅπου κρατεῖς ἂν σαυτοῦ: non vero te locare, ubi tui juris eſſe poſſis.*

406. κατασκιῶσι. gl. θάψουσιν. Vide ad priorem Oedipum 138.

408. *οὐ μὴ κρατήσουσιν*, Solœce vulgo κρατήσωσιν, quod ne codicum quidem omnium auctoritas tutari poſſet. In T. vulgatæ lectioni noſtra ſuperſcripta. Vide ad priorem Oedipum 1075.

417. *ἄμφω γ'* — Sic B. T. In membr. & apud Aldum *ἄμφω θ'* —

421. *μήτε τὴν πεπραμένην.* In membr. ſcriptum a prima manu *μήτε τῶν πεπραγμένων.* In B. T. perperam σφε. Rarius illud σφι, quod pronomen eſt duale tertiæ perſonæ, librarios turbavit. Eurip. Med. 401.

πικρούς δ' ἐγώ σφι καὶ λυγρούς θήσω γάμους.

429. *οὐδ' ἤμιναν.* Aldus, ut in membr. ſcriptum eſt, ἤμυνον.

432. *κατήνυσεν.* Sic B. T. In membr. ut apud Aldum, depravate κατήνυστεν.

443. *ἀλλ' ἔπους σμικροῦ χάριν.* Aldus & membr. ἔπους μικροῦ. In B. ἐπ' οὐ σμικροῦ. In T. *ἀλλά που σμικροῦ χάριν.* Facetus eſt Gallicus interpres, qui hæc accepit de verbulo, quod Oedipo exciderat: *un mot*

qui m'eſt échappé fut pour eux un prétexte ſuffiſant. Hoc autem verbulum imprecationes eſſe ariolatur, quibus Oedipus in priore dramate Laii occiſorem devoverat a v. 236. ad 242. quo quidem nihil magis abſonum excogitari poterat. Fieri potuit ut ob diras illas univerſus Thebanus populus Oedipum ex urbe vi ejiceret: *πόλις βίᾳ ἤλασέ μ' ἐκ γῆς.* Sed qui patris cauſſam ſuſcipere debebant, potius quam cum verbulo defenderent, eum expelli paſſi ſunt Nihil aliud ſignificant hæc verba *ἕπους σμικροῦ χάριν.* Poſſis tamen cum Camerario interpretari, *ob rem parvi momenti, levem ob prætextum, propter levem offenſionem.* Nam ἕπος ſæpe adhibetur pro *πρᾶγμα, res*, quod Heynio meo obſervatum fuit in Excurſu XV. ad VI. Aeneidos.

452. *τῆσδέ τε.* Sic recte in B. T. In membr. ut apud Aldum *τῆσδέ γε.* Seq. v. concinnior videretur lectio *ξυνοῶν τε τἀξ ἐμοῦ.*

459. *τῇδε τῇ πόλει.* In B. T. *τῇδε μὲν πόλει.*

464. *παραινέσαι.* gl. *ὑποθέσθαι.*

466. *ἐφ' ἅς.* In Membr. *ἐφ' αἷς.*

472. *εὔχειρος.* gl. *εὐτέχνου.*

474. *κρόκαισιν.* Perperam in B. T. *κρόκοισιν.* Pejor lectio in hoc ſuperſcripta *κρωσσοῖσιν.*

475. *νεοπόκῳ.* Mendoſe in Aldina editione, ut in membr. *νεοτόκῳ.* In duobus aliis peſſime, *οἰὸς νεαρᾶς εἰοπόκῳ μαλλῷ λαχόων.* Quorum verborum ultimum ex frequenti librariorum lapſu in permutandis λαχεῖν & βαλεῖν. Heathio ſcribendum videtur *οἰός γε νεαρᾶς*, quia in poſtrema voce ſemper corripi ait mediam. Corripitur ſane apud noſtrum aliis in locis. At ſi produci eam nulla finit analogia, malim cum Valckenario legere *οἰὸς νεογνῆς.*

478. *χίω τάδε.* In B. T. *τόδε.*

479. *τριστάς γε.* Perperam Aldus & membr. *τριστάς τε.*

491. *θαρσῶν.* Perperam Aldus & codd. *θαῤῥῶν.* — *παρασπάσειν.* Sic emendate ſcriptum in B. Ceteri cum Aldo *παρασπάσιμον*, quæ forma ne græca quidem eſt.

499. *τἀδ' ἐκλίνουσαν.* Sic omnino legendum cum Cantero Nov. Lect. V. 25. invitis etiam codd. qui in mendoſa impreſſorum lectione conſentiunt, quam inepte Scholiaſtes interpretatur.

504. Legitur vulgo, *τὸν τόπον δ' ἵνα χρὴ θέλει μ' ἐφευρεῖν.* In B. *χρὴ θέλει μ' ἐφευρεῖν.* Ceteri nihil variant. Abſurda lectio. Nihil expedit Scholiaſtæ explicatio, ad *χρὴ θέλει* tantum pertinens, eaque falſa. Etiamſi vera eſſet, remaneret adhuc vitium in ἐφευρεῖν, verbo activo, cui ſubdi debet nomen rei inveniendæ. Perſpicua eſt ſententia ad quam revocanda

verba: *Locum autem, ubi res quibus uſus eſt inveniam, hoc doceri volo,* τὸν τόπον δ' ἵνα τἀ χρεῖ' ἐφεύρω, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν. — τἀ χρεῖα, τἀ χρήσιμα. Nomen eſt adjectivum χρεῖος, *utilis*, quod alias etiam *indigum* notat, ut apud Eurip. Herc. Fur. 51. 1340.

511. ἐπεγείρειν. gl. ἀναπαύειν.

515. ἀνοίξῃς. Sic libri omnes optime. In eadem perſtat metaphora. Aperiuntur enim, ἀνοίγεται, id eſt, palam fiunt, quæ excitantur, ἃ ἐπεγείρεται. Vim verbi declarat Scholiaſtes: μὴ ἀναπλύξῃς μου τὰ ἀναιδῆ ἔργα. Cave verbum elegans cum ἀνώξῃς commutes, quæ futilis eſt Gallici interpretis conjectura.

519. σίγειν. Schol. Mſ. ἤγουν πρόσδιξαι ἃ δηλονότι λέγω, καὶ μὴ ἀποφράξῃς τὴν αἰτίαν εἰπεῖν.

525. κακᾷ μ' ἐν εὐνᾷ πόλις οὐδὲν ἴδρις. Vulgo κακᾷ μὲν εὐνᾷ πόλις οὐδὲν ἴδρις. Quod ad μὲν adtinet, menda manifeſta eſt: ἴδρις defendi poſſit.

528. ἔπλησας. Sic ſcriptum in B. Ceteri cum Aldo ἐπλήσω. In T. ſuperſcriptum ἔπλησαν, quod nihil aliud eſſe videtur quam noſtræ lectionis depravatio.

531. δύο δ' ἄτα. Sic unice in T. & in membr. a prima manu, ſuperſcripta Aldi lectione, γρ. ἄται.

534. σαί τ' ἄρ' εἰσ' — Sic membr. & Aldus. Id eſt σαί τοι ἄρα. Bonam lectionem diverſimode depravarunt librarii. In B. αὐτ' ἄρ εἰσίν. In T. αὐτάρ εἰσίν.

537. Aldus hunc verſum Oedipo tribuit, legens ἐπισέρφαί; ſequens autem verbum ἔπαθες Choro. In nullo codice perſona huic verſui præfixa conſpicitur, ſed præcedenti continuatur, in A. T. Choro: in B. Oedipo, cui, ob perſonarum confuſionem verba ἰὼ δῆτα tributa fuerant. In tribus verbo ἔπαθες præfixa eſt perſona Chori. Has turbas compoſuimus, vera reſtituta lectione, ἐπισέρφαις, ut legendum eſſe jam viderat eruditus Britannus apud Heathium.

547. καὶ γὰρ ἄγνως ἐφόνευσα. Vulgo legitur nimis abſurde, καὶ γὰρ ἄλλους ἐφόνευσα, quod non video quî juxta Heathii interpretationem ſignificare poſſit, *Alios, ut putabam ſcilicet, non patrem.* Vere, ni fallor, emendat acutiſſimus Tyrwhittus, ἄγνως, *inſcius.*

550. ἀποσκλεῖς πατρά. Sic recte Turnebus edidit. Aldus & codd. mendoſe ἀπισκάλη πάρα. — κατ' ὀμφὴν σήν. gl. κατὰ σὴν προαγόρευσιν.

557. θέλω σ' ἔρεσθαι. Perperam Aldus, ut in membr. θέλω τι ἔρεσθαι.

565. ὥσθ' ξένον γ' ἂν οὐδὲν' ἐκφήσαιμ'. Mendoſe in omnibus libris ξένον γάρ — Nihil hic eſt intricati, nullum hyperbaton. Nihil aliud

erat quam turpis ſolœciſmus facile eximendus. γὰρ alienum eſt a ſententia, & ὑπερθραυσίμην ſine ἂν ſtare nequit. In membr. γὰρ eſt a ſecunda manu: ſcriptum primo fuerat γε. At certum eſt, ſi quid aliud, a poëta γ' ἂν relictum fuiſſe. Heathio fraudi fuit forte prava Triclinii lectio in ſeq. v. μὴ οὐ συνεκτώζειν σ' ἐτεὸν — Pronomen σε inepte intruſum fuit: illud non adgnoſcunt membr. nec Aldus. Hunc locum ob oculos habuiſſe videtur Virgilius, ubi Dido eadem humanitate, qua hic Theſeus Oedipum, Trojanos excipit, Aen. I. 628.

Me quoque per multos ſimilis fortuna labores
jactatam hac demum voluit conſiſtere terra.
Non ignara mali miſeris ſuccurrere diſco.

570. βραχίσι μοι. In libris omnibus βραχί' ἐμοί. Invenuſtus hiatus librariis, non Sophocli, placere potuit.

571. καὐξ ὅτου. Membr. & Aldus καὐπό του. In B. T. καὐφ' ὅτου.

574. χὠ λόγος διίρχεται. Sic tres codd. In A. ſuperſcripta altera lectio διοίχεται, quam prætulit Aldus. Neutra ſatis mihi placet. Mallem διοίσεται, quod Heſychius exponit διαλελίξεται. Et hoc genuinum eſſe opinor.

575. τοῦτ' αὐτὸ νῦν. Melius excudi debuiſſet αὐτό νυν, ut ſcriptum eſt in T: νυν hic valet δή.

577. περονδαῖον. gl. περισπουδαστόν, ἄγουν καλόν.

584. λῆσιν. In B. T. λῆσιν.

587. οὐ σμικρὸς, οὐκ, ἀγὼν ὅδε. In B. T. οὐ σμικρὸς γὰρ ἀγὼν ὅδε, metro peſſum dato. Turnebus e conjectura, ut videtur, οὐ σμικρός ἐστ' ἀγών —

588. πότερα τἀ — In B. T. πότερα δὴ —

589. ἀναſκαίζουσι. In B. T. ἀναſκαίσουσι.

590. ἀλλ' εἰ θέλοιέν γ' — Sic Turnebus, omiſſa tamen poſtrema particula, quam Aldus & membr. exhibent, lectione in ceteris depravata, ἀλλ' εἰ θέλοντ' ἄν γ' — In B. T. ἀλλ' εἰ θέλοιντ' ἄν.

592. θυμὸς ἐν κακοῖς. Libri omnes δὲ inſerunt, θυμὸς δ' ἐν κακοῖς. Importuna particula ejici poterat, etiamſi non acceſſiſſet Stobæi auctoritas, apud quem Floril. Tit. XX. verſus ſic legitur:

ὦ μῶρε, θυμὸς ἐν κακοῖς οὐ σύμφορος.

Nihil frequentius ellipſi nominis χρῆμα, qua adjectivum neutrum, cum ſubſtantivo diverſi generis conſtruitur. Sic in Aj. 580. καίτοι σοφείλιον γυνή. Proinde Stobæi σύμφορος recipi non debuit.

603. ἐξαναſκάζω. Perperam in B. T. ἐξαναſκάσει.

604. διόπαλλας. In B. T. διόπαλλις, quod ad ἐμψαίετο referendum eſſet.

608. θεοῖσι γῆρας. In B. T. θεοῖς τὸ γῆρας, male. Tum codd. & impressi, οὐδὲ κατθανεῖν ποτε. Lectionem prætuli quam exhibet Philostratus in vita Apollonii p. 353. ubi versus hi citantur.

617. καλῶς τἀ πρὸς σέ. Menda manifesta in librorum omnium lectione καλῶς τε πρὸς σέ: quod Heathius inepte defendit. Crediderunt librarii articulum τἀ male repeti, quia ταυῦν in præcedenti v. pro duabus vocibus accipiebant, quarum prior esset articulus: sed ταυῦν Atticis una vox est, nihil aliud significans quam νῦν.

620. διασκεδῶσιν. διασκεδάσουσιν. Vide ad Oed. T. 138. ἐκ σμικροῦ λόγου. Inepte in B. T. ἐκ μακροῦ χρόνου. Melior lectio in T. alteri superscripta. In Membr. ἐκ σμικροῦ χρόνου. & supra γρ. λόγου.

630. γῇ τῇδ' ἀνὴρ ὅδ'. Perperam libri omnes γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνήρ. Perduxerat me olim Valckenarii viri longe doctissimi auctoritas in eam opinionem, poëtas Atticos pro lubitu primam in ἀνὴρ corripuisse vel produxisse, quod postmodo falsum esse comperi. Sophocles & Aristophanes nomen ἀνὴρ non aliter adhibuerunt quam prima brevi. Apud Euripidem in Phœnissis v. 1650. editionis Valckenarii duorum codicum ad fidem legi debebat ἄταφος ἀνὴρ ὅδ' — non vero ἄταφος ὅδ' ἀνήρ. Plurimi versus apud Comicum, in quibus hoc nomen occurrit, emendandi sunt.

632. ὅτῳ. Sic recte legitur apud Suidam in Δορύξενος. Sophoclis exemplaria scripta & impressa perperam habent ὅτου. In seq. v. lectione, καινὴ παρ' ἡμῖν, cum Suida consentiunt membr. & Aldus. Inficeta est Triclinii lectio καινή τ' ἄρ' ἡμῖν.

643. ἢ δόμους — Accentus in membr. & in Aldina perperam notatus, ἦ δόμους. In B. T. ἐς δόμους.

648. ἰμμενεῖ. In B. T. ἰμμένει. Henr. Stephanus, nescio unde, ἰμμένει.

649. οὔ σε μὴ προδῶ. Perperam Aldus προδῷ. Est prima persona aor. 2. qui cum particulis οὐ μὴ constructus potestatem futuri habet. τοῦδέ γ' ἀνδρὸς valet ἐμοῦ γε.

658. Aldus edidit:

πολλαὶ δ' ἀπειλαί, πολλὰ δὴ μάτην ἔπη
θυμῷ κατηπείλησαν —

Nec variant codd. nisi in interpunctione, qua in parte haud multum eis tribuendum est. Locus mendosus est, quod verissime decernit Toupius in Suidam III. 16. ubi legit

πολλοὶ δ' ἀπειλαὶς, πολλὰ δὴ μάτην ἔπη
θυμῷ κατηπείλησαν

Verius ego, ni fallor; & elegantius:

πολλὰς δ' ἀπειλὰς, πολλὰ δὴ μάτην ἔπη
θυμὸς κατηπείλησεν.

668. Plutarchus in Tractatu *An Seni sit gerenda Resp.* Σοφοκλῆς δὲ λέγεται μὲν ὑπὸ τῶν υἱῶν παρανοίας δίκην φεύγων, ἀναγνῶναι τὴν ἐν Οἰδίποδι τῷ ἐπὶ Κολωνοῦ πάροδον, ἣ ἐστιν ἀρχὴ,

Εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας
ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα,
τὸν ἀργῆτα Κολωνὸν,
ἔνθα λίγεια μινύρεται
θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν
χλωραῖς ὑπὸ βύσσαις.

θαυμαστοῦ δὲ τοῦ μέλους φανέντος, ὥσπερ ἐκ θεάτρου, τοῦ δικαστηρίου περιεμφθῆναι μετὰ κρότου καὶ βοῆς τῶν παρόντων.

671. μινύρεται. Aldus & membr. mendose μύρεται.

674. ἀνίκουσα, *colens, incolens.* Compositum pro simplici. Futilis est Scholiastæ explicatio.

676. ἀνήλιον, ἀνήνεμόν τε πάντων χειμώνων. Ex Homero in Odyss. E. hæc adumbrata esse observat Eustathius p. 1547.

Τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
οὔτ' αὖ ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν,
οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές.

681. οὐρανίας ὑπ' ἄχνας. ὑπὸ τῆς δρόσου. Eustathius p. 492.

687. Ἰλισσοῦ. Hanc lectionem suppeditat Scholiastes, quæ ad geographicam rationem exacta verior videtur altera Κηφισοῦ.

689. ἐπινίσσεται. Aldus & Membr. ἐπινίσεται. Hoc verbum Reiskius censebat ad κρόκος referri.

692. οὐδέ γ' ἁ χρυσάνιος. Aldus & membr. οὐδὲ χρυσάνιος. In B. φὐδ' ἁ χρυσήνιος. Triclinius invenuste οὐδ' αὖ ἁ χρυσήνιος. Lectionem nostram ad metri & euphoniæ rationem concinnavimus.

697. Πέλοπός ποτε βλαστόν. Membr. & Aldus πώποτε, syllaba redundante.

700. μέγιστα. Sic recte scriptum in T. Gl. μεγίστως. Neutrum est plurale vice adverbii. Perperam Aldus μεγίστᾳ, quod metrum non admittit. Versus constat e duabus penthemimeribus jambicis:

ὃ τᾷ | δε θάλ | λει | μέγισ | τα χώ | ρᾳ.

Idem est metrum versus 702.

τὸ μέν | τις οὔ | τε | νέος εὖ | τε γή | ρᾳ.

Quem sic in pedes suos divisi, ut quivis perspicere possit, Heathium

falli, quum ait ad metri rationem legendum esse οὔτοι νίες. Sive οὔτοι sive οὔτε legas, perinde sanus & integer est versus. Sed οὔτε flagitat sermonis indoles, & nititur codicum consensu. Perperam Aldus & A. B. οὔτε νεκρός.

703. χερί. Aldus & codd. contra metri rationem χειρί.

704. ὁ γὰρ ἑσαιὲν ὀφῶν κύκλος. Aldus & membr. ὁ γὰρ εἰσορῶν κύκλος. In duobus aliis, ὁ γὰρ εἰσαιὲν ὁρῶν — Ut metrum cum antistrophico versu congruat, legendum ἑσαίν.

715. ταῖσδε κλίσας. Sic recte in T. a secunda manu. Ceteri & Aldus, ταῖσδ' ἔκλισας.

717. χερσὶ παραπεπλαμένα πλάτα. Sic liquido in T. In duobus aliis, ut apud Aldum χερσὶ παραπλομένα. Restituta genuina lectione, nunc demum congruunt antithetici versus:

ὁ γὰρ ἑσ | αιὲν ὁ | ῶν κύκλος.
εἰ παρα | πεπλαμέ | να πλάτα.

At non video qui congruerent, si ex Heathii sententia legeretur

εἰν παρα | πλομένα | πλάτα.

725. ἐξ ὑμῶν ἤδη φαίνοιτ' ἄν. *Nunc tempus est, quo mihi ex vobis apparere possit salus.* Sic exprimi debuit vis optativi potentialis. Non enim est optativus proprie dictus. Quippe is eam significationem habens a qua denominatur, id est votum enuntians, particulam ἄν numquam adsumit. Vide quæ notavimus ad Comici Equites 400.

726. εἰ γέρων κυρῶ. Sic tres codd. Scholiastes legebat εἰ γέρων εἰγώ.

728. εὐγενεῖς, id est αὐτόχθονες, quod sibi laudi maxime esse ducebant Athenienses. Libri omnes εὐγενεῖς, ex sollemni harum vocum permutatione.

731. ἓν μήτ' ὀκνεῖτε. Perperam in B. T. ἓν μήποτ' ὀκνεῖτε. At tres codd. recte μήτ' ἀφῆτ' — Male in impressis μήτ' ἀφεῖτ', contra scribendi canonem, quem rectissimum statuit Thomas in Μή. Scilicet cum imperativo construitur verborum præsentis temporis, μὴ τύπτε, non μὴ τύπτῃς: & cum subjunctivo verborum temporis indefiniti, ut in exemplo quod profert ex Aristide: μηδ' ἀπίχου μὲν ὡς φίλων, πρίῃ δὲ ὡς πολεμίους. Cui simillima est hujus versus constructio, μήτ' ὀκνεῖτε, μήτ' ἀφῆτε. Vide Indicem nostrum in Aristophanem in Μή.

735. τηλικόσδ' — Aldus & membr. τηλικόνδ'. In duobus aliis mendose τηλίκον, quod tamen alteram lectionem firmat. Sed τηλικόσδ' quin verum sit, nullus dubito. γέρων μέν εἰμι, ἀλλὰ τηλικόσδε — ἐπισπάλην dant membr. Ceteri, ut Aldus, male ἀπισπάλην.

736. Καδμείων πέδον. Sic membr. In aliis libris Καδμείων.

737. *ἀσ῀ῶν ὕπο.* Sic B. T. recte. Alii *ἀνδρῶν ὕπο.*

739. *τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματα πλεῖσ῀ον πόλεως.* Sic ſcribendum pro *πήματ', ἢ πλεῖσ῀ον.* Mutatum ab aliquo qui metro fruſtra metuebat, ſenſum non curabat. *Markland* ad Suppl. 481. Sic etiam eruditus alius Britannus apud Heathium.

741. In duobus codd. Καδμεῖος, ſuperſcripta altera lectione Καδμείων, quæ præſtat.

744. *πλέον.* Vulgo *γέρον*, quod nihil aliud eſt quam fartura, & verſus fulcrum. Recte Eldikius in conjecturis mecum communicatis legit *πλέον. ὅσῳ πλέον ἀλγῶ τοῖς σοῖς κακοῖς. — ἐκ δὲ τῶν.* id eſt *ἐκ δὲ τούτων, τῶν* Καδμείων, *ἐγὼ μάλισ῀α.* Peſſima eſt Turnebi lectio, quam tamen aliquanto tolerabiliorem dedit, quam eam in codd. invenerat, in quibus eſt:

ἐκ δὲ τῶν πάντων ἐγώ.
ὅσῳπερ εἰ μὴ πλεῖσ῀ον ἀνθρώπων ἔφυν,
μάλισ῀α δ' ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς γέρον.

Ex Aldina *κάκισ῀ος* adſumſit: in ceteris etiam poterat eam ſequi, niſi Sophoclem, novitatis ſtudio, prorſus interpolatum edere conſtituiſſet.

749. *ἥδε δύσμορος.* In B. T. *ἥδ' ἡ δύσμορος.*

757. *κρύψον.* Sic membr. & Aldus. Neſcio quo ſenſu, nec quo auctore, Triclinius *κύψον.*

759. *ἡ εἶκοι πόλις.* id eſt *patria.*

769. Poſt hunc verſum vulgo legitur inepte huc retractus verſus 438. quem ex hoc loco ejiciendum eſſe jamdudum monuit Valckenarius ad Hippol. 1029.

775. *καί τοι τίς αὖτη* — interrogative. Sic liquido in B. T. ut legendum eſſe vidit Tyrwhittus. In aliis *καίτοι τοσαύτη* ſenſu nullo.

780. *τῆσδ' ἂν ἡδονῆς.* gl. *χάριτος.* In B. T. *τῆσδέ γ' ἡδονῆς.* Librarium offendit forte repetitio particulæ *ἄν*, quæ ſic geminata millies occurrit.

785. *παίραυλον.* gl. *ἀγρότην.*

786. *τῆσδ'* — Perperam libri omnes *τῶνδ'.* Supra 605. *ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πλησ῀ῆναι χθονί.* Aldus recte, ut membr. *ἄναστος*, quod compoſitum eſt ab *ἄστη, βλάβη.* Alii *ἄνακτος.*

790. *τοσοῦτό γ'* — Sic cum Valckenario lego. Vulgo *τοσοῦτον.*

792. *ὥσῳπερ καὶ σκοπισ῀ῶν κλύω.* Male in B. T. *ἐκ σκοπισ῀ῶν.* Verbum *κλύω* cum genitivo abſque præpoſitione conſtruitur, ut infra 1117. *τοῦδε χρὴ κλύειν.* El. 877. *ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ κλύουσ'.*

797. *οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων.* Neſcio qua incogitantia pravam verſionem priorum interpretum retinui. Vertendum erat: *Quandoquidem ſcio*

ſcio me tibi hæc non perſuadere. Scilicet quæ tibi prædixi, & iſtud maxime, fore ut plus damni quam commodi percipias ex hoc tuo ſermone.

808. *καὶ τὸ τὰ καίρια.* Tres codd. *καὶ τὰ καίρια*, ut in impreſſis. Aliquanto melius Suidas *καὶ τὸ καίρια.* At verum eſt *καὶ τὸ τὰ καίρια*, quod jam acute viderat Toupius Emendat. in Suidam III. 316. In membr. & in T. Scholion integerrime habet *καὶ ἄλλο τὸ τὰ ἀναίσχυντα λέγειν*, ut legitur etiam in Turnebi editione. Priorem articulum in Romana ſcholiorum editione omiſſum reſtituimus. Sequens verſus, cujus in ſcriptura nihil variant codices, male affectus eſt. Legendum omnino cum Toupio:

ὡς δὴ σὺ βραχέα ταῦτα κἀν καιρῷ λέγεις.

Quam hæc tu breviter & opportune dicis! Adverſativa particula δὴ prorſus aliena eſt.

813. *πρός γε τοὺς Φίλους.* Sic recte B. T. in aliis *πρὸς δὴ τοὺς* — locus vulgo male interpunctus.

820. *οἴμοι.* Libri *ὤμοι.* Promiſcue iſta adhibentur. At ex Creontis reſponſo perſpicitur prius hic poni debuiſſe. *οἴμοι — τάχα μᾶλλον οἰμώξεις.* Sic in El. 788.

οἴμοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα.

825. *οὔτε πρόσθεν εἴργασαι.* Libri perperam *οὔθ' ἃ πρόσθεν.* Ortus error ex male accepta voce *τανῦν*, quæ nihil aliud eſt quam *νῦν. οὔτε νῦν δίκαια πράσσεις, οὔτε πρόσθεν εἴργασαι.* Sic infra 853. *οὔτε νῦν καλὰ ὁρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω.* In B. *τανῦν* ſcriptum una voce. Vide Kœnium ad libellum de Dialectis p. 50.

831. *ὦ γῆς ἄνακτες.* Vide ad Oed. T. 911.

841. *προβᾶθ' ὧδε, βᾶτε, βᾶτ' ἐντοπίοι.* Ex antiſtrophico verſu 884. perſpicuum eſt ſic legendum eſſe. In Aldina *προβᾶθ' ὧδ', ἐμβᾶτε, βᾶτ' ἐντόπιοι.*

844. *ἀφίλκομαι δύσπνους.* Sic T. Ceteri & Aldus *ἀφίλκομ' ὦ δύσπνους.*

849. *ὁδοιπορήσεις.* Sic emendate in B. T. Solœce vulgo *ὁδοιπορήσῃς.* Vide ſupra ad v. 408.

853. *αὐτὸς αὑτόν.* Sic B. T. In Membr. & in Aldina minus eleganter *αὐτὸς σαυτόν.* Tribus perſonis ſervit *αὐτοῦ* & valet *ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ.* Infra 930. *αἰσχύνεις πέλας τὴν αὐτὸς αὑτοῦ.* Trach. 451. *εἰ δ' αὐτὸς αὑτὸν ὧδε παιδεύεις.* Vide not. ad Comici Nubes 1455.

856. *ἐπίσχες αὐτοῦ ξένε. Hic reſiſte boſpes.* Verba ſunt Chori manum intendentis in Creontem. Meras nugas hic agit Heathius, cujus verſio-

nem, *in eum manum injice*, non admittit Græci ſermonis proprietas. Iſta codd. omnes Choro tribuunt recte.

857. ταῖνδε, ut paullo inferius ταύταιν μένειν. Libri omnes τῶνδε.

858. ῥύσιον, propric *pignus*, *quod aufertur ob rem debitam*. Euſtathius ad Il. A. p. 877. τὸ δὲ ῥύσια δηλοῖ τὰ ἀντὶ τινῶν ῥυόμενα, ὅ ἐστιν ἐλαύνεται, καὶ ἀντὶ τῶν προαρπαστέντων ἁρπαζόμενα. ὥστε ῥύσια ἐλαύνειν, τὸ ἐρασιάζειν καὶ λαμβάνειν ἀνθαρπάγματα ἄγειν ἐνίσχυρα χρέους. Proinde μείζω ῥύσιον θήσεις πόλει ſignificat, *facies, ut tuæ civitati mox aliquod majus pignus a me auferendum ſit: quippe non ſolas illas puellas ti abducam, ſed alium etiam; quocirca major erit præda, ob quam abactam civitas tua ultionem a me ſumere velet, & mea viciſſim populari.* Tot verbis uti neceſſe habui, ut vim vocis ῥύσιον declararem, & ſenſum loci, quem neutiquam exprimit Johnſoni verſio: *Majus igitur redemtionis pretium urbi ſtatim conflabis.*

863. ψαύσεις. Perperam Aldus & membr. ψαύεις.

865. Aldus & codd. θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε γῆς, ἀρᾶς ἔτι. manifeſto vitio. Neminem latere poterat librarii error ſæpiſſime obſervatus in permutatione literarum Τ Γ. Nihilque proclivius erat emendatione, qua facillime ſanatur lectionis ulcus τῆσδε τῆς ἀρᾶς. Mihi tamen vix probabile viſum hujuſmodi mendam omnes invaſuram fuiſſe codices, niſi aliquid reconditius olim ſcriptum fuiſſet, quod librarios turbaſſet, perſuaſique mihi Sophoclem reliquiſſe, θεῖέν μ' ἄφωνον σοί γε τῆσδ' ἀρᾶς ἔτι. Phraſis elegans eſt, ſed paullo rarior, qualia ſunt iſta Comici: in Lyſiſtr. 530. σοί γ', ὦ κατάρατε, σιωπῶ 'γώ; In Ranis 1134. ἐγὼ σιωπῶ τῷδ'; Et hoc quidem ipſum videtur Scholiaſtes interpretatus fuiſſe his verbis: μὴ ἄφωνες γενοίμην εἰς τὸ καταρᾶσθαί σε.

868. σέ τ' αὐτόν. Aldus & membr. mendoſe σὲ καὐτόν. In B. T. paullo melius σέ γ' αὐτόν. Copula hic deſideratur, σέ τε αὐτὸν, καὶ γένος τὸ σόν.

880. Verſum hunc Stobæus in excerpta ſua retulit, Floril. Tit. XI. ſic interpolatum.

τοῖς τοι δικαίοις χρῶ. βραχὺς νικᾷ μέγαν.

882. Hic verſus ſenarius eſſe debet, ut is qui ei in ſtrophe reſpondet 839. Clauſula librariorum culpa deficit, quod & indicavit Triclinius hac nota λείπει. Putidum mihi videtur Burtoni ſupplementum, σὺ δ' οὐκ εἶδες, γέρον. Iſtud forte Sophoclis colorem magis referet: σὺ δ' οὐ βραδεῖς ἴσει.

884. ἰὼ γᾶς πρέμει. Sic Aldus & veteres codd. Copulam inſerſit Triclinius inepte, ἰὼ γᾶς τε πρέμει, ut verſus cum ſtrophico congruc-

ret 841. in quo male legebat *ἐντόπιοι*, ubi nos recte edidimus *ἔντοποι*. — *πρόμοι*. gl. *πρόμαχοι*.

886. *πεφῶτιν ἤδη*. Aldus cum duobus codd. *πεφῶσι δή*. Triclinius *πεφῶσι δῆτα*.

889. *ὡς εἰδῶ*. Sic B. T. recte. Vulgo *ὡς ἴδω*.

900. *ἀπὸ ξυτῆρος*. Sic Aldus & codd. veteres. Soli Triclinio debetur *ἀπαί*. Vide ad Oed. T. 847. At ſenſum locutionis *σπεύδειν ἀπὸ ξυτῆρος* bene expoſuit. Significat *effuſis habenis currere*, & *feſtinare*: exemplis eam illuſtravit P. Weſſelingius obſervat. I. 30.

902. *γέλως δ' ἐγὼ* — Sic B. T. melius quam in membr. *γέλως δ' ἐμῷ*.

907. *νῦν δ' εὖ σοι* — Perperam libri omnes *ὧσπερ*.

908. In B. T. *τούτοισι κοὐκ ἄλλοισιν*.

915. *τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρι'* — Male Aldus *τὰ τῆσδε γῆς*. Pejus in membr. *τὰ τῆς γῆς*. Integra lectio eſt in B. T.

916. *ἄγεις δ' ἃ χρῄζεις καὶ παρίστασαι*. Sic tres codd. ut Aldi & Turnebi editiones. Operarum errore, ut videtur, in Stephani editione excuſum fuit *ἄγεις τὰ χρῄζεις καὶ περίστασαι*, quod in ſubſequentes fere omnes dimanavit: adeo parum curæ iis adhibitum fuit ab imperitis hominibus, qui ne paratis quidem ſubſidiis uti ſciebant. Nam præter illas, quas memoravi, duas editiones, Suidas etiam in *Παρίστασαι* ſinceram lectionem exhibet.

918. *κἄμ' ἴσον*. Sic in B. T. ſcriptum per craſin Atticam, melius quam vulgo *καί μ' ἴσον*.

919. *οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν*. Peſſime Johnſonus: *atqui te Thebæ non hoc docuerunt malum*. *παιδεύειν τινὰ τοῦτον, γενναῖον, κακόν*, eodem modo dicitur quo *διδάσκειν*. Vide Muſgravium ad Eurip. El. 379. & Hemſterhuſium ad Plutum p. 4.

922. *εἷς* pertinet ad *ἄγονλα*: non autem ad *συλῶνλα*, multoque minus ad *τῶν θεῶν*. Peſſime vulgo hic locus interpunctus.

928. *ξένον*. Aldus & codd. *ξεῖνον*.

930. *πληθύων*. In B. T. *πληθύναν*, ut ſupra 377.

940. *οὔτ' ἄδουλον, ὡς σὺ φῄς*. Nihil tale Theſeus criminatus fuerat; cui Creon ſi ſtricte reſponſurus fuiſſet, dicere debuerat, *οὔτε δούλην*. Sed artificium hujus reſponſionis a Scholiaſta jam fuit obſervatum.

942. *αὐτοῖς ἐμπέσοι*. Aldus & codd. mendoſe *αὐτούς*.

944. *ἥδη*. Sic veteres codd. & Aldus. Turnebus e Triclinio male *ἥδειν*. Vide notam ad Oed. T. 433. unde liquet quarto poſt hunc verſu, libris etiam invitis, ſcribi debuiſſe *ἐξήδη*.

946. *ἀνόσιοι τίκτων.* Scholion: *παρόσον αὐτός ἐστι τίκτειν μητέρα γεγαμηκώς.* Hæc nota in Romana ſcholiorum editione non comparet. In T. præpoſita eſt ſcholio ad verſum 939, quod hujus notæ tamquam continuatio eſt.

954. *οὐδέν ἐστι γῆρας ἄλλο.* Sic ordinatæ voces in membr. Vulgo *οὐδὲν γήρᾳ ἐστὶν ἄλλο.*

960. *τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς τόδε;* id eſt *κατὰ τίνος δοκεῖς ὑβρίζειν τόδε;*

966. *αὑτὲν*, id eſt *ἐμαυτόν.* Vide notam ad v. 853.

972. *ὃς οὔ τι βλάσλας πω.* Aldus *ὃς οὔτε βλάσλας πῶς.* In ſolo B. *πως* ſine accentu ſcriptum. *οὔ τι πω* ſcribi debuit, ut 1370. haud infrequens eſt hæc particularum aggregatio.

981. *σλόμα* hic *ſermonem* ſignificat. Vide ad Oed. T. 426.

985. *ἀλλ' ἔν γ' ἄρ' οὖν.* Minus bene vulgo *ἓν γὰρ οὖν.* In his particulis ſcribendis ſæpe peccarunt librarii.

986. *δυσσλομεῖν.* Perperam impreſſi *δισλομεῖν.* Codd. minus bene *δυσλομεῖν.* Scribendum *δυσσλομεῖν*, ut *δυσσεβὴς*, *δύσσευσλον*, aliaque ſimilis compoſitionis.

1007. *τιμαῖς σεβίζειν.* Sic recte Turnebus. Codd. & Aldus *τιμὰς — ἥδε τοῦθ' ὑπερφέρει.* Sic membr. a prima manu. Vulgo *τοῦδ'* perperam. *ὑπερφέρειν* conſtruitur cum dativo rei qua quis alios antecellit, vel cum accuſativo adjuncta, vel ſubaudita, ut hic, præpoſitione *κατά. ὑπερφέρει κατὰ τοῦτο.* Mendoſe in Aldina *εἰ δὲ τοῦδ' —*

1009. *αὐτόν τ' ἐχτίρου.* Male vulgo diviſæ voces *αὐτόν τε χειρῶν.*

1014. *αἱ δὲ συμφοραί.* Sic tres codd. In impreſſis *ξυμφοραί.*

1018. *ἀφαυρῷ*, id eſt *ἀσθενεῖ.* Perperam in libris noſtris *ἀμαυρῷ*, quæ voces & alibi commutatæ.

1019. *πομπὸν δ' ἐμοὶ —* Hanc ſcripturam ſenſus manifeſto flagitat. Male in libris noſtris *πομπόν δέ με.*

1024. *οὐ μή ποτε ἐπεύξοιλαι.* Sic legendum ad linguæ normam. *οὐ μή*, quod ſæpe obſervavimus, cum futuro indicativo formæ activæ vel mediæ conſtruitur. In B. T. *ἐπεύξωνλαι* a ſecunda manu: a prima, ut in membr. & apud Aldum *ἐπεύχωνλαι*, pejori menda: nam nihil tam apertum eſt, quam futurum tempus hic requiri. Eadem fere ſententia mulier in Comici Theſmoph. 710. Mneſilocho ait:

ἀλλ' οὗθ' ἥξεις ὅθεν ἧκεις,
φαύλως τ' ἀπωδὰς οὐ λέξεις
εἶδον δράσας δεινὸν ἔργον.

1028. *εἰς τάδ'*. Sic B. T. Alii *εἰς τόδ'*. Senſus eſt, ſi quid video, perſpicuus, qualem eum in verſione expreſſi: *neque alium habebis*, qui ti-

bi opituletur, εἰς τάδε, *in peragendis his meis mandatis.* ἄλλον Gallicus interpres, eo quo eſt acumine, ad nomen ἐάλω refert in præcedenti gnome; quæ relatio ut manifeſtior ſit, conjicit legendum ἄλλο, ſicque latine vertit: *non alium habebis dolum in hoc.*

Euge, euge, lepide! laudo commentum tuum.

1031. πιστὸς, id eſt πίστινος, πεπεισθώς. — ἔδρας τάδε. Sic rurſus B. T. In aliis τόδε.

1039. πιστωθείς. Aldus & membr. πιστηθείς.

1043. πρεμνθίας Aldus & Turnebus ediderunt recte. Stephani operæ male excuderunt προυνθείας, quod in ſubſequentes editiones permanavit.

1049. σίμαι τίλαι. Sic legendum. Male vulgo σιμαὶ, quo modo verſus antiſtrophico non congruit.

1054. τὸν ἐγχεμάχαν. Diverſa lectio ſcholiaſtæ memorata τὸν ὀρεβάταν, eſt in membran. & in Aldina editione.

1056. ἀδελφάς. Sic recte T. Alii ἀδελφειὰς, ut Aldus, contra metri rationem.

1061. Οἰάτιδος. Hoc nomen diverſimode Grammatici veteres accipiunt. Vide Lexicon. Scholiaſtæ explicatio probabilior videtur.

1064. Perperam vulgo poſt ἀλώσιται diſtinguunt — δεινὲς ὁ — Triclinius γε inſerſit, ob metrum ſcilicet, quia in ſtrophico verſu σιμαὶ legebat.

1078. εὑρεῦσαν πρὸς ὁμαίμων πάθη. Sic legendum: vulgo πρὸς αὐθομαίμων, ſyllaba redundante.

1085. ἰὼ θεῶν παντάρχα Ζεῦ. Aldus & duo codd. ἰὼ Ζεῦ πάνταρχε θεῶν. In T. ὦ Ζεῦ τε παντάρχα θεῶν.

1089. εὔαγρον τελεῶται λόχον. Aldus & codd. τελειῶσαι. Antithetici verſus, ut eos edidimus, examuſſim quadrant. Aſynarteti ſunt e dactylica & jambica ſyzygia.

εὑρεῦ | σαν πρὸς ὁ | μαίμων | πάθη.
εὔαγρ | ον τελε | ῶσαι | λόχον.

1094. αἴρω, *rogo, oro, amanter precor.* Sic Latini verbo *amo* utuntur. Plautus Men. II. 3. 71. *Sed ſcin' quid te amabo, ut facias.* III. 3. 1.

Menaechme, amare te ait multum Erotium,
ut hoc nunc una opera ad aurificem deferas.

1099. Membr. & Aldus, ὦ πάτερ, ὦ πάτερ.

1105. σῶμα βαθλάσαι δότε. Sic Aldus & codd. veteres bene. In T. βαθλάσαι τάδε, cum gloſſa θελήσαι.

1109. δυσμόρου γε. Perperam libri omnes δυσμόρου τε.

1113. κἀναπαύσατον. Aldus & membr. minus bene κἀνταπαύσετον. Peſſime Triclinius πλευρὸν ἀμφὶ δεξιὸν ἐμφῦσα. Ad poſtremam vocem illius nota hæc eſt, quam ſuo loco omiſi: Τὸ ΕΜΦΥΣΑ, πρὸς τὴν μίαν τῶν παίδων νοητέον, ἵν' εἰη τὸ ΣΑ βραχὺ διὰ τὸ μέτρον, ἐπεὶ καὶ πρὸς τὴν μίαν ποιεῖται τὸν λόγον, λέγων· Ω παῖ, ποιήσατε τόδε. εἰ δ' ἐπὶ τῶν δύο δυοῖν ἔποις, οὐκ ὀρθὸν ἔσται τὸ μέτρον. Sed meræ nugæ iſta ſunt, & diſputatio περὶ κακοζηλίας. Vera lectio eſt ἐμφῦτε. In ſeq. v. membr. habent τοῦ πρόσθεν ἐρήμου — Mox κἀμοὶ dedi pro eo quod eſt in libris omnibus καί μοι.

1118. Vocula ὡς in Aldina perperam omiſſa.

1120. τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα. Sic recte in B. T. In aliis τέκν' ἐμφανέντ' — τέκνα φανέντα accuſativus eſt, vel, ſi mavis, nominativus abſolutus. Vid. ad Oed. T. 101. ἄελπτα, neutrum plurale pro adverbio. Ordo eſt: εἰ μηκύνω λόγον, τῶν ἐμῶν τέκνων ἀέλπτως φανέντων.

1148. Hic verſus ſic in Aldina & in codd. legitur: χῶπως μὲν ἀγὼν οὗτος ῥέθη, τί δεῖ μάτην — prorſus ἀμέτρως. Legendum:

χῶπως μὲν ὅδ' ἀγὼν ῥέθη, τί δεῖ μάτην —

Voculæ ὅδ' ſuperſcriptum gloſſema οὗτος in verſum irrepſit. Mihi olim, ut Heathio, legendum videbatur, χῶπως μὲν ὠγὼν ῥέθη — At magis blanditur poſtmodo nata conjectura.

1150. λόγον, rem, πρᾶγμα: quod de ἔπος obſervavi ſupra 443. ſeu *nuntium*.

1153. οὐδὲν ἄνθρωπον. Perperam in libris οὐδέν' ἀνθρώπων. Senſus eſt, ἄνθρωπος οὐδὲν πρᾶγμα ἀτίζειν δεῖ. Seu ἄνθρωπον ὄντα οὐδὲν πρᾶγος ἀτίζειν δεῖ. Vide Marklandum ad Suppl. 19.

1155. ὡς μὴ εἰδότ' — η ει in unam ſyllabam coaleſcunt, ut η ει, η ου, η ω. Vide Antig. 263. 535. Trach. 321. Μὴ ante diphthongum aut vocalem longam cum ea coaleſcit, numquam eliditur. Corrigendus Bentleius ad Menandrum p. 30.,

1162. πλέων. Sic codd. In impreſſis πλέον, neglecto Atticiſmo, quem aliis in locis etiam reſtituimus. Vide Antig. 721. Aj. 1150. πλέως occurrit Phil. 1074. pluralis πλέῳ Aj. 1112.

1165. ἀπελθεῖν τ' ἀσφαλῶς. Copulam a librariis omiſſam, quæ ſalva conſtructione abeſſe non poteſt, bene reponit Heathius. φασὶν αὐτὸν χρῆναι ἐλθεῖν μολόντα σοι ἐς λόγους, ΚΑΙ ἀπελθεῖν — Sic infra 1288. δίδωμι ἐμοὶ, λέξαι τ' ἀκοῦσαί τ' ἀσφαλεῖ ξὺν εἰκότι.

1169. ὦ φίλτατ' ἐπίσχες οὗπερ εἶ. Hæc eſt librorum omnium lectio, eaque optima, quam anapæſti in ſecunda ſede metu alii aliter depravatum

iverunt, temere omnes, partim vero imperitiſſime. Iis quæ obſervavi ad Eurip. Hecub. 532. ubi oſtendi ἴσχις ne græcum quidem eſſe, addam in Menandri fragm. apud Stobæum, in Floril. Grotii p. 115. v. 2. ex auctoritate Regii cod. legendum eſſe:

τοῦ δέ γ' εὐτυχεῖν ἀεὶ
παράστχες αὐτὸν τοῖς ἐρῶσιν ἄξιον.

Quum Jo. Burton affirmantem viderem ſe *Florentinæ Editionis* auctoritate repoſuiſſe ὦ φίλτατ' ἴσχις εὔχερ εἶ, indagavi quænam illa eſſe poſſet Florentina Editio, cujus mihi nullum indicium dabat Fabricii Bibliotheca. Nullam tum aliam noveram præter illam, quam anno MDXXII. excuderunt heredes Phil. Juntæ, in qua liquido conſpicitur noſtra lectio ἐῳίσχις: vixque mihi temperabam quin crederem notulam illam ab homine male ſobrio ſcriptam fuiſſe. Tandem multo poſt tempore in notitiam meam venit, ſupellectilique meæ librariæ acceſſit alia Florentina Editio anni MDXLVII. in eadem Juntarum officina excuſa, quæ revera lectionem a Burtono indicatam exhibet, ὦ φίλτατ' ἴσχις. Sed illius tanta non eſt auctoritas, ut barbariſmum in Sophoclis poëſin invehamus.

1172. ὃν ἂν ἐγὼ ψέξαιμί τι. Perperam codd. ὃν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τι. Deterius impreſſi ψέξαιμί τοι. Particulam ἄν repoſuimus, quæ ſalva conſtructionis lege abeſſe non poteſt.

1174. ἐξαπασχολήμην. Non vacat præpoſitio, cujus vim ſenties, ſi verba ſic ordines: οὔ τις ἐκ πάντων ἀνδρῶν ἄλγιστα ἐγὼ ἀνασχολήμην ἂν κλύων λόγων.

1180. μή σοι. Sic tres codd. Perperam in impreſſis μή μοι.

1189. μηδὲ ὀμῶντα. Perperam in libris μήτε. Mendoſe etiam quæ ſequuntur ſcripta τὰ τῶν κακίστων δυστεβεστάτων. Toupii emendationem, ut certiſſimam & elegantiſſimam, recepi, quam protulit ad Suidam II. 80. τὰ τῶν κάκιστα δυστεβεστάτων. Neutrum eſt plurale κάκιστα, vice adverbii, ut ſupra 700 μέγιστα. Pro gloſſa ſuperſcriptum fuerat κακίστως, quod in κακίστων mutatum, textum invaſit. In τέ γ' εἶναι, eleganter abundat verbum, ut in τὸ νῦν εἶναι, ἐκών γε εἶναι. Vide auctorem libelli de Dialectis §. XXIX. de Dial. Attica, & Pierſonum ad Mœridem p. 364.

1192. ἀλλ' ἔα 'γώ. Sic ſcriptum oportuit pro ἀλλ' ἔα αὐτόν, *at miſſum eum fac.* Perperam in impreſſis & codd. ἀλλ' αὐτὸν, vel αὐτόν. De hoc loco egi ad Comici Ranas 1243. Pariſinorum hominum quos ibi innui conjecturæ longe ſunt futiliſſimæ, nec quibus refellendis immorer dignæ.

1196. ἄπαθες, una voce ſcribi debuit, e duabus conflata ἃ ἔπαθες. Fit craſis vocalium α ε in α, quod ideo producitur, ut τἀμὰ ex τὰ

ἐμά. ἄγω, ex ἆ ἰγώ. aliaque hujus generis infinita, quæ diviſim excudi ſolent cum eliſionis ſigno, male. Nulla in his eſt eliſio, ſed vocum coalitio. Mirum eſt Henr. Stephanum hic offendiſſe. In verſu 361.

ἰγὼ τὰ μὲν παθήμαθ', ἅπαθον, πάτερ,

contra fidem editionum Aldi & Turnebi edidit ἃ ἔπαθον, ingrato hiatu, qualem in ſcena non ferebant Athenienſes.

1197. Codd. & impreſſi habent κᾆν κεῖνα λύσῃς, quod ſenſu prorſus caſſum, manifeſte depravatum eſt. Reiskius conjecit κᾆν κεῖν' ἀτίσῃς: Toupius, κᾆν κεῖν' ἰάσῃς. Abſurde uterque. *Nam hæc ſi nihili facias*, vel *nam hæc ſi omittas*, plane contrarium eſt ejus quod ſententia fert, quodque ex ſermonis ſerie Antigonen cogitare liquet. Proclivis erat emendatio, literulam reponendo, quæ librariorum culpa exciderat: κᾆν κεῖνα λεύσῃς. Id jamdudum ipſe videram, & poſtmodo lubens comperi mecum ſentire virum ingenioſum & perquam ſagacem Thomam Tyrwhitt, cujus in ſchedis mecum benigne communicatis iſta reperi: *Legendum* λεύσσῃς. *Senſus eſt: Ne reſpicias ad illas calamitates &c. Quin ſi illas ſpectes, intelliges &c.* At vero λεύσῃς ſcribendum in aoriſto, non λεύσσῃς in præſenti.

1199. In codd. ut in impreſſis legitur ἔχεις γὰρ οὐ βίαια τἀνθυμήματα. Quod Johnſonus vertit: *Habes enim argumenta non per vim obtruſa.* Abſurdam verſionem ex abſurdis Græcis & fœde corruptis naſci conſentaneum erat. Locum depravatum eſſe vidit Heathius, ſed nihil amplius: inepta eſt ejus conjectura, totaque quam dedit hujus loci verſio, inſicetiſſima eſt. Nos veriſſime poëtæ manum reſtituimus:

ἔχεις γὰρ οὐχὶ βιαὶ τἀνθυμήματα.

Vide Lexicon in Βιαίων. Inde orta depravatio, quod quum librarius οὐ pro οὐχὶ ſcripſiſſet, alius poſtmodo, ne titubaret verſus, βίαια ſcripſit pro βιαί, de ſententia minus quam de metro ſollicitus. In οὐχὶ paragogen ſæpe omiſerunt librarii, quod obſervavi ad priorem Oedipum 993.

1210. σῶς ἴσθ' — Sic bene Joſ. Scaliger, teſte Valckenario ad Hippol. 304. Subauditur participium, quicum imperativus ille ἴσθι fere jungi ſolet, ut in Oed. T. 1181. ἴσθι δύσποτμος γεγώς. Codd. & impreſſi σῶν ἴσθ' — Inepta gloſſa in T. ἥγουν σῶον ἰμί.

1219. ὁπότε γ' ἄν τις. Sic legendum metri gratia. Aldus ὁπότ' ἄν τις.

1225. Hanc ſententiam antiquæ fabulæ Sileno tribuebant, qui quum a Mida captus eſſet, hoc ei muneris pro ſua miſſione dediſſe ſcribitur: docuiſſe regem, *non naſci homini longe optimum eſſe; proximum autem, quamprimum mori.* Ita Cicero Tuſcul. I. 48. ad quem locum vide quæ collegit Jo. Daviſius. Perperam in libris ἐπὶ ϲανῇ.

1236. Euſtathius ad Il. K. p. 790. χαλεπότητες δὲ γήρως ἑτεροῖαί τε φαίνονται, καὶ ὁποίαν δὲ ἐκλίθηται Σοφοκλῆς φράσας οὕτω. Ακρατὲς, ἀπρεπόμισθον γῆρας, ἄφιλον, ἵνα, τουτέστιν ὅπου, πρέπανλα κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ. ὃν ἓν λέγει, καὶ τὸ ἀπὸ τῶν οἰκείων ἀμελεῖσθαι τὸν γέροντα. δριμέως δὲ ΑΚΡΑΤΕΣ ἐκεῖνος γῆρας φησὶν, οὐ τὸ ἀκόλαστον, ἀλλὰ τὸ ποιοῦν πάθεσιν, ὡς μὴ ἔχειν τὸν γέροντα κρατεῖν ἑαυτοῦ.

1259. γέρων πόνος. Sic legendum eſſe apud eruditos conſtat, non πόνος, quod codd. noſtri juxta impreſſos exhibent. Infra 1597. ἕλυσε δυσπινεῖς σκολάς. Hoc poſt alios monuit etiam Toupius, Addend. in Theocritum p. 394. ubi in ſup. v. legendum eſſe ſtatuit.

ἰσθῆτι σὺν τοιᾷδέ γ', ἧς ὁ δυσφιλὴς —

Quia vulgatum τῆς ab Atticorum auribus alienum eſt. Scilicet ille legem Atticiſmi comprobatam volebat, quam condiderat Jo. Pierſonus Veriſimil. p. 74. Verum commentum hoc jamdudum merito exploſum fuit. Attici poëtæ articulum præpoſitivum vice articuli relativi, ὁ pro ὅς, τοὺς pro οὕς adhibent paſſim. Vide Marcklandum ad ſuppl. 858. & nos ad Æſchyli S. Th. 37. Perſas 776. Tanta eſt apud Sophoclem exemplorum copia, ut res extra omnem dubitationem poſita ſit. Vide ſupra 304. 747. Oed. T. 1055. 1379. 1427. Antig. 1086. Trach. 47. 728. Phil. 14.

1263. θρεπτήρια. Hoc nomen plerumque mercedem altoribus debitam ſignificat, hic vero, ipſa alimenta.

1264. ἄγαν ἐκμανθάνω. In B. T. inſerta particula γε. Vide ad Oed. T. 439.

1266. τοῦτο μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ. Sic ex vi ſententiæ legendum. Vulgo τἄλλα μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ. Aldus mendoſe πάθῃ, nullo addicente e noſtris codd.

1270. προσφορά, *exprobratio.* Hanc vocem perperam interpretantur Scholiaſtes & Heathius.

1277. δυσπρόσοιστον. Perperam in B. T. δυσπρόσιτον.

1278. Quam dedimus ex Turnebo, horum verſuum lectionem habent ſine ulla varietate codd. omnes. Perperam Aldus, ὡς μήτ' ἄτιμον — οὕτως μ' ἀφῇ γε.

1282. κατοικτίσαντα, ſignificatione tranſitiva, *miſericordiam moventia:* ut δυσχεράναντα, *moleſtiam creantia, offendentia.* Pro τέρψαντα, Turnebus perperam e Triclinio τρίψαντα.

1287. τῆσδε τῆς γῆς. Aldus & membr. τῆσδε γῆς.

1300. ταύτῃ κλύω. Sic B. T. in aliis κλύων male. In T. diverſa lectio adpoſita ταύτην, quod nihili eſt.

1301. Ἄργος Δωρικὸν est Peloponnesus, quam supra 696. appellat Δωρίδα νῆσον, quæ & priscis incolis Ἀσία dicta fuit. Vide Eustathium ad Periegetam 419.

1305. ἐς Θήβας. Sic B. T. ut rursus 1325, quo posteriore loco ἐς membr. etiam habent.

1323. ἐγὼ δ' ὁ σός. Articulus hic ex indole linguæ adesse debet. Male in libris ἐγὼ δὲ σός.

1326. οἵ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς ἱκετεύομεν. Pessime Johnsonus vertit: *qui te pro filiis horum & salute supplicamus.* ἀντὶ idem valet quod πρὸς in obtestationibus: & παίδων τῶνδε ad nullas alias personas referri potest, quam ad præsentes Oedipi filias: *per hasce tuas filias & tuam salutem.*

1329. Perperam in plurimis editionibus excusum video τοὐμοῦ πρὸς κασιγνήτου. Crasis est τοὐμοῦ ex τὸ ἐμοῦ. At cum elisione τοῦ 'μοῦ est τοῦ ἐμοῦ.

1333. πρὸς θεῶν ὁμογνίων. Eurip. Androm. 915.

ἀλλ' ἄντομαί σε, Δία καλοῦσ' ὁμόγνιον.

Vide Lexicon.

1337. ἐξειληχότες. Sic cum Valckenario lego, quem vide ad Hippolytum p. 251. Mendose in libris ἐξειληφότες.

1340. ξυμπαρασθήσει. Turnebus ex Triclinio perperam dedit ξυμπαρασθήσῃ. Atticam formam, quam ubique reponimus, hic forte in codice suo repererat, pro qua Aldus dedit ξυμπαρασθήσῃ. In membr. ξυμπαρασθήσης. Verbum activum est & transitivum συμπαρίστασθαι, quod exstat apud Pindarum Olymp. VI. 72.

τᾷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας πραΰμη-

τίν τ' Ἐλευθὼ συμπαρέστασίν τε Μοῖρας.

Hic vero neutra significatio obtinet, quæ soli formæ mediæ inest.

1341. ξὺν ἕξω καὶ χρόνῳ. Sic B. T. & membr. a prima manu, superscripta altera lectione, quam Aldus prætulit, καὶ πόνῳ.

1347. ἔκπεμψαι. In B. superscriptum ἔκπεμψον, nescio utrum pro varia lectione, an pro interpretamento. Sane præstat ἔκπεμψαι, *dimitte a te.* Eadem est vis verbi medii in Eurip. Androm. 826.

τέκνον, κάλυψαι σῖγα, σύνδησαι πέπλοις.

Ubi in antiquissimo cod. scriptum σύνδησον, quod non aliter probari possit, quam si legatur σύνδησον πέπλους.

1348. τῆσδ' ὁ δημοῦχος. In omnibus libris, articulo perperam omisso, τῇδε δημοῦχος.

1351. οὐδ' ἄν ποτ' — id est οὐδέ ποτ' ἄν — Male in libris οὔτ' ἄν, quod qui retinuerunt, accipere saltem debuerunt pro οὔ τοι ἄν.

1360. κλαυσῖά. Turnebus e Triclinio κλαυτά. Vide Lexicon in Ἀκλαυσίος.

1361. Libri omnes ταὐδ', ὥστιρ ἂν ζῶ. Johnſonus inepte, *ſed mihi ferenda, ſicut vivo.* Quod in membr. gloſſæ loco ſuperſcriptum eſt, non ſignificationem tantum particulæ declarat, ſed ipſiſſima eſt Sophoclea lectio. ἕως ἄν. Legendum itaque ταὐδ', ἕωστιρ ἂν ζῶ — Numquam adhibuerunt Attici poetæ ὡς pro ἕως. Pauciſſima quæ in contrarium adferuntur exempla, mendoſa ſunt, & facillime in integrum reſtituuntur. Vide quæ notavimus ad Eurip. Phœn. 89.

1367. αἱ δ' ἐμαὶ τροφοί. Sic bene Aldus. In membr. τροφαί. In T. αἵδ' ἐμοὶ τροφαί. In B. ἐμοὶ τροφοί.

1368. τὸ συμπονεῖν. Sic tres codd. Aldus ξυμπονεῖν.

1370. εἰσορᾷ. Sic membr. & Aldus. In aliis νῦν ὁρᾷ.

1373. κείνην ἐρείψις. Sic Turnebus neſcio unde: in Aldina & tribus noſtris codd. κείνην ἐρεῖ τις. Bona eſt emendatio.

1375. Occaſionem priorum imprecationum Oedipi narrat Scholiaſtes, prolato teſtimonio ex parva Thebaide. Res aliter narrata erat in Epico Cyclo, cujus verſus ad hanc hiſtoriam pertinentes ſervavit Athenæus L. XI. p. 465.

Αὐτάρ ὁ δισγενὴς ἥρως ξανθὸς Πολυνείκης,
πρῶτα μὲν Οἰδίποδι καλὴν παρέθηκε τράπεζαν
ἀργυρέην Καδμοιο θεόφρονος. αὐτὰρ ἔπειτα
χρύσειον ἔμπλησεν καλὸν δέπας ἡδέος οἴνου.
αὐτὰρ ὃ γ' ὡς φράσθη παρκειμένα πατρὸς ἑοῖο
τιμήεντα γέρα, μέγα οἱ κακὸν ἔμπεσε θυμῷ.
αἶψα δὲ παισὶν ἑοῖσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἐπ' ἀρὰς
ἀργαλέας ἠρᾶτο· θεὸν δ' οὐ λάνθαν' Ἐριννύς·
ὡς οὐχ οἱ πατρῷά γ' ἐπὶ φιλότητι δάσαιντο,
ἀμφοτέροισι δ' αἰὲν εἶεν πόλεμοί τε μάχαι τε.

1379. τοιῶδ' ἴφυτον. Mendoſe in Aldina τοιάδ' —

1382. Δίκη ξύνεδρος Ζηνός. Pindarus Olymp. VIII. 28. σώτειρα, Διὸς Ξενίου πάρεδρος Θέμις. Ad quem locum vide Schmidii notam. Supra 1267. Αἰδὼς dicitur Jovis abſidere ſolio.

1402. οὐδὲ φωνῆσαί τινι. Sic optime Tyrwhittus, eodem ſenſu quo Polynices ipſe infra 1429. οὐδ' ἀσχολεῖμεν φλαῦρα. Mendoſe vulgo φωνῆσαί τινα.

1407. Aldus & membr. ſic hunc verſum exhibent:

μή τοι με πρὸς θεῶν σφῶϊν γ' ἂν αἱ τοῦδ' ἀρχὴ —

In B. σφῶν γ' ἂν αἱ τοῦδ' ἀρχαί. Turnebus e Triclinio dedit, σφῶϊν ἄν

γ' αἱ τοῦδ' ἀρχαί. Quæ lectiones perinde ſunt mendoſæ. σφῶϊν diſyllabum Atticis poëtis prorſus inuſitatum eſt. Veram lectionem minima mutatione reſtituimus, σφῷν ἰὼν γ' αἱ τοῦδ' ἀρχαί — Pronomen σφῷν abundat, ut ſæpe μοι, σοι. *Si vobis patris hujus diræ perficiantur.* Id eſt, *ſi quando patris hujus diras eventu comprobatas videritis.*

1417. σέ τ' αὐτόν. Perperam in omnibus libris σέ γ' αὐτόν. Perpetua eſt harum particularum confuſio. Initio ſeq. verſus Aldus edidit ἀλλ' οὐχ οἷόν γε pro εἷόν τε. Ferri potuit v. 1310. αὐτός γ' ἐμαυτοῦ.

1418. Libri omnes ſolœce, πῶς γὰρ αὖθις αὖ πάλιν σὲ ῥᾴτυμ' ἄγαμι— optativus potentialis particulam ἂν comitem requirit, & πῶς cum optativo ſine ἂν græce non adhibetur. Tam putidum ſolœciſmum nimis ſtolida patientia tulerunt Sophoclis editores. Vide indicem noſtrum in Ariſtophanem voce ἄν.

1424 ἐς ὀρθὸν ἐκφέρεις. Sic cum Tyrwhitto lego. ὁρᾷς οὖν ὡς ἐκφέρεις ἐς ὀρθὸν τἀμὰ μαντεύματα τοῦδε, ὃς — In libris ἐκφέρει ſenſu nullo aut pravo.

1426. χρήζει, χρησμῳδεῖ. Subſcribi non debuit ι juxta auctorem Etymol. M. in χρήζω. Sed neſcio an differentiam quam ſtatuit veteres obſervarint. Verbum χρήζω ea ſignificatione adhibet Euripides Helena 524.

1443. εἴ σου σέληνθῶ. Sic libri omnes. Neſcio an, quia σέληνθῶ futuri ſignificatione hic adhibitum, tamquam σεληνθήσομαι, particula εἰ locum obtinere poſſit. Alias certum eſt cum ſubjunctivo rite eam non conſtrui. Melius legeretur ἤν σου σέληνθῶ.

1445. σφῷν μή ποτ' ἀντῆσαι κακόν. Sic bene in T. In aliis κακῶν. Deterius in B. μήποτ' ἀνσθῆναι κακῶν, & ex emendatione, μή ποτ' ἂν σθῆναι.

1455. Aldus & membr. ἐπεὶ μὲν ἕτερα τάδε πήματ' αὖθις αὔξων ἄνω. At in B. τάδ' ἐπ' ἤματ' αὖθις, quod depravatum videri poſſit e lectione quam e Scholiaſta eruit Canterus Nov. Lect. VII. 11. τάδε πρὸ ἥμαρ αὖθις. Forte verius eſſet ταῦτ' ἐπ' ἤματ' αὖθις.

1458. δεῦρο Θησέα πόροι. Sic codd. omnes & ipſe Trielinius. Imperite Turnebus verſus ſuſtentandi gratia ἂν inſeruit, Θησέ' ἂν πόροι. Scilicet ignorabat α finale accuſativi nominum in εὺς apud Atticos ſemper produci. Vide Etymol. M. in Βασιλεύς. Suidam in Ἀρείαν. Clarkium ad Il. A. 265.

1463. Male Aldus contra metri rationem κλύουσ' ἄφαντος ὧδε. Male etiam ſeq. v. ἐς δ' ἄκραν. Languidum ſermonem reddit iſtud δέ, qui per aſyndeta longe melius procedit. Verſus eſt dimeter pæonicus bra-

chycatal. Strophicum interpolavit Triclinius: *παρά γ' ἁλαοῦ ξίνου.* Quæ facillima erat æquandorum metrorum ratio, eam non vidit hominis ſtupor.

1464. *κλύσος Διόβολος.* Euſtathius ad Il. H. 479. Ἐκ τοῦ Ζεὺς σμερδαλέα κλυσίων, λαβὼν ὁ Σοφοκλῆς ἔφη τὸ, Μέγας κλύσος, ἄφατος, Διόβολος. ἐν οἷς δηλοῖ ἐκεῖνος, καὶ ὅτι βέλη Διός, οὐ μόνον κεραυνοί. καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ καὶ βρονταί. ὁμοίως καὶ τοὺς βαγδαίους ὑετοὺς, καὶ μάλιστα τοὺς χειμερίους, τοιούτῳ λόγῳ δύσομβρα βέλη λέγει. (Antig. 358.)

1469. *δέδια δ'.* Sic recte T. & Turnebus ad metri rationem. Aldus perperam *δέδια τόδ' —*

1470. *οὐδ' ἄνευ.* Sic bene Heathius. Male in libris *οὐκ ἄνευ.*

1474. Et hunc verſum peſſime interpolavit Triclinius:

πῶς οἶσθα τοῦτο; τῷ δὶ συμβαλὼν ἔχεις;

1482. *ἐναισίου δὶ συντύχοιμι.* Sic Aldus & veteres codd. In T. *ἐναισίῳ.* Apud Suidam *ἐναισίμῳ*, in Kuſteri editione: Mediolanenſis habet *ἐναισίῳ.* Illud tuetur Toupius I. 133. ſed ei nequaquam auſculto. Verbum compoſitum ſæpiſſime caſum adſciſcit, quicum ſimplex conſtrui ſolet. Vide quæ notavimus ad Eurip. Or. 1291. cujus rei aliud illico ſe offert exemplum: *ἀκηδῆ χάριν μετάσχοιμι*, pro *ἀκηδίας χάριτος.* Vel, ſi mavis, *μετάσχοιμι* poſitum eſt pro *σχοίην*, & *συνίύχοιμι* pro *τύχοιμι.*

1486. *ἆρ' ἐγγὺς ὠνὴρ;* Perperam libri omnes contra metri & ſermonis legem, *ἀνήρ.* Dixi ſupra vocem *ἀνὴρ* non aliter a Sophocle adhibitam fuiſſe, quam priore correpta. Præterea *ἀνὴρ* ſine articulo hominem quemcumque ſignificat, ut ſi gallice diceres *y a-t-il un homme près d'ici?* ſed quando de viro definito ſermo eſt, linguæ indoles articulum abeſſe non patitur. Olim voces plene, abſque unius literæ eliſione pingebantur. Ubicumque ad pronuntiandi rationem ſcribimus *ὠνὴρ*, *ὠὐτὸς*, in antiquiſſimis Sophoclis exemplaribus exaratum fuerat O ANHP, O ΑΥΤΟΣ, pro quibus ſerioris ævi minus docti librarii, iſta per craſin legenda eſſe ignorantes, exararunt *ἀνὴρ*, *αὐτὸς*, omiſſo articulo, qui tamen in codd. noſtris ſæpiſſime gloſſæ loco adſcriptus conſpicitur. Quod autem dixi, certam & definitam perſonam non aliter nomine *ἀνὴρ* indigetari, quam ſi ei adjungatur articulus, id verum eſſe nulla non oſtendit pagina, ubi caſus obliquos articulus ſemper comitatur, *τὸν ἄνδρα*, *τἀνδρὸς*, *τἀνδρί.* Sic paſſim *τὸν αὐτὸν*, *τοῖς αὐτοῖς*, *τοὺς αὐτοὺς* reperias pro *eumdem*, *iisdem*, *eosdem*; numquam vero pronomen hoc ſenſu ſine articulo. Quod in obliquis non admittitur, id in recto locum habere poſſe nemo ſibi perſuadebit. Optime in Eurip. Medea 769. Aldus ediderat *οὗτος γὰρ ὠνὴρ*, quod retinere debebam, ut & ejusdem dramatis v. 687. edere,

σοφὸς γὰρ ὠνὴρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.

In Rheſo 122. ſinceram ſcripturam exhibet cod. Florentinus teſte Valckenario ad Phœn. p. 274.

αὔθων γὰρ ὠνὴρ, καὶ πεπύργωται θράσει.

Frequens eſt in Sophoclis exemplaribus hæc menda, qua ne fœdaretur hæc editio, ſedulo cavi.

1488. Hunc verſum Aldus perperam Choro tribuit.

1490. ἥπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην. Notanda hypallage, pro ἥνπερ ἔτυχεν ὑπεσχόμενος. Vide Euſtathium ad Il. Δ. p. 505. & Kœnium ad libellum de Dialectis p. 35.

1491. ἰού, ἰού. Has voces Triclinius addidit, ut antiſtrophe numero verſuum par eſſet ſtrophæ.

1493. ἐπ' αἰγιαλέν. Sic bene Heathius. Libri omnes ἐπὶ γύαλον. Nec idcirco, ut nupero editori Pariſino videtur, ſcribi debuit ἄκρον, quia αἰγιαλὸν generis eſt maſculini. Nam ἄκραν non magis ad αἰγιαλὸν refertur, quam ad γύαλον, quod & ipſum generis eſt neutrius: ſed ordo eſt, εἴτε ἄκραν βούθυτον ἑσλίκν ἐπ' αἰγιαλὲν ἀγίζεις.

1496. Soloœca videtur oratio, ὁ ξένος ἐπαξιοῖ σε παρασχεῖν χάριν. Ex communi loquendi more dicere videtur debuiſſe, παρασχεῖν σοι καὶ πολίσματι καὶ φίλοις χάριν. Poſt ἐπαξιοῖ diſtinguendum eſt commate: ἐπαξιοῖ σε καὶ πόλισμα καὶ φίλους, ὥστε παθὼν παρασχεῖν δικαίαν χάριν. Perperam ſcripti & impreſſi libri παθῶν.

1498. σωτῆρον. Hanc vocem non adgnoſcunt veteres codd. in quibus hic verſus mancus cum ſtrophico non congruit. Defectum ſupplevit Triclinius.

1506. τῆσδ' ἔθηκε τῆς ὁδοῦ. Sic voces ordinandas eſſe nemo non videre poterat. Inconcinne vulgo θῆκε τῆσδε τῆς ὁδοῦ. Attici rariſſime augmentum omittunt, quo nulla hic poëtam adigebat neceſſitas.

1514. αἱ πολλὰ βροτῶν διατελεῖς. Sic tres codd. Male Aldus αἱ πολλαί. Nec melius Turnebus τὰ πολλά. Neutrum plurale πολλά, ut ſæpiſſime, adverbii vicem ſuſtinet. Gloſſa recte κατὰπολύ. Seq. v. σκάψαις dedi ex emendatione Jo. Pierſoni Veriſimil. p. 139. Male vulgo σκῆψαι.

1517. καὐ ψευδόφημα. Perperam in B. T. ψευδόθυμα, quod mendoſe ſcriptum pro ψευδόμυθα; eſtque hoc gloſſema genuinæ vocis.

1519. γήρως ἄλυπα, non ſignificat ἄλυπα ἕως γήρως, ut perperam Scholiaſtes interpretatur, ſed ὑπὸ γήρως μὴ λυπηθησόμενα: *quæ ſenium numquam ſentient, quæ nullo conſeneſcent ævo.* Sic bene accipit Heathius, & miror a quoquam aliter accipi potuiſſe.

1531. ἀφίκῃ. Sic membr. & Aldus. In aliis ἀφίκῃ.

1535. εἴκῃ, pro διοίκῃ.

1560. λίσσομαι μήτ' ἐπίσσυτα. Sic recte codd. veteres & Aldus. ἐπίσσυτα neutrum plurale pro ἐπισπόντως. Verſus dimeter eſt trochaicus catal. ad quam metri formam antiſtrophicus revocandus eſt.

1562. ἐξανύσαι. Vulgo ineptiſſime ἐκλανύσαι. Scholiaſtam ἐξανύσαι legiſſe, ex ejus explicatione perſpicuum eſt: nec aliter ſcribere potuit Tragicus, qui ἀνύειν & compoſita eodem, quo hîc modo, ſæpius uſurpat. Antig. 805. τὸν παίσκοιτον ὅδ' ἐμῷ θάλαμον τήνδ' Αντιγόνην ἀνύτευσαν. Aj. 606. κακὰν ἐλπίδ' ἔχων ἔτι με ποτ' ἀνύσειν τὸν ἀπότροπον αἰόλον Αδαν. Loquendi forma elliptica eſt: plene ἐξανύσαι ὁδὸν εἰς τὰν νεκρῶν πλάκα. Vide Marklandum ad Eurip. Supplices, ubi ſimilis eſt locutio v. 1142. ποτανοὶ δ' ἤνυσαν τὸν Αΐδαν.

1571. κνυζᾶσθαι. Sic B. T. In aliis κνυζῆσθαι.

1572. Aldus edidit ἀδάμαστον φύλακα παρ' Αΐδα. In B. ἀδαμάντος φύλακα παρ' Αΐδα. Prope verum accedit Triclinii lectio, quam ſprevit Turnebus, licet Aldina meliorem, ἀδάμαστον φύλακ' Αΐδα. Legendum ad metri rationem ἀδάματον φύλακ' Αΐδα. Sicque verſus hic, ut ſtrophicus, dimeter eſt trochaicus catalect.

1574. ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου. Juxta Heſiodum Theogon. 306. natus erat Cerberus ex Echidna & Typhone. Initio verſus ὦ referendum videtur ad perſonam quæ in verſu qui ante hunc excidit, invocabatur: tametſi ad ipſum etiam Cerberum referri poteſt.

1578. τὸν αἰὲν ἄϋπνον. Sic codd. veteres & Aldus, quod & poſtulat tam metri quam ſententiæ ratio. Cerberus enim invocatur, qui ſemper inſomnis fuiſſe fingitur. Triclinius a ſententia aberravit, ſed metri rationem habuit legendo τὸν αἰὲν ἔνυπνον, quod ex mente Scholiaſtæ interpretatur τὸν ἀεὶ κοιμώμενον θάνατον. Scholiaſtæ lectionem αἰένυπνον agnoſcit Euſtathius p. 1201. quæ metro plane repugnat.

1581. οὔθ' ὁ μῦθος. Sic B. T. & membr. etiam a ſecunda manu. Primo ſcriptum fuit οὔ τῳ, ut Aldus edidit.

1588. ὑφηγητῆρος. Sic una voce in veteribus codd. ſcriptum. In T. ut in Aldina diviſim ὑφ' ἡγητῆρος. Vide ad priorem Oedipum 1260.

1590. ὁδόν. Aſperatur hæc vox in veteribus codd. ut & apud Euſtathium, qui hujus loci meminit p. 156. Οτι δὲ οὐδὸς παρὰ τὸ ὀδύεσθαι, ὡς εἴρηται, γίνεται, δηλοῦσι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Οἰδίποδι τῷ ἐπὶ Κολωνῷ πολλαὶ τῶν ἀντιγράφων, ὁδὸν δίχα τοῦ υ γραφοντα τὸν ευδὸν ἐν τῷ, Καταρράκλην ὁδὸν χαλκοῖσι βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον. Sed certum eſt eam tenuari debere. Vide Lexicon in Οδος.

1592. Κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾷ. Perperam libri omnes πολυσχίστῳ.

1595. Corrupta eſt hujus loci in libris omnibus ſcriptura. Sic eum exhibuit Aldus:

ἐφ' οὗ μέσου σῆς, τοῦ τε Θερικίου πέτρου,
κοίλης τ' Αχέρδου, κἀπὸ λαίνου τάφου
καθεδεῖ. εἶτ' ἔδυτε δυσπινεῖς σῆς.

Quatuor hic indicantur puncta, quorum in medio ſubſtitit Oedipus, & deſedit; κεῖνος κρατήρ, πέτρα Θερικία, κοίλη ἄχερδος, λάϊνος τάφος. Juxta vulgatam lectionem ſtetit Oedipus ſimul ſuper quatuor his locis, quod abſurdum eſt. Proinde nihil juvat Canteri emendatio legentis κἀπὸ λαίνου τάφου. Quin legendum omnino:

ἀφ' οὗ μέσος σῆς, τοῦ τε Θερικίου πέτρου,
κοίλης τ' ἀχέρδου, κἀπὸ λαίνου τάφου,
'καθέζετ'· εἶτ' ἔλυτε δυσπινεῖς σῆς.

Ceteras Aldinæ lectionis mendas jam ſuſtulerant alii editores. καθέζετ' Turnebus dedit: ἔλυτε Stephano debetur. Utrumque repræſentant codd. noſtri B. T. ΑΧΕΡΔΟΣ utrum nomen ſit appellativum, an loci cujuſdam proprium, ſunt qui dubitent. *Pirum Silveſtrem* ſignificat, & κοίλη ἄχερδος *ſepem*, αἱμασιὰν notare poſſit, qua locus ubi ſubſtitit Oedipus una ex parte claudebatur. Vide Euſtathium p. 1748. l. 47. Locus inter Atticæ pagos recenſetur Αχερδοῦς, cujus gentile Αχερδούσιος. Sed illius patrius caſus eſſet Αχερδουσίθεν, non Αχέρδου. Suidas in Αχερδὸς legit κἀπὸ λαίνου τάφου.

1600. τὼ δ'. Sic bene T. & Scholiaſtes: quod etiam in B. ſuperſcriptum vulgato τὰ — Perperam in impreſſis τάδ' — Cererem, quam hic epitheto εὔχλοον diſtinguit, Athenienſes colebant Χλόης appellatione; hujus mentio apud Comicum in Lyſiſtr. 835.

1606. ἐκλύσησι Ζεὺς χθόνιος. Eurip. Hippol. 1212.

ἔνθεν τις ἥκω, χθόνιος ὡς βροντὴ Διός,
βαρὺν βρόμον μεθῆκε, φρικώδη κλύειν.

1619. Aldus edidit τὸν λειπὸν ἤδη βίοτον διάξετον, metro ruente ob ſyllabæ defectum: nec aliter ſcriptus eſt hic verſus in tribus codd. Turnebus e conjectura, ut videtur, αὖ inſeruit, quod nihili eſt. Recte Weſſelingius Obſervat. p. 97. reponit εὖ. *Vult enim pater, filias, ſe miſero liberatas, tandem felicius ævum acturas.* Verba ſunt ipſius viri doctiſſimi. Sic autem iſta cum præcedentibus cohærent: κοὐκ ἔτι τὴν δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν. Weſſelingio obloquitur nuperus Pariſinus editor, qui quum αὖ tuetur, nulla auctoritate invectum, non animadvertit ſe nebulam pro Junone amplecti.

1622.

1622. *οὐδέ τ' ὀρώρει βοή.* Sic emendate ſcriptum in tribus codd. ut Aldus, Turnebus & Stephanus ediderunt. Prava lectio & prava diſtinctio recentiores editiones invaſit, *οὐδ' ἔτ' ὀρώρει βοή.*

1624. *θώϋξιν αὐτόν.* Exemplum hic habemus omiſſi augmenti in aoriſto, quod rariſſimum eſt apud poëtas Atticos, nec tamen mendoſum. Sic in Trach. 767.

ἰδρὼς ἀνῆει χρωτὶ, καὶ προσπλύσσετο.

Vide quæ notavimus ad Euripidis Androm. 955. Bacchas 1123. & ad Æſchyli Perſas 414. Ridicule Heathius legendum pronuntiat *ἐθώϋξιν.*

1639. *ἀφαυρᾶις χερσίν.* Male vulgo *ἀμαυρᾶις.* Has voces jam ſupra commutatas vidimus v. 1018.

1640. *τὸ γενναῖον.* Subauditur *κατά.* Perperam in B. T. pro *φρενὶ* ſcriptum *φέρειν.*

1641. *μηδ' ἃ μὴ θέμις.* Sic legendum eſſe jam viderat Henr. Stephanus, qui ita ſcriptum eſſe in quibuſdam codd. obſervavit. Id e noſtris ſolus habet B. a ſecunda manu.

1651. *χειρ' ἀντίχουλα κρατός.* Male in B. T. *ἴχουλα χεῖρα κρατός.*

1662. *γῆς ἀλάμπετον βάθρον.* Codd. & impreſſi *ἀλύπητον.* Alteram lectionem Scholiaſtæ memoratam prætuli, cujus ſignificatio huic loco aptior eſt. Nec qui regulis analogiæ repugnare vox *ἀλάμπετος* Pierſono Veriſimil. p. 165. videri potuerit, ſatis intelligo. Sane a verbo *λάμπω* derivatur *ἀλαμπής*, quod exſtat Trachin. 691. unde *ἀλάμπετος.* Poſtremum hoc legitur in veteri epigrammate in Heraclitum apud Diogenem Laertium, & in Analectis noſtris T. III. p. 259.

Μὴ ταχὺς Ηρακλείτου ἐπ' ὀμφαλὸν εἵλεο βίβλον
τοῦ Ἐφεσίου· μάλα τοι δύσβατος ἀτραπιτός.
ὀρφνὴ καὶ σκότος ἐστὶν ἀλάμπετον· ἢν δέ σε μύσῃς
εἰσαγάγῃ, φανερῷ λαμπρότερ' ἠελίου.

Pierſoni conjecturæ futiles ſunt, nec referri dignæ.

1663. *ὠνήρ.* Perperam in libris *ἀνήρ.*

1674. *εἴχομεν.* Male contra metri anapæſtici legem Aldus & codd. veteres *ἔχομεν.*

1676. *ἰδόντε καὶ παθοῦσαι.* Sic in B. T. In ceteris *παθούσα*, minus eleganter. At Sophoclem ſcripſiſſe opinor *ἰδόντε καὶ παθόντε.*

1678. Iſta perſonis aliter dividi poſſent. In T. ita diſtributa ſunt, ut ea exhibemus. In vett. codd. ut in Aldina verſus 1679. & tres ſequentes Choro tribuuntur. In membr. ex librarii oſcitantia Chori perſona linea inferius quam oportuit notata fuit, nempe ante verſum 1682. qui verſui 1679 ſubjectus eſt, quia in illo codice verſus in ſingulis paginis

per tres columnas digeſti ſunt in eadem tranſverſa linea ſe invicem excipientes. Hanc perſonarum diſtinctionem ſecutus eſt in verſione Vitus Winſemius; noſtram Georgius Ratallerus. Erudito Britanno in nova editione Pentalogiæ Jo. Burtoni tertia placet: nempe βέβηκεν abſque interrogatione Antigonæ continuari, reliquamque verſus partem cum quatuor ſequentibus Choro tribui. — ἐν πόθῳ λάβοις. Sic cum Cantero legendum, vel, quod probabilius adhuc & elegantius, εἰς πόθον. In T. ſcriptum a prima manu εἰ πόθον. Ceteri cum impreſſis εἰ πόθῳ ſine ſenſu. Ceterum quod in verſione expreſſi nimis feſtinanter, nec ſatis cogitate ex Heathii notis adſumſi: inſicetum mihi nunc videtur. Senſum bene declaravit Scholiaſtes: ὡς μάλιστα ποθήσαις ἂν αὐτὸν μαθὼν βεβηκότα. *Ita quidem, ut tu lubentiſſime audias illum interiiſſe.* Sic omnia Antigonæ continuata optime procedunt.

1683. Verſus dimeter eſt jambicus, ut antiſtrophicus 1710. Proinde τάλαινα non eſt in duali.

1688. Hic verſus & quatuor ſequentes in Aldina & veteribus codd. Antigonæ continuantur.

1693. Recte in Turnebi editione excuſum, ὦ δίδυμα τέκνων ἀμφίλα. Nam hic duo adjectiva numero duali poſita ſunt, ut ex antiſtrophico verſu 1720. liquet.

1694. τὸ φέρον. Temere ſolicitatur hæc lectio ab eruditis viris, quibus legi placet τὸ παρόν. *Quod fors fert*, τὸ φέρον ἐκ θεοῦ. Sic Terentius Phorm. I. 2. 88.

Quod fors feret, feremus æquo animo.

Palladas in Epigr. Analectorum noſtrorum T. II. p. 482.

Εἰ τὸ φέρον σε φέρει, φέρε καὶ φέρου.

Hic φέρον accipi debet pro φερόμενον, activum pro paſſivo, ut in exemplis quæ protulimus ad v. 74.

1695. In hunc & ſequentem verſum mala manus alienas voces inſerſit, quas ipſa metri ratio ſpurias eſſe oſtendit. In Aldina & veteribus codd. legitur: φέρειν χρὴ, μηδ' ἄγαν οὕτω φλέγεσθον. οὔ τοι καταμεμπτ' ἔβητον. Antiſtrophici autem verſus in iiſdem libris ſic leguntur: λήγετ τοῦδ' ἄχους. κακῶν γὰρ δυσάλωτος εὐδείς. In his legitima metri forma non aliter concinnari poteſt, quam, ſi reciſis inſititiis, ad hunc modum diſponantur:

χρὴ φέρειν, μηδ' ἄγαν φλέγεσθον·
οὔ τοι καταμεμπτά.
λήγετον τοῦδ' ἄχους, κακῶν γὰρ
εὐδεὶς δυσάλωτος.

1698. καὶ γὰρ ὃ μηδαμὰ δὴ φίλον, ἦν φίλον. Verſus eſt dimeter anapæſticus, ut ſtrophicus 1671. Proinde legi debet, ut eum exhibemus. In veteribus codd. καὶ γὰρ ὃ μηδαμῆ δὴ τὸ φίλον φίλον. In T. ſcriptum ὁ, & adpoſita inepta gloſſa, λείπει διδούς. In Aldina, καὶ γὰρ ὃ μηδαμῇ τὸ φίλον φίλον. Quibus in lectionibus nec metri nec ſententiæ habita ratio. De μηδαμὰ ultima brevi vide quæ notavimus ad Æſchyli Perſas 429.

1703. καὶ ταῖδε μὴ κυρήσεις. Perperam vulgo καὶ τάδε, metro & ſententia reclamante: male etiam κυρήσῃς. Recte in T. ταῖδε cum gloſſa τῇδε: in membr. a prima manu κυρήσεις.

1704. Ἕτραξιν οἷον ἤθελε. Sic in Aj. 967.

ὧν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν,
ἐπῆσαθ' αὑτῷ, θάνατον, ὅτῳπερ ἤθελε.

1708. ἄκλαυσ(τον. Sic bene membr. Vulgo ἄκλαυστον.

1710. δακρύον. Triclinius neſcio qua ſocordia dedit δακρύρροον. Intellexit verſum eſſe dimetrum jambicum, ſed non meminit obſervationis quam ipſe fecit ad priorem Oedipum 1515.

1719. πατίρος. Libri omnes πατρός.

1725. In membr. ὡς τί ῥίξομεν. Quæ ſcriptura ſi probetur, hic verſiculus cum præcedenti in unum contribuendus, qui ſenarius erit; ſicque duo primi antiſtrophes in unum coaleſcent:

Φίλαι τρίσητε μηδέν. Ἀλλὰ ποῖ φύγω;

ὡς, *ut* finale ſignificans ſæpe cum futuro indicativi conſtruitur. Vide Eurip. Med. 1316. noſtræ editionis. Alceſt. 74. ubi juxta veteres libros omnes legendum:

σλείχω δ' ἐπ' αὐτὴν, ὡς καταίξομαι ξίφει.

Androm. 717.

ἔπαιρε σαυτὴν, ὡς ἐγὼ, καίπερ τρίμων,
πλεκτὰς ἱμάντων σιρροφίδας ἐξανήσομαι.

Haud minus bona videtur ceterorum librorum lectio, ὡς τί ῥίξωμεν; ſic ſupra 398. ὅπως τί δράσῃ.

1727. τὰν χθόνιον. Sic B. T. recte. Vulgo τὰν χθονίαν.

1728. τάλαιν' ἐγώ. Perperam in libris ἔγωγε.

1737. Huic verſui adpoſita fuit nota ἀντιστρ. γ'. quæ inter operarum manus, quum formas verſarent, excidit, me neſciente. Et hoc me fugit, quum minoris editionis ſpecimen perluſtravi.

1739. ἀπεφύγετον. Male in libris ἀπεφεύγετον.

1749. ἐλπίδων γὰρ ἐς τίν' ἡμᾶς. Sic legendum eſſe, tam ſtructuræ quam metri ratio arguit. De ſe & ſorore loquitur Antigone, πεῖ μόλωμεν.

Tum, quemadmodum ſtrophicus 1735. verſus hic trochaicus dimeter eſſe debet. Perperam in libris ἐλπίδων γὰρ ἐς τί με.

1751. παύετε θρήνων. Sic in ſcholiis legitur, ut primus edidit Henr. Stephanus. Codd. παύετε θρῆνον. Hos verſus male Choro tribui in libris cum Tyrwhitto & Heathio cenſeo. Vulgo claudicante verſu ξυναπόκιτα.

1754. προσπίτνομεν. Male in veteribus codd. ut in Aldina, προσπίπτομεν, ſolemni librariorum errore in hac forma. πίπτειν prima brevi frequenter adhibent Tragici, ubi metri lex ſyllabam longam verbi πίπτω non admittit.

1755. χρείας. Sic libri omnes, nemine reclamante. At legendum cenſeo χρείαν. τίνος χρείαν ἀνύσαι θέλουτας;

1758. Aldus & codd. omnes habent ἀλλ' εὐθυμεῖν χεῖτε μελεῖν. Turnebus σοι inſerſit. Melius nos χεῖσ' ἐστὶ μελεῖν.

1773. καὶ πάντα γ' ὅσ' ἄν. Aldus & membr. καὶ παλιθ' ὅσα ἄν. In B. καὶ παλιθ' ὅσ' ἄν.

FINIS NOTARUM IN OEDIPUM COLONEUM.

NOTÆ IN ELECTRAM.

V. 2. ἕξεσλί σοι παρέντι λεύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ' ἀεί. Æſchylus Choëph. 213.

εἰς ὄψιν ἥκεις, ὥνπερ ἐξηύχου πάλαι.

4. τόδε γὰρ παλαιὸν Αργος, ὑπαίθεις. Sic ſcriptum in E. vere, ni fallor. τόδε (δεικτικῶς) γὰρ παλαιὸν Αργος ἐστίν, ὃ ἐπαίθεις. Vulgo legitur τὸ γὰρ — & aliter diſtinguitur. In fine verſus τόδε ad ſequens pertinet ἄλσος. Accipi autem hic poteſt Αργος, pro regionis nomine: at probabilius eſt urbem indigetari, quam unam Tragici modo Argos, modo Mycenas promiſcuo nomine appellare ſolent. Strabo p. 377. διὰ δὲ τὴν ἰσχύτητα τὰς δύο πόλεις ὡς μίαν οἱ τραγικοὶ συνωνύμως προσαγορεύουσιν. Εὐριπίδης δὲ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ δράματι, τοτὲ μὲν Μυκήνας καλῶν, τοτὲ δ' Αργος τὴν αὐτὴν πόλιν, καθάπερ ἐν Ἰφιγενείᾳ καὶ Ὀρέστῃ. Infra v. 1459. Μυκηναῖοι & Αργεῖοι ejuſdem urbis ſunt incolæ.

9. Hunc locum imitatus eſt Heniochus Comicus apud Stobæum Floril. Grotii p. 169.

Τὸ χωρίον μὲν γὰρ τόδ' ἐστὶ πᾶν κύκλῳ
Ολυμπία· τηνδὶ δὲ τὴν σκηνὴν ἔχει,
σκηνὴν ὁρᾷν θεωρικὴν νόμιζέ σι.

12. Euſtathius ad Ιλ. Γ. 238. αὐτοκασιγνήτω, τῷ μοι μία γείνατο μήτηρ. iſta obſervat: Ορα, ὅτι Ομήρου τοὺς κασιγνήτους ἑρμηνεύσαντες, Σοφοκλῆς τὴν ὁμαιμον διασαφεῖ ἐν τῷ, Πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης. ποιεῖ δὲ τοῦτο ἐκεῖνος, διὰ τὸ μὴ πάντα ὁμαιμον ἤδη καὶ κασίγνητον εἶναι. ὁμαιμοι γὰρ πολλαχοῦ, καὶ οἱ ἁπλῶς καθ' αἷμα, καὶ προσγενεῖς, ὡς δηλοῖ καὶ Λυκόφρων, ὁ καὶ αὐθομαίμους τοὺς τοῦ αὐτοῦ γένους εἰπών.

19. Schema hujus verſus infra ad v. 758. ἀντίπλωσις appellatur a Scholiaſta. Vide ad Œd. T. 833.

21. ξυναπλίσαι λόγοισι. Sic ſcriptum in E. recte, ut legendum eſſe acute vidit Toupius ad Suidam I. 87. *Conferenda nobis ſunt conſilia:* non, *conferte conſilia.* Quippe muta eſt Pyladis perſona, quem jure ſperaremus mox locuturum, ſi dixiſſet ſenex ξυναπλίσατον λόγοισιν, ut vulgo legitur. — ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν — Sic Aldus & membr. cum vetuſtiſſimis optimisque codd. Superſcripta in quibusdam gloſſa ἐσμὲν, quæ in aliis codd. librariorum ſtupore textum invaſit. Primitivam formam ἐμὲν tuetur præter auctorem obſervationis, quam in minoribus ſcholiis edidi, Euſtathius, cujus quæ-

dam huc pertinentia excerpam ex commentario in Odyſ. Γ. p. 1457. τοῦ δὲ ἐσμὲ πρωτότυπος κλίσις ἐκ τοῦ εἰμὶ, ἰμὲν, ἐτέ· καὶ ἄλλως μὲν προσθέσει τοῦ ε, εἰμὲν, εἰτέ· Δωρικῶς μέν τοι ἐσμὲν, ἐσλέ. ἡμάρτηλαι δὲ καθ' Ἡρακλείδην τὸ ἐσλέ. ὡς γὰρ οὐ λέγομεν δείκνυσλε ἢ φασλὲ, οὕτως οὐδὲ ἐτὲ, ἐσλέ — εἶτα ἐπιφέρων καὶ χρῆσιν τοῦ ἰμὲν, ὅθεν γίνεται τὸ ἐσμὲν, λέγει ὅτι Ὁμηρος μὲν οὖν τῷ ε ἔφη, ἀσπίδες εἰμέν· τὸ δὲ ἀνάλογον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ Γρῆς ἰμέν· ἦγον γραῖαι ἐσμέν. Iſta, ut opinor, numquam legerat Rich. Daweſius, qui Miſcell. crit. p. 281. ἰμὲν pro ἐσμὲν ne Jonibus quidem, nedum Athenienſibus, rite adhiberi potuiſſe negat. En tamen Callimachum hac forma in carmine uſum, non alia dialecto, quam Jonica ſcripto. Verum primitivum ἰμὲν in quacumque dialecto, & quibuscumque poetis permiſſum fuiſſe conſtat. Quod autem idem Daweſius reponendum cenſebat, ὡς ἐνταῦθ' ἴμεν, merito Toupius ineptum eſſe affirmat. Sed fallitur ipſe, quum ἐσμὲν legendum eſſe, & hujus vocis priorem corripi poſſe ſtatuit; quod falſiſſimum eſt. Si quis Tragicorum & Comicorum quæ ſuperſunt omnia legat & perlegat, non unicum exemplum incorruptæ fidei excitabit correptæ vocalis brevis ante conſonantes σμ, σλ, nec uſpiam reperiet ἐσμὲν prima brevi. Longa eſt nuperi Pariſini editoris hanc in rem diſputatio, odii plena, in qua quot verba, tot fere errores. Argumenta ſumit ex poëtarum depravatis verſibus, quos dudum emendarunt peritiores critici. Ariſtophanis quos profert verſus, ipſum eos dimetiri neſciiſſe, aut perperam legiſſe demonſtravi in nota ad Theſmoph. 56. Philippidis, ſeu potius Philippi, ſenarium emendate ſcriptum dedimus in Gnomicis Græcis p. 200.

24. γεγώς. Participium pro infinitivo. Vide ad Aj. 472.

34. ἀροίμην futurum eſt optativi, cujus prima corripitur: in aoriſto ἀραίμην producitur. De conſtructione futuri optativi vide Rich. Daweſium laudatum ad Œd. T. 792.

36. ἄσκιον ἀσπίδων. Vide ad Œd. T. 191.

43. εὖδ' ὑποκλινοῦσιν. Sic codd. omnes, etiam is qui ad Triclinii recenſionem ſcriptus eſt. In unico C. diphthongo ου ſuperſcriptum ω, pro variæ lectionis indicio; ſed gloſſa ad probam directa, ὑποκοιτοῦσιν. In Aldina perperam excuſum ὑποκλινοῦσιν, quæ menda in Juntina ſublata fuit, repoſito ὑποκλινοῦσιν. Primus Turnebus invexit ὑποκλινῶσιν, genuinum id eſſe opinatus ſcilicet, quia præcedit verbum ſubjunctivi modi γνῶσι. Verum purum putum ſolœcismum eſſe oſtendimus in nota ad Comici Lyſiſtr. 704.

46. δορυξένων. Euſtathius ad Homerum p. 405. Περὶ δὲ δορυξένου Παυσανίας φησὶν, ὅτι δορύξενος, ὁ ἐκ πολεμίων φίλος, καὶ ὁ πρεσβεύων περὶ λύτρων,

εἰ ζωγρηθεῖέν τινες. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ, Ο γὰρ, ἤγουν οὗτος, μίγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων, ἢ παρεχρᾶται τῇ λέξει ποιητικώτερον· ἢ δριμέως δορυξένους λέγει τοὺς τοῖς Φονεῦσι τοῦ Αγεμέμνονος φιλιωθέντας, ἵνα πολεμικῶς ἐχθραίνωσι τοῖς ἐκείνου παισίν· ὡς εἶναι οὕτω δορύξενον εἰπεῖν, καὶ τὸν χάριν δοὺς, ἤτοι πολέμου, συμμαχικῶς ξενισθέντα ὑπό τινων. Posterior ratio haud valde probabilis est. Aliunde constat Tragicos nomine δορύξενος *hospitem* simpliciter significare. Sic Ægeus de Pittheo dicit in Euripidis Medea 688.

καὶμοί γε πάντων Φίλταθος δορυξένων.

47. ἄσγιλε δὲ προσιθεὶς, ἀσγελίαν δηλαδὴ, ὅρκῳ. λέγεται δὲ ἀντιστρόφως ἀντὶ τοῦ, προσιθεὶς ὅρκον τῇ ἀσγελίᾳ. — ἐξ ἀναγκαίας τύχης. βιαίας. πάντα γὰρ τὰ ἐξ ἀνάγκης, βιαῖα. θάνατος, ἢ δουλεία, ἢ μετ' αἰχμαλωσίας. Vide ad Aj. 485.

52. λοιβᾶσι πρῶτον. Sic Aldus & Scholiastes cum duobus codd. In aliis λοιβαῖς τε πρῶτον.

57. Φέρωμεν. Sic ex indole linguæ invitis librariis legendum. ἤξομεν πάλιν ὅπως Φέρωμεν αὐτοῖς ἡδεῖαν Φάτιν. Solœcum est quod vulgo legitur Φέροιμεν. Particulæ ὡς, ὅπως, ἵνα, *ut* significantes, cum optativo non construuntur, nisi præcedat verbum temporis præteriti. Vide Dawesii Miscell. Crit. p. 82.

61. ῥῆμα κακὸν, *male ominatum dictum* recte interpretatur Desid. Heraldus ad Arnobium p. 151. editionis Parisinæ. Helenæ roganti apud Euripidem in cognomine dramate 1059.

βούλει λέγεσθαι, μὴ θανών, λόγῳ θανών;

respondet Menelaus:

κακὸς μὲν ὄρνις· εἰ δὲ κερδανῶ λέγων,
ἕτοιμός εἰμι, μὴ θανὼν λόγῳ θανεῖν.

Nostri κακὸν ῥῆμα, idem est ac illius κακὸς ὄρνις. Proinde culpanda non est hæc sententia, ut illa quam e Tragico nostro profert Plutarchus:

τὸ κέρδος ἡδύ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ᾖ.

& ista Diphili apud Stobæum:

καιρῷ τιθέμενον ψεῦδος ὡς καρπὸν φέρει.

Confer nostrum in Æthiopibus I.

66. διδορκότα, βλέποντα, id est ζῶντα. Perperam Eustathius p. 1259. extrema, participium hoc passivo sensu accipit: Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ, ἐχθρεῖς δεδορκότα λάμψειν ὡς ἄστρον, ἀπὸ τοῦ ὁραθῆναι παθητικῶς τὴν λέξιν τίθησιν· ὡς τοῦ μέσου παρακειμένου ἐν πολλοῖς ἀμφοτερίζοντος.

73. γέρον. Sic membr. & plerique alii codd. In Aldina γέρων.

75. Pindarus Pyth. IX. 135. ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφάν.

83. πειρώμεθ' ἕρδειν. Perperam in impressis ἕρδειν cum spiritu aspero.

89. ἀντήρεις. gl. ἀνθιτύπους.

96. οὐκ ἐξέπιστον. Sic Scholiaſtes bene. Aldus & plerique codd. ἐξείπιστε: in meo ἐξέπιστε.

102. ἀϊκῶς auctore Scholiaſta repoſui, apud quem perperam ſcriptum ἀεικῶς, de quo videbimus infra ad v. 216. In Tragici exemplaribus deterior lectio obtinet, ἀδίκως. Ad ἀεικῶς pertinet gloſſa in D. ἀνάξαιστος.

104. ἕς τ' ἄν. gl. ἕως ἄν. Mirari ſubit nemini librario hic libuiſſe ſcribere ὡς ἄν. Vide ad Aj. 1117. & Philoct. 1330.

107. μὴ οὐ ſemper eſt monoſyllabum. Inepte Triclinius harum vocularum priorem præcedenti verſui contribuit, ut fieret dimeter acatalectus.

113. αἳ τοὺς — Sic Aldus & codd. omnes veteres. Triclinii ſtupor articulum αἳ ejecit, ſine quo nec metrum, nec ſententia conſtat. Heathius & Pariſinus editor notarum ſuarum ad hunc locum operam compendi facere debebant. Non animadverterunt ſyſtema hoc anapæſticum minus regulare eſſe, quippe in quo præter ſolita metra, baſin, parœmiacum, & dimetrum acatalect. ſint etiam dimetri brachycatal. plurimi, quales duo primi, decimus nonus, & hicce. Ut autem hos verſus digeſſit Triclinius, ne verſus quidem ſunt:

σεμναί τι θεῶν πτεροῖς Ερινύες,
τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε.

claudicat uterque in ultimo pede, & poſteriorem dehoneſtat cæſura. In priore ſcribere ſaltem debebat græculus Ερινύες, unico ν; nam ſi geminetur litera, ſecunda ſyllaba corripi nequit.

118. κἀμοί. Minus bene vulgo καὶ μοι.

121. δυσλιποτάκτας. Schol. ἐξωλεσθάτης recte. Vide Muſgravium ad Euripidis Herc. Fur. 1349.

123. ἀκόρετον. Aldus, metro reclamante, ἀκόρεστον. Illud eſt in membr. D. E. meo. Negat vocem eſſe græcam Heathius, pertenditque ἀκόρεστον legi debere penultima vel brevi, vel pro brevi habita; utrumque falſiſſime. Nam ἀκόρετος, non minus quam ἄκορτος & ἀκόρεστος dici, ſimili um vocum analogia oſtendit: tum certum eſt, ſi quid aliud in re metrica & critica, vocalem ante literas ος nullum poetam Atticum corripuiſſe. Verum in hoc loco facile eſt litem dirimere, admiſſa alia lectione, eaque ſane quam eleganti, quam ſuppeditat cod. T. ubi ſic in contextu liquido ſcriptum eſt, nullo diverſæ lectionis adpoſito indicio:

τάκεις ὦδ' ἀκόρεστ' οἰμωγάν.

Eſſet ἀκόρεστα neutrum plurale, vice adverbii, ut infra 164. ἀκλαυτα, in Œd. Col. 1560. ἐπίζηλα, & in Aj. 197. ἀτλήτα. Eligant eruditi utra lectio magis placeat. Ego plurium præſtantiorumque codicum fidem haud invitus ſequor.

124. τὸν Ἀγαμέμνονα. Pendet accuſativus a nomine οἰμωγὰν, caſum verbi cognati regente. Vide ad Antig. 787. & Abreſchium ad Æſchylum pag. 57.

129. In Aldina legitur ὦ γένεθλα γενναίων πατέρων. Vocandi adverbium ὦ, quod libri omnes adgnoſcunt, hic, ut infinitis aliis in locis, e gloſſa irrepſiſſe videtur. In aliis veteribus libris ſcriptum γένεθλα, in aliis γενέθλα, ut infra 226. In E. γέννεθλα. [In T. ſic verſus legitur: ὦ γένεθλα γενναίων τοκέων. Voci γενναίων ſuperſcripta gloſſa διὰ τὸ μέτρον. Inepte. Eſt tamen hæc ipſiſſima lectio quam commendat Heathius, verſumque dactylicam hephthemimerin eſſe ait, quod ei concedendum non eſt, niſi oſtendat anapæſtum in dactylico verſu recipi. τοκέων meus exhibet in textu, & E. pro varia lectione, quam, ut magis poëticam, amplector; verſumque ſic lego:

γενέθλα γενναίων τοκέων.

cum antiſtrophico congruit:

νήπιος ἔσθ' ὃς τῶν οἰκτρῶς.

uterque dimeter eſt anapæſticus catalecticus, non qualis eſſe debet paræmiacus in regulari ſyſtemate, qui ante catalecticam ſyllabam anapæſtum ſemper habet, ſed quales multi reperiuntur in choricis canticis, quorum ſyllaba catalectica vel ſpondeo vel dactylo ſubjicitur.

131. ξυνίημι. Unicum hoc eſſe credo apud Sophoclem exemplum correptæ ι in verbo ἵημι, aut quoquam ejus compoſito. Sed idcirco ſuſpecta non eſſe debet lectio, tum ob majorem in melicis licentiam, tum quia id alii Tragici ſibi indulſerunt etiam in ſenariis. Vide Æſchylum S. Th. 495. Euripidem Iphig. T. 299. Hel. 1256. Sane proclive hic erat ſcribere:

οἶδα τι καὶ ξυνίημα ταῦθ' —

137. οὔ τοι τὸν πατέρ' ἀνσλάσεις. Euripid. Alceſt. 1007.

τόλμα δ' · οὐ γὰρ ἀνά-
ξεις ποτ' ἔνερθεν
κλαίων τοὺς φθιμένους ἄνω.

Ex Homero ſumſit uterque, apud quem Achilles Priamo dicit Il. Ω. 550.

οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος,
οὐδέ μιν ἀνσήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα.

Tædioſus eſſem, ſi Triclinii ineptias omnes memorare & refellere vellem. Codd. omnes veteres in ſecundo poſt hunc verſu habent, ut Aldus, οὔτε γόοις οὔτε λιταῖς.

147. ἄραρε eſt aoriſtus ſecundus: nam in præterito medio ſecunda ſemper producitur.

148. Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται. Omissa est in veteribus codd. particula, quam Triclinius recte ob metrum inseruit. ἀτυζομένα. gl. ταραττομένη.

150. σί, σ' ἔγωγε νέμω θεόν. Sic optime in membr. scriptum. Perperam vulgo σὲ δ' ἔγωγε —

152. Aldus & plerique codd. αἰ αἰ, δακρύεις. In meo αἰὲν, cum gl. ἀεί. Alteri lectioni in August. adposita nota γρ. αἰέν. Unde lego meliori sententia, αἰεὶ δακρύεις.

153. οὔτοι σοι μούνᾳ. Cicero Tusc. III. 33. Ne illa quidem firmissima consolatio est, quamquam & usitata est, & sæpe prodest: *Non tibi hoc soli.* Sane frequentissima est apud Tragicos hæc mærentium consolatio. Euripides Med. 1016.

οὔ τοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων.

Hippolyto 841.

σοὶ τάδ', ὦ ἄναξ, ἦλθε δὴ μόνῳ κακά·
πολλῶν μετ' ἄλλων δ' ὤλεσας κεδνὸν λέχος.

Alcestide 423.

οὐ γάρ τι πρῶτος, οὐδὲ λοίσθιος βροτῶν,
γυναικὸς ἐσθλῆς ἥμπλακες.

Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 179.

160. ὄλβιον ὃν ἁ κλεινὰ — Vulgo legitur ὄλβιος, & hic versus cum tribus sequentibus Electræ partibus contribuitur perquam absurdo errore. Si enim confideret Electra fratrem suum ita reversurum, ut his versibus declaratur, non ita mærore conficeretur, nec spem prope omnem abjiceret. Nihil magis alienum est a mente & opinione Electræ. Sunt ista revera Chori miseram virginem consolantis. Verum non ex sententia modo apparet, ineptissimam esse illam personarum divisionem, sed etiam ex eo quod totius chorici cantici œconomiæ adversatur. Quippe constat tribus strophis, totidem antistrophis, & epodo quod neutiquam perspexit stolidus ille Triclinius, cujus de Sophoclis metris somnia pro oraculis habuit Turnebus, & qui eum secuti sunt editores. Unaquæque strophe & antistropha inter Chorum & Electram ita divisa est, ut utrique personæ tot versus in strophe, quot in antistropha tribuantur. Hic in antistropha IX. postremi versus Electræ partibus cedunt, quæ in strophe IX versibus auctiores esse non debent. Egregia hæc restitutio acumini debetur ingenioso mei amici Thomæ Tyrwhitti. Præterea ego non ὄλβιος, sed ὄλβιον legendum esse contendo. Felicitatis illa prædicatio non præsens tempus, sed futurum spectat. Ineptum esset ἀχέων ἐν κρυπτῇ πόδα, ὄλβιος — Qui *mæret*, sane *beatus* non est: sed *quem olim beatum* — sensum diserte versio exprimit. Heathium, quid velit, nescio, ἀχέων *mœrens*

præcedentibus contradicere affirmantem. Quin ἀχέων, quod reponi vult, ineptum esse judico. ἀχείων legit etiam Eustathius, qui χρῆσιν hanc, ex memoria citatam, non inspecto libro, pessime interpretatur ad Homerum p. 440.

174. ἔσθι μέγας ἐν οὐρανῷ. Sic libri omnes recte; nec quidquam ob metrum mutandum erat: versus est jambicus, ut secundus strophæ. Pro chorio & jambo, hic est dactylus & anapæstus. In D. singulis versibus præfixa metri declaratio: huic versiculo adposita nota ἰαμβικόν. Nugatur Heathius, quum ait ἔσθι præ suo ἔτι languere. Formula usitata est. Plautus Capt. II. 2. 63.

Est profecto deus, qui, quæ nos gerimus, auditque & videt.

196. γενύων. Græcis γένυς dicitur cujusvis instrumenti ferrei acies. Hic & infra 485. ut Philoct. 1205. pro *securi* accipitur. Eadem tralatione γνάθος cuneo tribuitur ab Æschylo in Prom. 64. σφηνὸς αὐλάδη γνάθον. Quin etiam igni rerum omnium edaci, in Choëph. 321. φρόνημα τοῦ θανόντος οὐ δαμάζει πυρὸς ἡ μαλερὰ γνάθος.

205. τοὺς ἐμοὺς ἴδοι πατήρ. Sic legendum, ut versus antistrophico congruat, ὄφρα με βίος ἔχῃ. Perperam vulgo εἶδε, quod ex glossa in textum migravit.

206. αἰκτῖς. Sic scribi debuit ex metri lege. Perperam vulgo αἰκτεῖς. Tum χειρεῖν, non χερεῖν legendum. Versus est anapæsticus.

210. πείνιμα. gl. ἀντίκλισιν ἔχουσα.

216. αἴκως. Perperam in libris αἰκῶς, ut paulo ante αἰκτῖς. Hesychius: αἴκως, αἰκιστικῶς, ὑβριστικῶς, χαλεπῶς. ἀπὸ τῆς αἰκίας.

220. Ovum ovo similius non est, quam hic versus antithetico. Est uterque dimeter trochaicus brachycatal. Perinde falsi sunt Heathius & Parisinus editor: ille πελάθειν legendum censet: hic versus antispasticos esse ait. Nimirum credidit Heathius primam in πλάθειν corripi, quod & auctore Barnesio affirmat in nota ad Euripidis Rhesum 14. verum fallitur. In illo Rhesi versu, ut & in 347. 914. 923 prima producitur. Sic etiam in Antipatri Sid. Epigr. XXIX.

ἀσπολέμων τάδ' ἔοικεν ἐν οἰνοπλήξι τερέμνοις
πλάθειν, οὐ θρῃσκῶν ἐντὸς Ἐνυαλίου.

221. In Aldina & in veteribus codd. legitur: ἐν δεινοῖς ἠναῖχάσθην, ἐν δεινεῖς. Geminata præpositio a mala manu est: ea sublata concinnus fit versus tetrameter dactylicus, antithetico suo par. Inepta est Triclinii interpolatio, ἐν δεινοῖς ἠναῖχάσθην δή.

225. ὄφρα με βίος ἔχῃ. Sic libri omnes veteres. Sane proclivius erat

in ſtrophico verſu 205. ἴδε pro εἶδε reponere, quam lectionem hujuſce immutare, ut fecit Triclinius, ὄφρα μ' ἔχῃ βίοτος.

226. τίνι γάρ ποτ' ἂν, ὦ φιλία γενέθλα.

Sic edidit Aldus, ut ſcriptum eſt in membr. & aliis omnibus codd. veteribus. Verſus eſt dimeter anapæſticus. Proinde in ſtrophico 206. vere emendavimus Heathius & ego:

θανάτους ἀϊκτῆς διδύμαιν χειρῶν.

Iſtis verſiculis inauſpicato medicam admovit manum Toupius ad Suidam II. 85. qui eos indiligenter tractavit, non inſpecta ulla veteri editione. Saltem pro eo, quo erat, acumine, vidit ἀϊκτῆς legendum eſſe. Videat jam Pariſinus editor, num fallantur, qui lectionem omnium probæ notæ librorum conſenſu nixam Triclinii næniis præferunt. Scripſerat ſtolidus ille Græculus:

τίνι γάρ ποτ' ἂν, ὦ φίλα γενέθλα.

& in ſtrophico verſu:

θανάτους ἀεικτῆς διδύμαιν χερῶν.

Novus noſter Triclinius iſta, tamquam ſi e tripode edictata fuiſſent, venerabundus amplectitur; nihil ex conjectura mutari vetat, & ἀϊκτῆς per ſynizeſin diſyllabum eſſe pronuntiat. En ſane dignum magiſtro diſcipulum!

227. πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος. Sic recte ſcriptum in membr. nonnullisque aliis, inter quos etiam eſt cod. a Triclinio recenſitus, ita ut mendoſa impreſſorum lectio ne illi quidem tribuenda ſit. Culpa omnis in Turnebum conferenda, qui ex Aldina in ſuam nihil fere niſi depravationes traduxit. Ediderat Aldus, πρόσφορον ἀκοῦσαί μ' ἔπος, omni ſtructuræ violata lege: hoc Turnebus bonæ codicis ſui lectioni ἀκούσαιμ' prætulit. Poterat illud reponi e Suida etiam in καίρια.

248. δώσουσιν ἀντιφόνους δίκας. Dimeter jambicus, ſic ſcriptus & declaratus in D. Perperam Aldus δώσουσ' —

250. εὐσεβία θνατῶν. Verſus dactylicus. Si cum Aldo legas εὐσέβεια, trochaicus erit. In præc. v. τ' ἄν valet τοι ἄν.

272. τὸν αὐτοίντην. Hæc lectio ſcholiaſtæ memorata, vulgatæ αὐτοφόντην præferri digna erat. Vide Lexicon in Αὐθέντης.

273. ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρί. Idem hic ſignificat ταλαίνῃ, ac ſecundo abhinc verſu τλήμων.

278. τότε, *olim*. Vide notam ad Comici Lyſiſtr. 1023.

281. ἔμμην' ἱερά, ſacra quæ ſingulis menſibus fiunt, κατὰ μῆνα, ut Suidas recte exponit. At perperam gloſſa ἑτήσια θύματα. Heſychius: ἐμμήνιοι, αἱ κατὰ μῆνα γινόμεναι θυσίαι.

301. ἡ πᾶσα βλάβη. Eadem locutio eſt in Philoct. 622. Sic ibidem 927. πᾶν δεῖμα.

309. πολλή γ' ἀνάγκη. Sic in E. At in membr. in quatuor aliis veteribus, & in Triclinii recenſione πολλή τ' ἀνάγκη, cum particulæ declaratione τοι.

322. ἀρκεῖν, ἐπαρκεῖν. Sic in Œd. Col. 262. Heſychius: ἀρκεῖ, προσαρκεῖ, βοηθεῖ.

346. ἐπεί θ' — Id eſt ἐπεί τοι. Perperam in Aldina ἔπειθ', quod valet ἔπειτα. — θάτερ'. Sic Aldus & veteres libri, id eſt θάτερα, Attice, ut πότερα pro πότερον. Triclinius imperite ſuppoſuit θάτερον. Scilicet anapæſtum in pari ſede tragici ſenarii non reformidabat.

363. Vulgo legitur:

ἐμοὶ γὰρ ἔσθ' τοὐμὲ μὴ λυπεῖν μόνον
βόσκημα.

Qua in lectione nullus ineſt ſenſus. Nam inde is elici non poteſt quem *percommodum* expreſſiſſe ſibi videtur Heathius hac verſione: *Id enim ſolum mihi pro cibo ſit, ut ne me ipſa angam.* Sententia ſatis inepta græce ſic exprimi debuiſſet, ἐμοὶ γὰρ ἔσθ' μόνον βόσκημα, τὸ ἐμὲ μὴ λυπεῖσθαι, vel τὸ ἐμὲ μὴ λυπεῖν ἐμαυτήν. Verbo activo λυπεῖν ſubjici debet perſona in quam cadit actio, quæ niſi expreſſa ſit, tota phraſis nihil aliud quam griphus eſt. Heathio placet ἐμαυτήν ſubintelligere: at ſecus videbatur auctori gloſſæ in codd. ſuperſcriptæ verbo λυπεῖν, τὸν θανόντα πατέρα. Quis dijudicabit, uter verius poëtæ mentem adſecutus ſit? Perinde fallitur uterque. Haud temere eruditi viri lectionem hanc mendoſam eſſe judicarunt, ſed quod reponendum eſſe conjecerunt τοὐμὲ μὴ λιπεῖν, vel μὴ 'κλιπεῖν, nimis abjectum eſt, & ab Electræ magnanimitate alienum. Unica vocula mutata ſententiam reſtituimus:

ἐμοὶ γὰρ ἔσθ' τοὐμέ νιν λυπεῖν μόνον
βόσκημα.

id enim ſolum mihi pro cibo ſit, quod eos angam. Dixerat paulo ſupra λυπῶ δὲ τούτους. nec quidquam aliud cupit, quam ut pergere poſſit eis moleſta eſſe.

364. τιμῆς τυχεῖν. In C. E. Auguſt. λαχεῖν. Hæc verba ſæpe commutantur. Sane λαχεῖν cum genitivo conſtruitur, idque fere ellipſi nominis μέρος: rarius, ubi nec hoc nomen, nec ullum aliud ſubintelligi poteſt, ut Œd. Col. 450.

ἀλλ' οὔ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου.

Sed plerumque cum accuſativo conſtruitur hoc verbum. Proinde τυχεῖν hic prætuli, & ex hoc loco in Antig. 699. edidi:

οὐχ ἥδι χρυσῆς ἀξία τιμῆς τυχεῖν;

378. ἐξερῶ σοι. Sic bene Aldus, unico adſtipulante codice. In aliis τοι cum ſuperſcripta gloſſa σοι. Si genuinum eſſet τοι, pro δὴ accipi deberet: nam Doricum pronomen τοι Atticis poëtis inuſitatum eſt. Hæ voculæ ſæpiſſime permutantur, quod contigiſſe videbimus infra v. 871.

379. εἰ μὴ λήξεις. Sic codd. omnes, etiam Triclinianus; perperam in impreſſis λήξοις.

381. προσόψει. Euſtathius p. 1839. ubi de adverbiis ἐνταυθοῖ, ἐνταῦθα differit, hunc locum citans κατόψει legit.

382. ὑμνήσεις κακά. gl. θρηνήσεις τὰς δυσλυχίας. Euſtathius p. 634. τὸ ὑμνεῖν Φαύλως ἐκλαμβάνεται ποτὲ κατὰ βαρεῖαν ἀντίφρασιν. Σοφοκλῆς· ὑμνήσεις κακά· ἤγουν ὑβρίσεις. καὶ ἐν Οἰδίποδι τῷ τυράννῳ (1275) τοιαῦτ' ἐφυμνῶν· ἤγουν δυσφημῶν. Αἰσχύλος (S. Th. 7.) ὑμνεῖται ὑπ' ἀσπίδων φρεσὶ μίσος πολυμόθοις. Εὐριπίδης (Med. 425.) τὴν ἐμὴν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύνην· ἤγουν κακολογεῦσαι. καὶ, ἐπεὶ ἀνταύχησαν ὕμνοι· αἱ κατὰ τῶν ἀρρένων ὕβρεις δηλαδή. Ultima χρῆσις ex eodem chorico cantico in Medea petita, ubi legitur ἐπεὶ ἀνταύχησ' ἂν ὕμνον ἀρσένων γένναι.

385. δή με. Sic codd. omnes veteres. In impreſſis μοι, ut eſt in Triclinii recenſione. Imperite ſane mutata fuit prior lectio, ſublata Attica elegantia. Comicus Veſp. 696.

ταυτί με ποιοῦσ', οἴμοι τί λέγεις;
κοὐκ εἶδ' ὅ τι χρῆμά με ποιεῖς.

Pro δὴ in Triclinii recenſione eſt γάρ, quod in E. a ſecunda manu in locum alius particulæ eraſæ ſubſtitutum.

399. πατρὶ τιμωρούμενοι. Sic Aldus & codd. omnes, etiam Triclinianus. Turnebus, quem deinceps alii ſecuti ſunt editores, priorem lectionem mutavit, quam ſcilicet ſolœcam arbitratus eſt, & quia mulier loquitur, repoſuit τιμωρούμεναι. Imperite. Mulier ſi de ſe loquens verbo plurali inducitur, pronomen vel participium plurale ſemper maſculino genere ponitur. Vide notam ad Antig. 926.

405. ἐμπορεύῃ. Perperam Aldus, ut in codice meo ſcriptum eſt, ἐκπορεύῃ. Vide ad Œd. T. 456. ἔμπυρα. Suidas: τὰ καιόμενα ἱερεῖα. Nempe Chryſothemin ſequebantur famuli omnia ad ſacrificium neceſſaria ferentes, & inter alia victimas, quales defunctorum manibus mactari ſolebant, quaſque moris erat ad tumulum cremare. Rogata Chryſothemis *cui victimas illas ferat*, reſpondet *a matre ſe miſſam ut patris tumulo infundat libamina*. Nempe libatio ſine victima fieri non poterat, ſiquidem in inferiis ſanguine libare mos erat. Virgilius Æn. III. 66.

inferimus tepido ſpumantia cymbia lacte,
ſanguinis & ſacri pateras.

Æn. V. 77.

hic duo rite mero libans carchesia Baccho
fundit humi, duo lacte novo, duo ſanguine ſacro.

Inde liquet perperam in gloſſa τάδ' ἴμπυρα exponi ταύτας τὰς σπονδάς.

424. ἡλίῳ δείκνυσι τοὔναρ. Iphigenia in Tauris apud Euripidem 43.

ἃ καινὰ δ' ἦκει νὺξ φίλευτα φάσματα,
λέξω πρὸς αἰθέρ', εἴ τι δὴ τόδ' ἔστ' ἄκος.

Medeæ nutrix apud eumdem v. 56.

ὥσθ' ἅμιλλός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ
λέξαι, μελοῦσαν διῦρο, Μηδείας τύχας.

Plautus Mercatoris initio:

Non ego idem facio, ut alios in comœdiis
vidi facere amatores, qui aut noctu, aut dii,
aut ſoli, aut lunæ miſerias narrant ſuas.
quos pol ego credo humanas querimonias
non tanti facere, quid velint, quid non velint.

427. πίμπλη μ' ἰκτίνη. Sic liquido ſcriptum in C. D. T. meo. Minus bene ceteri & Aldus πίμπλη με κτίνη. Verum iſta abſque codicis auctoritate emendari debent.

428. Ab hoc verſu incipit Electræ ῥῆσις in Aldina & codd. aliquot, librarii manifeſto errore.

434. λουτρὰ, *libamina*, ut ſupra 84. ubi perſpicuum eſt eadem ſignificatione uſurpari qua λοιβαὶ in v. 52. Huc pertinet Heſychii gloſſa: χθόνια λουτρὰ, τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα. ἐνόμιζον γὰρ ἐπὶ τοὺς τάφους λουτρά. Proprie indigetantur hac appellatione aquæ libationes. Dioſcorides Epigr. XXXVI.

ἀλλά περισταλίλας με δίδου χθονί· μηδ' ἐπὶ νεκρῷ
λουτρὰ χέῃς· σίδομαι, δίψαστα, καὶ ποταμούς.

Vide Meurſii libellum de Funere cap. XIV.

435. ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν. Haud quidquam ineptius eſt Britannorum conjecturis ποαῖσιν, vel ῥοαῖσιν. Vide quæ notavimus ad Œd. T. 271. Aj. 1035. maxime vero Orvillium ad Charitonem p. 398. ubi egregie de hac ſtructura diſputat, qua binis ſubſtantivis verbum unum elegantiſſime ſubjungitur, quod alterutri vix, ac ne vix quidem, ſeorſum applicari poſſit, multaque ex utriusque linguæ ſcriptoribus exempla profert, ab imperitis hominibus temere damnata vel ſolicitata. Duo tantum promam. Virgilius Æn. VII. 187.

Ipſe Quirinali lituo, parvaque ſedebat
ſuccinctus trabea.

Lituo *ſuccinctus* non erat; ſed *inſtructus*, *inſignis*. Formam de qua agimus ibi obſervarunt Burmannus & Heynius. Confer Daviſium ad Ciceronem de Finibus II. 27. Pindarus Pyth. IV. 184. εἶχεσι δ' ἐκλελέσμας ἐπιχωτούς, οὔτι ἔργον, εὖτ' ἔπος εὐτράπελον κείνοισιν εἰπών. Ubi nomini ἔργον verbum εἰπών non aptatur, ſed extrinſecus arceſſitur commodum πεισάσας, vel ſimile.

438. σωζέσθων. Sic in meo. Ceteri omnes, ut impreſſi, σωζέσθω. Illud prætuli tum euphoniæ gratia, tum ob Atticam formam, de qua vide ad Aj. 100.

442. αὐτῇ jungendum, non cum σοὶ, ſed cum δέξασθαι, ut ſit δέξασθαι αὐτῇ pro δέξασθαι ἀπ' αὐτῆς. Pronomini σοὶ ſuperſcripta gloſſa τοί. Bene. Secunda perſona pro tertia incerta & indefinita. Vide not. ad Trach. 2. Neutiquam vero neceſſe eſt δέξεσθαι contra librorum omnium fidem legere. Vide quæ notavimus ad Æſchyli Perſas 738. & ad Euripidis Phœniſſas 899.

443. γέρα, ultima longa, non ob metri neceſſitatem, ut falſo tradit auctor gloſſæ in veteri cod. μακρὸν, διὰ τὸ μέτρον. Verum ob contractionem ex γέραα. Vide quæ notavimus ad Euripidis Bacchas 921. ſic plurale τέρα apud Apollonium Argon. IV. 1410.

445. ἐπὶ λουτροῖσιν. gl. ἐπὶ καθάρσει. — κάρᾳ dativus eſt. ὑφ' ἧς θαλὼν ἐμασχαλίσθη, καὶ τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ ἐξέμαξε τὰς κηλίδας αὐτῆς. Vel, ſi mavis, κἀπὶ λουτροῖσιν ἐκείνη τὰς κηλίδας τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ ἐξέμαξεν. Prior ratio magis placet, juxta quam utriusque verbi idem nominativus eſt.

451. τήνδε λιπαρῆ τρίχα, id eſt τήνδε ἰκέτιν τρίχα. Sic omnino legendum, ut ex veterum criticorum commentariis, quorum meminit Scholiaſtes, olim lectitatum fuiſſe conſtat. Hoc jam olim repoſuiſſem niſi vulgatæ lectioni τήνδ' ἀλιπαρῆ gravis Heſychii auctoritas patrocinari mihi viſa fuiſſet, in gloſſa, ἀλιπαρῆ, αὐχμηρὰν, quæ procul dubio huc ſpectat; verum deceptus & ipſe fuit Heſychius menda quæ antiquitus inolevit. τήνδ' ἀλιπαρῆ per metrum ſtare non poteſt. Si τήνδε γ' ἀλιπαρῆ ſcripſiſſet poëta, quæ Heathii conjectura eſt, id multo minus facile depravatum fuiſſet, quam proclive fuit ex τήνδε λιπαρῆ, facere τήνδ' ἀλιπαρῆ. Cauſſa autem mutationis fuit, quia imperitus librarius λιπαρῆ accepit pro λιπαρὰν, *nitidam*, cujus contrarium quum videret prorſus requiri, barbaram vocem excudit ἀλιπαρῆ. Nec λιπαρὴς, nec ἀλιπαρὴς pro *nitidus* & *ſordidus*, græca vocabula ſunt. Græcum eſt λιπαρὸς, prima ſemper brevi: ἀλίπαρος caret auctoritate; neſcio an exſtet uſpiam. ἀλιπαρὴς,

ἀλιτηρὴς, ut dicebam, plane barbarum eſt, & e græcis lexicis in poſterum, me auctore, eximetur. In λιτηρὴς, λιτηρεῖν prima ſemper producitur. λιτηρὴς & λιταρὸς quæ forma parumper differunt, ſed proſodia & ſignificatione permultum, alibi confundi obſervavimus. Vide notam ad Comici Lyſ. 673. λιταρὴς θρὶξ, hic dicitur, ut infra 1378. λιτηρὰς χεῖρ, *ſupplex manus*. λιτηρεῖν τινα, *ſupplicare*. Vide Æſchylum Prom. 1012. cujus locum protulimus ad Comici Acharn. 452.

457. ἀφνειωτέραις. In D. ἀφναιωτέραις, mendoſe pro ἀφνειοτέραις. Librario obverſabatur uſitatior forma ἀφνεός. Sed & altera proba eſt, quod ex hoc loco Euſtathius obſervat ad Homerum p. 623. Ὅτι δὲ ὁ ἀφνειὸς δύναται καὶ ἀφνεὸς λέγεσθαι, δῆλον ἐκ τοῦ Χερσὶν ἀφνειωτέραις παρὰ Σοφοκλεῖ. οὕτω δὲ καὶ ὁ θειότερος, θειώτερος ἐν τῷ περιηγητῇ.

462. ἐμοί τ' ἀρωγά. Sic Aldus & codd. omnes veteres. Triclinius inepte καὶμοί τ', quod illi Turnebus relinquere debebat.

467. ἐπισπεύδειν. Sic Tragici exemplaria omnia. Apud Stobæum in ſermone *de Veritate* legitur etiam in codd. ἐπισπεύδει perperam. Hunc locum Toupius ad Suidam II. 133. ridicule vertit, conſtructione ſic ordinata: τὸ γὰρ δυοῖν ἐρίζειν οὐκ ἔχει δίκαιον λόγον. Mira ſane phraſis, longeque impeditior ea, unde Henr. Stephanus tam ægre ſe extricat in Philocteta v. 1140. Tales in ſenariis verborum trajectiones nuſpiam occurrunt. Optime ſenſum & ſtructuram declaravit Grammaticus in minoribus ſcholiis.

479. ὕπεστί μοι θράσος. Aldus & codd. omnes veteres θάρσος, quod ſalvo metro retineri poterat. Verſus eſt dimeter jambicus brachycatal.

480. κλύουσαν. Sic Aldus & codd. omnes, præter antiquiſſimum, in quo κλύουσα librarii errore. Si quis mala re magna mactari non reformidat, tædium ſubeat legendi Pariſini editoris notam ad hunc locum, unde nihil aliud reportabit, quam Th. Johnſoni conjecturam, multis obrutam nugis, κλυούσᾳ. Illam in Tragicorum lectione multo tritior utroque flocci non exiſtimat Heathius, nec ego pluris facio. Immo perplacet mihi, ſic formas poetici ſermonis variari per ἀκαταλληλίαν, unde nulla oritur obſcuritas. Schema eſt, quod vocant συλλοιχοφαντὶς, quo conſtructio ad intellectum, non ad verba refertur. Hic verbale poſitum eſt pro verbo: ὕπεστί μοι θαρσεῖν ἀδικουμένων κλύουσαν ἀρτίως ἐπιῤῥάτων. Vel ſubintelligitur verbum e proximo nomine arceſſendum: ὕπεστί μοι θάρσος, ὥστε θαρσεῖν ἐμὲ κλύουσαν — Simile eſt in Euripidis Medea 813.

σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
τάδ' ἔστι, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγώ, κακῶς.

Ibi ſi legeretur, ut nihil vetabat poetam ſcribere,

σοὶ δὲ συζηνώμη λόγων
τώνδ' ἔσῖι, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.

geminum gemellum exemplum effet. Nihil frequentius ista casuum enallage, cujus venustas librariorum libidini sæpe fuit obnoxia; at multis in locis nullo pacto obliterari potuit. In Antig. 1001. legitur,

ἀγνῶτ' ἀκεύω φθόγγον ἐρρίθων, κακῷ
κλάζονῖας οἴσῖῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ.

Quis illic offendere possit? usitata tamen syntaxis flagitat κλαζόνῖων, quod nullus dubito quin a quopiam librario suppositum fuisset, ni metri lex manifesto obstitisset. In Euripidis Iphig. T. 954. scripserat Tragicus:

ἐλθὼν δ' ἱκεῖσε, πρῶτα μέν μ' οὐδεὶς ξένων
ἐκὼν ἰδέξαθ', ὡς θεοῖς σῖυγούμενον.

Imperitæ librarii curæ debetur vulgata lectio, ἐλθόνῖα δ' ἱκεῖσε. Variatur constructio, quæ frequentius per genitivum absolutum fieri solet; participiumque quod hoc casu ponendum erat, casu vel recto, vel quarto effertur. Ibi ἐλθὼν δ' ἱκεῖσε est pro ἐλθόνῖες δ' ἐμοῦ ἱκεῖσε. In Œd. Col. 1120. τέκνα φανέντ' ἄϊλωβα, est pro τέκνων φανέντων ἀϊλωβως. Et sic facile expeditur difficultas in Æschyli loco Choëph. 403. quem post Pawium temere solicitat, & pejus adhuc corrumpit idem Sophoclis Parisinus editor:

πέπαλται δ' αὖτ' ἐμοὶ φίλον κέαρ
τόνδε κλύουσαν οἶκτον.

quem ad hunc modum resolvas: κλυούσης δ' ἐμοῦ τόνδ' οἶκτον, πέπαλται αὖτέ μοι φίλον κέαρ. Parum sibi constabat Heathius idem alio in loco damnans, in alio probans. κλύουσαν apud Sophoclem defendit, apud Æschylum mutari vult in κλύουσα: haud tamen ita absurda ratione, qua participium hoc femininum Parisinus Professor cum φίλον κέαρ connectit; sed id pro nominativo absoluto habet, hancque emendationem metrica lege confirmari arbitratur. Verum usquequaque falsus est. Nec structuræ, nec metri ratione quidquam mutandum est: versus est choriambicus, ut duo sequentes.

485. ἀμφάκη. Dorismum invitis libris restitui. Huc respexit Hesychius in mutila glossa Αμφακῆς, quæ sic scribi debuit: ἀμφάκης γένυς, ἀξίνα.

487. ἥξει καὶ πολύπους. Sic Aldus & codd. omnes veteres. Inepte Triclinius particulam δὲ inferfit, quæ Heathio fraudi fuit, de hujus versiculi metro disputanti. Est revera, ut strophicus, choriambicus incipiens a spondeo.

495. πρὸ τῶνδε. Heathius legendum censet πρὸς τῶνδε. Miror eum ignorasse πρὸ sæpe idem valere ac ὑπέρ.

522. ἄρχω καθυβρίζουσα. Distinctio inter duas voces poni non debuit: est enim pro ἄρχω ὕβρεως. ἄρχειν hic valet προκατάρχειν, ut apud Homerum, ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων, id est Eustathio interprete p. 241. προκατῆρξα τοῦ χαλεπαίνειν. τὸ δὲ τοιοῦτον ἄρχειν, καὶ καταίρχειν λέγεται παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ὑπάρχειν, ἐξ οὗ καὶ ἡ ὑπαρχή. καὶ Ὅμηρος μὲν μετοχῇ αὐτὸ συνέταξεν· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, καὶ γενικῇ αὐτὸ συντάσσουσιν, οἷον ἄρχω ἀπειλῆς ἢ μάχης. ἔστι δ' ὅτε παθητικῶς προφέρονται, καὶ αἰτιατικὴν ποιοῦσιν ἐν αὐτῷ σύνταξιν, οἷον καὶ τὸ Καταίρχομαι νόμον βακχεῖον. Haec χρῆσις sumta ex Euripidis Hec. 681. Sic infra 252. ἄρξασά τι λυπηρόν.

525. πατὴρ γὰρ — *Haec longe a vulgatis diverso sensu accipio*, ait Parisinus editor, & ideo accipit pessimum in modum, quem non fert sermonis indoles. Ex praecedentibus quaedam repetenda sunt: καὶ γὰρ πρός σοῦ κλύω, ὡς πατὴρ τέθνηκεν ἐξ ἐμοῦ. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς ἔξοιδα. In parenthesi sunt verba οὐδὲν ἄλλο σοι πρόσχημ' ἀεί.

528. Scatet ineptissimis interpolationibus Triclinii recensio. Hic legere ei placuit εἶλε, κοὐκ ἐγὼ — Quinto post versu pro ἢ τίκτουσ', quae codd. omnium lectio est, suppositit ἢ τεκοῦσ', spreta temporum ratione. ὥσπερ ἢ τίκτουσ' ἐγὼ valet ὥσπερ ἐγὼ, ὅτι ἔτεκον.

534. Perperam in Aldina τοῦ, χάριν τίνος — In Triclinii recensione τοῦ, χάριν τίνων. Turnebus absque ullo commodo distinctionem mutavit, τοῦ χάριν, τίνων — Perperam uterque τίνων accepit pro genitivo plurali, quum sit participium.

537. ἀντ' ἀδελφοῦ. Sic libri omnes recte, *fratris vice*. Temere Heathius mutat in αὐτεξαδέλφου.

546. κακοῦ γνώμην. Sic libri omnes. Glossa in plurimis codd. κακοτρόπου, quod olim perperam in textum intuli.

554. τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ. Sic Aldina & plerique veteres codd. In meo neutra particula comparet. Pro γε in Triclinii recensione est τε.

557. λυπηρὰ κλύειν. Eadem structura ac εἰκῇ βέσκειν in Philoct. 1167.

567. ἐξεκύησεν. Heathius legendum censet ἐξενίκησεν, quod quidem August. cod. solus exhibet, sed librarii errore. Ceteri omnes codd. & Scholiastes vulgatum tuentur, quod probum est.

571. ὡς perperam Johnsonus vertit *donec*, qua potestate haec particula ab Atticis numquam adhibetur.

575. μόλις. In D. μόγις. Significatione differre haec adverbia tradunt cum alii Grammatici, tum Thomas Mag. Sed nugantur. Promiscue adhibentur & confunduntur passim. Vide ad Thucydidem pag. 470. n. 85.

581. In Aldina hic & tertio post versu excusum τίθης. In aliquot veteribus libris scriptum τίθῃς, quod neutiquam iolœcum est. Nam μὴ

cum indicativo conſtruitur. Exemplis quæ protuli ad Comici Nubes 493. adde Euripidem Iph. A. 1545. Jone 1545. In D. ſubjunctivus eſt τιθῇς, quod ob uſitatiorem ſtructuram præferri debet.

583. εἰ δίκης γε τυγχάνεις. Sic recte Turnebus edidit. Codd. omnes & Aldus habent τυγχάνῃς, ſolœce: vide quæ notavimus ad Comici Plutum 1037. Aberravit librarii oculus ad finem tertii exinde verſus, ubi rectum eſt τυγχάνεις.

596. ἰῆς. Aldus & plerique veteres codd. ἴῃς. Ceteri ἶῃς. Vide ad Œd. T. 628.

600. τοῦ τε συννόμου. In duobus codd. notæ non melioris ξυνόμου.

609. Homerus in Odyſſeæ fine: μή τι καλαισχύνειν πατέρων γένος. ubi hæc obſervat Euſtathius: Ὅτι καταισχύνει τις γένος, ὅτε κατ' ἀρετὴν ἀνόμοιος τοῖς προγόνοις ἐκφαίνει. ἐντεῦθεν τὸ τραγικὸν ἐρρέθη ἀντιῤῥόφως κατά τι σκῶμμα,

εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν κακῶν ἄδην
σχιδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν.

ὡς γὰρ πᾶς ἐσθλὸς ἀγαθὸς οὐ καταισχύνει ἀγαθοὺς γονεῖς, οὕτως οἷός τοὺς φαύλους, πᾶς κακῶν ἄδην κατ' ἐκείνους γενόμενος.

614. καὶ ταῦτα τηλικοῦτος. Johnſonus vertit, *idque tantula ætate.* Inepte, ſi quid recte judico. Electra XXV. annos ad minimum nata erat. τηλικοῦτος vox media eſt, & tam de majore, quam de minore ætate dicitur.

628. μεθεῖτε. In C. παρεῖτε. gl. ἐνδοῦτε.

636. δεινάτων ὧν νῦν ἔχω. Sic Aldus & codd. omnes veteres præter C. in quo ἃ pro ὧν, quod & Triclinius prætulit. Supra 431. ὧν ἔχεις. 763. ὧν ἔπαθ', metri lex ne mutarentur obſtitit. Vide quæ notavimus ad Comici Veſpas 907.

646. πέφηνεν. Scholiaſtes minus bene legit πέφυκεν. Gloſſema eſt genuinæ vocis, cujus locum etiam invaſerat in Æſchyli Prom. 111.

662. ἤκασας. Vulgo εἴκασας. Atticam formam repoſui. Vide notam ad Comici Nubes 350.

664. πρέπει ὡς τύραννος εἰσορᾶν, *decora eſt videri ut regina*; id eſt *reginæ ſimilis eſt.* Hoc ſignificatu frequentatur verbum πρέπω. Pindarus Pyth. II. 69.

εἶδος γὰρ ὑπερτάτα
πρέπεν οὐρανίᾳ
θυγατέρι Κρόνου.

Euripides Bacchis 905.

μορφῇ δὲ Κάδμου θυγατέρων πρέπεις μιᾷ.

Ibidem 1177.

πρέπει γὰρ, ὥστε θηρὸς ἀγραύλου φόβον.

ut hic πρέπει εἰσορᾶν, ſic apud Æſchylum Suppl. 727.

πρέπουσι δ' ἄνδρες νηΐτοι μελαγχίμοις
γυίοισι λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν.

ubi πρέπουσιν ἰδεῖν, *conſpicui ſunt.*

674. εἰ ἐγώ. Sic præſtantiſſimi e veteribus codd. abſque eliſione, ut Aj. 803. & paſſim. Eadem eſt ratio, quæ in τί ἐστι; τί εἶπας; de quibus vide ad Philoct. 733. 917. & quæ notavimus ad Æſchyli Perſas 515.

676. τότε, *dudum.* In Triclinii recenſione ſcriptum νῦν τε καὶ πάλαι λέγω. altera ſuperſcripta lectione. Illa in Auguſt. quoque noſtræ ſuperſcripta.

682. πρόσχημα, inquit Budæus, *decus* ſignificat *& rem viſendam.* Herodot. L. V. 28. καὶ δὴ καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα Μίλητος. Eadem ſignificatione ſimplex σχῆμα adhibet Euripides Andromachæ initio:

Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα, Θηβαία πόλις.

Ἑλλὰς ἀγών, *conventus Græcorum.* ἀγὼν *certamen* hic non ſignificat, quod non animadvertens Oudendorpius ad Thomam M. in πρόσχημα, ἀγῶνος cum ſequentibus jungit, ἀγῶνος Δελφικῶν ἄθλων χάριν. Adjective ſumitur Ἑλλάδος, ut Philoct. 223.

686. Vulgo legitur, δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα. Quod quid ſit, nemo adhuc diſerte potuit exponere. Quæ in ſcholiis afferuntur explicationes ſunt futiliſſimæ. Curſus qui δολιχὸς appellabatur, diu poſt heroïca tempora in uſu fuit. Hujus de menſura non convenit inter criticos. Probabile eſt fuiſſe XXIV. ſtadiorum. Verum utut fuerit, quis credat poëtam tam obſcuro ænigmate ſignificare voluiſſe, tot ſtadia Oreſtem cucurriſſe, quot annos tum eſſet natus? Quid oſtendit φύσιν hic *ætatem* ſignificare? gloſſa ἤγουν δραμὼν ἀχμαδίως τῇ αὐτοῦ φύσει nihil expedit. Unius literæ mutatione ſententiam reſtituit Muſgravius felici conjectura ad Euripidis Phœn. 1135. propoſita:

δρόμου δ' ἰσώσας τῇ ἀφέσει τὰ τέρματα.

Eadem laus Oreſti tribuitur, quam curſori Ariæ impertit Antipater Sidonius Epigr. XXXIX.

ἢ γάρ ἐφ' ὑσπλήγων ἢ τέρματος εἶδέ τις ἄκρου
ἡΐθεον, μέσσῳ δ' οὔποτ' ἐνὶ σταδίῳ.

Is ſane ſciebat, quid eſſet τὰ τέρματα τοῦ δρόμου ἰσοῦν τῇ ἀφέσει, *metam carceribus curſu jungere.* Librario fraudi fuit eliſio τῇ 'φέσει, quod quum non caperet, notius ſubſtituit φύσει.

689. τοιάδ' ἀνδρὸς ἔργα. Hæc eſt codicis mei lectio, quam vulgatæ τωνδ' præfero. In T. ſuperſcripta varia lectio ἔργ' οὐδὲ κράτη, quam

D. in contextu exhibet. Gloſſa, τοιαῦτα ἔργα καὶ κράτη ἀνδρός, τοιαύτας ἀνδραγαθίας, ἢ τοιαύτην ἰσχύν. quæ explicatio ad noſtram lectionem refertur. Eam deſcripſi e cod. C. qui tamen in textu habet τοιοῦδ'.

690. βραβῆς. Vulgo βραβεῖς. Vide ad Oed. T. 18. Quæ ſequuntur verba δρόμων διαύλων πενταέθλ' non carent difficultate. Intelligenda ſunt, tamquam ſi ſcriptum eſſet, ὅσων γὰρ ἀγώνων νενεμισμένα πένταθλα οἱ βραβεῖς εἰσεκήρυξαν, τούτων — Pro ἀγώνων poſuit δρόμων διαύλων, quia *curſus* certaminum eſt nobiliſſimum; quamobrem in omnibus ludis primum hoc committebatur, & ſignabantur ſingulæ Olympiades athletæ nomine, qui ſtadio vicerat: itidem *Quinquertii* pars erat nobiliſſima *curſus duplicati ſtadii*, hujuſque certaminis nomine ceteræ quatuor *Quinquertii* partes ſynecdochice continentur: ἀπὸ μέρους, ut aiunt, τὸ ὅλον. Oreſtes hic fingitur primum viciſſe *ſtadio*, poſtea eodem die *pentathlo* certaſſe, qua in commiſſione quinque conjunctorum certaminum, victor omnium renuntiatus eſt. Idem contigit Xenophonti Corinthio, cujus laudes cecinit Pindarus Olympion. XIII. Exſtat vetus Epigramma εἰς τὸ πένταθλον apud Euſtathium p. 1320. & in Analectis noſtris T. III. p. 247.

ἅλμα ποδῶν, δίσκου τε βολὴ, καὶ ἄκοντος ἰωὴ,
καὶ δρόμος, ἠδὲ πάλη· μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή.

Verti debuit: *Quorumcunque enim certaminum a ludorum arbitris indicta fuere pro more quinquertia, horum* &c.

699. τίλλοντος. gl. ἀνατίλλοντος.

703. Θεσσαλὰς ἵππων. In D. ἄγων, quæ lectio in T. alteri ſuperſcripta.

706. Αἰνιάν. & infra 724. Αἰνιᾶνος. Perperam Aldus & plerique codd. habeat Αἰνιὰν & Αἰνιᾶνος, ut ſcriptum eſt etiam in Triclinii recenſione. In meo emendate Αἰνιάν, Αἰνιᾶνος, quod adſerit Euſtathius ad Homeri catalogum p. 335. Vide Stephanum Byſant. in Αἰνία — λεύκιππος perperam ab editoribus acceptum fuiſſe videtur pro nomine proprio. Epitheton eſt, quo Steſichorum uſum fuiſſe docet Euſtathius p. 524.

719. ἤφριζον — Hinc Virgilius Georg. III. 111.

humeſcunt ſpumis, ſtatuque ſequentum.

726. τιλοῦντες, non ad ſolum Ænianem, ſed etiam ad Barcæum refertur. Nam Ænian non agebat ſimul ſextum & ſeptimum curſum; ſed quum is ſeptimum ageret, ſexies jam circumacta meta, tum Barcæus ſextum curſum agebat, ſicque adverſis frontibus in ſe invicem impegere. Eſt itaque τιλοῦντες nominativus pendens, vice genitivi abſoluti. ἐκ δ' ὑποστροφῆς μίτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις, τιλούντων αὐτῶν ἤδη ἕκτον καὶ ἕβδομον δρόμον. In fine verſus 725. comma poni debuit. In curulibus certaminibus duodecies circa metam flectebantur equi. Inde curules vi-

ctorias Pindarus appellat ἄνθεα τεθρίππων δυωδεκαδρόμων: & metam, δωδεκάγναμπτον τέρμα δρόμου ἵππων.

727. συμπαίουσι. Mendoſe Aldus συμπλαίουσι.

734. ὑσλίφας ἔχων. Aldus & codd. ad unum omnes ὑσλίφας δ' ἔχων. Melius eſſet cum Heathio legere ὑσλίφας τ' ἔχων. Verum neutra particula opus eſt, nec ullam adgnoſcit Auguſt. codex quem hic ſequimur. Librarius de ſuo inſerſit δὲ, ob præcedens μέν. Vide ad Trach. 844. Reduplicatio eſt, quales jam multæ obſervatæ fuerunt, in ἴσχατος ἥλαυνε, ὑσλίφας ἔχων πώλους, antiquam ſimplicitatem redolens. Sic in Euripidis Andromacha 393.

ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν ἀφεὶς,
πρὸς τὴν τελευτὴν, ὑσλίφαν οὖσαν, φέρῃ.

Ibi voces ὑσλίφαν οὖσαν ſine ullo ſententiæ detrimento tam bene omitti poterant, quam hic voces ὑσλίφας ἔχων πώλους. Facета eſt conjectura Pariſini Editoris;

ἥλαυνε δὲ ἄνατος μὲν, ὑσλίφας δ' ἔχων —

Hominis temeritatem ſatis mirari nequeo, qui Tragici Græci emendationem in ſe ſuſcipit, paremque ſe huic negotio putat, & tamen ignorat, talem hiatum, qualis in δὲ ἄνατος eſt, totius theatri ſibilis excipiendum fuiſſe, nec unicum in ſuperſtitibus omnibus Atticæ ſcenæ reliquiis exemplum eſſe, quo defendi poſſit. Scriptum oportuiſſet ἥλαυνε δ' ἄνατος, & tum claudicaret verſus in ſecundo pede.

738. καξισώσαιτε ζυγά. Sic bene in ſcholiis legitur. Tragici exemplaria pluralem pro duali habent, qui hic elegantior eſt.

739. τότ' ἄλλος. Sic membr. & plerique codd. etiam is qui Triclinii recenſionem habet. Turnebus tamen pravum πότ' ex Aldina retinuit. Correlativa ſunt τοτὲ, ἄλλοτε. Hoc, quia fere geminari ſolet, vel alteri cognatæ ſignificationis adverbio opponi, infra v. 752. ubi ſolum absque correlativo ponitur, erudito Heathii amico ſuſpectum fuit. Pro ἄλλοτ' εὐραυῷ conjecit ἀλλὰ τευραυῷ, quod equidem cum eo non accipiebam pro ταὶ, ſed pro τῷ εὐραυῷ. Verum conjecturæ non eſt locus. E præcedenti φορούμενος πρὸς οὖδας ſatis intelligitur, impliciti loris cadaveris crura modo in ſolo porrecta fuiſſe, modo ſurſum jactata.

757. κήαντες. Sic Aldus & veteres codd. omnes, partim ut edidimus, partim cum ι ſubſcripto κήαντες. In C. a prima manu ſcriptum fuerat κκίαντες. In Triclinii recenſione eſt κίαντες. Homerica forma eſt ἔκηα, unde participium κήας. Magis Atticum videri poſſit κίαντες, quod in Euripidis Rheſo ex codd. auctoritate reſtituit Muſgravius:

ἀλλ' ἐκκέαιτις πύρτ' ἐπ' εὐτέλμων νεῶν.

Vide Pierſonum ad Mœridem p. 231.

770. δεινὸν τὸ τίκλειν ἐσλίν. Comicus in Lyſiſtr. 884. οἷον τὸ τεκεῖν. Vulgo legitur οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι. Nimis languidum eſt iſtud γάρ. Pro τίκῃ Triclinius habet τέκοι, quod in D. ſuperſcriptum. Vide not. ad Œd. Col. 393.

783. νῦν δὲ — νῦν ἔκκλαά που. Intermedia in parentheſi ſunt. Eleganter repetitur, ut ſæpe, adverbium νῦν: ſed addita poſteriore loco particula δὲ venuſtatem omnem ſuſtulerat. In D. ſcriptum νῦν δὴ ᾽κκλα᾽ που, quod vulgato melius non eſt.

792. Νέμεσι. Sic Aldus & præſtantiſſimi e veteribus codd. In aliis Νέμεσις. τοῦ θανόντος jungendum cum Νέμεσι, non cum ἄκουε. Ineptum ſcholion quod ad hunc verſum vulgavit Johnſonus, conſulto omiſimus.

797. πολλῶν ἂν ἥκοις. Perperam in Auguſt. & in Triclinii recenſione ἥκεις. In E. εἶης, quod e gloſſa quam edidimus, ortum.

814. Perperam vulgo diſtinctum καὶ πατρὸς ἥδη. Particulæ ἤ δὴ in unam vocem librarii errore coaluerant.

821. ἢν θάνω. Sic optime legebat Scholiaſtes, quem vide ad v. 975. Tragici exemplaria habent ἢν κλάῃ. Quanto præſtantior ſit noſtra lectio ex membrorum diſerta oppoſitione apparet: χάρις ἢν θάνω, λύπη ἐὰν ζῶ.

823. Hic verſus & tres ſequentes vulgo tribuuntur Choro, manifeſto errore. Ab Electra eos proferri debuiſſe liquet ex Chori ſubjecta admonitione μηδὲν μέγ' αὐδᾶς, quæ ad iſta Electræ verba refertur. Inepte Johnſonus vertit, *ne altum nimis clamaveris.* Recte gloſſa: μηδὲν ἀπρεπὲς εἰς τοὺς θεοὺς εἶπῃς. Vide ſcholia ad Aj. 386.

835. ἕρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν, *mulierum laqueis irretitum, captum, obrutum.* Alluſio eſſe poſſit ad monile Eriphylæ datum. Addita in Aldina & in codd. vox ἀπάταις a mala manu eſt & ejici debuit: tam ſententiæ inutilis eſt quam metro.

841. πάμψυχος ἀνάσσει. Cicero de Divinatione I. 40. Amphiaraum autem ſic honoravit fama Græciæ, Deus ut haberetur, atque ut ab ejus ſolo, in quo eſt humatus, oracla peterentur. πάμψυχος gloſſa exponit ζῶν, recte. ὁ κατὰ πάντα τρόπον ζῶν. Nempe quia, ut Homerus ait de Tireſia,

τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια
εἴῳ πεπνύσθαι· τοὶ δὲ, σκιαὶ ἀΐσσουσιν.

849. δειλαία δειλαίων κυρεῖς. *Miſera miſerarum*, id eſt, *miſerrima es.* Perperam Johnſonus vertit: *miſera, miſerias ſuſtines.* Geminatio ejusdem adjectivi pro ſuperlativo eſt. Vide ad Œd. T. 465.

852. In Aldina δεινῶν σὺγγνῶν τ' ἀχέων. & ſic codd. metro claudicante. Oportuit δεινῶν τε, quod jam vidit Heathius. In membr. librarii errore frequentiſſimo, quo αι & ε confunduntur, ſcriptum ἀχαίων. Reliqui omnes veteres habent, ut Aldus, ἀχέων. Gloſſa in E. ἀλγῶν. In mendoſum codicem incidit Triclinius, nec adeo catus fuit ut mendam animadverteret: inde fecit Αχαιῶν, variamque lectionem, neſcio unde cnotatam, adpoſuit: γρ. ἀρχαίων. Hoc *metro convenire, & ad ſententiam non ineptum eſſe* dicit Heathius. Ineptiſſimus itaque ſim ego, qui non videam quo pacto ἀρχαίων ſtare poſſit, id eſt quid ſibi velint quatuor adjectiva ſine ſubſtantivo. ἀρχαίων e Triclinii cerebello prodiiſſe affirmo, nec umquam in ullo Tragici probo exemplari exſtitiſſe. πανσύρτῳ παμμήνῳ accipe pro διὰ τὸ πάνσυρτον καὶ τὸ πάμμηνον.

856. τί φῄς; additum in Aldina & in veteribus codd. αὐδᾷς δὲ ποῖον; ineptum centonem a mala manu adſutum fuiſſe nemo non videt.

866. ἅτερ ἐμᾶν χερῶν. Sic bene codd. ut metrum flagitat. Mendoſe Aldus χειρᾶν.

871. ὑφ' ἡδονῆς σοι. Aldus & codd. τοι male. Vide ſupra ad v. 378. Eleganter abundat σοὶ, ut ſæpe. Accipi etiam poteſt pro σοῦ χάριν, vel pro πρὸς σέ.

878. ἐναργῶς cum πάρεσθι jungendum, non cum κλύουσα. gl. πάρεσθι φανερῶς, ὥσπερ ὁρᾷς ἐμὲ ἐναργῶς πάσχουσαν.

879. ἀλλ' ἤ. Sic codices alii. In membr. ἀλλ' ἦ cum ſigno tamen interrogationis in fine ſententiæ. Iſta quid differant, docebit te Valckenarius ad Hippol. 932.

888. ἀνηκέστῳ. δεινῷ, μανιώδει. In Aj. 52. ἀνήκεστος χαρά. Homericum eſt epitheton. Ιλ. Ο. 217.

ἴσθω τοῦθ' ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.

ad quem locum Euſtathius: Ορα καὶ τὸ ἀνήκεστος. ὡς ἐπὶ νόσου γὰρ δεινῆς, τοῦ χόλου, ἰήθη αὐτό. & E. 394.

τότε κέν μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.

In Œd. T. 98. propria ſignificatione adhibetur: ἀνήκεστον μίασμα, id eſt ἀθεράπευτον.

896. πάντων. Gloſſa omiſſam præpoſitionem ſupplet ἀπὸ, & κύκλῳ abundare docet. Superſcriptum περισσόν. θήκην exponit τὸν τάφον.

901. νεωρῆ nihil aliud ſignificat quam νέον, ut Œd. Col. 730. hic vice adverbii νεωστὶ adhibetur. νεωρὸν apud Heſychium perperam ſcriptum pro νεαρόν.

914. οὔτι δρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν. Sic ex indole linguæ omnino legendum. Solœce vel inepte vulgo οὔτε δρῶσ' ἐλάνθανεν, quod ſignificaret Cly-

tæmneſtram feciſſe id, quod plane feciſſe neganda eſt. Ex vi ſententiæ vertit Johnſonus, *neque, ſi feciſſet, latuiſſet*, quem quidem ſenſum græca ab Heathio dudum emendata fundunt. Nihil verius hac lectione, quidquid oggannıat Pariſinus editor. Quam ſæpe imperiti librarii potentialem ἂν omiſerint, indices noſtri oſtendunt in Ariſtophanem & Sophoclem.

916. ἄγ' ὦ φίλη. Male vulgo legitur ἀλλ' ὦ φίλη. Iſtud ἀλλ' ab oſcitante librario e præcedenti verſu repetitum fuit. Valckenario obſecutus ſum bene monenti ad Hippol. 288. θάψαντι. Verbum hoc quod tranſitive ſolet adhiberi, hic neutrum eſt, & paſſive ſignificat. Vide Muſgravium ad Euripidis Rheſum 639. Heracl. 16. & quæ notavimus ad Or. 269. Bacchas 1041.

917. οὐχ αὐτὸς αἰεί. Perperam in libris οὐκ αὐτός. Vide ad Philoct. 521. Ut αὐτοῖσι, abſque articulo τοῖς, nihil aliud ſignificaret quam *illis, ipſis*, nequaquam vero accipi poſſet pro *iiſdem*; ita αὐτὸς ſine articulo nihil aliud eſſet quam *ille, ipſe*, non vero, quod ſententia flagitat, *idem*.

919. κῦρος. gl. βεβαίωσις.

921. πρὸς ἡδονήν. gl. ἡδέως καὶ τερπνῶς. Sic ſupra 369. πρὸς ὀργήν. 464. πρὸς εὐσέβειαν. Cum variis ſubſtantivis πρὸς adverbii vicem fungitur.

923. κάτοιδα. gl. ἀκριβῶς γιγνώσκω.

924. τἀκείνου, id eſt τὰ ἐκείνου, ut ob craſin prima longa ſit. Sic accurate ſcriptum eſt in codd. Perperam in impreſſis τὰ κείνου, metro ruente. Facillimam emendandi rationem Canterum fugiſſe miror, qui Var. Lect. IV. 29. τἀκ κείνου legendum decernit.

933. τινά. gl. ἄνθρωπον φίλον δηλαδή.

943. ἃ 'ν, id eſt ἃ ἄν. In codd. ſic fere ſcribi ſolet, ἃ'ν, quæ quidem ſcriptura melior. Quippe quum duæ voculæ per craſin in unam coaleſcant, geminato accentu uſus non eſt. In codd. autem omnibus, etiam in Tricliniano, ſcriptum eſt, ut edidimus, ἃ'ν ἐγὼ παρανέσω, ut neſciam unde in Aldinam irrepſerit pronomen σ', quod a male feriato homine inſertum fuit ſuſtentando verſui, qui hoc fulcro non indiget.

951. ἔγωγ' — Vulgo minus bene ἐγὼ δ' — Mox legitur in impreſſis, & plerisque codd. βίῳ θάλλοντά τ' εἰσήκουον. Copulæ non eſt locus, niſi poſt βίῳ diſtinguatur, hocque nude poſitum cenſeatur per ellipſin præpoſitionis ἐν, ut ſit: ἕως εἰσήκουον τὸν κασίγνητον ἐν τῷ βίῳ, καὶ θάλλοντα. Et ſic quidem gloſſa exponit. In Trach. 235. καὶ ζῶντα, καὶ θάλλοντα. Sed durinſcula videtur phraſis; idcirco prætuli lectionem cod. D. βίῳ θάλλοντά γ' εἰσήκουον.

953. πρόκλυτα. gl. ἀκουστήν, ἐνδοξοτάτην.

956. ὅπως μὴ κατοκνήσεις. Sic liquido in membr. & in E. ad Attici ſermonis normam. Solœce vulgo κατοκνήσῃς.

962. ἄλικλα, ἀνυμέναια. Neutra pluralia pro adverbiis.

977. τῷδε τῷ κασιγνήτῳ. Nihil notius hoc ſchemate. Vide Indicem in ΤΩ ΧΕΙΡΕ. Multus eſt ad Homeri verſum in ſcholiis laudatum Clarkius, cujus in longiori nota vix quidquam eſt ſani. Diverſas loquendi formas confundit in quibus nihil eſt ſimile. Maſculinus articulus cum feminino ſubſtantivo jungitur tantum in duali. τούτους de duabus feminis nemo græce dixit. Pauſaniæ locus qui laudatur in mendo cubat, & a Clarkio male fuit intellectus. De duobus Niobes liberis, quibus Latonæ pepercit ira, ibi agitur, Melibœa puella, cui Chloris inditum poſtmodo nomen, & Amycla, qui mas fuit, non femina. Hoc cum aliunde colligi poteſt, tum ex ipſius Pauſaniæ loco p. 417. Χλωρὶς Ἀμφίονος θυγάτηρ μόνη λειφθεῖσα τοῦ οἴκου· σὺν δὲ αὐτῇ καὶ ἕνα περιγένεσθαί φασι τῶν ἀρσένων. Itaque de mare & puella agens rite dixit L. II. cap. 21. ΤΟΥΤΟΥΣ δέ φασιν Ἀργεῖοι τὸ ἐξαρχῆς οἰκοδομῆσαι τῇ Λητοῖ τὸν ναὸν, quemadmodum paullo ante dicere debuit περιγενέσθαι δὲ ΕΥΞΑΜΕΝΟΥΣ τῇ Λητοῖ, ubi mendoſe ex librarii errore legitur εὐξαμένας. Diverſum eſt ſchema, quum mulier de ſe ipſa loquens numero plurali, pronomine, vel adjectivo, vel participio maſculino utitur, numquam, apud Atticos ſaltem, feminino. De hoc ſchemate egimus ad Antig. 926. cujus exemplum eſt ſupra 399.

πεσούμεθ', εἰ χρὴ, πατρὶ τιμωρούμενοι.

De ſe ſola Electra loquitur. Hecuba apud Euripidem in cognomine fabula v. 511. quum ait οὐκ ἄρ' ὡς θανουμένους μετῆλθες ἡμᾶς; non *de ſe ipſa & filia* loquitur, ut falſo tradit Clarkius, ſed de ſe ſola. Dicere non poſſet, niſi ſolœce admodum θανούμενον ἐμέ; & invenuſte prorſus diceret θανουμένας ἡμᾶς. Exempla ubi ad νέκυς & νεκρὸς ſtructura refertur, ἀπροσδιόνυσα ſunt, quia *cadaver* ſive maris ſive feminæ, nihil unquam aliud eſt quam *cadaver*. Nec ſaniori judicio exemplum e Comici Concionantibus petitum, ubi mulieres viros ſe eſſe aſſimulantes e virorum perſona loqui debent. Plautus *Quis ea eſt* bene dixit ætatis ſuæ more. Nam veteribus Latinis *quis* utriuſque generis eſt, ut ablativus *qui*. θεὸς Græcis utriuſque generis eſt, quorum ex imitatione Virgilius dixit de Venere, *ducente Deo:* & hoc tamen nihil ad rem facit, ſiquidem ibi nulla eſt ſtructuræ varietas, nec generis enallage, qualis in τῷδε κασιγνήτῳ. Nam ſive *deo*, ſive *dea* ſcripſerit Virgilius, ſemper manſerit *ducente*. Quam aliena iſta omnia a ſchemate de quo hic agitur, oſtendere volui, quia iſta Clarkii nota ſæpe doctos viros abuſos fuiſſe ani-

madverti, quo inſulſiſſimas conjecturas, ſeu vitii manifeſtas lectiones tuerentur. Vide quæ notavi ad Antig. 986.

979. εὖ βεβηκόσιν. Heſychius: εὖ βεβηκότι, εὐσταθεῖ.

983. οὔτε' ἀνδρείας. Sic ſcriptum eſt etiam in Triclinii recenſione. Turnebus tamen dedit ἀνδρίας.

985. μὴ 'κλαπεῖν. Perperam in veteribus codd. μὴ λαπεῖν, vera lectione gloſſæ loco ſuperſcripta ἐκλαπεῖν.

994. τὴν εὐλάβειαν. gl. τὴν αἰδῶ τὴν ἑαυτῆς.

997. οὐκ ἀνήρ. Sic bene in D. ut & in Triclinii recenſione. In ceteris, ut apud Aldum, οὐδ' ἀνήρ. Mox χερὶ codd. omnium, præter Triclinii, lectio eſt. Perperam in libris ἔλαττον.

1005. λύει, ſubaudito τέλη, λυτιτελεῖ. Plene dixit in Œdipo T. 316. ἵνθα μὴ τέλη λύει. Nude ſic poſito λύει utitur Euripides Medea 571. 1112. 1362. Alceſtide 639.

1007. ὅταν θανεῖν χρήζων τις. Ex vi ſententiæ intelligitur ſupplendum eſſe adverbium εὐκλεῶς.

1015. πείθου. In C. πιθοῦ, quod ut magis Atticum, præferri debebat.

1018. ᾔδη. Perperam in codd. & in impreſſis ᾖδειν. Vide ad Œd. T. 433. Librorum veterum auctoritas hic ſi deſideraretur, confirmari poſſet noſtra lectio ſcriptura codicis Eclogarum nominum Atticorum Thomæ Mag. in quo legitur ᾔδη. Idem Grammaticus ἐπαγγέλλεσθαι hic αἰτεῖν ſignificare declarat, quo ſenſu verbum illud adhibuit Xenophon Memorab. Socratis I. 2. 8. Σωκράτης δ' ἐπηγγείλατο μὲν οὐδενὶ πώποτε τοιοῦτον οὐδέν. ubi a ſenſu plane aberravit interpres.

1022. πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω. Aldus πάντα γὰρ κατειργάσω, & ſic codd. ad unum omnes. In ſolo C. ſinceræ lectionis remanſit veſtigium: πάντα γὰρ ἂν κατειργάσω. Perperam πάντα ſcriptum fuit pro πᾶν, qui admiſſus error alteri ortum dedit, nempe ut extruderetur metro officiens, particula ἂν, quæ ſalvo ſenſu, per linguæ indolem abeſſe non poteſt. Nam πάντα κατειργάσω nihil aliud valet, quam *omnia confeciſti*: nentiquam vero *omnia confeciſſes*. Vide ſupra ad v. 914. & quæ notavi ad Æſchyli Prom. 622.

1026. πράσσειν. Sic emendate ſcriptum in membr. E. & meo. Perperam Aldus πράττειν.

1029. μὴ πάθῃς. Sic optime membr. & E. eſtque in D. etiam hæc lectio alteri inde depravatæ μάθῃς ſuperſcripta. Sic apud Comicum ſæpe ſcriptum τί μαθών; ubi oportuit τί παθών;

1047. ἐστὶν οὐδὲν — Hoc ordine collocatæ voces in D. concinnius quam in aliis οὐδέν ἐστιν.

1053. ἢν τυχάνῃς. Sic Aldus & codd. veteres recte. In Triclinii recenſione ſcriptum εἰ τυχάνεις.

1060. τροφᾶς κηδεμένους, ἀφ' ὧν — Id eſt τῆς τροφῆς ἐκείνων, ἀφ' ὧν — In meo ſcriptum τροφὰς, & in margine τροφεύς. Unde olim non male conjeciſſe mihi videbar τροφῶν, *parentum*. Poſtmodo nihil mutandum eſſe vidi.

1061. ὄνασιν. Doriſmum in hac voce uſitatum reſtitui. Minus bene in libris ὄνησιν.

1063. In Aldina & in veteribus codd. οὐ μὰ τὰν — Verum μὰ non admittit metrum, & ſalva phraſi abeſſe poteſt. Vide ad Œd. T. 660.

1065. δαρὸν οὐκ ἀπείνητοι. Aldus & codd. omnes veteres ad unum habent δαρὸν οὐκ ἀπέντητοι. In D. ἀποίνητοι, cum gloſſa, quam minora ſcholia exhibent. Triclinii interpolatio eſt, quam Turnebus repræſentavit, δαρὸν γὰρ οὐκ ἀπόντητοι. Superſcripta in cod. gloſſa: ἄλυποι, ἀτιμώρητοι. ἔσονται δηλονότι οἱ τεισῦτοι. Nec particulam γὰρ, nec ἄρ', quam illi ſubſtituit Canterus, liber ullus antiquus adgnoſcit. ἀποίνητοι primum comparuit in editione Juntina, unde hanc lectionem revocavit H. Stephanus, & merito quidem: eſt enim altera probabilior. Sed ſive ἀπόντητοι, ſive ἀποίνητοι legatur, numquam hic verſus alieni mangonii expers cum antiſtrophico congruet, qui trimeter eſt dactylicus:

ἀ πανόδυρτος ἀηδών.

Nugatur enim cum magiſtro ſuo, qui Heathii notam in pauciora verba contraxit Pariſinus editor, primam in ἀηδὼν produci affirmans. Metra ſibi invicem reſpondere non poſſunt, niſi legatur:

δαρὸν ἄρ' οὐκ ἀπόντητοι.

Nec ſane video qui hac ſcriptura corrumpatur ſententia: *haud longe aberit, quum laboribus & moleſtiis exercebuntur.*

1067. κατά μοι βόασον. Abundat μοι, ut ſæpe, eleganter.

1070. σφίσ' ἥδη. Perperam in Aldina & veteribus codd. σφίσιν. In D. σφίσι γ'.

1071. νοσεῖ. Sic libri veteres omnes. Triclinius æquandi metrorum ſtudio νοσεῖ δή.

1075. τὸν ἀεὶ, ſubauditur χρόνον. Genitivus πατρὸς non ab ullo ſubſtantivo librariorum errore omiſſo, vel extrinſecus arceſſendo, pendet, verum ab adjectivo δειλαίᾳ, vel, ſi mavis, a ſuppreſſo ἕνεκα. Sic infra 1209. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν. Nimis ſtolide futilem Heathii conjecturam olim receperam, Ηλέκτρα, οἶσθ' ἀεὶ πατρὸς δειλαίᾳ σὺν ἀχεῖ. Gloſſæ in codd. τὸν ἀεὶ. χρόνον δηλονότι. δειλαίᾳ ἕνεκεν πατρός.

1078. τοῦ θανεῖν. Perperam Euſtathius, cujus locum protuli ad Œd. T. 58. legit τοῦ μὴ θανεῖν.

1081. τίς ἂν εὐπατρις. Aldus & veteres codd. male τίς ἂν οὖν.

1087. τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα, id eſt κατακοσμήσασα, ut recte Scholiaſtes exponit. Ea eſt librorum omnium lectio, cujus loco Heathius legendum cenſet καθοπλισαμένα, quia ſupra v. 996. θράσος ὁπλίζεσθαι dicta fuit Electra. Verum ibi vi reciproca verbi medii ὁπλίζῃ ſignificat *induis*, quod ab hujus loci ſententia quantum poteſt maxime alienum eſt. Verbo activo & tranſitivo opus eſt. Pudet me tam inſulſis conjecturis Tragicum olim adulteraſſe. Paullo ante πάλαιχυσίαν Aldus & codd. habent veteres. Vide ad Trach. 652.

1088. δύο φέρειν ἐν ἑνὶ λόγῳ. Aldus & codd. veteres præpoſitionem ἐν omittunt, quam metro flagitante repoſui. Abſorpta fuerat a ſequenti voce, quod confirmat gloſſa ἐν μιᾷ φήμῃ. Triclinius inficete ἑνί γε λόγῳ.

1091. πλούτῳ τε. Perperam Aldus & plerique veteres libri καὶ πλούτῳ.

1094. ἐν ἑσθλᾷ. Sic Aldus & codd. plerique: in aliis ἐπ' ἐσθλᾷ: quidam neutram præpoſitionem habent. Supra 1056. ὅταν ἐν κακοῖς κἂν βεβήκῃς.

1097. τᾷ Διός. Sic libri omnes veteres. Triclinii imperita audacia Ζηνὸς ſubſtituit, peſſum dato metro.

1102. εὖ θ' ἱκάνεις. Sic codd. omnes, etiam Triclinii recenſio. Turnebus tamen edidit εὖ γ' —

1107. Φωκῆς. Vulgo Φοκῆς. Illud repoſuimus etiam infra v. 1442.

1111. ἰφθίτο. gl. ἐντετέλεστο. Vide ad Philoct. 619.

1124. τάδε. Sic Aldus & veteres codd. Triclinius ſubſtituit τόδε.

1127. ὥς σ' ἀπ' ἰλαπίδων. Omiſſum librariorum errore, ut videtur, pronomen reſtitui.

1134. ὅπως ἔκειτο, *ut jaceres*. Vide quæ notavimus ad Œd. T. 1392.

1138. φίλῃσι. Sic procul dubio ſcribi debuit, ut paullo infra ξίνῃσι. In codd. φίλαισι. Auguſt. tamen φίλεσι, quod ex forma a nobis repoſita depravatum videri poſſit. Vide notam ad Comici Ranas 1211.

1148. ἀδελφὴ σοὶ προσηυδώμην. Sic membr. & alii codd. veteres. Gloſſa, ἐπὸ σοῦ. Mendoſe Aldus edidit ἀδελφὴ σή.

1150. θανόντα σὺν σοί. Aldus & plerique codd. θανόντι. Alterum habet meus: & a prima manu D. præter Triclinii recenſionem, quod præfero. Euripides Herc. Fur. 69.

καὶ τῶν ἐκεῖνα μὲν θανόντ' ἀνείλατο.

Idem Temenidis κακοῖσι δὲ

ἄπαντα φροῦδα συνθανόντ' ὑπὸ χθονός.

1160. In digerendis tribus his verſiculis Aldinam ſecutus ſum, cui concinunt codd. veteres plerique. In D. aliter digeſti ſunt, ut videtur quidem, haud deterius,

οἵ μοι μοι· δίωκας εἰκῇ· φεῦ, φεῦ.

ὦ δεινοτάτας, οἵ μοι μοι,

Dimetri anapæſtici ſunt, quorum alter parœmiacus.

1168. ξὺν σοί. Sic Aldus & codd. omnes, etiam Triclinii recenſio. Turnebus tamen edidit ξὺν τοί, quem errorem nullus ſubſequentium editorum correxit. Vide ſupra ad v. 378.

1174. ἀμηχανῶν participium eſt. Perperam pro nomine acceptum fuit, accentu ſecus ac oportuerat notato. In C. recte ſcriptum ἀμηχανῶν.

1185. ᾐδη. Perperam vulgo ᾔδειν.

1186. ἰν abundat, ut ſupra 1141. & paſſim.

1189. τῶνδ' ἔτ' ἰχθίω. Sic liquido ſcriptum in meo codice, ut ſcribi debuiſſe monuit Canterus, quod nemo non videre poterat. Male vulgo τῶνδέ τ' ἰχθίω.

1194. ἰξισοῖ neutrum ſignificatione paſſiva, ut Œd. T. 425.

1197. οὔθ' ὑπαφηίξων, vitio excuſum fuit me nolente & imprudente: legendum οὐδ', ut eſt in omnibus libris: rectum eſt quod ſequitur οὔθ' ὃ πωλύσων, quod in pleriſque veteribus libris depravatum eſt, in quibus οὐδ' geminatur.

1200. ἐπουκλείρας ποτέ. In D. ἰμέ.

1206. τοῦτό μ' ἐργάσῃ. gl. μὴ ποιήσῃς τοῦτο ἰμέ. Vide ſupra ad v. 385.

1207. πιθοῦ. Vulgo πείθου. Vide ſupra ad v. 1015.

1221. ἦ ζῇ γὰρ ὠνήρ; Perperam vulgo ἀνήρ. In D. liquido ſcriptum ὤνηρ.

1226. ὡς τἀ λοιπ' ἴχοις αἰεί. Perperam Aldus ἴχεις, ut codd. plerique: in quibuſdam ἴχῃς. Votum hoc eſt, & optativus omnino requiritur.

1230. συμφορὰ vox eſt media, quæ in utramque partem accipitur. Euſtathius ad Homerum p. 647. συμφορὰ, οὐ μόνον ἀτυχήματος, ἀλλὰ καὶ ἀγαθή, ὡς δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ εἰπὼν ἐπ' ἀγαθῷ τό, Ἐπὶ συμφοραῖς γεγηθὸς ἴρατει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο. Alibi ξυμφορὰ abſque ullo ad bonam ſeu malam fortunam reſpectu, nihil aliud quam ἀτύχημα ſignificat, ut Œd. Tyr. 44. ubi ſententia eſt non multum abſimilis hujus apud Thucydidem I. 140. ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι, ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου.

1233. Vox γοναὶ in membr. E. meo, geminata, in aliis, ut in Aldina, ſemel tantum poſita eſt.

1239. In Aldina legitur, ut in pleriſque codd. ἀλλ' οὐ τὰν Ἀρτεμιν τὰν αἰὲν ἀδμήταν. In aliis ἀλλ' οὐ μὰ τὰν Ἀρτεμιν τὰν αἰὲν ἀδμήταν. Luxati pedes verſus, qui debet eſſe trimeter jambicus, cujuſque in fine ἀδμήταν ſtare non poteſt. Proinde legendum:

ἀλλ' οὐ μὰ τάν γ' ἀδμήταν αἰὲν Ἀρτεμιν.

αν accuſativi nominum primæ declinationis corripiunt Dores, quorum dialecto utuntur in melicis Tragici.

1252. ἔργων τῶνδε. Sic etiam Triclinii recenſio. Operarum errore in Turnebi editione excuſum ἔργον. Manifeſtam mendam propagavit Stephanus.

1260. τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε σοῦ πεφηνότος. Sic Aldus & codd. veteres omnes. Fœdum in modum impudens Triclinii audacia hunc verſum corrupit.

1264. θεοί μ' ἐπώτρυναν. Aldus & veteres codd. θεοί μ' ὤτρυναν, ſyllaba deficiente ad verſus integritatem. Metrum ſuffulſit Triclinius putri tibicine, θεοί γέ μ' ὤτρυναν. Excidit, quod toties contigiſſe vidimus, præpoſitio verbi compoſiti. Scripſerat Tragicus ἐπώτρυναν, ut paulo infra ἐπῶρτεν.

1265. Tertiam hanc antiſtrophen plane exhibeo, ut in Aldina & in veteribus codd. legitur: impudentiſſime hic graſſata eſt Triclinii ſtoliditas: ejus ineptiis bonam chartam commaculare nolo. Excidit verſiculus qui primo ſtrophæ reſpondet, ut quintus excidit verſiculus ſtrophæ.

1272. δέδοικα λίαν. Sic libri veteres omnes. Triclinius inſerſit σε, ratus ſcilicet primam in λίαν neceſſario corripi, quæ apud Tragicos paſſim producitur, & apud Comicos etiam. Antiphanes apud Stobæum Floril. Grotii p. 321.

τί φῄς; λαθεῖν ζητῶν τι, πρὸς γυναῖκ' ἰητῆς
τὸ πρᾶγμα; καὶ τί τοῦτο λίαν διαφέρει,
ἢ πᾶσι τοῖς κήρυξιν ἐν ἀγορᾷ φράσαι;

Sic legendi hi verſus. In ſequenti v. Triclinius inſerſit γε poſt μαχρᾷ, invitis veteribus libris.

1275. In D. μή τι πολύσλοιον. Scriptum oportuit μή τοι. In ceteris libris μή τι με πολύσλοιον.

1292. ἐξείργει. Sic codd. omnes noſtri. Suidas in Χρόνου πόδα legit ἐξέρει. E ſcholiaſtæ expoſitione ſuſpicari quis poſſit eum legiſſe:

ἔργου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξέργοι λόγος.

1294. Φαίντες, ἢ κεκρυμμένοι. In D. Φαίντες οἱ κεκρυμμένοι.

1296. οὕτως δ' — Gloſſa, σκόπει, ποίει.

1310. γέλωτι Φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα. Sic Aldus & codd. veteres. In C. inverſo vocum ordine, τοὐμὸν Φαιδρόν. Triclinius inepte dedit Φαιδρῷ.

1347. ξυνιεῖς. In duobus codd. ξυνίης. in ceteris ξυνίεις.

1365. κυκλοῦσι. Sic Aldus & codd. veteres. Activum verbum neutraliter adhibetur, ut Trach. 130. Triclinius imperite gloſſam pro genuina voce ſubſtituit, κυκλοῦνται.

1384. ὅπη πρεπίμπται. Sic bene ſcriptum in D. Vulgo ὅπου.

1388. κύνες μιλάδρομοι πανουργημάτων ſunt Erinnyes, quas Euripides etiam in Electra 1349. κύνας appellat. Vide notam ad Oed. T. 391.

1389. Ignoravit Triclinius ultimam in μαχρὰν longam eſſe: alioqui non

inſerſiſſet

inferſiſſet ſuum γε. Languidas particulas amabat frutex ille. Supra ubi libri omnes veteres habent βεβᾶσιν ἄρτι, dedit βεβᾶσι δ' ἄρτι.

1393. πατρὸς εἰς ἰδώλια. Antiqua hæc eſt & genuina lectio a Scholiaſta ſervata, cujus in codd. veteribus locum invaſit gloſſa ἑδρώμαλα. Vide Suidam in Εδώλια, & Toupii Epiſt. Crit. p. 132. Triclinius veterem lectionem amplexus fuerat: ejus recenſio habet ἰδώλια: verum id Turnebus in margine ſolum adnotavit, ſervata in contextu Aldi lectione.

1394. νεακόντιον αἷμα χειροῖν ἔχων. Aldus & codd. veteres χειροῖν reclamante metro, cui conſultum voluit Triclinius, ſed prava eſt ejus emendatio χειρῶν. Dativus eſt χειροῖν, quem caſum ſtructuræ lex flagitat. Ante nuperum Sophoclis editorem Pariſinum nemini ex omni eruditorum numero adhuc obſervatum fuerat, probis ſcriptoribus græcis diſplicuiſſe formam χειροῖν, quæ, ſi fidem illi habeamus, aut reperitur nuſpiam, aut, ſicubi occurrit, commutanda eſt cum χειρῶν vel χερσὶν, quotiescumque metri lex priorem productam requirit. Sed ego tali magiſtro non ita ſum credulus, & χειροῖν græcæ linguæ non eximam, dum analogiæ ratio potiori auctoritati non cedet. αἷμα hîc *gladium* ſignificare adgnoſcunt critici veteres omnes, quorum conſenſus Johnſonum non deterruit, quin locum corruptum eſſe pronuntiaret, hac emendatione perſanandum: νεακόντιον εὖ μάχαιραν ἔχων. Hoc illum voluiſſe ex ejus verſione perſpicuum eſt. ἐν pro εὖ operarum errore excuſum fuiſſe Heathius facile animum advertere poterat, & ſuam interjectionem αἷ ad compendium ponere. Nihil futilius iſtis conjecturis, quæ audaci metaphoræ, ab indole chorici cantici, & Sophoclis ingenio neutiquam alienæ, plebeium putidumque ſermonem ſubſtituunt. At *ſermonem* tamen. Verum quo nomine appellabimus verſum quem Tragico largitur Pariſini editoris ſolertia?

νεακονῆ τὰν εὖ μάχαιραν ἔχων.

Nemo adeo lippus eſt, quin videat νεακονῆ τὰν εὖ μάχαιραν eſſe pro τὰν μάχαιραν εὖ νεακονῆ. Similis eſt ſtructuræ illius apud Comicum noſtratem: *d'amour mourir me font, belle marquiſe, vos beaux yeux.* Illa articuli trajectio huic viro tantum placuit, ut eadem ratione verſum reſtituerit in Ariſtophanis Acharn. 318.

ὑπὲρ ἐκείνου θέλω σε τὴν ἔχων κεφαλὴν λέγειν.

Scilicet decebat ut hominis Britanni invento aliquid novi ſuperinduceret, quod aliter facere non poterat, niſi νεακόντιον haud magis græcum eſſe decerneret, quam χειροῖν. Quis riſum teneat, quum hujusmodi homunciones Sophoclem græce loqui docent? Legi digna ſunt quæ de hoc loco ſcripſit Vir doctus in Miſcell. Obſerv. T. I. p. 416.

1398. ὤνδρες, id eſt εἰ ἄνδρες. Perperam vulgo indefinite ἄνδρες.

1403. In codd. omnibus veteribus, ut in Aldina, pede manens eſt hic verſus: Αἴγισθος μὴ λάθῃ μολὼν ἔτω. Triclinius ex conjectura αὐτὸς ſupplevit; melius, ut opinor, ego, ἡμᾶς.

1414. καθημερία. gl. κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν. In Triclinii recenſione Dorica eſt forma καθαμερία. — φθίνει, φθίρει. Vox repetenda, in Aldina & codd. aliquot ſemel tantum poſita eſt.

1416. εἰ γὰρ, *utinam*. εἰ in hac formula valet εἴθε. Vide ad Œd. T. 80. εἰ etiam ſine γὰρ eamdem ſignificationem habet, ut Œd. Col. 644. εἴ μοι θέμις γ' ἦν. *utinam mihi liceret!*

1417. τιλοῦσ' ἀραί. Aldus & veteres codd. τιλοῦσιν contra metri rationem. Iidem in ſeq. verſ. dant γᾶς ὑποκείμενοι, quod metro itidem repugnat. Vide infra ad v. 1438.

1424. In Aldina & in veteribus codd. ſic ſcriptus eſt hic verſus:

Ορέστα, πῶς χωρεῖ. Τὰν δόμοισι μέν.

Deficientem ſyllabam Triclinius haud magno labore ſupplevit, πῶς χωρεῖ γε. Verum inficete prorſus particulam poſuit in fine ſententiæ. Commodiori ſede eam locavi: τά γ' ἐν δόμοισι μὲν —

1427. ὡς ἀτιμάσει. Sic membr. D. E. Auguſt. meus, & Triclinii etiam recenſio recte. In impreſſis perperam ut in C. ἀτιμάσῃ. ὡς hic cum futuro indicativi conſtrui debet, ut ſupra 1310.

ἦν σὺ μὴ δείσῃς ποθ', ὡς
γίλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα.

Utroque in loco gloſſa ὡς exponit per ὅτι, unde intelligitur ſequens verbum non alius modi eſſe poſſe, quam indicativi.

1430. In Aldina hic verſus totus & ſequentes duo Electræ partibus contribuuntur. Perſonarum diſtinctionem reſtitui, quam liquido exhibent quinque codd. C. D. E. meus & Triclinianus. Conſentit Auguſt. niſi quod errore librarii Electræ perſona omiſſa eſt quæ verſui 1430. præfigi debuit. In omnibus ſcriptum ἐφ' ἡμῖν, ut manifeſtum eſt Oreſten dicere debere; & ſic etiam ſcriptum eſt in membr. tametſi Oreſtis perſona ſuo loco omiſſa eſt. Aldus ex mera conjectura ἐφ' ὑμῖν dediſſe videtur, quod Turnebus, deteriora quæque probare ſuetus, bonæ codicis ſui ſcripturæ prætulit. Pariſino quoque editori *ὑμῖν melius videtur*, quod profecto non miror.

1431. ἐκ προαστίου. Sic bene Aldus. In codd. perperam ſcriptum προαστείου, quod Heathius reponi vult: at oſtendere oblitus eſt qui in fine ſenarii ſtare hoc poſſit. In membr. ſincera lectio mendoſæ ſuperſcripta. Vide Suidam in Προάστιον. Euripides Alceſt. 848.

τύμβον κατόψει ξεστὸν ἐκ προαστίου.

1436. μέλοιτ' ἐμοί. Sic Aldus & codd. omnes veteres. Gloſſa, διὰ φρενῶδος ἂν εἴη ἐμοί. Triclinius novavit μέλοι γ' ἐμοί.

1438. ὡς ἠπίως. Sic Aldus & codd. omnes veteres recte. Gl. λίαν πράως. Verſus dimeter eſt pæonicus duobus conſtans creticis, ad cujus normam antitheticum in ſtropha reconcinnavimus,

γᾶς ὕπαι κείμενοι.

in quo ex librarii libidine legebatur γᾶς ὑποκείμενοι: quod Triclinius quum ſincerum eſſe arbitraretur, ut metra congruerent, hujus verſiculi lectionem interpolavit, & pro ſuo more corrupit, ſenſumque plane ſubvertit. Nempe ἤπιον veteri lectioni ſubſtituit. Hujus ἠπίως aliam depravationem in libris exſtitiſſe teſtatur Scholiaſtes, ἠπίῳ, quod vitioſa nuce nemo emerit, niſi ἠπιος ipſe ſit.

1445. σέ τοι, σὲ κρίνω, ναὶ σὲ — Libri omnes καὶ σὲ, menda manifeſta. Unicam Electram percontatur; proinde copulæ non eſt locus. Acute Reiskius vidit ναὶ legendum eſſe.

1451. φίλης πρεξένου κατήνυσαν. Elliptica locutio, pro κατήνυσαν τὴν ὁδὸν εἰς φίλης πρεξένου εἶκον. Vide ad Oed. Col. 1562.

1456. χαίρειν μ' εἴασας. In pleriſque veteribus libris pronomen omiſſum.

1461. ἀνδρὸς τοῦδε, *Oreſtis*. Jungendi hi genitivi cum ἱλασίοιν, non vero cum νεκρόν. Perperam in impreſſis hic locus diſtinctus eſt. Quæ ſequuntur, μηδὲ πρὸς βίαν φύσῃ φρένας, προσλυχὼν ἐμοῦ κολασθοῦ ſignificant: *neque ingratiis ſapere diſcat, caſtigatorem me nactus*. Iſta latine & gallice vertit Pariſinus editor, & in utraque lingua a ſenſu aberravit, πρὸς βίαν, quod ad φύσῃ pertinet, cum κολασθοῦ jungens. Vide quæ notavimus ad Comici Ranas 1457.

1465. Perperam in impreſſis τοῖς κρίσεσιν.

1466. Abſurde vulgo legitur: δίδορκα φάσμ' ἄνευ φθόνου μὲν οὐ πεπλωκός. Leviſſima mutatione ſententiam reſtituit acutiſſimi Tyrwhitti certa conjectura. Vide Emendationes in Euripidem, Muſgravii Exercitationibus ſubjunctas p. 145. vel, quod perinde eſt, Muſgravii notas ad Rheſi v. 456. φθόνος & Νέμεσις idem ſignificant. δίδορκα φάσμα οὐ πεπλωκός. λέγω μὲν ἄνευ φθόνου· εἰ δ' ἔστι φθόνος, οὐ λέγω. Egregia hac emendatione nihil verius.

1469. τὸ συγγενές τοι. Sic meus & D. recte. In aliis, ut apud Aldum, mendoſe τι, cujus loco Triclinius ſuppoſuit γε.

1471. προσαγορεῦσαι φίλως, *compellare amice, ut cognatum decet*. Aldus & veteres codd. habent φίλος. In pleriſque vocandi adverbium ὦ ſuperſcriptum gloſſæ loco. Sane quidem φίλος ſæpiſſime Attici in vocativo adhibent, ut Euripides in Med. 1133. ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος. Verum hic

mendosum est. Præstat Triclinii lectio φίλως, ut in Oed. Col. 758. τήνδε τὴν πάλαι φίλως εἰπών.

1478. Vulgo ζῶν τοῖς θανοῦσιν absque ullo sensu. Rursus hic Tragico egregiam operam navavit Tyrwhitti acumen, cui debetur emendatio, quam merito suo recepimus. *Non sentis te dudum cum viventibus quasi mortuis confabulari?* id est, *cum Oreste vivente, quem mortuum opinaris.*

1481. ἰσφάλου. Sic emendate scriptum in membr. ut in Triclinii recensione. In ceteris libris perperam ἰσφάλου.

1485. Haud dissimilis sententia in Aj. v. 475. In Aldina & codd. omnibus legitur μεμιγμένων, ita postulante sententia. Nescio quo casu, aut qua imperitia Triclinius dederit μεμιγμένου, quod quidem *melius putat* Parisinus editor: verum eo certius videri possit mendosum id esse. Genitivus βροτῶν pendet a suppresso τις. ὁ μέλλων τις θνήσκειν τῶν σὺν κακοῖς μεμιγμένων. βροτῶν. Nihil planius.

1488. ταφεῦσιν. Ironice. Id facere jubet Electra, quod facturum fuisse Menelaum Nestor apud Homerum dicit Odyss. Γ. 255. si domum reversus Ægisthum in vivis adhuc reperisset.

Ητοι μὲν τόδε κ' αὐτὸς ὀΐεται, ὥς κεν ἐτύχθη,
εἰ ζώοντ' Αἴγισθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτεῖμεν
Ατρεΐδης, Τροίηθεν ἰών, ξανθὸς Μενέλαος·
τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν,
ἀλλ' ἄρα τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν
κείμενον ἐν πεδίῳ ἐκὰς ἄστεος· οὐδέ κε τις μιν
κλαῦσεν Αχαιϊάδων· μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον.

1491. χωροῖς ἂν idem valet ac χώρει. Optativus cum particula ἂν sæpe vim futuri habet, ut Oed. T. 95. 282. Oed. Col. 507. Antig. 1108. Sæpe imperativi. Hic non magis huic formulæ χωροῖς ἂν εἶσω indignationis inest affectus, quam quum iisdem verbis Neoptolemus blande Philoctetæ dicit v. 674. *ingredere*, χωροῖς ἂν εἶσω, & quum in Trach. 624. amice Dejanira dicit Lichæ, σλείχοις ἂν ἥδη.

1492. νῦν ἐστὶν ὠγών. Libri omnes mendose ἀγών, cujus vocis quum prior syllaba semper corripiatur, crurifragio versus laboraret, si ita legeretur. Vide quæ notavimus ad Comici Ranas 867.

1507. κλύειν. gl. λέγω τὸ κλύειν. Nimirum adponitur ad præcedens τήνδε δίκην. De ὅστις ad nomen plurale τοῖς πᾶσιν relato, vide ad Aj. 760.

FINIS NOTARUM IN ELECTRAM ET TOMI PRIMI.

2
E 6.617

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google